

Capitolul 1

ERAM AGĂȚATĂ DE BRAȚUL unuia dintre cei mai frumoși bărbați pe care-i văzusem vreodată, iar el mă privea în ochi.

— Gândește-te la... Brad Pitt, am șoptit. Ochii căprui, întunecați, mă priveau fără vreo urmă de interes.

Bine, pornisem în direcția greșită.

Mi l-am imaginat pe ultimul iubit al lui Claude, paznic la un club de striptease.

— Gândește-te la Charles Bronson, am sugerat. Sau... hm... la Edward James Olmos.

Am fost recompensată cu un început de sclipire în ochii aceia cu gene prelungi.

Într-o clipită, ai fi zis că minunatul Claude avea să-mi ridice fusta lungă și foșnitoare, să-mi tragă în jos corsetul decoltat, cu efect de push-up, ca să mă siluiască până ce aveam să implor îndurare. Din nefericire pentru mine – și pentru toate celelalte femei din Louisiana –, Claude juca în echipa adversă. Cu sâni mari și blondă, nu reprezentam idealul lui Claude; dur, aspru și melancolic, poate cu o mică mustață țepoasă, asta îl ațâța pe el.

— Maria-Star, treci încoace și dă-i pe spate șuvița aia, ceru Alfred Cumberland din spatele aparatului de fotografiat.

Fotograful era un bărbat negru greoi, cu părul și mustața încărunțite. Maria-Star Cooper făcu un pas în fața aparatului ca să aranjeze o șuviță din pletele mele blonde. Eram lăsată spre spate, peste brațul drept al lui Claude, cu mâna stângă – care nu se vedea (ce puțin în aparat) – agățându-mă cu disperare de jiletca sa neagră, cu mâna dreaptă așezată cu delicatețe pe umărul lui stâng. Mâna sa stângă era pe talia mea. Cred că postura trebuia să sugereze că voia să mă pună jos să-și facă de cap cu mine.

Claude purta o jiletcă neagră, cu pantaloni până la genunchi, negri, ciorapi albi și o cămașă albă, vaporoasă. Eu purtam o rochie lungă, albastră, cu o fustă cu crinolină și o serie de jupe. Așa cum am mai spus, rochia avea corsajul decoltat, cu mânecile coborâte pe umeri. Eram bucuroasă că în studio era potrivit de cald. Lampa cea mare (care pentru mine semăna cu o antenă de satelit) nu era atât de fierbinte pe cât mă așteptasem.

Al Cumberland trăgea cadrele, în timp ce Claude se uita înfierbântat la mine. M-am străduit cât am putut să mă uit la fel de înfierbântat la el. Viața mea personală fusese, în ultimele luni, să-i spunem goală, așa că eram mai mult decât gata să privesc pe cineva cu pasiune. De fapt, eram gata să iau foc.

Maria-Star, care are o piele arămie și părul negru și ondulat, era pregătită cu o geantă cu produse de machiaj și perii și piepteni, gata să facă retușuri în ultima clipă. Când Claude și cu mine ajunseserăm la studio, fusese surprinsă s-o recunosc pe tânăra asistentă a fotografului. Nu o mai văzusem pe Maria-Star de la alegerea liderului haitei din Shreveport, în urmă cu câteva săptămâni. Nu prea avusesem ocazia să o observ atunci, deoarece concursul pentru alegerea liderului haitei fusese înspăimântător și sângeros. Astăzi avusesem ocazia să văd că Maria-Star se recuperase complet din ianuarie, de când fusese lovită de o mașină. Vârcolacii se vindecă repede.

Maria-Star mă recunoscuse și ea și am fost ușurată să văd că-mi întoarce zâmbetul. Relația mea cu haita din Shreveport era, ca să-i spunem așa, cel puțin nesigură. Fără să-mi fi dorit să fac asta, mă alăturasem fără să-mi dau seama învinsului din lupta pentru postul de șef al haitei. Fiul acestui concurent, Alcide Herveaux, pe care-l consideram poate ceva mai mult decât un prieten, simțise că-l lăsasem baltă în timpul întrecerii; noul lider al haitei, Patrick Furnan, știa că am legături cu familia Herveaux. Am fost surprinsă că Maria-Star făcea conversație cu mine în timp ce-mi încheia costumul și-mi aranja părul. Mă machiasem mai tare decât o făcusem eu vreodată în întreaga mea viață, dar când m-am uitat în oglindă a trebuit să-i mulțumesc. Arătam grozav, deși nu mai semănăm deloc cu Sookie Stackhouse.

Dacă Claude nu ar fi fost gay, probabil că l-ar fi impresionat și pe el felul în care arătam. Era fratele prietenei mele Claudine, și-și câștigase existența făcând striptease la Hooligans – un club care acum îi aparține –, în serile dedicate femeilor. Claude avea o înfățișare de-ți lăsa gura apă pur și simplu: un metru optzeci, părul negru și ondulat, ochi mari, căprui, un nas perfect, buzele pline exact cât trebuie. Purta părul lung, să-și ascundă urechile: fuseseră modificate chirurgical, ca să arate rotunjite ca ale

oamenilor, nu ascuțite așa cum le avusese de la natură. Dacă te pricepeai puțin la lucruri supranaturale, ai fi observat imediat operația și ți-ai fi dat seama că superbul Claude provenea de fapt din neamul zânelor. Nu folosesc acest termen în sens peiorativ legat de orientarea sa sexuală. O spun în sensul literal: Claude provenea din neamul zânelor.

— Și acum, ventilatorul, o instruia Al pe Maria-Star, și după ce i-a aranjat puțin poziția, aceasta a pornit un ventilator mare.

Acum părea că ne aflam în mijlocul unei furtuni. Părul meu flutura ca niște valuri blonde, deși cel prins în coadă al lui Claude stătea nemișcat. După câteva cadre care să surprindă acel look, Maria-Star îi desfăcu părul lui Claude și i-l aranja artistic, astfel încât să fluture spre față și să ofere un contrast pentru profilul său perfect.

— Minunat, zise Al, continuând să facă fotografii. Maria-Star mută ventilatorul de câteva ori, astfel încât vântul să bată din direcții diferite. În cele din urmă, Al îmi spuse că mă pot ridica. M-am îndreptat de spate, recunoscătoare.

— Sper că nu mi-am lăsat greutatea prea tare pe brațul tău, i-am spus lui Claude, care părea din nou calm și relaxat.

— No, nici vorbă. Ai niște suc de fructe la îndemână? o întrebă pe Maria-Star.

Claude nu era chiar domnul Amabilitate. Vâcolacul drăguț îi arată un mic frigider în colțul studioului.

— Paharele sunt deasupra, îi spuse lui Claude.

Îl urmări cu privirea și oftă. Femeile făceau deseori asta după ce stăteau de vorbă cu Claude. Oftatul era un fel de "ce păcat!".

După ce s-a convins că șeful ei încă își făcea de lucru cu echipamentul, Maria-Star îmi zâmbi larg. Deși era vâcolac, ceea ce îi făcea gândurile greu de citit, am reușit să percep că voia să-mi spună ceva... și că nu era sigură cum o să reacționez.

Telepatia nu e amuzantă. Părerea pe care o ai despre persoana ta are de suferit atunci când știi ce gândesc ceilalți despre tine. În plus, telepatia face ca întâlnirile cu tipi obișnuiți să fie aproape imposibile. Gândiți-vă puțin la asta. (Și țineți mine că o să știu dacă o faceți sau nu.)

— Alcide a trecut printr-o perioadă dificilă de când tatăl său a fost învins, zise Maria-Star cu glas șoptit.

Claude era ocupat să se studieze în oglindă în timp ce-și bea sucul. Al Cumberland fusese sunat pe telefonul mobil și se retrăsese în birou ca să vorbească.

— Sunt sigură că așa este, am spus.

De când adversarul lui Jackson Herveaux îl omorâse, era de așteptat ca fiul lui Jackson să treacă prin momente mai bune și mai puțin bune.

— Am trimis o somație în memoria lui la ASPCA¹, și știu că-i vor anunța pe Alcide și Janice, am spus.

(Janice era sora mai mică a lui Alcide, ceea ce o făcea să nu fie vâcolac. M-am întrebat cum îi explicase Alcide surorii sale moartea tatălui lor.) Ca răspuns, primisem un bilet cu un text de mulțumire, de genul celor pe care pompele funebre le trimit de obicei, fără nici un comentariu personal.

— Păi...

Părea să fie incapabilă să-i dea drumul, indiferent despre ce era vorba. Începeam să întrezăresc care era problema. Durerea mă săgeta ca un cuțit, iar apoi am privit în jos și mi-am adunat toată mândria. Învătasem foarte devreme în viață cum să fac asta.

Am luat un album cu lucrări de-ale lui Alfred și am început să-l răsfoiesc, abia privind însă la imaginile cu gineri și mirese, cu petreceri de bar-mitzvah², prima comuniune, aniversări de douăzeci și cinci de ani de la căsătorie. Am închis albumul și l-am lăsat jos. Încercam să par relaxată, dar nu cred că mi-a ieșit.

1

American society for the prevention of cruelty to animals

2

În religia iudaică, eveniment care celebrează trecerea la vârsta adulă

Cu un zâmbet larg, care reflecta expresia pe care o avea Maria-Star, am spus:

— Știi, Alcide și cu mine nu am fost un cuplu în adevăratul sens al cuvântului.

Probabil că avusesem așteptări și dorințe, dar nu existase nici o șansă să se materializeze ceva. Întotdeauna fusese momentul nepotrivit.

Ochii Mariei-Star, mult mai deschiși la culoare decât ai lui Claude, se făcură mari de uimire. Sau era cumva teamă?

— Am auzit că poți ghici gândurile, zise. Dar mi-era greu să cred.

— Da, am spus plictisită. Păi, mă bucur că tu și cu Alcide sunteți împreună; nu aș avea nici un drept să protestez, chiar dacă nu mi-ar fi pe plac. Ceea ce nu e cazul.

A sunat puțin cam fals (și nu era nici întru totul adevărat), dar cred că Maria-Star mi-a ghicit intențiile: doream să scap cu fața curată.

Când nu primisem nici un semn de la Alcide în săptămânile care urmaseră după moartea tatălui său, îmi dădusem seama că, indiferent ce sentimente avusesse pentru mine, acestea dispăruseră. Fusese o lovitură, dar nu una fatală. Concret vorbind, nici nu mă așteptasem la altceva de la Alcide. Dar, la naiba, îmi plăcea de el, și întotdeauna suferi atunci când descoperi că ai fost înlocuit cu destulă ușurință. În fond, înainte de moartea tatălui său, Alcide sugerase să trăim împreună. Acum se tăvălea cu vârcolacul ăsta tinerel, probabil plănuiind să facă pui împreună.

Am încetat să mai gândesc în felul ăsta. Să-mi fie rușine! Nu avea nici un sens să fiu o cățea. (Ceea ce, dacă mă gândesc bine, Maria-Star chiar era cel puțin trei noți pe lună.)

Să-mi fie de două ori rușine!

— Sper că sunteți fericiți împreună.

Fără nici un cuvânt, îmi întinse un alt album, pe care era scris: confidențial. Când l-am deschis, am văzut că personajele dinăuntru erau ființe supranaturale. Existau aici fotografiile ale unor ceremonii pe care oamenii nu le vor vedea niciodată... o pereche de vampiri îmbrăcați în costume sofisticate, pozând în fața unei cruci egiptene uriașe; un tânăr surprins în momentul în care se transforma în urs, probabil pentru prima dată; imaginea unei haite de vârcolaci, cu toți membrii în forma lor de lupi. Al Cumberland, fotografii ale ciudaților. Nici nu era de mirare că fusese prima opțiune pentru Claude ca să-i facă fotografiile despre care credea că-l vor lansa într-o carieră de model.

— Următoarea acțiune! strigă Al, în timp ce ieșea valvârtej din biroul său, închizându-și telefonul. Maria-Star, tocmai am fost solicitată pentru o nuntă dublă în colțul de pădure al domnișoarei Stackhouse.

M-am întrebat dacă fusese solicitat pentru nunta obișnuită a unor ființe umane sau pentru un eveniment supranatural, dar mi s-a părut nepolitic să întreb.

Claude și cu mine am devenit din nou apropiați. Urmând instrucțiunile lui Al, mi-am ridicat puțin fusta ca să-mi arăt picioarele. În epoca pe care rochia mea o reprezenta, nu prea cred că femeile se bronzau sau că se epilau pe picioare, iar eu eram arămie și catifelată ca fundulețul unui bebeluș. Dar, la naiba! Probabil că nici bărbații nu umblau descheiați la cămașă.

— Ridică piciorul ca și cum ai vrea să-l încolăcești în jurul lui, mă dirija Alfred. Claude, acum e momentul să strălucești. Să arăți de parcă ești gata să-ți dai jos pantalonii într-o secundă. Vrem ca toți cititorii să gâfâie când se vor uita la tine!

Portofoliul de imagini al lui Claude avea să fie folosit când se va înscrie la concursul Mister Roman de dragoste, organizat de revista clubul cărților romantice.

Când îi împărtășisem dorința lui Al (am înțeles că se întâlneau la o petrecere), acesta îl sfătuipe pe Claude să facă vreo câteva fotografii cu genul de femeie care apărea deseori pe copertele romanelor de dragoste. Îi spusese că genul său brunet ar fi fost pus în evidență de o blondă cu ochi albaștri. Se întâmpla ca eu să fiu singura cunoștință blondă și cu sâni a lui Claude care era dispusă să-l ajute gratis. Bineînțeles, Claude cunoștea câteva stripteuze care ar fi făcut-o, dar s-ar fi așteptat să fie plătite. Cu tactul său obișnuit, Claude îmi povestise asta în drum spre studioul fotografului. Claude ar fi putut păstra aceste detalii pentru sine, ceea ce m-ar fi făcut să mă simt bine că-l ajutam pe fratele prietenei mele – dar, în stilul său, el îmi spusese toată povestea.

— Bine, Claude, acum dă-ți cămașa jos, strigă Alfred.

Claude era obișnuit să i se ceară să-și scoată hainele. Avea un piept lat, fără păr, o musculatură

impresionantă, așa că arăta într-adevăr foarte bine fără cămașă. Nu mă impresiona. Poate deveneam imună.

— Fustă, picior, îmi aminti Alfred, iar eu mi-am spus că trebuia să-i urmez indicațiile.

Al și Maria-Star erau cu siguranță profesioniști și impersonali, iar ceva mai rece și mai mecanic decât atitudinea lui Claude nu putea exista. Dar nu eram obișnuită să-mi ridic fusta în fața oamenilor și mie mi se părea că asta era ceva destul de personal. Deși îmi arătam la fel de mult din picioare și când purtam pantaloni scurți, și asta fără să clipesc, să-mi ridic fusta lungă primea cumva conotații sexuale clare. Am strâns din dinți și am mai ridicat din material, adunându-l din când în când ca să nu lungească.

— Domnișoară Stackhouse, ar trebui să arăți ca și cum ți-ar plăcea să faci asta, zise Al.

Se uită la mine din spatele aparatului său, cu fruntea încruntată și cu o expresie categoric nefericită.

Am încercat să nu mă bosumflu. Îi spusese lui Claude că-i fac un serviciu, iar serviciile trebuie să fie făcute de bunăvoie. Am ridicat piciorul astfel încât coapsa să-mi fie paralelă cu solul, și am îndreptat degetele spre podea, în ceea ce speram să fie o poziție grațioasă. Am pus ambele mâini pe umerii dezgoliți ai lui Claude și am privit în sus către el. Avea pielea caldă și catifelată la atingere, dar nu într-un mod erotic sau incitant.

— Arăți plictisită, domnișoară Stackhouse, comentă Alfred. Ar trebui să arăți ca și cum ai vrea să sari pe el. Maria-Star, fă-o să arate mai... mai...

Aceasta se repezi să-mi coboare și mai mult mânecile bufante. Era puțin cam entuziastă și m-am bucurat că aveam un corset strâns.

Realitatea era că la fel de bine Claude ar putea să stea dezbrăcat toată ziua, și tot nu l-aș vrea. Era morocănos și nu avea maniere. Chiar dacă ar fi fost heterosexual, tot nu ar fi fost pe gustul meu, după zece minute de discuții cu el.

Ca și Claude mai devreme, trebuia să fac apel la imaginație.

M-am gândit la vampirul Bill, prima mea iubire, și la propriu, și la figurat. Dar în loc de plăcere, am simțit furie. Bill ieșea cu altă femeie, și asta de câteva săptămâni.

Bine, atunci poate Eric, șeful lui Bill, fost viking? Câteva zile, în ianuarie, împărțisem patul cu vampirul Eric. Nu, asta era o direcție periculoasă. Eric știa un secret pe care voiam să-l protejez pentru tot restul vieții mele; deși, din moment ce atunci când stătuse la mine suferise de amnezie, nu-și dădea seama că era ascuns undeva în mintea lui.

Alte câteva persoane îmi apăruă în minte – șeful meu, Sam Merlotte, proprietarul barului Merlotte. Nu, nici în direcția asta, e rău să te gândești la șeful tău dezbrăcat. Bine, Alcide Herveaux? Nu, și asta era un drum interzis, mai ales că mă aflam în compania actualii sale iubite... În regulă, rămăsesem fără combustibil pentru fanteziile mele; eram nevoită să mă întorc la unul dintre favoriții mei imaginari.

Dar starurile de cinema păreau fade după lumea supranaturală în care trăisem de când Bill venise la Merlotte's. La ultima experiență oarecum erotică pe care o avusesem, destul de ciudat, cineva îmi linsese piciorul. Asta mă... destabilizase. Dar chiar și așa, făcuse ca ceva înăuntrul meu să se cutremure. Mi-am amintit cum capul chel al lui Quinn se mișca în timp ce-mi curăța zgârietura într-un mod foarte personal, strângerea fermă a degetelor sale mari și calde pe piciorul meu...

— Așa mai merge, zise Alfred, și începu să tragă cadru după cadru.

Claude își puse mâna pe coapsa mea dezgolită când am simțit că mușchii încep să-mi tremure din cauza efortului de a sta nemișcată. Din nou, un bărbat mă apucase de picior. Claude îmi ținea coapsa suficient de strâns cât să-mi ofere sprijin. Mă ajuta destul de mult, dar nu era deloc erotic.

— Acum, câteva fotografii în pat, zise Al, chiar când hotărâsem că nu mai puteam suporta.

— Nu, am răspuns în cor, Claude și cu mine.

— Dar face parte din pachet, explică Al. Nu trebuie să vă dezbrăcați, să știți. Nu fac genul ăsta de poze. Nevastă-mea m-ar omorî. Vă întindeți în pat așa cum sunteți. Claude se ridică într-un cot și privește în jos către dumneavoastră, domnișoară Stackhouse.

— Nu, am răspuns ferm. Faceți-i niște poze stând singur în apă. Ar fi mult mai bine.

Văzusem că exista un iaz de decor într-un colț, iar imaginea lui Claude, aparent dezbrăcat, turnându-și apă peste pieptul dezgolit, ar fi fost extrem de atrăgătoare (pentru orice femeie care nu-l întâlnește

niciodată).

— Cum ți se pare, Claude? întrebă Al. Narcisismul lui Claude îl făcu să se declare de acord.

— Cred că ar fi grozav, Al, spuse, încercând să nu pară prea entuziasat.

Am pornit spre vestiar, nerăbdătoare să scap de costum și să revin la blugii mei obișnuiți. Am aruncat o privire în jur, după un ceas. Trebuia să ajung la muncă la cinci și jumătate, dar trebuia să mă întorc în Bon Temps și să-mi iau uniforma de lucru înainte să merg la Merlotte's.

Claude îmi strigă:

— Mulțumesc, Sookie.

— Cu plăcere, Claude. Succes cu contractele de model.

Dar el se admira deja în oglindă. Maria-Star mă conduse spre ușă.

— La revedere, Sookie. Mă bucur că te-am văzut din nou.

— Și eu, am mințit.

În ciuda căilor roșietice și întortocheate din mintea vârcolacului, mi-am dat seama că Maria-Star nu putea înțelege de ce renunșasem la Alcide. În fond, vârcolacul era chipeș, într-un fel aspru, un tovarăș plăcut și un bărbat cu sânge fierbinte, de orientare heterosexuală. În plus, acum avea propria sa companie de supraveghere și era un bărbat bogat, așa cum și merita.

Răspunsul îmi apărură în minte și am vorbit înainte să mă gândesc.

— O mai caută cineva pe Debbie Pelt? am întrebat cam în același fel în care zgândări un dinte care te doare.

Debbie fusese pentru multă vreme iubita cu care Alcide ba se certa, ba se împăca. Era o ciudată.

— Nu aceiași oameni, zise Maria-Star. Expresia ei se întunecă. Nici Mariei-Star nu-i plăcea să se gândească la Debbie mai mult decât îmi plăcea mie, deși, fără îndoială, din motive diferite.

— Detectivii pe care familia Pelt i-a angajat au renunțat, spunând că ar lua banii degeaba familiei dacă ar continua. Asta am auzit. Poliția nu a recunoscut, dar și ei au ajuns într-un punct mort. I-am întâlnit pe cei din familia Pelt doar o dată, când au venit în Shreveport, chiar după ce Debbie a dispărut. Sunt un cuplu destul de sălbatic.

Am clipit. Asta era o afirmație cam drastică venind din partea unui vârcolac.

— Sandra, fiica lor, e cea mai rea. Era nebună după Debbie și de dragul ei încă mai consultă oameni, niște ciudați. Eu, personal, cred că Debbie a fost răpită. Sau poate s-a sinucis. Când Alcide a renegat-o, probabil că și-a pierdut mințile.

— Poate, am murmurat fără convingere.

— E mai bine că a plecat. Sper că nu se mai întoarce, zise Maria-Star.

Eram de aceeași părere, dar, spre deosebire de Maria-Star, eu știam exact ce pățise Debbie; asta ne îndepărtase pe mine și pe Alcide.

— Sper că el nu o va mai vedea niciodată, declară Maria-Star, cu drăguța ei față întunecată și arătându-și puțin din latura sălbatică.

S-o fi întâlnind Alcide cu Maria-Star, dar nu avea totală încredere în ea. Alcide știa limpede că nu o va mai vedea niciodată pe Debbie. Și asta era din vina mea, clar?

O împușcasem mortal.

M-am împăcat mai mult sau mai puțin cu ceea ce făcusem, dar momentul acela dezolant îmi tot apărea în cale. Nu se poate să omori pe cineva și să rămâi neschimbat de această experiență. Consecințele unui asemenea act îți vor schimba viața.

Doi preoți intrară în bar.

Așa pot începe un milion de bancuri. Dar preoții nu aveau un cangur cu ei, și la bar nu stătea vreun rabin sau vreo blondă. Văzusem destule blonde, un cangur la grădina zoologică, nici un rabin. Oricum, îi mai văzusem de multe ori pe acești doi preoți. Aveau stabilită o întâlnire pentru a lua cina împreună, o dată la două săptămâni.

Părintele Dan Riordan, proaspăt bărbierit și roșu la față, era preotul catolic care venea în micuța biserică din Bon Temps o dată pe săptămână, duminica, pentru a ține masa, iar părintele Kempton Littrell, palid și cu barbă, era preotul episcopal, care ținea sfânta împărtășanie în minuscula biserică episcopală din Clarice, o dată la două săptămâni.

— Bună, Sookie, zise părintele Riordan.

Era irlandez; chiar irlandez, nu la a nu știu câta spiță. Îmi plăcea să-l aud vorbind. Purta ochelari groși cu rame negre și avea în jur de patruzeci de ani.

— Bună seara, părinte. Și bună seara și dumneavoastră, părinte Littrell. Ce vă pot oferi?

— Aș vrea un scotch cu gheață, domnișoară Sookie. Și tu, Kempton?

— Oh, eu o să iau doar o bere și o porție de pui. Mulțumesc.

Preotul episcopal purta ochelari cu rame aurii și era mai tânăr decât părintele Riordan. Avea o inimă devotată.

— Desigur.

Le-am zâmbit amândurora. Din moment ce le puteam citi gândurile, știam că amândoi erau oameni cu adevărat buni și asta mă făcea fericită. E întotdeauna tulburător să descoperi gândurile care trec prin mintea preoților și să afli că nu sunt mai buni ca tine, și nu numai asta, ci că nici nu încearcă să fie.

Din moment ce era complet întuneric afară, nu am fost surprinsă când a intrat Bill Compton. Nu am putut spune același lucru și despre preoți. Bisericele din America nu reușiseră să se acomodeze cu realitatea vampirilor. Să spui despre politica lor că era confuză, însemna să fii blând. Biserica Catolică ținea un consiliu în acest moment, ca să decidă dacă Biserica va declara toți vampirii damnați și va arunca anatema asupra lor, sau dacă-i va accepta în rândurile ei ca potențiali credincioși. Biserica Episcopală votase împotriva acceptării vampirilor ca preoți, deși li se permitea să se împărtășească – dar o bună parte din credincioși susținea că asta se va întâmpla doar peste cadavrele lor. Din nefericire, marea lor majoritate nu înțelegeau cât de posibil era asta.

Amândoi preoții urmăriră nefericiți cum Bill mă sărută rapid pe obraz și se așează la masa lui favorită. Bill abia dacă le aruncă o privire, își deschise ziarul și începu să citească. Întotdeauna avea un aer serios, ca și cum ar fi studiat paginile financiare sau știrile din Irak; dar eu știam că mai întâi citea sfaturile, apoi glumele, deși deseori pe acestea din urmă nu le înțelegea.

Bill era singur, ceea ce era o schimbare plăcută. De obicei, o aducea pe drăguța de Selah Pumphrey. O detestam. Din moment ce Bill fusese prima mea dragoste și primul meu bărbat, probabil că nu o să mă desprind niciodată complet de el. Probabil că nici nu-și dorea să o fac. Se părea că o târa pe Selah la Merlotte's la fiecare întâlnire pe care o aveau. Mi-am imaginat că o flutura prin fața ochilor mei. Nu e exact ceea ce ai face dacă nu ți-ar păsa, nu-i așa?

Fără să trebuiască să întreb, i-am dus băutura favorită, Sânge Adevărat, grupa O. L-am pus frumos în fața lui, pe un șervețel, și m-am întors să plec, când o mână rece mă atinse pe braț. Atingerea lui mă înfiora întotdeauna; poate așa va fi întotdeauna. Bill îmi explicase clar că-l excitam mereu, și după o viață întregă fără relații și sex, am început să merg țațoșă când Bill mi-a spus că mă găsește atrăgătoare. Și alți bărbați se uitau la mine, ca și cum aș fi devenit mai interesantă. Acum știam de ce oamenii se gândesc atât de mult la sex; Bill îmi făcuse o educație temeinică.

— Sookie, rămâi o clipă.

Am privit în jos către ochii căprui ai lui Bill, care păreau cât se poate de închiși la culoare pe chipul alb. Părul său e castaniu, drept și mătăsos. E un tip suplu și lat în umeri, cu brațele musculoase, ca un adevărat fermier ce fusese.

— Ce mai faci?

— Bine, am răspuns, încercând să nu par surprinsă.

Nu era stilul lui Bill; conversația nu era punctul său forte. Chiar și când formam un cuplu, nu fusese ceea ce s-ar putea numi vorbăreț. Și chiar și un vampir poate deveni dependent de muncă; Bill devenise ahtiat după computer.

— Ție ți-au mers bine treburile?

— Da. Când te duc la New Orleans să-ți revendici moștenirea?

Acum eram cu adevărat uimită. (Asta e posibil pentru că nu pot citi mintea vampirilor. De asta îmi și plac atât de mult vampirii. E minunat să fii cu cineva care e un mister pentru mine.) Verișoara mea fusese omorâtă cu șase săptămâni în urmă în New Orleans, iar Bill fusese cu mine când emisarul reginei Louisianeii venise să-mi spună despre asta... și să-mi aducă ucigașul ca să-l pedepsesc.

— Cred că o să trec pe la apartamentul lui Hadley luna viitoare, cam așa. Nu l-am întrebat pe Sam când îmi pot lua liber.

— Îmi pare rău că ți-ai pierdut verișoara. Ai suferit?

Nu o mai văzusem pe Hadley de ani buni și ar fi fost mai ciudat decât aș putea spune să o văd după ce devenise vampir. Dar, fiindcă eram o persoană cu puține relații în viață, detestam să pierd fie și numai una.

— Puțin, am răspuns.

— Nu știi când te duci?

— Nu m-am hotărât. Ți-l amintești pe avocat, domnul Cataliades? El mă va contacta după ce testamentul va fi verificat. A promis să păstreze pentru mine locul așa cum era, și când consilierul reginei îți spune că locul va fi intact, trebuie să crezi că nu va fi atins. Nu am fost cu adevărat interesată, ca să-ți spun adevărul.

— S-ar putea să merg cu tine când pornești spre New Orleans, dacă nu te deranjează să ai un tovarăș de călătorie.

— Ei, am spus, cu o notă de sarcasm, n-o să se supere Selah? Sau o iei și pe ea?

Urma să fie o călătorie veselă.

— Nu.

Și cu asta închise discuția. Pur și simplu nu puteai obține ceva atunci când Bill își ținea gura așa, știam din experiență. Bine, acum chiar eram nedumerită.

— O să te anunț, am spus, încercând să-l deslușesc.

Deși era dureros să fii în compania lui Bill, aveam încredere în el. Bill nu mi-ar face niciodată rău. Și nici nu va lăsa pe altcineva să-mi facă rău. Dar sunt mai multe feluri în care poți face rău cuiva.

Părintele Littrell mă strigă și m-am grăbit spre el. Am privit înapoi, ca să-l surprind pe Bill zâmbind, un zâmbet abia schițat, dar plin de satisfacție. Nu știam precis ce înseamnă, dar îmi plăcea să-l văd zâmbind. Poate spera să reînnoade relația noastră? Părintele Littrell zise:

— Nu eram siguri dacă îți doreai sau nu să fiți întrerupți.

Am privit în jos către el, nedumerită.

— Eram puțin îngrijorați să te vedem stând de vorbă atât de mult și atât de intens, zise părintele Riordan. Creatura aceea a iadului încerca să te prindă în vraja sa?

Brusc, accentul său irlandez nu mai era simpatic deloc. Am privit întrebătoare către părintele Riordan:

— Glumiți, nu-i așa? Știți că m-am întâlnit cu Bill o bună bucată de vreme. Evident, nu prea știți multe despre creaturile iadului dacă puteți crede că Bill face parte dintre ele.

Văzusem chestii mult mai întunecate decât Bill în drăguțul nostru oraș Bon Temps. Unele dintre acestea fuseseră ființe umane.

— Părinte Riordan, îmi înțeleg viața. Înțeleg natura vampirilor mult mai bine decât o veți face dumneavoastră vreodată. Părinte Littrell, vreți muștar cu miere sau ketchup la pui?

Oarecum buimăcit, părintele Littrell alese muștarul cu miere. M-am îndepărtat, străduindu-mă să trec cu vederea micul incident, întrebându-mă ce ar face cei doi preoți dacă ar ști ce se întâmplase în acest bar cu vreo două luni în urmă, când clienții barului se uniseră ca să mă scape de cineva care încercase să mă omoare.

Din moment ce respectivul era vampir, probabil că ar fi aprobat acțiunea.

Înainte să plece, părintele Riordan a venit "ca să schimbe două cuvinte cu mine".

— Sookie, știu că nu ești deloc încântată de mine în acest moment, dar trebuie să te întreb ceva în contul altcuiva. Dacă prin comportamentul meu anterior te-am făcut să fii mai puțin dispusă să mă ascuți, te rog ignoră asta și acordă-le acestor oameni aceeași considerație pe care le-ai fi oferit-o în mod normal.

Am oftat. Cel puțin părintele Riordan încerca să fie un om bun. Am încuviințat împotriva voinței mele.

— Ești o fată bună. O familie din Jackson m-a contactat...

Toate alarmele mele au pornit. Debbie Pelt era din Jackson.

— Familia Pelt, știu că ai auzit de ei. Încă mai încearcă să afle vești despre fiica lor care a dispărut în ianuarie. O chema Debbie. M-au sunat pe mine, pentru că preotul lor mă cunoaște, știe că mă ocup de congregația din Bon Temps. Familia Pelt ar dori să vină să te vadă, Sookie. Vor să stea de vorbă cu

oricine le-a văzut fiica în noaptea în care a dispărut, și se tem că dacă ar apărea pur și simplu la ușă, nu i-ai primi. Se tem că ești supărată că detectivii lor privați te-au interogat, și că poliția a vorbit cu tine, și că poate ești indignată de toate acestea.

— Nu vreau să-i văd, am spus. Părinte Riordan, am spus tot ce știu.

Asta era adevărat. Doar că nu spusese nici poliției, nici familiei Pelt.

— Nu vreau să mai vorbesc despre Debbie. Și asta era adevărat, cât se poate de adevărat.

— Spuneți-le cu tot respectul că nu a mai rămas nimic despre care să vorbim.

— O să le spun, zise. Dar, trebuie să-ți mărturisesc, Sookie, că sunt dezamăgit.

— Ei, păi înseamnă că una peste alta a fost o noapte proastă pentru mine, am spus. V-am stricat opinia bună pe care o aveai despre mine, și tot tacâmul.

A plecat fără să mai spună vreun cuvânt, ceea ce era exact ce-mi doream.

Capitolul 2

ERA APROAPE DE ORA ÎNCHIDERII, în seara următoare, când se întâmplă un alt lucru ciudat. Chiar când Sam ne dădu semnalul să începem să le spunem clienților că era ultima comandă, cineva pe care nu mai crezusem să-l văd vreodată intră în bar.

Se mișca repede pentru un bărbat atât de masiv. Se opri imediat ce trecu de ușă, uitându-se în jur după o masă liberă, iar eu l-am observat din cauza sclipirii luminii barului pe pielea proaspăt rasă a capului său. Era foarte înalt și foarte lat în spate, cu un nas mândru și dinți albi și mari. Avea buze pline și o piele măslinie, și purta un fel de jachetă sport de culoarea bronzului peste o cămașă și pantaloni negri. Deși ar fi arătat mai natural în cizme de motociclist, purta mocasini lustruiți.

— Quinn! zise Sam în șoptă. Tocmai amesteca un Tom Collins, când mâinile îi înțepeniră. Ce face aici?

— Nu știam că-l cunoști, am spus simțind cum mă înroșesc când mi-am dat seama că mă gândisem la bărbatul chel doar cu o zi înainte.

El fusese cel care-mi curățase cu limba sângele de pe picior – o experiență interesantă.

— Toți cei din lumea mea îl cunosc pe Quinn, zise Sam cu o expresie neutră. Dar sunt surprins că l-ai întâlnit și tu, din moment ce nu ești teriantrop.

Spre deosebire de Quinn, Sam nu e un bărbat masiv, dar e foarte puternic, așa cum teriantropii au tendința să fie, iar părul său cârlionțat și auriu-roșcat îi înconjoară capul ca un halou, într-un mod angelic.

— L-am întâlnit pe Quinn la concursul pentru postul de lider al haitei, am spus. Era... ăăă... maestrul de ceremonii.

Bineînțeles, Sam și cu mine am vorbit despre schimbarea liderului haitei din Shreveport. Shreveport nu este departe de Bon Temps, iar ceea ce făceau vârcolacii era foarte important dacă erai orice fel de teriantrop.

Un teriantrop adevărat, ca Sam, se poate schimba în orice, deși fiecare are un animal favorit. Și pentru ca lucrurile să fie și mai confuze, toți cei care-și pot schimba forma din om în animal își spun teriantropi, deși puțini au versatilitatea lui Sam. Teriantropii care-și pot schimba forma doar într-un singur fel de animal sunt vârcolaci-animale: vârcolaci-tigru (așa cum era Quinn), vârcolaci-urs, vârcolaci-lup. Lupii sunt cei care-și spun simplu vârcolaci și care se consideră superiori în cultură și în duritate față de orice alt teriantrop.

Vârcolacii sunt cea mai numeroasă subspecie de teriantropi, deși în comparație cu populația totală de vampiri sunt foarte puțini. Există mai multe cauze. Natalitatea este scăzută, mortalitatea infantilă este mai ridicată decât în cazul oamenilor, și doar primul născut al unui cuplu de vârcolaci puri este vârcolac. Asta se întâmplă la pubertate – ca și cum pubertatea nu ar fi și așa destul de dificilă.

Teriantropii sunt foarte secretoși. Este un obicei la care le este greu să renunțe, chiar și în preajma ființelor umane sensibile și ciudate, ca mine. Teriantropii nu au apărut încă în fața opiniei publice, iar eu învăț despre lumea lor cu pași mici.

Chiar și Sam are multe secrete pe care nu le știu, și îl consider prieten. Sam se transformă în collie și

mă vizitează deseori în această formă. (Uneori doarme pe covorașul de la picioarele patului meu.) Pe Quinn l-am văzut doar în forma sa umană. Nu l-am amintit pe Quinn când i-am povestit lui Sam despre lupta dintre Jackson Herveaux și Patrick Furnan pentru locul de lider al haitei din Shreveport. Sam se încrunta acum la mine, supărat că ascusesem asemenea lucruri de el, dar n-o făcusem intenționat. Am aruncat o privire către Quinn. Își ridicase puțin nasul. Adulmeca aerul, urmărind un miros. Pe cine urmărea?

Când Quinn s-a îndreptat fără ezitare către o masă din zona mea, în ciuda mulțimii de mese goale din zona mult mai apropiată de care se ocupa Ariene, am știut că mă urmărea pe mine.

Bine, recunosc, am simțit oarecare emoție legată de asta.

Am aruncat o privire în lateral, către Sam, ca să văd ce reacție avea. Am încredere în el deja de cinci ani și nu m-a dezamăgit niciodată.

Acum, Sam mișca ușor din cap spre mine. Cu toate astea, nu părea fericit.

— Du-te și vezi ce vrea, spuse cu o voce atât de joasă, încât era aproape un mârâit.

Deveneam tot mai nervoasă pe măsură ce mă apropiam de noul client. Simțeam că mi se înroșesc obraji. De ce eram atât de tulburată?

— Bună, domnule Quinn, am spus. Ar fi fost o prostie să mă prefac că nu-l cunosc. Ce îți pot oferi? Mi-e teamă că suntem aproape de închidere, dar am timp să-ți aduc o bere sau altceva de băut.

Închise ochii și trase adânc aer în piept, ca și cum m-ar fi respirat.

— Te-aș recunoaște și într-o cameră întunecată ca noaptea, zise, și-mi zâmbi.

Era un zâmbet larg și frumos.

Am privit în altă parte încercând să-mi reprim rânjetul involuntar care-mi venea pe buze. Mă purtam ca și cum eram oarecum... timidă. Nu fusesem niciodată timidă. Sau poate rușinoasă era un termen mai potrivit, dar care îmi displăcea.

— Cred că ar trebui să-ți mulțumesc, am îndrăznit precaută să spun. Țasta era un compliment?

— Asta era intenția mea. Cine e câinele din spatele barului care-mi aruncă privirea aia care spune clar "stai la distanță"?

Când spunea câine se referea la constatarea unui fapt, nu la un termen peiorativ.

— Este șeful meu, Sam Merlotte.

— E interesat de tine.

— Sper că așa e. Lucrez pentru el de aproape cinci ani.

— Hm. Ce-ai zice de-o bere?

— Desigur. De care?

— Bud.

— Imediat, am spus și m-am întors să plec. Știam că s-a uitat după mine până am ajuns la bar, pentru că i-am simțit privirea. Iar din mintea lui, deși gândurile sale de terianthrop erau păzite cu atenție, am știut că o făcea cu admirație.

— Ce vrea?

Sam părea aproape... țepos. Dacă ar fi fost în forma sa de câine, probabil că părul de pe spate i-ar fi fost zbârlit.

— Un Bud, am răspuns. Sam se încrunță la mine.

— Nu asta am vrut să spun, și știi prea bine. Am ridicat din umeri. Habar nu aveam ce voia Quinn.

Sam trânti paharul plin pe bar chiar lângă degetele mele, făcându-mă să tresar. I-am aruncat o privire fixă ca să fiu sigură că a înțeles că nu-mi plăcuse, apoi i-am dus lui Quinn berea.

Quinn îmi plăti berea și adăugă un bacșiș generos – nu unul ridicol de mare, care m-ar fi făcut să mă simt cumpărată – pe care l-am băgat în buzunar. Am început să fac turul celorlalte mese de care mă ocupam.

— Ești în vizită la cineva din zonă? l-am întrebat pe Quinn când am trecut pe lângă el după ce curățasem o masă.

Majoritatea clienților plăteau și se îndreptau spre ieșirea barului. Există un bar cu program prelungit, despre care Sam se prefăcea că nu știe, mult mai departe, dar majoritatea clienților obișnuiți de la Merlotte's se duceau acasă să se vâre în paturile lor. Dacă un bar putea să fie în beneficiul familiei, atunci Merlotte's era acela.

— Da, răspuse. La tine. Asta mă lăsă fără replică.

Mi-am văzut de treabă și am luat paharele de pe tavă atât de absentă încât aproape că am scăpat unul. Nu-mi puteam aminti de când nu mai fusesem atât de tulburată.

— În interes de afaceri sau personal? am întrebat a doua oară când am fost aproape de el.

— Amândouă, răspuse.

Puțin din încântare s-a evaporat când am auzit de partea de afaceri, dar îmi atrăsese atenția și asta era un lucru bun. Trebuie să ai toate simțurile treze când ai de-a face cu ființele supranaturale. Acestea au scopuri și dorințe la care oamenii obișnuiți nici nu visează. Știam asta, pentru că întreaga mea viață fusesem un depozit involuntar pentru dorințele și scopurile "normale", umane.

Când Quinn rămase printre ultimele persoane din bar – în afara celorlalte chelnerițe și a lui Sam – se ridică și privi către mine așteptând. M-am îndreptat către el, zâmbind larg, așa cum fac atunci când sunt încordată. Mi s-a părut interesant să descopăr că și Quinn era aproape la fel de încordat. Simțeam tensiunea în tiparul din mintea sa.

— Te aștept la tine acasă, dacă ești și tu de acord. Se uită cu seriozitate în jos către mine. Dacă asta te face să fii nervoasă, ne putem întâlni în altă parte. Dar vreau să stau de vorbă cu tine în seara asta, dacă nu ești prea obosită.

Asta sunase destul de politicoasă. Ariene și Danielle încercau din răpputeri să nu se holbeze – mă rog, încercau să nu se holbeze când Quinn se uita la ele –, dar Sam se întorsese cu spatele, ca să moșmondească ceva în spatele barului, ignorându-l pe celălalt terianthrop. Se purta foarte urât.

Rapid, am procesat cererea lui Quinn. Dacă venea la mine acasă aș fi fost la mâna lui. Locuiesc într-un loc izolat. Cel mai apropiat vecin este fostul meu iubit, Bill, care trăiește de cealaltă parte a cimitirului. Pe de altă parte, dacă Quinn ar fi fost cineva cu care ieșeam periodic, l-aș fi lăsat să mă conducă acasă fără să mă gândesc de două ori. Din ceea ce putusem prinde din gândurile sale, nu voia să-mi facă nici un rău.

— În regulă, am spus în cele din urmă. Se relaxa și îmi zâmbi din nou.

I-am luat paharul gol și mi-am dat seama că trei perechi de ochi se uitau dezaprobatore către mine. Sam era nemulțumit, iar Ariene și Danielle nu puteau înțelege cum putea cineva să mă prefere pe mine în locul lor, deși Quinn le dădea de gândit chiar și celor două barmanițe experimentate. Quinn avea un aer ciudat, evident chiar și pentru cel mai prozaic dintre muritori.

— Sunt gata într-un minut, am spus.

— Nu te grăbi!

Am terminat de umplut micul pătrat de porțelan de pe fiecare masă cu pachetele de zahăr și îndulcitor. M-am asigurat că suporturile pentru șervețele erau pline și am verificat recipientele de sare și piper. Curând, terminasem. Mi-am luat geanta din biroul lui Sam și i-am spus la revedere.

Quinn mă urmă într-o camionetă verde-închis. La lumina din parcare, camioneta părea strălucitor de nouă, având cauciucuri și jante lucioase, o cabină de patru locuri și portbagajul acoperit. Puteam să pariez că era plină de tot felul de comenzi opționale. Camioneta lui Quinn era cel mai pretențios vehicul pe care-l văzusem de multă vreme. Fratele meu, Jason, ar fi salivat; el avea vârtejuri roz și turcoaz pictate pe camioneta sa.

Am condus spre sud, către Hummingbird Road, și am făcut stânga pe aleea mea. După ce am urmat drumul prin doi acri de pădure, am ajuns în luminișul unde se afla vechea casă a familiei mele. Aprinsesem luminile exterioare înainte să plec, iar pe stâlpul electric exista o lumină de siguranță care se aprindea automat, așa că poiana era bine luminată. Am tras în spatele casei, iar Quinn a parcat chiar lângă mine.

A ieșit din mașină și a privit în jur. Lumina de siguranță lăsa să se vadă o curte ordonată. Aleea era într-o stare excelentă, iar de curând revopsisem magazia de unelte din spate. Aveam un rezervor cu propan, pe care nici un element de peisaj nu l-ar fi putut ascunde, dar bunica mea plantase destule straturi cu flori, care se adăugaseră celor pe care familia mea le realizase în cei peste o sută cincizeci de ani cât trăise aici. Locuiam în casa asta și pe pământul ăsta încă de când aveam șapte ani, și îmi plăcea la nebunie.

Casa mea nu avea nimic grandios. La început, fusese o casă de fermă a unei familii; fusese lărgită și restructurată de-a lungul anilor. O țineam curată și încercam să păstrez curtea în stare bună.

Reparațiile majore îmi depășeau posibilitățile, dar uneori mă ajuta Jason. Nu fusese fericit când bunica îmi lăsase casa și pământul, dar el se mutase în casa părinților noștri când împlinise douăzeci și unu de ani, și nu-i cerusem niciodată să-mi plătească jumătatea mea de proprietate. Testamentul bunicii mi se păruse cinstit. Lui Jason îi luase ceva vreme până înțeleșese că ea făcuse un lucru corect.

Deveniserăm mai apropiați în ultimele luni.

Am descuiat ușa din spate și l-am lăsat pe Quinn să intre în bucătărie. Privi curios în jurul lui, în timp ce eu îmi puneam haina pe unul din scaunele aflate sub masa din centrul bucătăriei, cea la care mâncam întotdeauna.

— Nu e terminat, zise Quinn.

Dulapurile se aflau pe podea, gata să fie montate. După asta, întreaga cameră ar fi trebuit zugrăvită și apoi hiaturile puse la locul lor. După care puteam să mă odihnesc.

— Vechea mea bucătărie a ars acum câteva săptămâni, i-am explicat. Constructorului i s-a anulat o lucrare și a făcut-o pe asta cât ai zice pește, dar pentru că dulapurile nu au ajuns la timp, și-a trimis echipa la o altă comandă. Până când au venit dulapurile, aproape că au terminat acolo. Cred că la un moment dat se vor întoarce.

Între timp, măcar mă puteam bucura că eram înapoi în casa mea. Sam fusese nemaipomenit de drăguț și mă lăsase să stau într-unui din apartamentele sale de închiriat (Doamne, ce mă mai bucurasem de podelele fără denivelări și de instalațiile noi și de vecini), dar nicăieri nu era mai bine decât acasă.

Noua plită era la locul ei, așa că puteam găti, și pusesem o foaie de furnir peste dulapuri, ca să am un blat de lucru atunci când găteam. Noul frigider strălucea și bâzâia liniștit, ceea ce nu se putea spune despre frigiderul pe care bunica îl avea de treizeci de ani. De fiecare dată când treceam de veranda din spate – acum mai mare și închisă – ca să deschid ușa nouă și mai grea, cu vizor și zăvor, eram șocată de noua mea bucătărie.

— Aici începe vechea casă, am spus, mergând din bucătărie spre hol.

Doar câteva scânduri trebuieră înlocuite în restul casei; totul era curățat și proaspăt zugrăvit. Nu numai că pereții și tavanele fuseseră pătate de fum, dar trebuise să scap de mirosul de ars. Am înlocuit câteva perdele, am aruncat un covor sau două și am curățat, am curățat și iar am curățat. Ocupația asta îmi răpea de o bună bucată de vreme fiecare moment în care eram trează.

— O treabă bună, comentase Quinn, studiind felul în care fuseseră unite cele două părți.

— Vino în living, am spus, încântată.

Mă bucuram să arăt cuiva casa acum, că știam că tapițeria era curată, nu se vedeau ghemotoace de praf, iar geamurile fotografiilor străluceau pur și simplu. Perdelele din living fuseseră înlocuite, lucru pe care îmi doream să-l fac de cel puțin un an.

Domnul să binecuvânteze asigurarea, Domnul să binecuvânteze banii pe care-i câștigasem ascunzându-l pe Eric de dușmani. Făcusem o gaură în economiile mele, dar bine că le avusesem la nevoie – pentru acest lucru sunt recunoscătoare.

Șemineul era aranjat ca și cum ar fi fost gata să fie aprins, dar era deja prea cald ca să mai fie nevoie să fac focul. Quinn se așeză într-un fotoliu, iar eu m-am așezat în fața lui.

— Pot să-ți aduc ceva de băut – o bere, niște cafea, un ceai cu gheață? am întrebat, conștientă de rolul meu de gazdă.

— Nu, mulțumesc, zise. Îmi zâmbi. Voiam să te revăd încă de când te-am întâlnit la Shreveport.

Am încercat să-mi țin privirea ațintită asupra lui. Impulsul de a privi în jos către mâinile sau picioarele mele era aproape copleșitor. Ochii săi aveau cu adevărat violetul intens-intens pe care mi-l aminteam.

— A fost o zi grea pentru Herveaux, am spus.

— Te-ai întâlnit cu Alcide pentru o vreme, remarcă pe un ton neutru.

M-am gândit la o serie de răspunsuri posibile. M-am hotărât la:

— Nu l-am mai văzut de la întrecerea pentru postul de lider al haitei.

Zâmbi.

— Nu e o relație stabilă? am clătinat din cap.

— Atunci ești liberă?

— Da.

— Nu calc pe nimeni pe bătăături?

Am încercat să zâmbesc, dar rezultatul nu a fost dintre cele mai fericite.

— N-am spus asta.

Erau unii care aveau bătăături. Și acest lucru nu-i va face deloc fericiți. Dar nu aveau nici un drept să ne stea în cale.

— Cred că mă pot descurca cu niște "foști", nemulțumiți. Ai să te întâlnești cu mine?

L-am privit pentru o secundă sau două, căutând în minte diverse pretexte. Din creierul său nu percepeam nimic în afară de speranță: nu am văzut înșelăciune sau egoism. Când mi-am analizat rezervele, acestea s-au topit.

— Da, am spus. O să mă întâlnesc cu tine. Zâmbetul său minunat mă făcu să-i zâmbesc și eu, iar de data aceasta zâmbetul era sincer.

— Gata, zise. Am negociat partea cu distracția. Acum să ajungem și la cea de afaceri, care nu are nimic de-a face cu prima.

— Bine, am spus, și am renunțat la zâmbet. Speram să am ocazia să revin la el mai târziu, dar orice afacere ar fi avut cu mine urma să fie legată de supranatural, și din acest motiv îmi provoca teamă.

— Ai auzit de summitul regional? Întâlnirea vampirilor: regii și reginele dintr-un grup de state se vor întâlni ca să discute despre... chestii legate de vampiri.

— Eric a pomenit ceva de asta.

— Te-a angajat pentru summit?

— A pomenit că ar putea avea nevoie de mine.

— Pentru că regina Louisianei a aflat că eram prin zonă și mi-a cerut să-ți solicit serviciile. Cred că oferta ei o va anula pe a lui Eric.

— Va trebui să-l întrebi pe Eric.

— Cred că tu va trebui să-i spui. Dorințele reginei sunt ordine pentru Eric.

Am simțit cum îmi cade fața. Nu voiam să-i spun nimic lui Eric, șeriful Districtului 5. Sentimentele pe care Eric le avea față de mine erau confuze. Vă asigur că vampirilor nu le plac sentimentele confuze. Șeriful își pierduse memoria pentru o scurtă perioadă, pe care și-o petrecuse ascunzându-se în casa mea. Acel gol de memorie îl înnebunise pe Eric; lui îi place să dețină controlul, și asta înseamnă să fie conștient de fiecare acțiune a sa pe durata întregii nopți. Așa că a așteptat până a putut să-mi facă un serviciu, iar ca recompensă mi-a cerut să-i spun ce se întâmplase în perioada în care stătuse cu mine.

Poate că am dus sinceritatea puțin cam departe. Eric nu a fost chiar surprins că făcuserăm sex; dar a rămas mut când i-am spus că se oferise să renunțe la poziția câștigată cu greu în ierarhia vampirilor ca să vină să trăiască alături de mine.

Dacă l-ați cunoaște pe Eric, ați ști că așa ceva e foarte greu de tolerat pentru el.

Nu mai vorbește cu mine. Se holbează la mine când ne întâlnim, ca și cum ar încerca să-și învie propriile amintiri din acea perioadă, ca să-mi dovedească faptul că greșesc. Mă întrista să văd că relația pe care o avuseserăm – nu fericirea secretă a celor câteva zile pe care le petrecuse cu mine, ci relația plăcută dintre un bărbat și o femeie care au destul de puține în comun în afara simțului umorului – părea să fi dispărut.

Știam că se pregătea să-mi spună că regina avea prioritate, dar cu siguranță nu voiam.

— Ți-a dispărut zâmbetul, observă Quinn. Și el părea serios.

— Păi, Eric e... Nu știam cum să termin propoziția. E un tip complicat, am spus cu voce slabă.

— Ce ar trebui să facem la prima noastră întâlnire? întrebă Quinn.

Așadar, se pricepea să schimbe subiectul.

— Am putea merge la film, am spus, ca să continui discuția.

— Am putea. Apoi, am putea cina în Shreveport. Poate la Ralph and Kacoo's, sugera el.

— Am auzit că racii înăbușiți sunt buni, am continuat păstrând direcția discuției.

— Și cui nu-i plac racii înăbușiți? Sau am putea merge la bowling.

Străunchiul meu era un pasionat jucător de bowling. Îi puteam vedea picioarele încălțate în pantofi de bowling chiar în fața mea. M-am cutremurat.

- Nu știu să joc.
- Am putea încerca hochei.
- Ar fi distractiv.
- Am putea găti împreună în bucătăria ta, apoi ne-am putea uita la un film sau la un DVD.
- Mai bine lăsăm asta pe mai târziu.

Părea puțin cam prea intim pentru o primă întâlnire, nu că aş fi avut prea multe experiențe legate de prima întâlnire. Dar știam că apropierea unui dormitor nu e niciodată o idee bună decât dacă ești convins că nu te deranjează dacă acțiunile din acea seară te vor purta în direcția lui.

- Am putea vedea *The Producers*³. Rulează la Strand.
- Serious?

OK, acum eram chiar încântată. Teatrul Strand din Shreveport prezenta producții itinerante, de la balet la piese de teatru. Nu mai văzusem niciodată o piesă de teatru. Nu avea să fie îngrozitor de scump? Cu siguranță, nu ar fi pomenit de asta dacă nu și-ar fi putut permite.

- Putem?

A dat din cap aprobator, încântat de reacția mea.

- O să fac rezervări pentru sfârșitul ăsta de săptămână. Cum stai cu programul de lucru?
- Sunt liberă vineri seara, am spus. Și... aş fi fericită să-mi plătesc biletul.
- Eu te-am invitat. E din partea mea, zise ferm Quinn.

Puteam citi în mintea lui că fusese surprins că m-am oferit. Și că i se părea drăguț. Hm. Asta nu-mi plăcea.

— În regulă atunci. Rămâne stabilit. Când ajung înapoi la laptopul meu fac rezervările ordine. Știu că au mai rămas niște bilete bune, pentru că am verificat opțiunile pe care le aveam, înainte să vin înapoi.

Bineînțeles, am început să mă întreb care erau cele mai potrivite haine, dar am lăsat-o pe mai târziu.

- Quinn, unde stai de fapt?

— Am o casă la periferia Memphisului.

- Oh, am spus, gândindu-mă că părea o distanță prea mare pentru o relație.

— Sunt partener într-o companie numită Evenimente Speciale. Suntem un fel de filială secretă la Evenimente Extreme (Elegante). Ai văzut logoul bănuiesc, EE (E)?

A marcat parantezele cu un gest. Am încuviințat. EE (E) se ocupa de o mulțime de evenimente la nivel național.

— Suntem patru parteneri care lucrează cu normă întreagă la Evenimente Speciale, și fiecare dintre noi avem oameni pe care-i folosim tot timpul sau din când în când. Din moment ce călătorim foarte mult, avem în toată țara locuințe pe care le folosim; unele dintre ele sunt pur și simplu camere în locuințele prietenilor sau asociaților, iar altele sunt apartamente propriu-zise. Locuința din Shreveport este o cabană pentru oaspeți, în spatele conacului unui terianthrop.

Aflasem o groază despre el în mai puțin de două minute.

— Așadar, te ocupi de evenimente din lumea supranaturală, cum a fost întrecerea pentru postul de lider al haitei.

Acea fusese o misiune periculoasă, care necesitase o mulțime de echipamente.

— Dar ce altceva mai faci? o astfel de întrecere poate apărea doar din când în când. Cât de mult călătorești? Ce alte evenimente speciale mai poți organiza?

— În general, mă ocup de Sud-Est, din Georgia până-n Texas. Se aplecă în scaunul pe care stătea, cu mâinile odihnindu-i-se pe genunchi. Din Tennessee până-n Sud, spre Florida. În statele astea dacă vrei să pui la cale o luptă pentru șefia haitei, un ritual de ascensiune pentru un șaman sau o vrăjitoare, sau o nuntă ierarhică între vampiri – și vrei să o faci cum trebuie, cu tot dichisul –, vii la mine.

Mi-am amintit imaginile extraordinare din albumul foto al lui Alex Cumberland.

- Deci există destule treburi care să te țină ocupat?

— Oh, da, răspuse. Bineînțeles, unele dintre ele sunt legate de sezon. Vampirii se căsătoresc iama, pentru că nopțile sunt mult mai lungi. Am organizat o nuntă ierarhică în New Orleans în ianuarie, anul

trecut. Și apoi unele ocazii sunt legate de calendarul Wicca sau de pubertate.

Nici măcar nu-mi puteam imagina ceremoniile pe care le aranja, dar o descriere a lor trebuia să aștepte o altă ocazie.

— Și ai trei parteneri care se ocupă de asta cu normă-ntreagă?! Îmi pare rău. Se pare că te descos. Dar e un mod atât de interesant de a-ți câștiga existența!

— Mă bucur că ți se pare așa. Trebuie că ai o sumedenie de calități și o minte bine organizată și atentă la detalii.

— Trebuie să fii cu adevărat tare dur, am murmurat, gândind cu voce tare.

Zâmbi – un zâmbet relaxat.

— Asta nu-i o problemă.

Da, se părea că a fi dur nu era o problemă pentru Quinn.

— Și trebuie să te pricepi să apreciezi oamenii, ca să-ți poți îndrepta clienții în direcția bună, să-i faci fericiți cu munca pe care o depui, continuă el.

— Îmi poți spune mai mult? Sau slujba ta implică și vreo clauză de confidențialitate?

— Clienții semnează un contract, dar niciunul dintre ei nu a cerut vreodată o clauză de confidențialitate, zise. La Evenimente Speciale, nu prea ai ocazia să vorbești despre ceea ce faci, evident, din moment ce clienții nu se desfășoară la vedere în lumea obișnuită. De fapt, e un fel de ușurare să vorbesc despre asta. De obicei, trebuie să le spun fetelor că sunt consultant sau altă minciună de genul ăsta.

— Și pentru mine e o ușurare să pot vorbi fără să-mi fie teamă că dezvălui cine știe ce secret.

— Atunci suntem norocoși că ne-am găsit unul pe celălalt? Din nou zâmbetul larg. Mai bine te las să te odihnești, din moment ce abia ai venit de la muncă.

Quinn se ridică în picioare și se întinse. Era un gest impresionant pentru cineva atât de musculos cum era el. Foarte posibil ca uriașul Quinn să știe cât de bine arăta când se întindea. Am privit în jos ca să-mi ascund zâmbetul. Nu mă deranja deloc că încerca să mă impresioneze.

Se întinse spre mâna mea și mă ridică în picioare cu o mișcare ușoară. Îi simțeam cum se concentrează asupra mea. Mâna îi era caldă și fermă. Mi-ar fi putut rupe oasele cu ea.

O femeie obișnuită nu ar evalua niciodată cât de repede ar putea-o ucide cel cu care se întâlnește, dar eu nu voi fi niciodată o femeie obișnuită. Înțelesesem asta încă de când devenisem suficient de mare ca să pricep că nu toți copiii știau ce crede familia lor despre ei. Nu orice fetiță știa când profesorii o plăceau, sau le era milă de ea, sau o comparau cu fratele ei (Jason era fermecător încă de pe-atunci). Nu orice fetiță avea un unchi ciudat care încerca să o prindă singură la fiecare reuniune de familie.

Așa că l-am lăsat pe Quinn să mă apuce de mână, am privit în ochii lui violeți ca panseluțele și pentru un minut m-am răsfățat lăsând admirația sa să mă învăluie.

Da, știam că e tigru. Și nu mă refeream la momentele când era în pat, deși voiam să cred că era feroce și puternic și acolo.

Când mi-a urat noapte bună, buzele lui mi-au atins obrazul și am zâmbit.

Îmi plăcea un bărbat care știa când e cazul să grăbească lucrurile, și când nu.

Capitolul 3

ÎN SEARA URMĂTOARE, am primit un telefon la Merlotte's. Bineînțeles, nu e un lucru bun să primești telefoane la serviciu; Sam nu este de acord cu asta decât dacă e vorba despre vreo urgență. Din moment ce dintre barmanițe eu eram sunată cel mai rar – de fapt, puteam număra pe degetele de la o mână telefoanele pe care le promisem la serviciu –, am încercat să nu mă simt vinovată când i-am făcut semn lui Sam că preluam apelul de pe telefonul din biroul său.

— Alo, am spus precaută.

— Sookie, zise o voce cunoscută.

— Oh, Pam. Bună!

Am fost ușurată, dar numai pentru o clipă. Pam era adjuncta lui Eric, și copilul său, în sensul pe care-l dau vampirii acestui lucru.

— Șeful vrea să te vadă, zise. Te sun din biroul lui. Biroul lui Eric, din spatele clubului său, Fangtasia, era bine izolat fonic. Abia dacă reușeam să aud în fundal KDED, stația de radio pentru toți vampirii, difuzând versiunea lui Clapton pentru After Midnight⁴.

— Ei, nu mai spune. Acum e prea mândru ca să mă sune singur?

— Da, răspunse Pam.

Asta-i Pam – că lua lucrurile ad litteram era cea mai bună descriere a ei.

— Despre ce e vorba?

— Eu îi urmez instrucțiunile, zise. Îmi spune să o sun pe "telepată", eu te sun. Ești convocată.

— Pam, am nevoie de ceva mai multe explicații. Nu țin în mod special să-l văd pe Eric.

— Ești recalcitrantă?

Aoleu! Nu avusesem cuvântul ăsta în calendarul meu cu "Un cuvânt pe zi".

— Nu sunt sigură că înțeleg.

E mai bine să-ți mărturisești ignoranța decât să încerci să te prefaci. Pam oftă lung.

— Te pui de-a curmezișul, mă lămuri ea, accentul său britanic făcându-se simțit. Și nu ar trebui să o faci. Eric se poartă bine cu tine.

Părea ușor neîncrezătoare.

— Nu renunț la muncă sau la timpul meu liber ca să conduc până la Shreveport pentru că domnul Mare și Tare vrea să sar de câte ori are el chef, am protestat – rezonabil, am considerat eu. Poate să-și miște fundul până aici dacă vrea să-mi spună ceva. Sau poate să apuce telefonul cu mânuța lui. Așa.

— Dacă ar fi vrut să apuce telefonul cu "mânuța lui", așa cum ai spus tu, ar fi făcut-o. Să fii aici vineri seara, la opt, așa m-a însărcinat să-ți spun.

— Îmi pare rău, nu pot.

O tăcere plină de înțelesuri.

— Nu vii?

— Nu pot. Am o întâlnire, am spus, încercând să nu răzbată în vorbele mele nici o urmă de îngâmfare.

A urmat din nou tăcere. Apoi, Pam a pufnit.

— Oh, marfa! zise, trecând brusc la argou. Oh, o să-mi facă o deosebită plăcere să-i spun asta.

Reacția ei mă făcu să mă simt stânjenită.

— Păi... Pam, am început întrebându-mă dacă ar trebui să dau înapoi, auzi...

— Oh, nu, zise, aproape râzând cu hohote, ceea ce nu semăna deloc cu Pam.

— Transmite-i mulțumiri pentru calendar, am spus.

Eric se gândea întotdeauna cum să procedeze, ca Fangtasia să producă mai mult, și îi venise ideea unui calendar cu vampiri pe care să-l vândă în magazinul de suveniruri. Eric însuși era Mister Ianuarie. Pozase lângă un pat, plus o mantie lungă din blană albă. Eric și patul se găseau pe un fundal gri-deschis, pe care pluteau fulgi de zăpadă sclipitori și uriași. Nu purta mantia, oh, nu. Nu purta nimic. Avea un genunchi îndoit pe patul șifonat, iar celălalt picior era pe podea; Eric privea direct în

aparatură, plin de pasiune. (Ar fi putut să-i dea lecții lui Claude.) Părul blond îi cădea ca o coamă pe umeri, iar cu mâna dreaptă ținea mantia aruncată pe pat, astfel încât blana albă se ridica atât cât să-i acopere arsenalul. Corpul era întors doar puțin, pentru a-i flata linia feselor grozave. O linie fină de păr blond-închis conducea în jos sub buric. Aproape că striga "înarmat"!

Întâmplarea făcea să știu că pistolul lui Eric era mai degrabă un Magnum 357, și nu un revolver cu țeava scurtă.

Cumva, nu reușisem să mă uit mai departe de ianuarie.

— Oh, o să-i spun, zise Pam. Eric spune că multor oameni nu le-ar plăcea dacă aș apărea în calendarul pentru femei... așa că sunt în cel pentru bărbați. Vrei să-ți trimit și eu unul cu mine?

— Mă surprinde, i-am declarat. Chiar mă surprinde. Adică, vreau să zic, că nu te-a deranjat să pozezi.

Mi-era greu să mi-o imaginez participând la un proiect care ar trafica astfel de gusturi umane.

— Dacă Eric mi-a spus să pozez, am pozat, explică ea, realistă.

Deși Eric avea o putere considerabilă asupra lui Pam, din moment ce aceasta era creația lui, trebuie să spun că nu știam ca Eric să-i fi cerut vreodată lui Pam să facă ceva pentru care ea nu era pregătită. Fie o cunoștea foarte bine (ceea ce bineînțeles că era cazul), fie Pam era dispusă să facă aproape orice.

— În poză, am un bici, zise Pam. Fotografii spune despre calendar că se va vinde de milioane.

Pam avea niște gusturi vaste în materie de sex. După un moment în care am contemplat imaginea mentală care îmi apăruse, am spus:

— Sunt sigură că așa va fi. Dar eu mă lipsesc.

— O să avem cu toții un procentaj, toți cei care am fost de acord să pozăm.

— Dar Eric va avea un procentaj mai mare decât ceilalți.

— Păi, el e șeriful, zise rezonabilă Pam.

— Corect. Pa, pa, am dat eu să închid.

— Stai, ce-i spun lui Eric?

— Spune-i adevărul.

— Știi că va fi furios.

Pam nu părea deloc speriată. De fapt, părea chiar încântată.

— Păi, asta e problema lui, am spus, poate puțin cam infantil, după care chiar am închis.

Un Eric furios va fi cu siguranță și problema mea.

Aveam un sentiment neplăcut că făcusem un pas important în a-l contrazice pe Eric. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ceea ce avea să se întâmple acum. Când îl cunoscusem pe șeriful Districtului 5, mă întâlneam cu Bill. Eric dorise să folosească talentul meu neobișnuit. Pur și simplu, mă amenințase că-i face rău lui Bill, ca să accept. Când mă despărțisem de Bill, Eric nu mai avusese metode de constrângere până când avusesem nevoie de o favoare din partea lui, și atunci îi furnizasem cea mai puternică muniție – faptul că știa că o împușcasem pe Debbie Pelt. Nu conta că el îi ascunsese cadavrul și mașina, și nu-și amintea unde; acuzația ar fi fost suficientă ca să-mi distrugă viața; chiar dacă nu ar fi fost dovedită niciodată. Chiar dacă aș fi ajuns să o neg.

În timp ce-mi îndeplineam datoria în bar, în restul serii, m-am trezit întrebându-mă dacă Eric mi-ar da la iveală secretul. Dacă Eric ar spune poliției ce făcusem, ar trebui să admită că luase și el parte, nu-i așa?

În drum spre bar am fost abordată de detectivul Andy Bellefleur. Îi știam de o viață pe Andy și pe sora lui Portia. Sunt cu câțiva ani mai mari decât mine, dar am trecut prin aceleași școli, am crescut în același oraș. Ca și mine, fuseseră crescuți mai ales de bunica lor. Detectivul și cu mine avuseserăm și momente mai bune, și momente mai proaste. De câteva luni deja, detectivul se întâlnea cu o tânără profesoară, Halleigh Robinson.

În seara aceasta, avea să-mi împărtășească un secret și să-mi ceară o favoare.

— Auzi, ea o să ceară o porție de pui, îmi zise fără nici o introducere Andy.

Am privit către masa lor, ca să mă asigur că Halleigh stătea cu spatele la mine. Așa era.

— Când aduci mâncarea la masă, ai grijă ca asta să fie ascunsă înăuntru.

Îmi îndesă în mână o cutie mică îmbrăcată în catifea, sub care se afla o bancnotă de zece dolari.

— Sigur, Andy, nu-i nici o problemă, am spus, zâmbind.

— Mulțumesc, Sookie, zise, și îmi zâmbi și el, un zâmbet simplu, fără ascunzișuri, și speriat.

Andy avusese dreptate. Când m-am dus la masa lor, Halleigh a comandat pui.

— Pune o porție extra de cartofi, i-am spus noii bucătăreasa când i-am dat comanda.

Voiam să am camuflaj din belșug. Bucătăreasa se întoarse de la grătar să se uite la mine. Avuseserăm o varietate de bucătari de toate vârstele, culorile, sexele și orientările sexuale. Cândva avuseserăm și un vampir. Bucătăreasa noastră actuală era o femeie de culoare, de vârstă mijlocie, care se numea Callie Collins. Callie era masivă, atât de masivă încât nu știam cum reușea să reziste să stea atâtea ore în picioare.

— Portie extra? întrebă Callie, ca și cum nu ar mai fi auzit niciodată de așa ceva. Oho! Oamenii primesc așa ceva când plătesc, nu pentru că sunt prieteni de-ai tăi.

Se poate că era atât de colțoasă pentru că era suficient de bătrână încât să-și amintească de zilele rele de demult când albi și negrii aveau școli separate, săli de așteptare separate, cișmele separate. Nu-mi aminteam niciunul dintre aceste lucruri și nici nu voiam să port acest bagaj al lui Callie de fiecare dată când vorbeam cu ea.

— Plătesc în plus, am mințit, nevrând să dau o explicație prin ferestruica ghișeului, astfel încât oricine era suficient de aproape să o poată auzi.

În schimb, am pus în casă un dolar din bacșișul meu, ca să se facă suma. În ciuda certurilor dintre noi, le doream să aibă parte numai de bine. Oricine avea să fie nora bunicii Caroline Bellefleur merita un moment romantic.

Când Callie m-a strigat să iau comanda, m-am grăbit să o preiau. Să strecor cutia sub cartofi a fost mai greu decât îmi imaginasem, și necesita și o mică rearanjare a acestora. M-am întrebat dacă Andy a realizat că materialul acesteia va ajunge unsuros și plin de sare. Oh, la naiba, era gestul lui romantic, nu al meu.

Am dus tava la masă cu nerăbdare și încântare. De fapt, Andy a trebuit să-mi atragă atenția (cu o privire severă) să adopt o expresie mai neutră în timp ce le serveam mâncarea. Andy avea deja o bere în fața lui, iar ea avea un pahar de vin alb. Halleigh nu era o mare băutoare, așa cum îi stă bine unei profesoare din ciclul primar. M-am întors imediat ce mâncarea a fost pe masă, uitând chiar să-i întreb dacă mai aveau nevoie de ceva, așa cum ar trebui să facă o chelneriță bună.

Era peste puterile mele să încerc să fiu detașată după asta. Deși am încercat să nu fie evident, am supravegheat cuplul cât de îndeaproape am putut. Andy stătea ca pe ace și-i puteam auzi gândurile, care erau pur și simplu agitate. Nu știa dacă ea va accepta sau nu, iar mintea îi alerga prin lista de lucruri la care ea ar putea obiecta: faptul că Andy era mai mare cu aproape zece ani, că meseria sa era plină de riscuri.

Am fost pe fază când ea a zărit cutia. Poate că nu era drăguț din partea mea să trag cu urechea mental într-un moment atât de special, dar ca să spun cinstit, nici prin cap nu-mi trecea să ratez. Deși de obicei mă păzesc bine, sunt obișnuită să intru în mințile oamenilor dacă prind ceva interesant. Sunt obișnuită și să cred că abilitatea mea e un defect și nu o calitate, așa că mă simt îndreptățită să mă distrez atunci când pot profita de ea.

Eram cu spatele la ei, curățând o masă, pe care ar fi trebuit să i-o las unui piccolo. Așa că eram suficient de aproape ca să aud.

A rămas nemișcată un lung moment.

— E o cutie în mâncarea mea, zise în cele din urmă, pe un ton scăzut, deoarece credea că l-ar supăra pe Sam dacă ar fi făcut scandal.

— Știu, răspunse el. E de la mine.

Atunci ea își dădu seama; totul în creierul ei începu să se accelereze, iar în graba lor, gândurile năvăleau pur și simplu unele peste altele.

— Oh, Andy, șopti.

Probabil că deschisese cutia. M-am străduit să nu mă întorc și să nu mă uit în același timp cu ea.

— Îți place?

— Da, e minunat.

— O să-l porți?

A urmat un moment de tăcere. Gândurile ei erau atât de confuze! Jumătate dintre ele strigau "Uraa!",

iar cealaltă jumătate erau tulburate.

— Da, cu o singură condiție, zise încet. Mi-am dat seama că-l șocase. Andy se aștepta la orice, dar nu la asta.

— Și care ar fi condiția? o întrebă pe un ton care brusc aducea mai mult cu cel al unui polițist decât cu al unui iubit.

— Trebuie să avem casa noastră.

— Ce?

Din nou îl luase prin surprindere pe Andy.

— Am înțeles tot timpul că ai presupus că vei sta în casa familiei, alături de bunica și sora ta, chiar și după ce te vei căsători. Este o casă veche minunată, iar bunica ta și Portia sunt niște femei minunate.

Dădea dovadă de tact. Bravo ei!

— Dar mi-ar plăcea să am casa mea, zise ea blând, câștigându-mi admirația.

Și după asta, chiar a trebuit să-mi mișc fundul; aveam mese de care trebuia să mă ocup. Dar în timp ce umpleam halbe cu bere, strângeam farfuriile goale și duceam și mai mulți bani către Sam la casă, eram plină de admirație pentru decizia lui Halleigh, din moment ce conacul Bellefleur era cea mai bună reședință din Bon Temps. Multe tinere și-ar fi dat un deget sau două ca să trăiască acolo, mai ales de când uriașa casă veche fusese renovată și îmbospătată cu banii proveniți de la un străin misterios. Acest străin era de fapt Bill, care descoperise că familia Bellefleur era urmașa sa. Știa că ei nu ar fi acceptat bani de la un vampir, așa că aranjase toată treaba cu "moștenirea misterioasă", iar Caroline Bellefleur sărisese să cheltuie banii cu aceeași ușurință cu care Andy ar fi mâncat un cheeseburger.

Andy m-a prins din urmă, câteva minute mai târziu. M-a agățat în drumul meu spre masa lui Sid Matt Lancaster, așa că bătrânul avocat a trebuit să aștepte ceva mai mult pentru hamburgerul său cu cartofi prăjiți.

— Sookie, trebuie să știu, zise grăbit, dar pe un ton scăzut.

— Ce, Andy?

Eram alarmată de agitația lui.

— Mă iubește?

În mintea sa se zăreau urme că se simțea umilit că trebuia să mă întreb. Andy era mândru și voia un fel de asigurare că Halleigh nu urmărea numele său sau casa familiei, așa cum descoperise că-și doreau alte femei. Păi, despre casă aflase. Halleigh nu o voia, iar el s-ar fi mutat cu ea într-o casă mică și prăpădită dacă femeia îl iubea cu adevărat.

Nimeni nu-mi mai ceruse așa ceva. După toți anii în care îmi dorisem ca oamenii să mă creadă, să-mi înțeleagă talentul ciudat, descoperisem că, în fond, nu-mi plăcea să fiu luată în serios. Dar Andy aștepta un răspuns și nu-l puteam refuza. Era unul dintre cei mai încăpățânați oameni pe care-i cunoscusem.

— Te iubește la fel de mult pe cât o iubești și tu pe ea, am spus, iar el îmi dădu drumul brațului.

Mi-am continuat drumul către masa lui Sid Matt. Când m-am uitat din nou la el, se holba încă la mine.

Gândește-te la asta, Andy Bellefleur, am zis în sinea mea. Apoi m-am simțit puțin rușinată. Dar nu ar fi trebuit să întreb, dacă nu voia să știe răspunsul.

Era ceva în pădurea din jurul casei mele.

Mă pregătisem să mă bag în pat imediat ce am ajuns acasă, pentru că unul dintre momentele mele favorite, la fiecare douăzeci și patru de ore, este să-mi pun cămașa de noapte. Era destul de cald încât să nu am nevoie de un halat, așa că mă învârteam în tricoul meu vechi, albastru și lung până la genunchi în care dormeam. Mă gândeam să închid fereastra de la bucătărie, căci noaptea de martie devenea puțin cam rece. Ascultasem sunetele nopții în timp ce spălam vasele; corul de broaște și găze umpluse aerul.

Dintr-odată, zgomotele care făceau noaptea să pară la fel de prietenoasă și agitată ca ziua se opriră, retezate brusc.

Am făcut o pauză ținând mâinile în apa cu detergent. Să mă holbez în întuneric nu-mi era de nici un

folos, și mi-am dat seama cât de vizibilă trebuia să fiu, stând în dreptul unei ferestre deschise, cu perdelele date la o parte. Curtea era luminată de lămpile de securitate, dar dincolo de copacii care împrejmuiau luminișul, pădurea era întunecată și tăcută.

Ceva era acolo. Am închis ochii și am încercat să aflu concentrându-mă la asta; și am descoperit un fel de activitate. Dar nu era suficient de clară ca să-mi dau seama ce reprezintă.

M-am gândit să-l sun pe Bill, dar îl mai sunasem și înainte când fusem îngrijorată pentru siguranța mea. Nu puteam să fac din asta un obicei. Hopa, poate următorul din pădure era însuși Bill? Uneori se învârtea prin preajmă noaptea, și din când în când trecea să vadă ce fac. Am privit cu poftă la telefonul aflat pe perete, la capătul blatului de lucru. (Mă rog, acolo unde va fi blatul de lucru atunci când toate vor fi la locul lor.) Noul meu telefon era fără fir.

Puteam să-l iau, să mă retrag în dormitor și să-l sun pe Bill cât ai zice pește, din moment ce era trecut pe apelare rapidă. Dacă răspundea la telefon, știam că orice ar fi fost acolo în pădure era ceva de care trebuia să mă tem.

Dar dacă era acasă, ar fi venit în goană până aici. Ar înțelege telefonul meu cam așa:

— Oh, Bill, te rog, vino și salvează-mă! Nu pot să mă gândesc la altceva decât să chem un vampir mare și tare care să mă ajute!

M-am decis să admit că știam că, orice ar fi fost în pădure, nu era Bill. Primisem un semnal cerebral oarecare. Dacă cel ce aștepta ascuns ar fi fost un vampir, nu aș fi simțit nimic. Doar de două ori primisem o scipire a unui semnal din creierul unui vampir, și fusese un fel de fulger electric, ca atunci când se întrerupe curentul.

Și chiar lângă telefon era ușa din spate – care nu era încuiată.

Nimic pe lumea asta nu m-ar fi putut ține la chiuvetă după ce-mi trecuse prin minte gândul la ușa deschisă. Pur și simplu, am alergat la ea. Am ieșit pe veranda din spate, am pus cârligul la ușa de acolo, am sărit înapoi în bucătărie și am încuiat ușa masivă din lemn, pe care o prevăzusem cu o yală și un zăvor.

După ce am încuiat bine ușa, m-am sprijinit de ea. Știam mai bine decât orice persoană care-mi trecea prin minte cât de inutile erau ușile și încuietorile. Pentru un vampir, bariera fizică nu însemna nimic – dar un vampir trebuia invitat să intre. Pentru un vârcolac, ușile erau ceva mai importante, dar nu puneau mari probleme; cu forța lor incredibilă, vârcolacii puteau ajunge oriunde aveau chef. Același lucru era valabil și pentru ceilalți terianthropi.

De ce nu țin pur și simplu o casă deschisă tuturor?

Oricum, m-am simțit mult mai bine cu două uși încuiate între mine și ceea ce era în pădure. Știam că ușa din față era încuiată și cu zăvorul pus, din moment ce nu fusese deschisă de zile-ntregi. Nu aveam atât de mulți vizitatori, iar eu intram și plecam prin spate.

M-am târât înapoi la fereastră, am închis-o și am încuiat-o. Am tras și perdelele. Am făcut tot ceea ce puteam pentru ca locuința mea să fie și mai sigură. M-am întors la vase. M-am ales cu o pată rotundă, udă, pe fața tricoului meu de dormit pentru că fusem nevoită să mă sprijin de marginea chiuvetei ca să aștept să nu-mi mai tremure picioarele. Dar m-am străduit să continui până ce toate vasele erau la locul lor în scurgător, iar chiuveta era curățată și ștersă.

După aceea am ascultat concentrată. Pădurea era încă tăcută. Indiferent cât am ascultat, cu fiecare simț pe care-l aveam, semnalul vag nu mai ajunsese la creierul meu. Dispăruse.

Am rămas o perioadă în bucătărie, cu creierul în alertă maximă, după care m-am străduit să-mi văd mai departe de ocupațiile de rutină. Ritmul inimii mi-a revenit la normal până când m-am spălat pe dinți, iar în timp ce mă așezam în pat, aproape că m-am convins că nimic nu se întâmplase acolo, în întunericul tăcut. Dar sunt grijulie când vine vorba să fiu cinstită cu mine însămi. Știu că în pădurea mea fusese o creatură; iar acea creatură era ceva mai mare și mai înspăimântătoare decât un raton.

Destul de curând, după ce am stins lumina de la capul patului, am auzit gâzele și broaștele reluându-și cântecul. În cele din urmă, când acesta a continuat fără întrerupere, am adormit.

Capitolul 4

CÂND M-AM TREZIT a doua zi dimineață, am format numărul telefonului mobil al fratelui meu. Nu avusesem o noapte foarte bună, dar măcar dormisem puțin. Jason a răspuns după al doilea târât. Când a zis "alo", părea puțin preocupat.

— Bună, frățioare. Cum îți merge?

— Auzi? Trebuie să vorbesc cu tine. Nu pot acum. O să vin la tine probabil în vreo două ore.

Închise fără să spună la revedere și părea destul de îngrijorat de ceva. Bun. Mai aveam nevoie de încă o complicație.

Am aruncat o privire spre ceas. Vreo două ore însemnau că aveam suficient timp să mă spăl și să dau o fugă în oraș la magazinul alimentar. Jason va ajunge aici în jurul prânzului, și dacă-l cunoșteam bine se aștepta să-i dau să mănânce ceva. Mi-am adunat părul într-o coadă de cal și apoi am strâns elasticul de două ori în jurul ei făcând un fel de coc. Vârfurile îmi stăteau ca un mic evantai în creștetul capului. Deși am încercat să nu o recunosc față de mine, găseam că acest stil neîngrijit era amuzant și destul de drăguț.

Era una din acele dimineți proaspete și răcoroase de martie, genul care promite o după-amiază caldă. Cerul era atât de strălucitor și însorit, încât m-am înveselit și am condus spre Bon Temps cu geamurile coborâte, cântând din răspuțeri împreună cu radioul. Aș fi cântat și cu Weird Al Yankovic⁵ în dimineața asta.

Am trecut de pădure, de casele răzlețe și de un câmp plin cu vaci (și vreo doi bivoli; niciodată nu știi ce cresc oamenii).

DJ-ul pusese Blue Hawaii⁶ și m-am întrebat unde era Bubba – nu fratele meu⁷, ci vampirul cunoscut cu numele de Bubba. Nu-l mai văzusem de vreo trei sau patru săptămâni. Poate vampirii din Louisiana îl mutaseră într-o altă ascunzătoare sau poate hoinărea așa cum mai făcea din când în când. Atunci vedeai în ziare articole lungi despre regele rockului.

Deși aveam un moment binecuvântat în care eram veselă și fericită, am avut o idee rătăcită – din acelea care-ți vin în cele mai ciudate momente. M-am gândit: cât de drăguț ar arăta Eric dacă ar fi acum cu mine, în mașină! I-ar sta atât de bine cu părul fluturând în vânt și s-ar bucura de clipele acestea. Da, bine, înainte să se facă scrum.

Dar mi-am dat seama că m-am gândit la Eric pentru că era genul de zi pe care vrei să o împărți cu persoana a cărei companie îți făcea cea mai mare plăcere. Și această persoană ar fi fost Eric, așa cum era în perioada în care fusese blestemat de vrăjitoare: Eric cel care nu era dur din cauza secolelor de politică în lumea vampirilor, Eric cel care nu disprețuia oamenii și treburile lor, Eric cel care nu era la conducerea multor afaceri și responsabil pentru viețile a multor vampiri și oameni. Cu alte cuvinte, Eric așa cum nu va mai fi vreodată.

Bing-bang, vrăjitoarea murise, iar Eric își recăpătase personalitatea. Eric cel regăsit era precaut față de mine, era topit după mine și nu avea încredere în mine (sau în sentimentele sale) nici cât negru sub unghie.

Am oftat adânc, iar cântecul a pierit de pe buzele mele. Aproape că pierise și din inima mea, până ce mi-am spus că nu e cazul să fiu o idioată melancolică. Eram tânără, eram sănătoasă. Ziua era minunată. Și chiar aveam o întâlnire programată pentru vineri seara. Mi-am promis că o să mă răsfaț. În loc să mă duc direct la magazinul alimentar, m-am dus la Tara's Togs, magazin deținut și condus de prietena mea Tara Thornton.

Nu o mai văzusem pe Tara de ceva vreme. Fusese plecată în vacanță la o mătușă în Texas, și de când

5

Cântăreț, muzician și producător american, cunoscut mai ales pentru parodiile sale după cântece celebre

6

Titlul unui film din 1961 cu Elvis Presley, și al unei melodii din coloana sonoră acestui film (Hawaii trist)

7

În dialectele din sudul SUA, Bubba înseamnă și "frate"

se întorsese lucra peste program la magazin. Cel puțin asta îmi spusese când o sunasem să-i mulțumesc pentru mașină. Când îmi luase foc bucătăria, arse și mașina mea odată cu ea, iar Tara îmi împrumutase mașina ei, un Malibu vechi de doi ani. Își luase o mașină nou-nouță (nu contează cum) și încerca să o vândă pe cea veche.

Spre surprinderea mea, cu o lună în urmă, Tara îmi trimisese prin poștă actele alături de o scrisoare prin care-mi spunea că acum mașina era a mea. Am sunat-o ca să protestez, dar nu a vrut să audă, așa că, în cele din urmă, se părea că nu mai era nimic de făcut decât să accept politicoasă cadoul.

O considera ca pe o răsplată, pentru că o scosesem dintr-o situație teribilă. Dar ca să o ajut pe ea fusesem nevoită să mă îndatorez față de Eric. Nu mă deranjase. Tara era prietena mea de când mă știam. Acum era în siguranță și era suficient de inteligentă să se țină departe de lumea supranaturală.

Deși eram recunoscătoare și ușurată pentru că aveam o mașină atât de nouă – cum nu mai avusesem niciodată –, aș fi fost mai fericită să am parte de o prietenie constantă cu ea. M-am retras, presupunând că-i aminteam de prea multe lucruri rele. Dar eram în dispoziția în care puteam încerca să schimb asta. Poate că Tara avusese destul timp să se gândească.

Tara's Togs era într-un complex de magazine în partea sudică a orașului Bon Temps. Mai era o mașină parcată în fața magazinului. M-am gândit că era bine să mai fie prezentă o persoană neutră acolo; va depersonaliza întâlnirea.

Când am intrat, Tara se ocupa de sora lui Andy Bellefleur, Portia, așa că am început să mă învârt printre hainele de mărimea zece, apoi opt. Portia stătea la masa dedicată mărcii Isabelle, ceea ce era extrem de interesant. Tara era reprezentantul local pentru Isabelle's Bridal, o companie națională care produce un catalog devenit un fel de biblie a tot ceea ce era legat de o nuntă. Poți să încerci rochii pentru domnișoare de onoare la magazinul local, ca să poți comanda mărimea potrivită, și fiecare rochie e disponibilă în vreo douăzeci de culori. Rochiile de mireasă sunt la fel de populare. Isabelle are douăzeci și cinci de modele. Compania mai oferă și invitații pentru petrecerile de dinaintea nunții, decorațiuni, jartiere, cadouri pentru domnișoarele de onoare și orice accesoriu pentru nunți pe care ți-l poți imagina. Cu toate astea, Isabelle era mai degrabă un fenomen care se adresa clasei medii, iar Portia era categoric o femeie din clasa superioară.

Din moment ce trăia cu bunica și fratele ei în conacul Bellefleur de pe strada Magnoliei, Portia crescuse într-un fel de splendoare gotică decadentă. Acum, după ce conacul fusese reparat și bunica ei mai preocupată, Portia arăta categoric mai fericită atunci când o zăream prin oraș. Nu prea venea la Merlotte's, dar când apărea la bar avea mai mult timp pentru ceilalți și uneori zâmbea. Portia era o femeie nu prea frumoasă, care abia trecuse de treizeci de ani, iar cea mai atrăgătoare parte a ei era părul des, strălucitor, de culoarea aluniei.

Portia se gândea la nuntă, iar Tara se gândea la bani.

— Trebuie să vorbesc din nou cu Halleigh, dar cred că vom avea nevoie de patru sute de invitații, zicea Portia, iar eu am simțit că-mi cade falca.

— Bine, Portia, dacă nu te deranjează să plătești taxa de urgență, cred că le vom avea în zece zile.

— Oh, grozav! Portia era categoric încântată. Bineînțeles, Halleigh și cu mine vom purta rochii diferite, dar am încerca să alegem același model pentru domnișoarele de onoare. Poate culori diferite. Ce crezi?

Eu credeam că o să mor de curiozitate. Și Portia avea să se mărite? Cu slăbănogul ăla de contabil cu care se întâlnea, tipul din Clarice? Tara zări expresia de pe chipul meu, peste rândul cu rochii. Portia se uita în catalog, așa că Tara îmi făcu cu ochiul. Era, categoric, încântată să aibă un client bogat și eram categoric de acord una cu cealaltă. Mă cuprinse un val de ușurare.

— Cred că același model în culori diferite – culori care se asortează, bineînțeles – va fi cu adevărat original, zise Tara. Câte domnișoare de onoare vor fi?

— Cinci de fiecare, zise Portia atentă la pagina din fața ei. Pot să iau un exemplar al catalogului acasă? Halleigh și cu mine ne-am putea uita la el în seara asta.

— Nu am decât un exemplar în plus; știi, una dintre modalitățile prin care Isabelle face bani este să ia și pielea de pe tine pentru afurisitul de catalog, zise Tara cu un zâmbet încântător.

Tara poate să exagereze când e cazul.

— Te las să-l iei acasă, dacă juri pe roșu că mi-l aduci înapoi mâine!

Portia făcu gestul copilăresc și-și luă catalogul gros la subraț. Purta unul dintre "costumele de avocat", o fustă dreaptă și un sacou, maronii, dintr-un material ca tweedul, și o bluză de mătase. Avea ciorapi bej și pantofi cu toc jos, și o geantă asortată. Plictisitor.

Portia era încântată, iar creierul ei jongla cu imagini fericite. Știa că va părea o mireasă cam bătrână, mai ales în comparație cu Halleigh; dar, slavă cerului, avea să fie în cele din urmă mireasă. Portia își va lua partea de distracție, de cadouri, de atenție și de haine, ca să nu mai vorbim de legalizarea faptului că avea să aibă un soț. Ridică privirea din catalog și mă zări strecurându-mă pe lângă haine. Fericirea ei era suficient de mare încât să mă includă și pe mine.

— Bună, Sookie! zise, cu un zâmbet de la o ureche la alta. Andy mi-a spus cum i-ai fost de ajutor cu pregătirea micii sale surprize pentru Halleigh. Îți sunt recunoscătoare.

— A fost distractiv, am spus cu propria mea versiune de zâmbet amabil. E adevărat că trebuie să te felicit și pe tine?

Știu, se presupune că nu feliciți mireasa ci doar mirele, dar nu credeam că Portia va fi deranjată. Bineînțeles că nu a fost.

— Păi, mă mărit, mărturisi. Și ne-am decis pentru o ceremonie dublă, alături de Andy și Halleigh. Recepția va fi acasă.

Bineînțeles. De ce să ai un conac dacă nu poți da o recepție acolo?

— Asta înseamnă o groază de muncă să pregătești o recepție până... când? am spus încercând să par interesată și înțelegătoare.

— Aprilie. Mie-mi spui? zise Portia râzând. Bunica aproape că a înnebunit deja. A sunat fiecare firmă de catering pe care o știa ca să încerce să facă o rezervare pentru al doilea sfârșit de săptămână, și în cele din urmă a ajuns la Evenimente Extreme (Elegante), pentru că ei aveau o anulare. Plus, tipul care deține Pădurea Sculpturală, în Shreveport, vine să o vadă în după-amiaza asta.

Pădurea Sculpturală era cel mai important centru de arhitectură peisagistică și cea mai importantă pepinieră din zonă, cel puțin dacă te luai după reclamele lor omniprezente. Angajarea celor două firme, Pădurea Sculpturală și Evenimente Extreme (Elegante), însemna că această nuntă dublă va fi cel mai important eveniment social al anului, din Bon Temps.

— Ne gândim la o ceremonie în aer liber, acasă, cu corturi în curtea din spate, zise Portia. În caz că plouă, va trebui să ne mutăm la biserică și să ținem recepția la Centrul comunitar al districtului Renard. Dar sperăm să avem noroc.

— Sună minunat! am spus, nefiind în stare să găsesc altă replică. Cum o să te descurci cu serviciul, cu toate lucrurile pe care le ai de făcut pentru nuntă?

— O să reușesc eu cumva.

M-am întrebat care era graba. De ce fericitele cupluri nu mai așteptau până la vară, când Halleigh nu ar fi lucrat? De ce nu așteptau ca Portia să aibă un program mai lejer, pentru o nuntă cum se cuvine și o lună de miere? Iar tipul cu care se întâlnea nu era contabil? Cu siguranță, o nuntă în sezonul declarațiilor de impozit era cea mai proastă programare cu putință.

Oooo... poate că Portia era însărcinată. Dar, dacă era în sensul acela, nu se gândea la asta, și cu greu puteam crede că ar fi făcut altfel. La naiba, dacă aș descoperi că sunt însărcinată, aș fi atât de fericită! Dacă tipul m-ar iubi și m-ar lua de nevastă, și asta pentru că nu sunt suficient de puternică să cresc un copil de una singură, iar bunica s-ar răsuci în mormânt dacă aș fi o mamă necăsătorită. Gândirea modernă pe această temă o depășise complet pe bunica mea, fără ca măcar să o atingă.

În timp ce toate aceste gânduri îmi zumzăiau prin minte, mi-a luat cam un minut să înțeleg cuvintele Portiei.

— Așa că încearcă să fii liberă în a doua duminică din aprilie, zise străduindu-se să simuleze un zâmbet încântător.

Am promis că așa voi face, încercând să nu-mi mușc limba de uimire. Probabil că era euforică din cauza febrei mariajului. De ce ar fi fost prezența mea dorită la nuntă? Nu eram prietenă cu niciunul din familia Bellefleur.

— L-am rugat pe Sam să se ocupe de băuturi la recepție, continuă ea, și lumea mea mi-a redevenit familiară.

Voia să fiu acolo ca să-l ajut pe Sam.

— O nuntă după-amiaza? am întrebat.

Sam mai accepta slujbe de genul acesta în afara barului, dar de obicei duminica era cea mai plină zi la Merlotte's.

— Nu, noaptea, zise, dar am vorbit deja cu Sam în dimineața asta și a acceptat.

— Bine, am zis.

A citit mai multe în tonul meu decât intenționasem eu să exprim, și s-a înroșit.

— Glen are niște clienți pe care vrea să-i invite, zise, deși nu cerusem nici o explicație. Pot veni doar după lăsarea întinericului.

Glen Vicks era contabilul. Eram bucuroasă că-mi amintisem numele său de familie. Apoi mi-a căzut fisa și am înțeles stânjeneala Portiei. Portia voia să spună că acei clienți ai lui Glen erau vampiri. Măi, măi, măi. I-am zâmbit.

— Sunt sigură că va fi o nuntă minunată și abia aștept să fiu acolo, am spus, din moment ce ai fost atât de amabilă să mă inviți.

Intenționat i-am dat impresia că nu pricepusem și, așa cum prevăzusem, s-a făcut și mai roșie. Apoi îmi veni o idee legată de asta, una atât de importantă încât am încălcat una dintre regulile personale.

— Portia, am spus încet ca să mă asigur că înțelegea exact ce voiam să spun, ar trebui să-l inviți pe Bill Compton.

În prezent, Portia îl detesta pe Bill – îi displăceau toți vampirii –, dar când îi servise unuia dintre scopurile ei, se întâlnise pentru scurt timp cu el. Ceea ce fusese ciudat, pentru că după aceea Bill descoperise că Portia era stră-stră-stră-stră-stră-strănepoata sa sau ceva de genul ăsta.

Bill susținuse interesul ei prefăcut pentru el. La vremea respectivă, voia să vadă care era scopul ei. A realizat că o făcea pe Portia să i se zbârlească pielea, atunci când era prin preajma lui. Dar când descoperise că cei din familia Bellefleur erau singurii săi urmași care supraviețuiseră, le dăduse anonim o uriașă sumă de bani.

Puteam "auzi" în gândurile Portiei că eu îi aminteam intenționat de cele câteva dați când se întâlnise cu Bill. Nu voia să i se amintească de ele și era furioasă că făcusem asta.

— De ce sugerezi asta? întrebă rece, și i-am acordat o bilă albă pentru că nu ieșise pur și simplu din magazin.

Tara era ocupată cu studiul la masa Isabelle, dar știam că aude conversația noastră. Nu era nimic în neregulă că Tara auzea totul.

Aveam o dispută internă, cumplită. În cele din urmă, ceea ce-și dorea Bill a avut câștig de cauză față de ceea ce-mi doream eu pentru el.

— Nu contează, am spus împotriva voinței mele. E nunta ta, invitații tăi.

Portia se uita la mine ca și cum m-ar fi văzut pentru prima oară.

— Te mai întâlnești cu el? întrebă.

— Nu, se întâlnește cu Selah Pumphrey, am spus păstrând un ton egal și lipsit de emoție.

Portia îmi aruncă o privire de nepătruns. Fără nici un alt cuvânt, se îndreptă către mașina ei.

— Ce-a fost toată chestia asta? întrebă Tara. Nu-i puteam explica, așa că am fost fericită să schimb subiectul cu unul mai apropiat de problemele Tarei.

— Sunt fericită că ai obținut afacerea, i-am spus.

— Tu și cu mine, amândouă. Dacă nu ar trebui să rezolve totul într-un timp atât de scurt, poți pune pariu că Portia Bellefleur nu ar alege niciodată Isabelle, zise directă Tara. Ar conduce către Shreveport și înapoi de un milion de ori, dacă ar avea timp la dispoziție. Halleigh nu face decât să-i țină trena Portiei, biata de ea. O să vină în după-amiaza asta și o să-i arăt aceleași lucruri pe care i le-am arătat Portiei, și va trebui să accepte chiar dacă nu are chef. Dar totul e bine pentru mine. Iau tot tacâmul, pentru că sistemul Isabelle poate livra totul la timp. Invitații, note de mulțumire, rochii, jartiere, cadouri pentru domnișoarele de onoare, chiar și rochii pentru soacrele mici – Miss Caroline va cumpăra una, și mama lui Halleigh de asemenea; iau totul de-aici, fie din stocul meu, fie din catalogul Isabelle. Mă privi din cap până-n picioare. Și ce te-a adus pe-aici?

— Am nevoie de o ținută ca să merg la o piesă de teatru în Shreveport, am zis, și trebuie să mă duc la alimentară și apoi să ajung înapoi acasă ca să pregătesc prânzul lui Jason. Așa că ai să-mi arăți ceva?

Zâmbetul Tarei o făcu să semene cu un animal de pradă.
— Oh, zise, am câteva chestii.

Capitolul 5

AM FOST BUCUROASA că Jason a întârziat puțin. Terminasem cu baconul și pusesem hamburgerii în tigaie când a venit el. Deschisesem deja pachetul de chifle și am pus două pe farfuria lui Jason, apoi am adus pe masă și o pungă de chipsuri din cartofi. I-am turnat un pahar cu ceai pe care l-am așezat în dreptul farfuriei sale.

Jason a intrat fără să bată, așa cum făcea mereu. Nu se schimbase atât de mult, cel puțin nu la nivelul ochilor, de când se transforma în panteră. Era încă blond și atrăgător, și când spun atrăgător mă refer la sensul clasic al cuvântului; era plăcut să te uiți la el, dar era și genul de bărbat pe care toată lumea îl privea atunci când intra într-o încăpere. În plus, întotdeauna avusese o înclinație spre răutate. Dar de când se schimbase, parcă se comporta ca o persoană mai bună. Nu aflasem încă de ce era așa. Poate că transformarea într-un animal sălbatic îi satisfăcea anumite porniri pe care nu știuse că le are.

Din moment ce fusese mușcat și nu se născuse așa, nu se transforma complet; devenea un fel de hibrid. La început, fusese dezamăgit. Dar trecuse peste asta. Se întâlnea de câteva luni cu Crystal, care era vârcolac-panteră pur. Crystal trăia într-o comunitate mică la câteva mile depărtare, la țară – și dați-mi voie să vă spun că departe, la țară, față de Bon Temps Louisiana, chiar înseamnă departe, la țară.

Am spus o rugăciune scurtă și am început să mâncăm. Jason nu prea hăpăia cu pofta lui obișnuită. Din moment ce mie hamburgerul mi se părea bun, mi-am imaginat că îl preocupa ceva important. De când fratele meu devenise vârcolac, gândurile lui nu-mi erau la fel de clare.

În general, asta era o ușurare.

După ce mușcă de două ori din hamburger, Jason îl lăasă jos și-și schimbă poziția corpului pe scaun. Era gata să vorbească.

— Trebuie să-ți spun ceva, zise. Crystal nu vrea să spun nimănui, dar chiar sunt îngrijorat pentru ea. Ieri, Crystal... a pierdut o sarcină.

Am închis ochii pentru câteva secunde. Am avut cam douăzeci de gânduri în acest timp scurt și nu am putut duce niciunul până la capăt.

— Îmi pare așa de rău, am zis. Sper că totul e în ordine cu Crystal.

Jason se uită la mine peste farfuria cu mâncare de care uitase complet.

— Nu vrea să meargă la doctor. M-am uitat la el fără expresie.

— Dar trebuie să meargă, am spus rațională. Are nevoie de un D&C.

Nu știam sigur ce însemna D&C, dar știam că dacă ai un avort spontan te duci la un spital și asta îți făcea acolo. Prietena și colega mea Ariene făcuse un D&C după un avort, și îmi povestise despre asta de multe ori. De multe ori.

— Intră și..., am început, dar Jason mă întrerupse la jumătate.

— Hei, nu trebuie să aflu toate amănunțele, zise, părând foarte stânjenit. Știu doar că, din moment ce Crystal este un vârcolac-panteră, nu vrea să meargă la spital. A trebuit să meargă atunci când a fost sfâșiată de porcul mistreț, cum a trebuit să meargă și Calvin când a fost împușcat, dar amândoi s-au vindecat atât de repede că s-au făcut niște comentarii în camera medicilor, pe care ea le-a auzit. Așa că nu va merge acum. E la mine acasă, dar... nu se simte bine. Situația ei se înrăutățește în loc să se îmbunătățească.

— Aoleu! am spus. Deci, ce s-a întâmplat?

— Sângerează prea puternic, iar picioarele... nu se poate baza pe ele. Înghiți un nod. Abia poate sta în picioare, de mers nici nu poate fi vorba.

— L-ai sunat pe Calvin? am întrebat.

Calvin Norris, unchiul lui Crystal, este liderul micii comunități de pantere din Hotshot.

— Nu vrea să-i spun lui Calvin. E speriată că el o să mă omoare pentru că i-am tras-o. Crystal nu voia să-ți spun nici ție, dar am nevoie de ajutor.

Deși mama ei nu mai trăia, Crystal avea rude de sex feminin în Hotshot. Nu avusesem niciodată un copil, nu fusesem nici măcar însărcinată, și nu eram teriantrop. Oricare dintre ele ar fi știut mai multe decât mine despre situația în care se afla. I-am spus lui Jason asta.

— Nu vreau să stea ridicată atât de mult, cât durează până să ajungem în Hotshot, mai ales în

camioneta mea.

Fratele meu părea încăpățânat ca un catâr.

Pentru un minut îngrozitor am crezut că principala preocupare a lui Jason era ca ea să nu sângereze pe tapițeria mașinii lui. Eram pe cale să sar la gâtul lui, când a adăugat:

— Amortizoarele trebuie înlocuite, așa că mi-e teamă că zdruncinăturile camionetei pe drumul acela prost vor înrăutăți starea lui Crystal.

Atunci neamurile lui Crystal puteau veni la ea. Dar știam înainte să deschid gura că Jason va găsi ceva și împotriva acestei situații. Avea el un plan.

— Bine, ce pot face eu?

— Nu mi-ai spus tu că, atunci când ai fost rănită, vampirii au chemat o doctoriță ciudată să se uite la spatele tău?

Nu-mi plăcea să mă gândesc la acea noapte. Spatele meu încă mai purta semnele atacului. Otrava de pe ghearele menadei aproape că mă omorâse.

— Da, am spus încet, pe dr. Ludwig. Doctoriță pentru tot ce era ciudat și rar, dr. Ludwig era ea însăși o ciudățenie. Era extrem de scundă – foarte, foarte scundă. Și nici trăsăturile ei nu erau prea regulate. Ar fi fost o mare surpriză pentru mine dacă dr. Ludwig ar fi fost câtuși de puțin umană. Am văzut-o pentru a doua oară la concursul pentru șefia haitei. Ambele dați o întâlnisem în Shreveport, așa că erau mari șanse ca dr. Ludwig chiar să trăiască acolo.

Din moment ce nu voiam să trec cu vederea evidența, am scos din sertarul aflat sub telefonul de pe perete cartea de telefoane din Shreveport. Era menționată o doctoriță pe nume Amy Ludwig. Amy? Mi-am înghițit un hohot de râs.

Eram destul de agitată că trebuia să o abordez direct pe dr. Ludwig, dar am văzut cât de îngrijorat era Jason și nu am putut să protestez că trebuia să dau un amărât de telefon.

A sunat de patru ori. A răspuns un robot. O voce mecanică m-a informat:

— Ați sunat la dr. Amy Ludwig. Dr. Ludwig nu acceptă pacienți noi, asigurați sau neasigurați. Dr. Ludwig nu vrea mostre farmaceutice și nu are nevoie de nici un fel de asigurare. Nu este interesată să-și investească banii sau să-i doneze unor opere de binefacere pe care nu le-a selectat personal.

A urmat o tăcere lungă, în timpul căreia probabil cei mai mulți dintre cei care sunau închideau. Eu nu am făcut-o. După o clipă, am auzit un alt clic pe linie.

— Alo? a întrebat o voce mică și răgușită.

— Dr. Ludwig? am întrebat precaută.

— Da? Nu accept pacienți noi, să știi! Prea ocupată!

Părea în același timp nerăbdătoare și precaută.

— Sunt Sookie Stackhouse. Sunteți doctor Ludwig, cea care m-a tratat în biroul lui Eric, de la Fangtasia?

— Ești femeia otrăvită de ghearele menadei?

— Da. Ne-am întâlnit din nou acum două săptămâni, vă amintiți?

— Și unde s-a întâmplat asta?

Își amintea destul de bine, dar voia o altă dovadă a identității mele.

— Într-o clădire goală dintr-un parc industrial.

— Și cine conducea distracția acolo?

— Un tip mare și chel pe nume Quinn.

— Oh, în regulă. Oftă. Ce dorești? Sunt destul de ocupată.

— Am o pacientă pentru dumneavoastră. Vă rog, veniți să o vedeți.

— Aduceți-o la mine.

— E prea bolnavă ca să călătorească.

Am auzit-o pe doctoriță bombănind, dar nu am putut înțelege cuvintele.

— Of, zise doctorița. Oh, prea bine, domnișoară Stackhouse. Spune-mi care-i problema.

I-am explicat cât de bine am putut. Jason se învârtea prin bucătărie pentru că era prea agitat să stea locului.

— Idioți. Nebuni, zise dr. Ludwig. Spune-mi cum ajung la tine acasă. Apoi mă poți duce la fată.

— S-ar putea să trebuiască să plec la muncă înainte să ajungeti dumneavoastră aici, am spus

uitându-mă la ceas și calculând cât îi va lua doctoriței să vină de la Shreveport. O să vă aștepte fratele meu.

— El e cel responsabil?

Nu știam dacă vorbește despre factura pentru serviciile ei sau despre sarcină. Oricum, i-am spus că în mod categoric Jason era responsabilul.

— Vine, i-am spus fratelui meu după ce i-am explicat doctoriței cum să ajungă și am închis. Nu știu ce tarif are, dar i-am spus că vei plăti.

— Sigur, sigur. Cum o s-o recunosc?

— Nu poți să o confunzi cu nimeni din cei pe care-i cunoști. A spus că are șofer. Nu este suficient de înaltă ca să vadă peste volan, așa că ar fi trebuit să-mi imaginez asta.

Am spălat vasele, în timp ce Jason se fâțâia de colo-colo. A sunat-o pe Crystal să vadă cum se simte, și părea mulțumit de ceea ce auzise. În cele din urmă, i-am cerut să se ducă afară și să dărâme vechiul cuib de viespi din magazia de scule. Nu părea să se poată liniști, așa că măcar să se facă util.

M-am gândit la toată situația în timp ce umpleam o mașină de spălat rufe și mă schimbam în costumul de chelneriță (pantaloni negri, tricou alb cu decolteu bărcuță și cu Merlotte's brodat deasupra sânului stâng, pantofi sport Adidas, negri). Nu eram lipsită de griji. Eram îngrijorată pentru Crystal – și ea nici măcar nu-mi plăcea. Îmi părea rău că pierduse copilul, pentru că știam că asta era o experiență tristă, dar eram fericită pentru că nu voiam ca Jason să se însoare cu ea și eram destul de sigură că ar fi făcut-o dacă nu ar fi pierdut sarcina. Am căutat în jur ceva care să mă facă să mă simt mai bine. Am deschis dulapul ca să mă uit la noile mele haine, cele pe care le luasem de la Tara's Togs ca să le port la întâlnire. Dar nici măcar asta nu m-a făcut fericită.

În cele din urmă, am făcut ceea ce plănuisem să fac înainte să aud noutățile lui Jason: am luat o carte și m-am așezat pe un scaun pe veranda din față, citind din când în când câte o propoziție și între ele admirând pomul din fața casei, un păr, care era plin de flori albe printre care zumzăiau albinele.

Soarele strălucea, narcisele erau pe trecute, iar eu aveam o întâlnire vineri. Și deja făcusem o faptă bună în această zi, sunând-o pe dr. Ludwig. Ghemul de teamă din stomac se mai micșoră puțin.

Din când în când, auzeam un sunet vag ce ajungea până la mine din curtea din spate; Jason găsisse ceva care să-l țină ocupat după ce terminase cu cuibul de viespi. Poate smulgea buruienile din straturile de flori. M-am luminat. Asta ar fi drăguț, din moment ce eu nu aveam același entuziasm pentru grădinărit pe care-l avusese bunica mea. Admiram rezultatele, dar nu mă bucuram de întregul proces așa cum făcea ea.

După ce m-am uitat de mai multe ori la ceas, am fost ușurată să văd că un Cadillac metalizat, mai degrabă mare, a tras în zona de parcare din fața casei. În față, pe scaunul pasagerului, se afla o umbră mică. Ușa șoferului se deschise și se dădu jos un vârcolac; numele său era Amanda. Avusesem cândva ceva de împărțit, dar în cele din urmă totul se încheiase cu bine. Am fost ușurată să văd pe cineva cunoscut. Amanda, care arăta exact ca o mamă de fotbalist din clasa de mijloc, avea în jur de treizeci de ani. Părul ei roșu părea natural spre deosebire de cel al prietenei mele, Ariene.

— Bună, Sookie, zise ea. Când doctorița mi-a spus unde mergem, am fost ușurată, întrucât știam deja cum să ajung aici.

— Nu ești șoferul ei obișnuit? Ascultă, îmi place tunsoarea ta.

— Oh, mulțumesc.

Părul Amandei era mai nou scurt, tuns într-un stil neîngrijit, aproape băiețesc, care în mod ciudat i se potrivea. Am spus "ciudat", pentru că trupul Amandei era categoric feminin.

— Încă nu m-am obișnuit cu ea, admise, trecându-și mâna peste ceafă. De fapt băiatul meu cel mare este șoferul doctoriței Ludwig, dar azi e la școală, bineînțeles. Cumnata ta este pacienta?

— Logodnica fratelui meu, am spus, încercând să creez o impresie bună. Crystal. E panteră.

Amanda păru aproape respectuoasă. Deseori vârcolacii au doar dispreț față de ceilalți terianthropi, dar ceva atât de formidabil ca o panteră le va atrage atenția.

— Am auzit că e o comunitate de pantere pe-aici, pe undeva. Nu am mai întâlnit niciodată una.

— Trebuie să plec la muncă, dar fratele meu te va conduce la el acasă.

— Așadar, nu ești prea apropiată de logodnica fratelui tău?

Am fost luată prin surprindere de ideea că nu aș fi preocupată de sănătatea lui Crystal. Poate ar fi

trebuie să mă grăbesc să stau lângă ea și să-l las pe Jason aici, să o conducă pe doctoriță? Brusc, am văzut bucuria momentelor mele de liniște ca pe o lipsă de respect față de Crystal. Dar acum nu era momentul să-mi caut vină.

— Sincer, am spus, nu, nu sunt atât de apropiată de ea. În plus, Jason nu a părut să creadă că pot face ceva pentru ea, iar prezența mea nu ar fi chiar liniștitoare din moment ce ea nu mă place mai mult decât o plac eu.

Amanda ridică din umeri.

— Bine, unde e?

Jason apăru chiar atunci de după colțul casei, spre ușurarea mea.

— Oh, grozav, zise. Tu ești medicul?

— Nu, răspunse Amanda. Medicul e în mașină. Eu sunt șoferul azi.

— O să te conduc. Am vorbit cu Crystal și nu se simte mai bine.

Am simțit un alt val de remușcare.

— Sună-mă la muncă, Jason, și dă-mi de știre cum se simte, bine? o să trec pe la tine după serviciu și pot să rămân peste noapte dacă ai nevoie de mine.

— Mulțumesc, surioară. Mă îmbrățișa rapid, apoi păru jenat. Știi... mă bucur că nu am păstrat secretul, așa cum ar fi vrut Crystal. Nu credea că o s-o ajuți.

— Îmi place să cred că sunt o persoană suficient de bună încât să ajut pe cineva la nevoie, indiferent dacă suntem apropiați sau nu. Cu siguranță, Crystal nu-și imaginase că voi rămâne indiferentă sau că-mi va face plăcere faptul că e bolnavă?

Îngrozită, am privit cele două mașini foarte diferite, care porneau pe alee înapoi către Hummingbird Road. Am încuiat ușa casei și am urcat în mașina mea într-o dispoziție nu foarte veselă.

În aceeași notă a unei zile pline de evenimente, când am intrat în după-amiaza aceea pe ușa din spate de la Merlotte's, Sam mă strigă din biroul său.

Am intrat să văd ce voia, știind încă dinainte că acolo mai erau câțiva oameni. Spre disperarea mea, am descoperit că părintele Riordan îmi organizase o ambuscadă.

În afara lui Sam, în biroul său mai erau patru oameni. Sam era nefericit, dar încerca să păstreze aparențele. Spre surprinderea mea, nici părintele Riordan nu era fericit cu cei care-l însoțiseră acolo. Am bănuțit cine erau. Rahat! Nu numai că părintele Riordan îi adusese cu el pe cei doi Pelt, ci și o tânără înjur de șaptesprezece ani, care probabil era sora lui Debbie, Sandra.

Cele trei persoane noi se uitară intens la mine. Cei doi adulți Pelt erau înalți și slabi. El purta ochelari și începuse să chelească, și avea urechi care-i ieșeau din cap ca niște foi de varză. Femeia era atrăgătoare, chiar dacă puțin cam prea aranjată. Purta un costum cu pantaloni semnat Donna Karan și avea o geantă cu un logo faimos pe ea. Și tocuri. Sandra Pelt era îmbrăcată mai lejer, blugii și tricoul mulându-i-se pe liniile trupului suplu.

Abia l-am auzit pe părintele Riordan prezentându-i pe cei din familia Pelt, căci eram atât de copleșită de iritare că se băgau în așa hal în viața mea. Îi spusese părintelui Riordan că nu voiam să-i întâlnesc, și totuși iată-i aici. Cei doi adulți mă mâncau din ochi. Sălbatici, îi definise Maria-Star. Disperați, era cuvântul care-mi veni în minte.

Sandra era o cu totul altă mâncare de pește; din moment ce era al doilea copil, nu era – nu putea fi – teriantrop ca părinții ei, dar nici în totalitate umană. Dar ceva îmi apăru în minte și mă făcu să mă opresc. Sandra Pelt era teriantrop. Auzisem că familia Pelt era descrisă ca fiind mult mai atentă cu cea de-a doua fiică decât fuseseră cu Debbie. Acum, adunând de la ei informații disparate, am văzut de ce se întâmpla asta. Poate că Sandra Pelt nu era majoră, dar era formidabilă. Era un vârcolac adevărat.

Dar asta nu era posibil decât dacă...

Bine. Debbie Pelt, vârcolac-vulpe, fusese adoptată. Aflasem că vârcolacii sunt predispuși la probleme de fertilitate și am presupus că familia Pelt renunțase la a avea micul lor vârcolac și adoptaseră un copil care măcar era teriantrop, dacă nu propriul lor copil. Chiar și o vulpe cu sânge pur părea de preferat unei ființe umane obișnuite. Apoi, familia Pelt adoptase o altă fată, un vârcolac.

— Sookie, zise părintele Riordan, cu accentul său irlandez fermecător, dar pe un ton nefericit. Barbara și Gordon au apărut astăzi la ușa mea. Când le-am spus că ai zis tot ce aveai de zis despre dispariția lui Debbie, nu au fost mulțumiți. Au insistat să-i aduc cu mine.

Furia mea intensă față de preot s-a mai domolit. Dar un alt sentiment i-a luat locul. Eram destul de agitată de această întâlnire ca să simt cum mi se întipărește pe față zâmbetul meu nervos. Am zâmbit frumos către familia Pelt și am simțit dezaprobarea lor.

— Îmi pare rău pentru situația în care vă aflați, am spus. Îmi pare rău că ați rămas fără răspuns la întrebarea "ce s-a întâmplat cu Debbie?" Dar nu știu ce altceva să mai adaug.

O lacrimă se prelinse pe obrazul Barbarei Pelt, iar eu am deschis geanta ca să scot un șervețel. I l-am întins femeii, iar aceasta își tampona fața cu el.

— Credea că i-l furi pe Alcide, zise Barbara. Se presupune că nu trebuie să-i vorbești pe morți de rău, dar în cazul lui Debbie acest lucru era pur și simplu imposibil.

— Doamnă Pelt, voi fi foarte sinceră, i-am spus. Dar nu chiar de tot, mi-am zis în gând.

— Debbie era logodită cu altcineva la momentul dispariției sale, cu un bărbat pe nume Clausen, dacă mi-aduc bine aminte.

Barbara Pelt încuviință fără chef.

— Această logodnă îl lăsa pe Alcide liber să se întâlnească cu oricine-i plăcea, și am petrecut împreună o perioadă scurtă.

Nu era nici o minciună până aici.

— Nu ne-am văzut de săptămâni întregi, iar acum se întâlnește cu cineva. Așadar, Debbie se înșela.

Sandra Pelt își mușcă buza de jos. Era slabă, cu pielea deschisă la culoare și păr șaten-închis. Era foarte puțin machiată, iar dinții îi erau uimitor de albi și de uniformi. Cerceii ei ca niște cercuri ar fi fost un suport bun pentru un papagal, atât erau de mari. Avea un corp suplu și haine scumpe: tot ce se găsea mai bun la mall.

Expresia ei era de furie. Nu-i plăcea ceea ce spuneam, nu-i plăcea deloc. Era adolescentă și-i simțeam izbucnirile puternice de emoție. Mi-am amintit cum era viața mea când eram de vârsta Sandrei și mi-a fost milă de ea.

— Din moment ce-i cunoști pe amândoi, zise cu grijă Barbara Pelt, nedând importanță celor spuse de mine, probabil că știi că aveau – că au – o relație de iubire și ură foarte puternică, indiferent de ceea ce făcea Debbie.

— Oh, da, asta-i adevărat, am răspuns și probabil că nu am avut un ton suficient de respectuos.

Dacă exista cineva căruia îi făcusem o mare favoare omorând-o pe Debbie Pelt, acela era Alcide Herveaux. Altfel, el și ea s-ar fi sfâșiat unul pe celălalt ani în șir, dacă nu toată viața lor.

Sam se întoarse când sună telefonul, dar am zărit un zâmbet pe fața lui.

— Pur și simplu simțim că trebuie să fie ceva ce tu știi, vreun amănunt oricât de mic, care ne-ar ajuta să descoperim ce a pățit fiica noastră. Dacă... dacă și-a găsit sfârșitul, vrem ca ucigașul ei să ajungă în fața justiției.

M-am uitat îndelung la familia Pelt. Am auzit vocea lui Sam în fundal, reacționând cu uimire la ceva ce auzea la telefon.

— Domnule și doamnă Pelt, Sandra, am spus. Am vorbit cu poliția când Debbie a dispărut. Am cooperat fără rezerve cu ei. Am vorbit cu detectivii particulari pe care i-ați trimis aici, la locul meu de muncă, așa cum ați cooperat și voi. I-am lăsat să intre în casă. Le-am răspuns la întrebări.

Doar că nu prea sincer.

(Știu, tot discursul meu era o minciună, dar făceam și eu ce puteam.)

— Îmi pare rău pentru pierderea voastră; sunt la fel de nerăbdătoare să descopăr ce i s-a întâmplat lui Debbie, am continuat vorbind încet ca să-mi pot alege cuvintele. Am tras adânc aer în piept. Dar asta trebuie să înceteze. E deja destul. Nu vă mai pot spune nimic în plus.

Spre surprinderea mea, Sam trecu pe lângă mine și se duse în bar mișcându-se repede. Nu spuse nici un cuvânt nimănui din cameră. Părintele Riordan aruncă o privire în urma lui, uimit. Eram și mai nerăbdătoare ca familia Pelt să plece. Se întâmpla ceva.

— Înțeleg ce spuneți, zise sumbru Gordon Pelt. Era prima dată când bărbatul vorbea. Nu părea fericit că se afla unde se afla sau că făcea ceea ce făcea. Îmi dau seama că nu am făcut asta așa cum era corect, dar sunt sigur că ne veți ierta când vă veți gândi prin ce am trecut.

— Oh, bineînțeles, am spus, și chiar dacă asta nu era adevărul gol-goluț, nu era nici întru totul o minciună.

Mi-am închis geanta și am aruncat-o în sertarul biroului lui Sam, unde toate chelnerițele își păstrau gentile, și m-am grăbit spre bar.

Am simțit cum mă cuprinde agitația. Ceva era în neregulă; aproape fiecare creier din bar transmitea un semnal în care agitația se combina cu o teamă ce friza panica.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Sam, trecând în spatele barului.

— I-am spus lui Holly că au sunat de la școală. Băiețelul ei a dispărut.

Am simțit un fior pe șira spinării.

— Ce s-a întâmplat?

— Mama lui Danielle îl ia de obicei pe Cody de la școală când o ia și pe fata cea mică a lui Danielle, Ashley.

Danielle Gray și Holly Cleary fuseseră prietene bune tot liceul, iar prietenia lor a continuat și după eșecul căsătoriilor lor. Le plăcea să lucreze în același schimb. Mama lui Danielle, Mary Jane Jasper, îi salvase viața acesteia, și din când în când generozitatea ei se răsfrângea și asupra lui Holly. Ashley avea probabil în jur de opt ani, iar fiul lui Danielle, Mark Robert, în jur de patru. Singurul copil al lui Holly, Cody, avea șase ani. Era în clasa întâi.

— Cei de la școală au lăsat pe altcineva să-l ia pe Cody?

Auzisem că profesorii erau atenți la soții care nu aveau autorizație să-și ia copiii.

— Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu micuțul. Profesoara de serviciu, Halleigh Robinson, era afară și îi supraveghea pe copiii care se urcau în mașini. Spune că, brusc, Cody și-a amintit că lăăsase pe bancă un desen pentru mama lui, și a alergat înapoi în școală să-l ia. Nu-și amintește să-l fi văzut ieșind, dar nici nu l-a găsit când a intrat să-l caute.

— Așadar, doamna Jasper era acolo și-l aștepta pe Cody?

— Da, doar ea rămăsese, stând în mașină alături de nepoții ei.

— Asta este înspăimântător. Bănuiesc că David nu are nici un amestec.

Fostul soț al lui Holly, David, trăia în Springhill și se recăsătorise. Am înregistrat plecarea familiei Pelt: mai puțin enervantă.

— Aparent, nu. Holly l-a sunat la serviciu, și era acolo; lucrase toată după-amiază, fără urmă de îndoială. El a sunat-o pe actuala lui soție, iar aceasta abia se întorsese cu copiii ei de la școala din Springhill. Poliția locală s-a dus la ei acasă și a căutat, doar ca să se asigure. Acum, David e pe drum înapoi.

Holly stătea la una dintre mese și, deși nu plângea, avea privirea cuiva care văzuse iadul. Danielle era ghemuită pe podea lângă ea, ținând-o de mână și vorbindu-i rapid, dar cu calm. Alcee Beck, unul dintre detectivii locali, stătea la aceeași masă. Avea în față un carnet și un creion și vorbea la telefon.

— Au căutat la școală?

— Da, Andy e acolo acum. Și Kevin și Kenya. Kevin și Kenya erau cei doi ofițeri în uniformă care formau patrula.

— Bud Dearborn e la telefon, anunță Alerta Amber⁸.

Mi-am permis un gând și pentru felul în care se simțea Halleigh; avea doar douăzeci și trei de ani sau cam așa ceva, și aceasta era prima ei slujbă de profesoară. Nu făcuse nimic greșit, cel puțin din câte îmi dădeam seama, dar atunci când dispărea un copil, nimeni nu scapă de vină.

Am încercat să mă gândesc cum puteam fi de folos. Aceasta era o ocazie unică pentru micul meu handicap să lucreze în favoarea binelui comun. Îmi ținusem gura ani întregi despre tot felul de lucruri. Oamenii nu vor să știe ce știu eu. Oamenii nu vor să fie în preajma cuiva care poate face ce fac eu. Modul în care am supraviețuit a însemnat să-mi țin gura închisă, pentru că era ușor pentru oamenii din jurul meu să uite sau să nu creadă, atunci când dovezile ciudatului meu talent nu le erau puse în față.

Ați vrea să fiți în preajma unei femei care știe că vă înșelați soțul și cu cine? Dacă ați fi tip, ați vrea să fiți în preajma unei femei care știe că în secret vă doriți să purtați lenjerie de dantelă? Ați vrea să vă întâlniți cu o puicuță care știe cele mai ascunse păreri pe care le aveți despre alții și toate slăbiciunile

voastre?

Nu, mă gândeam eu că nu.

Dar dacă era implicat un copil, cum aş fi putut sta deoparte?

Am privit spre Sam, iar el mi-a întors trist privirea.

— E greu, nu-i așa, scumpo? zise. Ce-o să faci?

— Ce e nevoie. Dar trebuie să o fac acum, am spus.

Era și el de acord cu asta.

— Du-te la școală, spuse, iar eu am plecat.

Capitolul 6

NU ȘTIAM CUM VOI FACE ASTA. Nu știam cine va recunoaște că pot ajuta.

Bineînțeles că la școala primară erau adunați mulți oameni. Vreo treizeci de adulți stăteau pe iarba de lângă trotuarul din fața școlii, iar Bud Dearborn, șeriful, vorbea cu Andy pe peluză. Școala Elementară "Betty Ford" era școala la care mersesem și eu. Clădirea era destul de nouă pe-atunci, era din cărămidă, cu un singur etaj, cu un hol principal unde erau birourile, grădinița, sălile de curs pentru cei de clasa întâi și cantina. Apoi mai era o aripă în partea dreaptă pentru clasa a doua, și una la stânga pentru cei de-a treia. O clădire mică pentru activități recreative se afla în spatele școlii, în curte. Se ajungea la ea pe o alee acoperită. Era folosită pentru orele de sport atunci când era vreme rea.

Bineînțeles, în fața școlii, erau catarge pentru steaguri, unul pentru drapelul american și unul pentru cel al statului Louisiana. Îmi plăcea să trec pe lângă ele atunci când erau fluturate de briză, ca cea de astăzi, îmi plăcea să mă gândesc la toți copiii aceia care se aflau înăuntru, ocupați să fie copii. Dar steagurile fuseseră date jos astăzi, și doar corzile se mai agitau în bătaia vântului. Peluza verde a școlii era punctată de câte un ambalaj de bomboane sau de câte un ghemotoc de hârtie. Îngrijitoarea școlii, Madelyn Pepper (căreia dintotdeauna i se spunea "domnișoara Maddy"), stătea pe un scaun din plastic afară, chiar lângă intrarea principală. Alături de ea se afla coșul pe roți în care-și ținea ustensilele. Domnișoara Maddy era îngrijitoare de mulți ani. Domnișoara Maddy era o femeie înceată la minte, dar muncea din răspuțeri și era de încredere. Arăta cam la fel ca pe vremea când fusesem eu la școală: înaltă, solidă și albă, cu o coamă lungă de păr vopsit platinat. Fuma o țigară – directoarea, doamna Garfield, dusese ani în șir o luptă continuă cu acest obicei al domnișoarei Maddy, luptă pe care domnișoara Maddy o câștigase întotdeauna. Fuma afară, dar fuma. Astăzi, doamna Garfield era total indiferentă la obiceiul prost al domnișoarei Maddy. Doamna Garfield, soția unui pastor metodist-episcopal, era îmbrăcată într-un costum de culoarea muștarului, cu pantaloni drepți, și purta pantofi negri. Era la fel de tensionată ca și domnișoara Maddy, și mult mai puțin atentă să n-o arate.

Mi-am croit drum spre intrare prin mulțime, neștiind ce trebuia să fac.

Andy mă văzu primul și-l atinse pe umăr pe Bud Dearborn. Bud avea un telefon la ureche. Bud se întoarse să se uite la mine. I-am salutat cu o mișcare a capului. Șeriful Dearborn nu era prietenul meu.

Fusesse prieten cu tatăl meu, dar nu avusese niciodată aceleași sentimente pentru mine. Pentru șerif, oamenii se împărțeau în două categorii: oameni care încălcaseră legea și puteau fi arestați și oameni care nu încălcaseră legea. Iar majoritatea acestora din urmă erau oameni care încă nu fuseseră prinși încălcând legea; asta credea Bud. Eu eram undeva la mijloc. Era sigur că eram vinovată de ceva, dar încă nu-și dădea seama de ce.

Nici Andy nu mă plăcea prea mult, dar el mă credea. Făcu un semn cu capul spre stânga, aproape imperceptibil. Nu-i puteam vedea bine fața lui Bud Dearborn, dar umerii săi erau rigizi din cauza furiei; se aplecă puțin în față, întreaga sa postură transmițând că era nervos pe detectivul său.

Mi-am croit drum ca să ies din grupul de cetățeni temători și curioși, și m-am strecurat pe lângă aripa claselor a treia către spatele școlii. Terenul de joacă, cât o jumătate de teren de fotbal american, era înconjurat cu un gard, iar poarta era de obicei închisă cu un lanț asigurat cu lacăt. Fusesse deschisă probabil ca să le fie la îndemână celor care-l căutau pe băiat. L-am văzut pe Kevin Pryor, un tânăr ofițer de patrulare care a câștigat întotdeauna cursa 4K la Festivalul Azaleea⁹, aplecându-se ca să

privească într-un canal chiar peste drum. Iarba din șanț era înaltă, iar pantalonii uniformei sale închise la culoare erau pudrați cu galben. Partenera sa, Kenya, care era tot atât de grasă pe cât era Kevin de slab, se afla de cealaltă parte a străzii, la capătul cvartalului, iar eu îi vedeam capul cum se mișcă dintr-o parte în cealaltă în timp ce studia curțile din jur.

Școala ocupa un cvartal întreg în mijlocul zonei rezidențiale. Toate locuințele din jur erau case modeste pe terenuri modeste, genul de vecinătate unde existau panouri de baschet și biciclete, câini care latră și alei cu pavele de calcar strălucitor.

Astăzi totul era acoperit de un praf galben; începea sezonul polenului. Dacă îți spălai mașina pe alee, aveai să vezi un inel galben în jurul scurgerii. Burțile pisicilor erau pătate cu galben, iar câinii mai înalți aveau șosete galbene. Una din două persoane cu care stăteai de vorbă avea ochii roșii și un pachet cu șervețele.

Am observat mai multe aruncate pe jos în jurul terenului de joacă. Erau acolo zone cu iarbă proaspătă, verde, și zone cu noroi uscat, acolo unde copiii se adunau mai mult. O hartă mare a Statelor Unite fusese pictată pe bucata de ciment din fața ușilor școlii. Numele fiecărui stat fusese pictat cu grijă și citeț. Louisiana era singurul stat colorat în roșu strălucitor, iar între contururile sale era desenat un pelican. Cuvântul Louisiana era prea lung ca să se ia la întrecere cu pelicanul, și fusese marcat pe pavaj acolo unde ar fi trebuit să fie Golful Mexic.

Andy ieși pe ușile din spate cu chipul rigid și dur. Părea cu zece ani mai în vârstă.

— Cum se simte Halleigh? am întrebat.

— E în școală, plânge de-i sar ochii din cap, răspunse. Trebuie să-l găsim pe băiat.

— Ce a zis Bud? m-am interesat. Am pășit dincolo de poartă.

— Nu întreba, zise. Dacă e ceva ce poți face pentru noi, avem nevoie de tot ajutorul.

— Ești într-o situație delicată.

— La fel ca și tine.

— Unde sunt oamenii care erau în școală când a alergat înapoi, înăuntru?

— Sunt toți aici, cu excepția directoarei și îngrijitoarei.

— Le-am văzut afară.

— O să le aduc înăuntru. Toți profesorii sunt în cafenea. Există o platformă la un capăt. Așează-te acolo, în spatele perdelei. Vezi dacă prinzi ceva.

— Bine.

Nu aveam o idee mai bună. Andy s-a dus în fața școlii ca să le ia pe directoare și pe îngrijitoare.

Am pășit la capătul culoarului claselor a treia. Pe pereții exteriori ai fiecărei clase se vedeau desene strălucitoare. M-am holbat la desenele rudimentare cu oameni care mergeau la picnicuri și pescuiau, și lacrimile mi-au încețoșat privirea. Pentru prima dată, mi-am dorit să fiu clarvăzătoare în loc de telepată. Atunci aș fi putut vedea ce i se întâmplase lui Cody, în loc să aștept ca o persoană să se gândească la asta. Nu am întâlnit niciodată un clarvăzător adevărat, dar am înțeles că era un talent foarte dificil, unul care uneori nu era suficient de specific, iar alteori era prea specific. Micul meu atu era mult mai de încredere, și m-am convins pe mine însămi că-l puteam ajuta pe acest copil.

În timp ce mergeam spre cantină, mirosul școlii îmi trezea un val de amintiri. Majoritatea erau dureroase; unele erau plăcute. Când eram mică, nu aveam nici un control asupra telepatiei mele și nici o idee despre ce era în neregulă cu mine. Părinții mei m-au făcut să trec prin mai multe teste de sănătate mintală încercând să-și dea seama ce se întâmplă, ceea ce m-a făcut și mai altfel decât cei din jurul meu. Dar cei mai mulți dintre profesorii mei au fost buni. Au înțeles că mă străduiam cât puteam să învăț – că într-un fel eram în mod constant distrasă, dar nu era alegerea mea. Mirosul de cretă, de soluție de curățat, de hârtie și cărți îmi trezi toate amintirile.

Mi-am amintit toate coridoarele și intrările, ca și cum abia aș fi plecat de aici. Pereții aveau acum culoarea piersicii, în loc de albul murdar pe care mi-l aminteam, podeaua era gri cu picățele în loc de linoleum maro; dar structura școlii rămăsese neschimbată. Fără ezitare, m-am strecurat pe ușa din spate către mica scenă, care era la unul din capetele sălii de mese. Dacă îmi aminteam corect, spațiul era numit "camera multifuncțională". Zona în care se servea masa putea fi închisă cu uși pliante, iar

Festival care are loc în Carolina, în luna aprilie; cursa 4K este fie o cușă de alergare, fie o întrecere între mașini, în funcție de regiune

mesele care umpleau camera puteau fi pliate și date la o parte. Acum, acestea ocupau podeaua în rânduri ordonate, iar oamenii care stăteau la ele erau cu toții adulți, cu excepția câtorva copii ai unor profesoare, care fuseseră în sala de clasă cu mamele lor când se dăduse alarma.

Am găsit un scaunel din plastic și l-am pus în spatele cortinei, în stânga scenei. Am închis ochii și am început să mă concentrez. Mi-am pierdut percepția propriului corp când am oprit toți stimulii și am început să-mi las mintea să se plimbe liberă.

E vina mea, a mea, a mea! De ce nu am observat că nu a ieșit din nou? Sau s-a strecurat pe lângă mine? Se poate să se fi urcat în vreo mașină fără să bag de seamă?

Biata Halleigh! Stătea de una singură, iar mormanul de șervețele de lângă ea arăta cum își petrecuse timpul. Era nevinovată, așa că am renunțat să o mai ascult.

Oh, Doamne, mulțumescu-Ți Ție Doamne că nu lipsește băiatul meu...

... să merg acasă și să mănânc niște fursecuri...

Nu pot să merg la magazin să iau niște came pentru hamburgeri, poate reușesc să-l sun pe Ralph, și el să se ducă la Sonic...¹⁰ dar am mâncat fast-food și aseară, nu e bine...

Mama lui e chelneriță, câți nemernici cunoaște? Probabil e unul dintre ei.

Și așa a continuat iar și iar, o litanie de gânduri nevinovate. Copiii se gândeau la gustări și televizor, și erau și speriați. Adulții, în marea lor majoritate, erau foarte speriați pentru copiii lor, și de efectul pe care-l va avea dispariția lui Cody asupra familiilor și claselor lor.

Andy Bellefleur zise:

— Într-un minut, șeriful Dearborn va fi aici, și atunci vă vom împărți în două grupuri.

Profesorii s-au relaxat. Acestea erau instrucțiuni familiare, așa cum dăduseră și ei deseori.

— O să vă punem întrebări fiecăruia, pe rând, după care puteți pleca. Știu că sunteți cu toții îngrijorați, iar noi avem ofițeri de patrulă care cercetează zona, dar poate aflăm niște informații care să ne ajute să-l găsim pe Cody.

Doamna Garfield intră. Simțeam teama care-o însoțea, ca un nor negru, plin de tunete. Domnișoara Maddy era chiar în spatele ei, auzeam roțile căruciorului său, cu pubela în dungi și plin cu cele necesare pentru curățenie. Toate mirosurile care o înconjurau erau familiare. Bineînțeles, a început să curețe imediat ce orele s-au terminat. Ar fi fost probabil într-una din sălile de clasă, și probabil că nu a văzut nimic. Doamna Garfield poate că era în biroul ei. Directorul de pe vremea mea, domnul Heffeman, ar fi stat afară cu profesorul de serviciu până ce ar fi plecat toți copiii, astfel încât părinții să poată vorbi cu el dacă aveau întrebări despre progresele copiilor lor sau despre lipsa acestora.

Nu puteam să mă aplec în afara perdelei prăfuite, ca să mă uit, dar puteam să-mi dau seama ușor de deplasarea celor două. Doamna Garfield era un ghem de tensiune atât de mare, încât umplea aerul din jurul ei, iar domnișoara Maddy era de asemenea înconjurată de mirosul produselor de curățat și de zgomotul căruțului ei. Și ea se simțea mizerabil, dar mai presus de orice voia să se întoarcă la rutina ei. Poate că Maddy Pepper era o femeie cu o inteligență limitată, dar își iubea slujba, pentru că era bună în ceea ce făcea.

Am aflat o mulțime de chestii stând acolo. Am aflat că una dintre profesoare era lesbiană, în ciuda faptului că era măritată și avea trei copii. Am aflat că altă profesoară era însărcinată dar nu spusese nimănui încă. Am aflat că majoritatea femeilor (nu existau bărbați care să predea la școala elementară) erau stesate de nenumăratele obligații față de familiile lor, slujbele lor și bisericile la care mergeau. Profesoara lui Cody era foarte nefericită, pentru că îi plăcea băiețelul, deși credea că mama lui e ciudată. Chiar credea că Holly se străduia din răspuțeri să fie o mamă bună, iar asta compensa dezgustul pentru hainele gotice ale lui Holly.

Dar nimic din ceea ce am aflat nu m-a ajutat să descopăr ce se întâmplase cu Cody, până ce nu m-am aventurat în mintea lui Maddy Pepper.

Când Kenya veni în spatele meu, stăteam ghemuită, cu mâna pusă la gură încercând să plâng în liniște. Nu eram în stare să mă ridic să-l caut pe Andy sau pe oricine altcineva. Știam unde se afla băiatul.

— M-a trimis aici în spate să aflu ce știi, șopti Kenya.

Era foarte nefericită de sarcina ei, și, deși întotdeauna mă plăcuse, nu credea că pot face ceva să ajut poliția. Credea că Andy era un nebun pentru că-și periclita cariera cerându-mi să stau acolo în spate, ascunsă.

Apoi am prins altceva, ceva slab, slab.

Am sărit în picioare și am apucat-o pe Kenya de umeri.

— Uită-te în pubelă, în cea pusă pe căruț, chiar acum! am spus pe un ton scăzut dar (speram eu) suficient de grăbit ca să o pun pe Kenya pe jar. E în pubelă, încă mai trăiește!

Kenya nu era suficient de rapidă încât să țâșnească din spatele draperiei, să sară jos de pe scenă și să se repeadă la căruțul îngrijitoarei. Mă privi intens. Am ieșit de după cortină ca să văd cum Kenya cobora pe scara mică din fața scenei și se îndrepta spre locul unde stătea Maddy Pepper, bătând darabana pe picior. Domnișoara Maddy voia o țigară. Apoi realizează că cineva se apropia de ea, și o alarmă surdă sună în creierul ei. Când îngrijitoarea o văzu pe Kenya că atinge marginea pubelei, sări în picioare și strigă:

— N-am vrut! N-am vrut!

Toți cei din cameră se întoarseră spre sursa agitației, iar fețele tuturor aveau aceeași expresie de oroare. Andy se îndreptă spre ea cu o expresie împietrită. Kenya se aplecase peste pubelă, răscolind, aruncând peste umărul ei ca o ninsoare de șervețele folosite. Îngheță o secundă când descoperi ceea ce căuta. Se aplecă, cât pe ce să cadă în pubelă.

— Trăiește, strigă către Andy. Sună la 911!

— Spăla podeaua când el a alergat înapoi în școală să ia desenul, zise Andy.

Stăteam la cantină doar noi doi.

— Nu știu dacă ai auzit totul, era atât de mult zgomot în cameră.

Am încuviințat. Fusesem capabilă să-i aud gândurile în timp ce vorbea. Toți anii aceștia petrecuți la slujbă, și nu avusese niciodată vreo problemă cu vreun elev care să nu fie rapid rezolvată cu câteva cuvinte dure din partea ei. Apoi, astăzi, Cody a intrat alergând în clasă, cu polen pe pantofi și pe manșetele pantalonilor, lăsând urme pe podeaua proaspăt spălată de Maddy. A strigat la el, iar el a fost atât de uimit încât picioarele i-au alunecat pe podeaua udă. Băiețelul a căzut pe spate și s-a lovit cu capul de podea. Pe coridor erau covoare, pentru atenuarea zgomotelor; dar în clase nu erau, iar el s-a izbit cu capul de linoleum.

Maddy a crezut că l-a omorât și i-a ascuns corpul în grabă în cel mai apropiat container. Și-a dat seama că-și va pierde slujba dacă băiețelul murise, și dintr-un impuls a încercat să-l ascundă. Nu avea nici un plan și nici o idee despre ce avea să se întâmple. Nu se gândise cum va scăpa de cadavru și nu pusese la socoteală cât de îngrozitor se va simți după toate astea, cât de vinovată.

Ca rolul meu să fie trecut sub tăcere, ceea ce și eu și poliția credeam că era cea mai bună idee, Andy a sugerat Kenyei că ea și-a dat brusc seama că singurul container din școală în care nu căutase era pubela lui Maddy Pepper.

— Exact la asta m-am gândit, zise Kenya. Ar trebui să o cercetez, măcar să arunc un ochi să văd dacă nu cumva răpitorul nu a aruncat ceva în ea.

Fața rotundă a Kenyei era de necitit. Kevin se uită la ea, cu sprâncenele încruntate, simțind ceva dincolo de cuvinte. Kevin nu era prost, mai ales în ceea ce o privea pe Kenya.

Gândurile lui Andy erau clare pentru mine.

— Să nu-mi mai ceri vreodată să fac asta, i-am spus.

Dădu din cap în semn de încuviințare, dar mințea. Vedea în fața lui un lung șir de cazuri rezolvate, de răufăcători după gratii; ce curat ar fi orașelul Bon Temps dacă eu i-aș spune unde erau toți infractorii, iar el ar găsi o cale să-i prindă.

— Nu o să fac asta, am spus. Nu o să te ajut tot timpul. Ești detectiv. Trebuie să descoperi lucrurile pe cale legală pentru a putea susține cazul în fața instanței. Dacă mă folosești pe mine tot timpul, o să devii neglijent. Cazurile vor fi respinse. O să ai o reputație proastă.

Am vorbit cu disperare, neajutorată. Nu credeam că vorbele mele vor avea vreun efect.

— Nu e globul magic de cristal, zise Kevin. Kenya păru surprinsă, iar Andy era mai mult decât uimit; se gândea că asta era de-a dreptul o erezie. Kevin era ofițer de patrulă; Andy era detectiv. Iar

Kevin era un tip liniștit, ce-și asculta toți colegii, dar rareori făcând un comentariu personal. Se știa că era dominat de mama sa; probabil că lângă aceasta învățase să nu-și dea cu părerea.

— Nu poți s-o scuturi și să obții răspunsul corect, continuă Kevin. Trebuie să găsești singur răspunsurile. Nu e corect să intervii în viața lui Sookie ca să-ți poți tu face slujba mai bine.

— Corect, zise Andy lipsit de convingere. Dar așa fi crezut că unii cetățeni și-ar dori ca orașul lor să scape de hoți, și violatori, și ucigași.

— Ce zici de cei ce comit adulter și oamenii care iau ziare în plus fără să plătească? Ar trebui să-i torn și pe ăștia? Dar pe copiii care trișează la examene?

— Sookie, știi ce vreau să spun, zise, alb la față și furios.

— Da, știu ce vrei să spui. Nici să nu te gândești. Te-am ajutat să-i salvezi viața acestui copil. Nici măcar să nu te gândești să mă faci să regret.

Am plecat pe unde am venit, am ieșit pe poarta din spate și am luat-o pe lângă curtea școlii către locul unde-mi lăsasem mașina. Am condus cu foarte multă grijă înapoi către serviciu, pentru că încă mă mai cutremuram de intensitatea emoțiilor trăite în școală, în acea după-amiază.

La bar am descoperit că Holly și Danielle pleaseră – Holly la spital, ca să fie alături de fiul ei, iar Danielle ca să o însoțească, pentru că Holly era prea zguduită.

— Poliția ar fi mers bucuroasă cu Holly, zise Sam. Dar știam că Holly nu are pe nimeni în afară de Danielle, așa că m-am gândit că ar putea la fel de bine să o las pe Danielle cu ea.

— Bineînțeles, asta înseamnă că eu rămân singură, am spus acră, gândindu-mă că eram pedepsită de două ori pentru că o ajutasem pe Holly.

El îmi zâmbi, și pentru o secundă nu m-am putut abține și i-am întors zâmbetul.

— Am sunat-o pe Tanya Grissom. A zis că i-ar plăcea să ne ajute, ca înlocuitoare.

Tanya Grissom abia se mutase în Bon Temps, și venise imediat la Merlotte's ca să depună o cerere de angajare. I-a spus lui Sam că se întreținuse la colegiu făcând pe chelnerița. Primea peste două sute de dolari pe noapte bacșiș. Asta nu avea să se întâmple în Bon Temps, și îi spusese cinstit.

— Le-ai sunat mai întâi pe Ariene și Charlsie? Am realizat că am depășit limitele, pentru că eram doar o chelnerița, nu proprietarul localului. Nu era treaba mea să-i amintesc lui Sam că trebuia să sune mai întâi pe cineva care muncea de mai multă vreme, înainte să sune o nou-venită. Nou-venita era categoric teriantrop, și mi-e teamă că pentru Sam asta era în favoarea ei.

Sam nu părea iritat, ci doar realist.

— Da, le-am sunat întâi pe ele. Ariene mi-a spus că are o întâlnire, iar Charlsie stă cu nepoțelul. Mi-a dat de înțeles destul de clar că nu va mai lucra prea multă vreme. Cred că se va ocupa ea de copil când nora ei se va întoarce la lucru.

— Oh, am făcut, tulburată.

Va trebui să mă obișnuiesc cu cineva nou. Bineînțeles, barmanițele vin și pleacă, și în cei... la naiba, se făcuseră cinci ani de muncă de când eram la Sam, văzusem destule trecând pe ușa angajaților de la Merlotte's. Barul e deschis până la miezul nopții în timpul săptămânii și până la ora unu vinerea și sâmbăta. Sam a încercat un timp să deschidă și duminica, dar nu merita. Așadar, acum Merlotte's era închis duminica, asta dacă nu era închiriat pentru vreo petrecere privată.

Sam încerca să ne programeze prin rotație, astfel încât fiecare dintre noi să aibă ocazia să lucreze în mult mai profitabilul schimb de noapte, așa că în unele zile lucram de la unsprezece la cinci (sau șase treizeci, dacă eram foarte aglomerati) și uneori lucram de la cinci până la ora închiderii. Experimentaserăm cu programul și zilele până ce căzuserăm cu toții de acord asupra celei mai bune variante. Se aștepta la flexibilitate din partea noastră, iar în schimb el fusese de acord să ne lase libere în caz de înmormântări și nunți și alte evenimente importante.

Mai avusesem vreo două slujbe înainte să încep să lucrez pentru Sam. Era de departe persoana cu care era cel mai ușor de colaborat. La un moment dat, devenise mai mult decât angajatorul meu; era prietenul meu. Când am descoperit că era teriantrop, nu m-a deranjat nici un pic. Auzisem zvonuri în comunitatea teriantropilor că vârcolacii se gândeau să-și facă publică existența, la fel cum făcuseră vampirii. Eram îngrijorată pentru Sam. Eram îngrijorată că oamenii din Bon Temps vor avea probleme în a-l accepta. Vor simți că îi dezamăgise în toți anii ăștia sau vor trece peste asta? De când vampirii ieșiseră la lumină într-un mod organizat cu grijă, viața așa cum o știam se schimbă, peste

tot în lume. Unele țări, după ce șocul inițial se estompase, începuseră să aibă în vedere includerea vampirilor în cursul normal al vieții; altele îi declaraseră ființe non-umane și le ceruseră imperios cetățenilor să omoare orice vampir pe care-l vedeau (mai ușor de zis decât de făcut).

— Sunt sigură că Tanya se va descurca, am spus, dar a sunat fals chiar și pentru mine.

Dintr-un impuls – și pot să presupun că valul uriaș de emoție pe care-l încercasem astăzi avea ceva de-a face cu asta – l-am îmbrățișat pe Sam. Am simțit mirosul de piele și păr curate și vagul miros dulce al unui aftershave, un iz de vin, o adiere de bere... mirosul lui Sam. L-am tras în piept, ca pe oxigen.

Surprins, Sam m-a îmbrățișat și el, și pentru o clipă căldura îmbrățișării sale m-a făcut să mă simt aproape amețita de plăcere. Apoi, amândoi ne-am îndepărtat, pentru că, în fond, acesta era locul nostru de muncă și erau și câțiva clienți prin preajmă. Intră Tanya, așa că a fost bine că nu mai eram îmbrățișați, nu voiam ca ea să creadă că asta era obiceiul.

Tanya era mai scundă decât mine (eu am 1, 68 m) și era o femeie atrăgătoare, care se apropia de treizeci de ani. Părul ei era scurt și drept și strălucitor, un castaniu mediu, aproape aceeași culoare cu ochii ei. Avea o gură mică, un nas cărn, și un chip drăguț. Nu aveam absolut nici un motiv să-mi fie antipatică, și totuși nu mă bucuram s-o văd. Îmi era rușine de mine. Ar fi trebuit să-i dau Tanyei o șansă să-mi arate caracterul ei adevărat.

În fond, aveam să-l descopăr mai devreme sau mai târziu. Nu poți să ascunzi ceea ce ești cu adevărat, nu de mine – nu dacă ești o ființă umană obișnuită. Am încercat să nu ascult, dar nu pot bloca totul. Când mă întâlneam cu Bill, el mă ajuta să învăț să-mi închid mintea. De atunci, viața mea era mai ușoară – mai plăcută, mai relaxată.

Tanya era o femeie zâmbitoare, trebuia să recunosc asta. Îi zâmbea lui Sam, îmi zâmbea mie și le zâmbea clienților. Nu era un zâmbet nervos, ca al meu, o grimasă care spunea că "aud un zgomot în capul meu și încerc să arăt normal pe dinafară"; zâmbetul Tanyei era mai degrabă "sunt cu adevărat drăguță și plină de viață și mă fac iubită de toți". Înainte să ia o tavă și să se apuce de lucru, Tanya a pus o serie de întrebări delicate, din care mi-am dat seama că avea experiență.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sam.

— Nimic, am răspuns. Eu doar...

— Pare destul de drăguță, zise. Crezi că e ceva în neregulă cu ea?

— Nimic de care eu să știu, am spus încercând să par energică și veselă. Știam că am un zâmbet nervos. Uite, Jane Bodehouse mai cere un rând. Va trebui să-l sunăm din nou pe fiul ei.

Chiar atunci, Tanya se întoarse și se uită la mine ca și cum mi-ar fi simțit privirea ațintită spre spatele ei. Zâmbetul îi dispăruse, înlocuit de o expresie atât de calmă, încât părerea mea despre capacitatea ei de acțiune a crescut brusc. Am rămas un moment uitându-ne liniștite una la alta, apoi ea îmi zâmbi frumos și trecu la următoarea masă, întrebându-l pe bărbatul de-acolo dacă mai voia o bere.

Brusc, mi-a trecut prin minte dacă Tanya nu era interesată de Sam. Nu mi-a plăcut felul în care m-am simțit atunci când m-am gândit la asta. Am decis că ziua fusese suficient de obositoare fără să mai am o grijă în plus. Și nici un telefon de la Jason.

După muncă, m-am dus acasă cu o groază de lucruri în minte: părintele Riordan, familia Pelt, Cody, avortul lui Crystal.

Am condus pe aleea acoperită cu pietriș, prin pădure, și când am ajuns în poiană și m-am îndreptat spre spatele casei, ca să parchez, gândul că locuința mea era izolată m-a izbit din nou. Faptul că trăisem în oraș câteva săptămâni făcuse ca locul acesta să-mi pară și mai izolat, și deși îmi plăcea că mă întorsesem în vechea mea locuință, nu mă mai simțeam aici la fel ca înainte de incendiu.

Rareori fusesem îngrijorată că trăiam singură în pustietatea asta, dar în ultimele câteva luni vulnerabilitatea mea mă marcaseră. Primisem câteva telefoane de la cineva care apoi închidea, și de două ori intruși mă așteptaseră în casă. Acum aveam instalate niște încuietori cu adevărat bune, aveam vizor și la ușa din față și la cea din spate, iar fratele meu îmi dăduse de tot pușca lui, marca Benelli.

Aveam niște lumini puternice instalate în colțurile casei, dar nu-mi plăcea să le las aprinse toată noaptea. M-am gândit să achiziționez un sistem cu detector de mișcare. Reținerea mea a venit de la faptul că din moment ce trăiam într-o poiană mare în mijlocul pădurii, vietăți traversau deseori curtea în timpul nopții, iar lumina s-ar fi aprins când cel mai mic oposum s-ar fi strecurat prin iarbă.

Al doilea motiv legat de lumina care se aprindea era... Și ce dacă se aprindea? Genul de chestii care mă speriau pe mine nu ar fi fost intimidat de o lumină. Aș fi putut doar să le văd mai bine înainte să mă atace. Mai mult, nu aveam vecini pe care o lumină să-i poată surprinde sau să-i poată trezi. Ciudat, m-am gândit, că rareori avusesem vreun moment de spaimă atunci când bunica mea fusese în viață. Fusese o doamnă micuță și dură pentru cineva care se apropia de optzeci de ani, dar nu m-ar fi putut apăra nici de un purice. Cumva, simplul fapt de a nu fi singură mă făcea să mă simt mai în siguranță.

După toate aceste gânduri legate de pericol, eram tensionată când am coborât din mașină. Trecusem pe lângă o camionetă parcată în față, am descuiat ușa din spate și am traversat casa ca să deschid ușa din față, cu sentimentul mizerabil că eram pe cale să am parte de o scenă dură. Era ca și cum interludiul liniștit de pe veranda din fața casei când urmărisem albinele care zburau avusesese loc cu o săptămână în urmă, nu cu câteva ore.

Calvin Norris, liderul panterelor vârcolaci din Hotshot, se dădu jos din camionetă și urcă scările. Era un bărbat cu barbă, abia trecut de patruzeci de ani, un tip serios, care își asuma responsabilitățile care-i apăseau pe umeri. În mod evident, Calvin abia venise de la muncă. Purta cămașa și pantalonii albaștri tipici pentru șefii de echipă de la Norcross.

— Sookie, zise salutându-mă cu o mișcare a capului.

— Te rog, intră, am răspuns, deși fără tragere de inimă.

Oricum, Calvin se purtase întotdeauna civilizată cu mine; cu vreo două luni în urmă, când Jason fusese luat ostatic, mă ajutase să-l salvez. Puteam cel puțin să fiu politicoasă cu el.

— Nepoata mea m-a sunat când pericolul a trecut, zise apăsător, luând loc pe canapea după ce i-am făcut semn să stea. Cred că i-ai salvat viața.

— Mă bucur să aud că fata e mai bine. Nu am făcut altceva decât să dau un telefon.

M-am așezat în vechiul meu fotoliu și mi-am dat seama că mă prăbușeam de oboseală. Mi-am tras umerii spre spate.

— Dr. Ludwig a putut să-i oprească hemoragia? Calvin încuviință. Se uită fix la mine, iar ochii săi ciudați aveau un aer solemn.

— O să fie bine. Femeile noastre avortează des. De asta sperăm... Bine.

Am tresărit, cu umerii apăsați de greutatea speranțelor lui Calvin că mă voi împerechea cu el. Nu pricepeam de ce mă simțeam vinovată; cred că din cauza dezamăgirii sale. În fond, nu prea era vina mea dacă ideea asta nu mă atrăgea.

— Cred că Jason și Crystal se vor lua, zise Calvin ca o constatare. Trebuie să spun că nu mă înnebunesc după fratele tău, dar nu eu sunt cel care se va căsători cu el.

Eram perplexă. Nu știam dacă această nuntă era ideea lui Jason, sau a lui Calvin, sau a lui Crystal. Cu siguranță, Jason nu se gândise la căsătorie în dimineața asta, decât dacă era ceva ce uitase să menționeze în agitația cu grija pentru Crystal. Am spus:

— Ca să fiu cinstită, nici eu nu mă înnebunesc după Crystal, dar nu eu sunt cea care se căsătorește cu ea. Am tras adânc aer în piept. O să fac tot ce-mi stă în putință ca să-i ajut, dacă se hotărăsc să... facă asta. Jason e tot ce am, după cum știi.

— Sookie, zise, iar vocea îi era brusc mai puțin sigură. Vreau să mai vorbim despre ceva.

Bineînțeles că voia. Nu era nici o cale prin care să evit asta.

— Știi că ți s-a spus ceva când ai venit la mine acasă, ceva care te-a îndepărtat de mine. Aș vrea să știu despre ce a fost vorba. Nu pot să repar dacă nu știu ce este stricat.

Am tras din nou adânc aer în piept, în timp ce mi-am ales cu mare atenție cuvintele.

— Calvin, știi că Terry e fiica ta.

Când mă dusesem să-l văd pe Calvin la ieșirea lui din spital, după ce fusese împușcat, mă întâlnisem cu Terry și cu mama ei, Maryelizabeth, la Calvin acasă. Deși era evident că nu locuiau acolo, era la fel de vizibil că acel loc era privit ca o extensie a propriei lor case. Apoi, Terry mă întrebase dacă o să mă mărit cu tatăl ei.

— Da, zise Calvin. Ți-aș fi spus dacă m-ai fi întrebat.

— Mai ai alți copii?

— Da. Mai am trei copii.

— Cu femei diferite?

— Au trei mame diferite. Avusesem dreptate.

— De ce? am întrebat ca să fiu sigură.

— Pentru că eu sunt un vârcolac pursânge, spuse, ca și cum ar fi fost de la sine înțeles. Din moment ce doar primul copil al unui cuplu pursânge va fi o panteră, trebuie să ne schimbăm partenera.

Eram foarte bucuroasă că nu luasem niciodată serios în considerare să mă mărit cu Calvin, pentru că dacă aș fi făcut-o aș fi renunțat chiar atunci. Ceea ce suspectasem după ce urmărisem ritualul de succesiune la șefia haitei era adevărat.

— Așadar, cel care va deveni teriantrop... nu e primul copil al femeii și gata, este vorba de primul copil cu un anume bărbat.

— Exact.

Calvin păru surprins că nu știam asta.

— Primul copil al oricărui cuplu pursânge adevărat. Așa că, dacă populația scade prea mult, un mascul pursânge trebuie să se cupleze cu câte femei poate, ca să sporească haita.

— Bine.

Am așteptat un minut ca să mă adun.

— Crezi că, dacă ne căsătorim, aș fi de acord ca tu să însămânțezi alte femei?

— Nu, nu m-aș aștepta la asta din partea cuiva din afară, a răspuns pe un ton cât se poate de convins. Cred că e vremea să mă opresc la o singură femeie. Mi-am făcut datoria ca lider.

Am încercat să nu-mi dau ochii peste cap. Dacă ar fi fost altcineva, aș fi râs pe înfundate, dar Calvin era un tip onorabil și nu merita o astfel de reacție.

— Acum vreau să mă împerechez pe viață și ar fi bine pentru haită dacă aș putea să aduc sânge proaspăt în comunitate. Se vede că ne-am înmulțit între noi prea multă vreme. Ochii mei pot trece cu greu drept umani, iar lui Crystal îi ia o veșnicie să se schimbe. Trebuie să mai aducem ceva nou în bagajul nostru genetic, cum îi spun oamenii de știință. Dacă tu și cu mine am avea un copil, ceea ce și sper, copilul nu ar fi niciodată un vârcolac adevărat; dar el sau ea s-ar putea reproduce în comunitate, aducând sânge proaspăt și noi abilități.

— De ce m-ai ales pe mine? zise aproape timid:

— Îmi plăci, ești cu adevărat drăguță. Apoi îmi zâmbi – o expresie rară și plăcută. Ani întregi te-am urmărit la bar. Ești drăguță cu toată lumea și muncești din greu, și nu ai pe nimeni care să aibă grijă de tine așa cum meriți. Și știi care e treaba cu noi; nu ar fi un șoc pentru tine.

— Și alte feluri de teriantropi fac același lucru? am întrebat atât de încet, încât abia m-am putut eu auzi.

Mi-am privit fix mâinile, strânse în poală, și abia puteam să respir în timp ce așteptam răspunsul. Ochii verzi ai lui Alcide îmi umpleau gândurile.

— Când haita începe să fie prea mică, este de datoria lor să facă asta, zise el rar. La ce te gândești, Sookie?

— Când am fost la concursul pentru postul de lider al haitei, cel care l-a câștigat – Patrick Furnan – a făcut sex cu o tânără vârcolac, deși era căsătorit. Am început să-mi pun întrebări.

— O să am vreodată vreo șansă cu tine? întrebă Calvin.

Părea să fi tras singur concluziile.

Calvin nu putea fi învinovățit că voia să-și păstreze modul de viață. Dacă mijloacele mi se păreau dezgustătoare, asta era problema mea.

— Categorie, mă interesezi, am spus. Dar sunt prea umană ca să mă gândesc să am în jurul meu copiii soțului meu. Aș fi prea... m-ar face să-mi piară chef, să știu că soțul meu a făcut sex cu aproape toate femeile pe care le văd zilnic.

Dacă mă gândesc la asta, Jason s-ar fi potrivit la fix în comunitatea din Hotshot. Am făcut pauză o secundă, dar el a rămas tăcut.

— Sper că fratele meu va fi bine-venit în comunitatea voastră, indiferent de răspunsul meu.

— Nu știu dacă înțelege ce facem, zise Calvin. Dar Crystal a mai pierdut o sarcină cândva. Acum a pierdut copilul fratelui tău. Cred că asta înseamnă că pentru Crystal e mai bine să nu mai încerce să aibă o panteră. S-ar putea să nu reușească să aibă un copil cu fratele tău. Te vei simți obligată să-i

pomenești despre asta?

— Nu ar trebui să fie treaba mea să vorbesc cu Crystal despre asta... ar trebui să fie treaba lui Crystal.

I-am întâlnit privirea lui Calvin. Am deschis gura să spun că dacă Jason ar fi vrut doar copii, nu ar fi trebuit să se căsătorească pentru asta; dar apoi mi-am dat seama că era un subiect sensibil și m-am oprit.

Când a plecat, Calvin mi-a strâns mâna într-un mod ciudat, formal. Cred că asta marca sfârșitul perioadei în care îmi făcuse curte. Nu am fost niciodată profund atrasă de Calvin Norris, și nu m-am gândit niciodată serios să-i accept oferta. Dar nu aș fi cinstită dacă nu aș recunoaște că am visat cu ochii deschiși la un soț stabil, cu o slujbă bună și alte avantaje, un soț care vine direct acasă după serviciu, iar în zilele lui libere repară diverse lucruri prin casă. Existau bărbați care făceau asta, bărbați care nu se schimbă în altceva ci rămân mereu ei înșiși, bărbați care sunt vii șapte zile pe săptămână. Știu asta pentru că am citit-o în mințile de la bar.

Mi-e teamă că ceea ce m-a izbit la mărturisirea lui Calvin – sau mai bine zis la explicația dată de el – este ceea ce mi-ar putea revela asta despre Alcide.

Alcide mi-a trezit afecțiunea și dorința. Gândul la el mă făcea să mă întreb cum ar fi căsătoria cu el, să mă întreb într-un mod foarte personal, spre deosebire de speculațiile impersonale pe care le trezise asigurarea de sănătate a lui Calvin. Aproape că am abandonat speranța secretă pe care mi-o dăduse Alcide, după ce fusesem obligată s-o împrusc pe fosta sa logodnică; dar ceva în mine m-a făcut să mă agăț de această idee, ceva ce țineam secret inclusiv față de mine însămi, chiar și după ce descoperisem că se întâlnea cu Maria-Star. Până astăzi, negasem față de cei din familia Pelt că Alcide era interesat de mine. Dar ceva timid din interiorul meu nutrea această speranță.

M-am ridicat încet, simțindu-mă de două ori mai bătrână decât eram, și m-am dus în bucătărie să scot ceva din frigider pentru cină. Nu mi-era foame, dar aș fi mâncat neînțelept mai târziu dacă nu-mi pregăteam ceva acum, mi-am spus hotărâtă.

Dar nu mi-am pregătit nici o cină în seara aceea.

În schimb, m-am sprijinit de ușa frigiderului și am plâns.

Capitolul 7

A DOUA ZI ERA VINERI; nu numai că era ziua mea liberă din săptămâna aceasta, dar aveam și o întâlnire, așa că era practic o zi trecută cu roșu în calendar. Am refuzat să o distrug dând cu mopul prin casă. Deși era încă frig pentru o astfel de activitate, am făcut unul dintre lucrurile mele favorite: mi-am pus un costum de baie, mi-am dat cu cremă și m-am întins la soare pe șezlongul reglabil pe care îl luasem la reduceri de la Wal-Mart la sfârșitul verii trecute. Am dus o carte, un radio și o pălărie în curtea din față unde erau mai puține plante înflorite care să atragă insecte care ciupesc. Am citit, am cântat în același timp cu radioul și mi-am dat cu oă pe unghiile de la mâini și de la picioare. Deși la început mi se cam făcuse pielea de găină, m-am încălzit repede la soare; în acea zi nu se simțea nici o adiere care să mă înghețe.

Știu că nu e bine, că e nociv să stai la soare și că o să plătesc pentru asta mai târziu etc, etc, dar este una dintre puținele plăceri pe care mi le permit.

Nu a venit nimeni în vizită, nu am auzit telefonul și, din moment ce soarele era la vedere, vampirii nu existau prin preajmă. Am avut un moment plăcut, doar pentru mine. Înjur de ora unu, m-am decis să mă duc până în oraș pentru niște alimente și un sutien nou, și m-am oprit la cutia poștală de la Hummingbird Road ca să văd dacă trecuse poștașul. Da. Factura mea de cablu și cea de electricitate zăceau în cutia de scrisori, ceea ce era deprimant. Dar, ascunsă în spatele unei broșuri de la Sears, am găsit o invitație la o petrecere cu cadouri pentru Halleigh. Ei... la naiba. Eram surprinsă, dar încântată. Bineînțeles, câteva săptămâni până îmi fusese reparată casa după incendiu stătusem lângă Halleigh într-unul din duplexurile lui Sam, și în acea perioadă ne văzuserăm cel puțin o dată pe zi. Așadar, nu era ceva forțat că mă pusese pe lista de invitați. Plus că poate era ușurată că problema cu băiețelul, Cody, fusese rezolvată atât de repede?

Nu primesc prea multe invitații, astfel încât aceasta a fost un plus pentru starea mea de bine. Petrecerea era organizată de trei profesoare, iar invitația menționa cadouri din sfera bucătăriei. La fix, din moment ce eram în drum spre Wal-Mart-ul din Clarice.

După ce m-am gândit bine, am cumpărat un vas Corning Ware¹¹ de doi litri, cu capac. Acestea erau întotdeauna de folos. (Am luat și suc de fructe, brânză cedar iute, bacon, hârtie de împachetat cadourile și un sutien bleu cu adevărat drăguț și bikini asortați, dar ăsta-i deja alt subiect.)

După ce am ajuns acasă și mi-am descărcat cumpărăturile, am înfășurat vasul cu tot cu cutie într-o hârtie argintie și am lipit pe pachet o fundă mare, albă. Am trecut data și ora petrecerii în calendarul meu și am pus invitația deasupra cadoului. Eram stăpână pe situația cu petrecerea.

Apucată brusc de un val de hărnicie, după ce mi-am luat prânzul, am șters interiorul și exteriorul noului meu frigider. Am spălat rufe în noua mea mașină, dorindu-mi pentru a suta oară ca dulapurile să fie așezate la locul lor, căci mă săturasem să caut lucruri în dezordinea de pe podea.

Am dat o tură prin toată casa, ca să mă asigur că arăta bine, din moment ce Quinn venea să mă ia. Fără să las astfel de gânduri să mă cuprindă, am schimbat cearșafurile și am curățat baia – nu că aș fi avut vreo intenție să ajung în pat cu Quinn, dar e mai bine să fii pregătit, decât să nu fii, nu-i așa? În plus, mă simțeam bine să știu că totul era curat și frumos. Prosoape curate în ambele băi, ștersul prafului în sufragerie și dormitor, o tură rapidă cu aspiratorul. Înainte să ajung la duș, am curățat chiar și verandele, deși știam că vor fi din nou acoperite de un praf galben încă înainte să mă întorc de la întâlnire.

Am lăsat soarele să-mi usuce părul, probabil umplându-l astfel de polen. M-am fardat cu grijă; nu foloseam prea mult machiaj, dar era amuzant să o fac pentru ceva mai interesant decât slujba. Puțin fard de pleoape, ceva pudră și ruj. Apoi mi-am pus noua mea lenjerie de întâlnire. Mă făcea să mă simt specială, să nu-mi mai încap în piele: dantelă albastră-cenușie. Am privit în oglinda mare ca să verific efectul. Am fost mulțumită. Trebuie să te lauzi singur, nu-i așa?

Costumul pe care-l cumpărasem de la Tara's Tog era de un albastru electric, dintr-un material greu, care cădea superb. Am închis pantalonii și mi-am pus bluza. Era fără mâneci și era petrecută peste

piept și legată la spate. Am experimentat cu adâncimea decolteului, alegând în cele din urmă un nivel care eram sigură că era la linia dintre sexy și provocator.

Mi-am scos din dulap șalul negru, cel pe care Alcide mi-l oferise ca să-l înlocuiesc pe cel distrus de Debbie Pelt. Avea să-mi trebuiască mai târziu, pe seară. Mi-am pus sandalele negre. Am încercat mai multe bijuterii, hotărându-mă în cele din urmă la un lanț simplu din aur (fusesse al bunicii) și niște cercei în formă de biluțe.

Aha!

S-a auzit o bătaie la ușa din față și m-am uitat la ceas, puțin surprinsă că Quinn ajunsese cu cincisprezece minute mai devreme. Nu-i auzisem nici măcar camioneta. Am deschis ușa, ca să descopăr că în fața mea nu stătea Quinn, ci Eric.

Sunt sigură că l-a încântat icnetul meu de surpriză.

Nu deschide niciodată ușa fără să te asiguri. Să nu presupui că știi ce se află de cealaltă parte. De asta mi-am pus vizor! Fraiera de mine. Eric probabil că venise în zbor, din moment ce nu vedeam nici o mașină nicăieri.

— Pot să intru? întrebă Eric politicos.

M-a măsurat din priviri. După ce a apreciat ceea ce vedea, și-a dat seama că nu la el mă gândisem când mă aranjasem așa. Nu era prea fericit.

— Presupun că aștepți pe cineva?

— Chiar așa și este și, de fapt, cred că mai degrabă rămâi de partea aia a ușii, am spus.

M-am tras în spate ca să nu poată ajunge la mine.

— I-ai spus lui Pam că nu vrei să vii la Shreveport, zise.

Oh, da, era furios.

— Așa că iată-mă aici ca să descopăr de ce nu mi-ai răspuns la telefon.

De obicei, accentul său abia se simțea, dar am observat că în seara asta era mai pronunțat.

— Nu am timp, am răspuns. Ies în oraș în seara asta.

— Da, vād, zise, mai liniștit. Cu cine ieși?

— Chiar e treaba ta? am întrebat, privindu-l provocator în ochi.

— Bineînțeles că este, zise. Eram tulburată.

— Și de ce, mă rog? l-am tachinat din nou.

— Ar trebui să fii a mea. M-am culcat cu tine, am avut grijă de tine, și-am... oferit sprijin financiar.

— Mi-ai dat banii pe care mi-i datorai pentru serviciile pe care ți le-am făcut, am răspuns. Poate că te-ai culcat cu mine, dar nu în ultimul timp, și nu ai dat nici un semn că ai vrea să faci din nou asta. Dacă îți pasă de mine, o arăți într-un mod mai degrabă ciudat. Nu am auzit niciodată că "evitarea totală, cu excepția ordinelor care vin de la lachei" ar fi o metodă valabilă de a arăta că-ți pasă.

Da, asta era o declarație cam neclară, dar știam că înțelesese mesajul.

— O faci lacheu pe Pam?

Avea pe buze umbra unui zâmbet. Apoi se întoarse la starea de iritare. Mi-am dat seama pentru că încep să vorbească mai îngrijit.

— Eu nu trebuie să stau prin preajma ta ca să-ți demonstrez ceva. Eu sunt șerif. Tu... tu ești în suita mea.

Știam că rămăsesem cu gura căscată, dar nu m-am putut abține. Arătam ca și cum "aș fi prins muște", după cum zicea bunica mea când aveam expresia asta, iar eu mă simțeam ca și cum aș fi prins o grămadă.

— Suita ta? am reușit să trântesc furioasă. La naiba cu tine și cu suita ta. Nu-mi spui tu mie ce să fac!

— Ești obligată să mergi cu mine la conferință, zise Eric, cu buzele strânse și cu ochii scăpărând. De asta te-am chemat la Shreveport, ca să vorbesc cu tine despre perioada plecării și aranjamente.

— Nu sunt obligată să merg nicăieri cu tine. Ești depășit, nene.

— Nene? Nene?

Și de aici totul ar fi degenerat, dacă nu apărea Quinn. În loc să vină în camioneta sa, Quinn era într-un Lincoln Continental¹². Am avut un moment de cea mai pură plăcere snoabă la gândul de a mă

plimba cu ea. În parte, alesesem pantalonii pentru că am crezut că va trebui să mă urc într-o camionetă, dar eram la fel de încântată să mă strecor într-o mașină luxoasă. Quinn traversă peluza și urcă treptele verandei cu o viteză moderată. Nu părea că s-ar fi grăbit, dar brusc era acolo, iar eu îi zâbeam și el arăta minunat. Purta un costum gri-închis, o cămașă violet-închis, și o cravată care îmbina amândouă culorile într-un model cu flori turcești. Purta un cerceș, un cerc simplu de aur.

Eric își arăta colții.

— Bună, Eric, zise Quinn calm.

Vocea sa profundă mă furnică pe șira spinării.

— Sookie, arăți numai bună de mâncat.

Îmi zâmbi, iar tremurul de pe șira spinării se răspândi în întregime într-o altă zonă. Nu aș fi crezut niciodată că în prezența lui Eric aș fi putut crede că un alt bărbat este atrăgător. Greșisem.

— Și tu arăți foarte bine, am spus, încercând să nu rânjesc ca o idioată.

Eric interveni:

— Ce i-ai spus lui Sookie, Quinn?

Cei doi bărbați, amândoi înalți, se uitară unul la celălalt. Nu credeam că eu sunt sursa animozității lor. Eu eram un simptom, nu boala. Sub asta se ascundea ceva.

— I-am spus lui Sookie că regina îi solicită prezența la conferință, din partea partidului ei, iar cererea reginei are întâietate față de a ta, zise sec Quinn.

— De când dă regina ordine printr-un teriantrop? întrebă Eric, cu o voce plină de dispreț.

— De când teriantropul i-a făcut un serviciu valoros în domeniul său, răspunse Quinn fără ezitare. Domnul Cataliades i-a sugerat Maiestății Sale că aș putea fi de ajutor în domeniul diplomației, iar partenerii mei au fost bucuroși să-mi ofere mai mult timp să-mi îndeplinesc îndatoririle pe care ea mi le-ar putea da.

Nu eram sigură că înțelesesem tot, dar prinsesem esențialul.

Eric era exasperat, ca să folosesc un cuvânt din calendarul meu "Un cuvânt pe zi". De fapt, era atât de furios, încât ochii parcă-i aruncau scânteii.

— Femeia asta a fost a mea și va fi a mea, zise, pe un ton atât de hotărât, încât m-am gândit să-mi verific posteriorul să nu am vreo etichetă.

Quinn își mută privirea asupra mea.

— Iubito, ești a lui sau nu? mă întrebă.

— Nu, am răspuns.

— Atunci să mergem să ne bucurăm de spectacol, zise Quinn.

Nu părea speriat și nici măcar îngrijorat. Asta era reacția lui adevărată sau ceva doar de fațadă? Oricum ar fi fost, era destul de impresionant.

În drumul meu spre mașina lui Quinn, a trebuit să trec pe lângă Eric. Nu m-am putut abține să nu mă uit la el. Trebuia însă să fiu foarte atentă, mă puteam aștepta la orice când se arăta atât de furios. Eric era rareori trecut cu vederea în probleme serioase, iar anexarea mea de către regina Louisianei era o problemă serioasă. Și-i mai stătea în gât și întâlnirea mea cu Quinn. Eric va trebui să le înghită.

Peste puțin timp, eram alături de Quinn în mașină, cu centurile fixate, iar el făcu o manevră expertă ca să îndrepte Lincolnul către Hummingbird Road. Am expirat încet și cu grijă. Mi-a luat câteva clipe de tăcere ca să mă simt din nou calmă. Încet-încet, mâinile mi se relaxară. Mi-am dat seama că tăceam de prea multă vreme. Am încercat să dreg situația.

— Mergi deseori la teatru, când călătorești? am întrebat ca să leg o conversație.

Râse, iar sunetul profund și bogat al râsului său umplu mașina.

— Da, răspunse. Merg la film și la teatru și la orice eveniment sportiv care are loc. Îmi place să văd oameni făcând diverse lucruri. Nu mă uit prea mult la televizor. Îmi place să ies din camera mea de hotel sau din apartament și să urmăresc tot ce se întâmplă sau ce fac eu să se întâmple.

— Așadar, dansezi?

Îmi aruncă o privire scurtă.

— Da. Am zâmbit.

Mașină de lux produsă de Ford Motor Company. Ultima a fost produsă în 2002, fiind apoi înlocuită de Lincoln LS

— Îmi place să dansez.

De fapt, eram destul de bună la dans, nu că aş fi avut multe ocazii să exersez.

— Nu sunt bună la cântat, am recunoscut, dar mă bucur cu adevărat să dansez.

— Asta sună promiţător.

M-am gândit că trebuia să vedem cum va decurge această seară înainte să stabilim întâlniri de mers la dans, dar cel puţin ştiam că există ceva ce ne place amândurora să facem.

— Îmi plac filmele, am spus. Dar nu cred că am fost vreodată la vreo manifestare sportivă, cu excepţia celor de la colegiu. Dar la astea, chiar merg. Fotbal, baschet, baseball... Merg la toate, când îmi permite slujba.

— Ai făcut sport la şcoală? întrebă Quinn.

Am mărturisit că jucasem softball, iar el mi-a spus că făcuse baschet, ceea ce, ținând cont de înălţimea lui, nu era deloc o surpriză.

Era uşor să discuţi cu Quinn. Mă asculta atunci când vorbeam. Conducea bine; cel puţin nu-i înjura pe ceilalţi şoferi, aşa cum făcea Jason. Fratele meu făcea parte din categoria celor nervoşi atunci când conducea.

Aşteptam să se întâmple ceva nasol. Aşteptam momentul acela – ştiţi la care mă refer – momentul când partenerul tău de întâlnire mărturiseşte brusc ceva ce tu nu poţi înghiţi: se dovedeşte a fi rasist sau homofob, admite că nu se va căsători niciodată decât cu o baptistă (sudistă, brunetă, atletă de maraton, orice), îţi spune de copiii pe care-i are cu primele trei neveste, descrie plăcerea de a fi lovit sau povesteşte experienţele din tinereţe când umfla broaşte şi chinuia pisici. După acel moment, indiferent cât de bine te simţei, ştiai că relaţia nu va duce nicăieri. Şi eu nici măcar nu trebuia să aştept ca un tip să-mi spună astea în cuvinte; puteam să-i citesc totul direct în gând înainte să ne întâlnim.

N-am fost niciodată populară printre tipii obişnuiţi. Fie că o recunoşteau sau nu, nu puteau suporta ideea de a ieşi cu o fată care ştia exact cât de des s-au masturbat, aveau un gând necurat în legătură cu altă femeie sau se întrebau cum arăta profesoara lor dezbrăcată.

După ce parcă maşina peste drum de Strand, Quinn veni pe partea mea şi-mi deschise uşa; după care mă luă de mână când am traversat strada. Mi-a plăcut că era curtenitor.

O mulţime de oameni intrau în teatru, şi toţi păreau să se uite la Quinn. Bineînţeles, un tip chel şi atât de înalt atrage privirile. Încercam să nu mă gândesc la mâna lui; era foarte mare, şi foarte caldă, şi foarte uscată.

— Toţi se uită la tine, zise, în timp ce scotea biletele din buzunar, iar eu mi-am strâns buzele ca să nu râd.

— Oh, nu cred, am spus.

— La ce altceva s-ar putea uita?

— La tine, am zis uimită.

Râse tare – acel râs profund care mă făcea să vibrez pe dinăuntru.

Aveam locuri foarte bune, chiar pe mijloc şi spre partea din faţă a sălii. Quinn umplea scaunul, nu era nici o urmă de îndoială, şi m-am întregat dacă cei din spatele lui puteau vedea de el. Am privit la programul meu curioasă, am descoperit că nu recunoşteam numele nici unuia dintre actorii din piesă şi am decis că nu-mi păsa. Am privit în sus, ca să descopăr că uriaşul Quinn se holba la mine. Am simţit cum mă înroşesc. Mi-am împăturit şalul negru şi l-am pus în poală, şi am avut dorinţa bruscă de a-mi trage bluza mai sus şi de a acoperi fiecare bucăţică a decolteului.

— Categorie la tine se uită, zise şi zâmbi. Mi-am lăsat capul în jos, încântată, dar ruşinată. O mulţime de oameni au văzut *The Producers*. Nu trebuie să spun mai mult despre subiect decât că e vorba de oameni lacomi şi de puşlamale simpatice, şi că e foarte amuzant. M-am bucurat de fiecare minut. A fost minunat să văd oameni jucând în aţa mea la un nivel atât de profesionist. Vedeta spectacolului, cel pe care cei mai în vârstă păreau să-l recunoască, s-a descurcat în rolul principal cu o siguranţă uimitoare. Quinn a râs şi el; după pauză m-a luat din nou de mână. Degetele mele s-au prins de ale lui aproape natural şi nu m-am simţit ruşinată de contact.

Timpul a zburat, o oră mai târziu spectacolul se terminase. Ne-am ridicat împreună cu ceilalţi, deşi ne-am putut da seama că avea să dureze ceva până ce teatrul avea să se golească. Quinn mi-a luat

șalul și mi l-a așezat pe umeri. Îi părea rău că mă acopeream – asta am aflat-o direct din mintea lui.

— Mulțumesc, am spus, trăgându-l de mânecă pentru a mă asigura că se uită la mine. Voiam să știe cât de serios vorbeam. A fost pur și simplu minunat.

— Și mie mi-a plăcut. Vrei să mergem să mâncăm ceva?

— Da, am zis după un moment.

— A trebuit să stai pe gânduri?

De fapt, avusesem un fel de gânduri-fulger despre mai multe lucruri. Dacă le-aș fi înșirat ar fi fost ceva de genul: Se simte bine sau nu ar vrea să mai continuăm seara aceasta. Măine trebuie să mă trezesc și să merg la muncă, dar nu vreau să ratez ocazia asta. Dacă mergem să mâncăm, trebuie să am grijă să nu-mi pătez hainele cele noi. Ar fi în regulă să cheltuiesc și mai mulți din banii săi, din moment ce biletele au costat atât de mult?

— Oh, trebuie să mă gândesc la calorii, am spus, atingându-mi posteriorul.

— Nu e nimic în neregulă cu tine nici din față, nici din spate, zise Quinn, iar insistența privirii sale mă făcu să mă simt traversată de valuri de căldură.

Știam că formele mele depășesc ceea ce se cheamă tiparul ideal. De fapt, o auzisem pe Holly spunându-i lui Danielle că orice trecea de măsura 8¹³ era dezgustător. Din moment ce ziua în care intram în măsura 8 era una festivă, m-am simțit destul de tristă pentru vreo trei minute. I-aș fi povestit discuția lui Quinn, dacă nu aș fi fost sigură că suna ca și cum aș fi cerșit un compliment.

— Lasă-mă să plătesc eu la restaurant, am spus.

— Cu tot respectul pentru mândria ta, nu o să te las, mă privi Quinn în ochi, ca să fiu sigură că vorbea serios.

Ajunseserăm deja la trotuar. Surprinsă de vehemența sa, nu am știut cum să reacționez. Pe de-o parte, eram ușurată pentru că trebuia să fiu atentă cu banii. Pe de altă parte, știam că era corect din partea mea să mă ofer și m-aș fi simțit bine dacă ar fi acceptat.

— Știi că nu încerc să te insult, nu-i așa? am zis.

— Am înțeles că vrei egalitate.

Am privit în sus către el, cu îndoială, dar era serios. Quinn zise:

— Cred că ești categoric la fel de bună ca și mine din toate punctele de vedere. Dar eu te-am invitat să ieșim, și eu achit totul la întâlnirea noastră.

— Dacă te-aș fi invitat eu?

Părea încăpățânat.

— Atunci ar fi trebuit să stau cuminte și să te las să te ocupi de tot, zise.

Rostise cuvintele ușor ezitant, dar le rostise. Am privit în altă parte și am zâmbit.

Mașinile ieșeau din parcare într-un ritm constant. Din moment ce nu ne grăbiserăm să plecăm de la teatru, mașina lui Quinn rămăsese singură. Brusc, alarma mea mentală se porni. Undeva în apropiere simțeam o ostilitate copleșitoare și o mulțime de intenții rele. Am părăsit trotuarul ca să traversăm strada spre parcare. L-am apucat pe Quinn de mână, apoi i-am dat drumul ca să putem fi pregătiți de acțiune.

— Ceva e-n neregulă, am zis.

Fără să spună ceva, Quinn începu să cerceteze zona. Își descheie sacoul cu mâna stângă, ca să se poată mișca în libertate. Degetele i se strânseseră în pumn. Din moment ce era un bărbat care simțea nevoia să fie protector, făcu un pas înainte, în fața mea.

Așa că, bineînțeles, am fost atacați din spate.

Capitolul 8

CU O MIȘCARE SURPRINZĂTOARE, care nu putea fi percepută în secvențe pe care ochii mei să le poată recunoaște clar, o fiară mă împinse în Quinn, care făcu un pas în față. Eram deja la pământ sub creatura jumătate om, jumătate lup, până să apuce Quinn să se întoarcă, și imediat ce o făcu, apărură un alt vârcolac, parcă de nicăieri, ca să sară în spatele lui Quinn.

Creatura cocoțată pe mine era un semivârcolac nou-nouț, atât de proaspăt că ar fi putut fi mușcat în ultimele trei săptămâni. Era atât de agitat, încât atacase înainte să-și încheie transformarea pe care o poate suferi un vârcolac mușcat. Fața încă i se mai lungea într-un bot, chiar în timp ce încerca să mă muște. Nu va atinge niciodată forma minunată a unui vârcolac pursânge. Era "mușcat, nu născut", cum spuneau vârcolacii. Avea încă brațe, avea încă picioare, avea un corp acoperit cu păr și capul unui lup. Dar era la fel de sălbatic ca un pursânge.

M-am agățat de mâinile lui, de mâinile care mă strângeau de gât cu atâta ferocitate. În seara aceasta, nu purtam lanțul de argint. Am considerat că ar fi fost de prost-gust, din moment ce partenerul meu era el însuși un terianthrop. Prostul-gust mi-ar fi putut salva viața, m-am gândit într-o fracțiune de secundă, și era ultimul gând coerent pe care l-am avut pentru câteva momente.

Vârcolacul stătea călare peste mine, iar eu mi-am adunat genunchii, încercând să-i dau un brânci suficient de puternic încât să-mi dea drumul. Se auzeau strigăte din partea celor câțiva pietoni care mai erau pe acolo, și un strigăt mai puternic de la atacatorul lui Quinn, pe care l-am zărit zburând prin aer, ca și cum ar fi fost aruncat dintr-un tun. Apoi o mână mare îl apucă de ceafă pe atacatorul meu și-l ridică. Din nefericire, jumătatea de bestie care avea mâinile strânse în jurul gâtului meu nu-mi dădu drumul. Am început să mă ridic și eu, iar gâtul meu era tot mai puternic strâns.

Quinn probabil că a văzut situația mea disperată, pentru că l-a izbit cu mâna liberă pe vârcolacul de deasupra mea, o lovitură care i-a dat capul pe spate și pur și simplu l-a aruncat atât de puternic, încât a fost nevoit să-mi dea drumul.

Apoi, Quinn l-a apucat pe tânărul vârcolac de umeri și l-a aruncat într-o parte. Băiatul a aterizat pe asfalt și nu s-a mai mișcat.

— Sookie, zise Quinn, care aproape că nici nu gâfâia.

Mie în schimb mi se tăiase respirația, luptându-mă să-mi descleștez gâtul ca să pot trage aer în piept. Auzeam sirena unei mașini de poliție și eram profund recunoscătoare. Quinn își strecură mâna pe sub umerii mei și mă ridică. În cele din urmă, am tras aer în piept, iar aerul era minunat, miraculos.

— Respiri bine? întrebă.

M-am adunat suficient, ca să confirm cu o mișcare a capului.

— Ai vreun os rupt la gât?

Am încercat să-mi ridic mâna la gât, dar mâna mea nu coopera în acel moment.

Fața sa mi-a blocat câmpul vizual, iar în lumina slabă a felinarului din colț am putut vedea că era plin de energie.

— Îți omor dacă te-au rănit, mârâi, și în acel moment asta era o veste nemaipomenită.

— Mușcat, am șuiertat, iar el păru îngrozit, căutând cu mâinile și privirea după urme de mușcături. Nu eu, am dezvoltat ideea. Ei. Nu sunt vârcolaci născuți. Am tras aer adânc în piept. Și poate drogați, am continuat.

I se putea citi în priviri că înțelesese cele spuse de mine.

Asta era singura explicație pentru un comportament atât de nebunesc.

Un polițist de patrule, negru și solid, se grăbi spre mine.

— Avem nevoie de o ambulanță la Strand, spunea cuiva de pe umărul său.

Nu, era un mic radioemițător. Am clătinat din cap.

— Sunt bine, am spus, cu o voce aspră și categoric cu dureri de gât.

— Domnule, teți cu doamna? îl întrebă polițistul pe Quinn.

Când se întoarse, lumina străluci pe ecusonul cu numele; scria Boling¹⁴.

— Da, sunt.

— Dumneavoastră... dădurăți nemernicii ăștia jos de pe ea?

— Da.

Partenerul lui Boling, o versiune caucaziană a lui Boling, veni atunci către noi. Se uită în sus la Quinn, cu oarecare reținere. Îi examinase pe agresorii noștri, care reveniseră complet la forma umană înainte să vină poliția. Bineînțeles că erau dezbrăcați.

— Unul are un picior rupt, ne spuse. Celălalt se vaită că are umărul dislocat.

Boling ridică din umeri.

— Au ce merită.

Poate că era doar imaginația mea de vină, dar și el păru puțin mai precaut atunci când se uită la partenerul meu.

— Au primit mai mult decât se așteptau, zise neutru partenerul său. Domnule, îl cunoașteți pe vreunul dintre acești copii?

Clătină din cap către adolescenții care erau examinați de un ofițer de patrulă dintr-o altă mașină, un bărbat mai tânăr cu o constituție mai athletică. Băieții se sprijineau unul de celălalt, părând uimiți.

— Nu i-am mai văzut până acum, zise Quinn. Tu, iubito?

Se uită întrebător în jos, către mine. Am clătinat din cap. Îmi revenisem destul de bine ca să resimt ca pe un dezavantaj faptul că eram pe jos. Voiam să mă ridic și i-am spus asta partenerului meu. Înainte ca polițiștii să-mi mai poată spune încă o dată să aștept ambulanța, Quinn reuși să mă ridice în picioare provocându-mi cât mai puțină durere.

Mi-am privit minunatul costum nou. Era murdar tot.

— Cum arată spatele? l-am întrebat pe Quinn, și chiar și eu mi-am dat seama de frica ce răzbătea din vocea mea.

M-am întors cu spatele la el și l-am privit temătoare peste umăr. Quinn părea puțin uimit, dar îmi verifică plin de conștiinciozitate spatele.

— Nu e sfâșiat, raportă el situația. S-ar putea să fie un loc sau două unde materialul s-a frecat de asfalt.

Am izbucnit în lacrimi. Probabil că oricum aș fi început să plâng, indiferent de ce mi-ar fi zis, pentru că simțeam o reacție puternică la adrenalina care explodase în corpul meu când fuseserăm atacați, dar momentul era perfect. Poliția devenea tot mai binevoitoare cu cât eu plângeam mai tare, iar ca un bonus, Quinn mă trase în brațele sale și eu mi-am lipit obrazul de pieptul lui. Când n-am mai suspinat, i-am ascultat bătăile inimii. Am scăpat de reacția mea nervoasă la atac și am dezarmat și poliția în același timp, deși știam că încă își mai punea întrebări în legătură cu Quinn și forța sa.

Un alt polițist strigă de lângă unul dintre agresori, cel pe care Quinn îl aruncase cât colo. Cei doi polițiști se duseră să răspundă chemării și am rămas singuri pentru scurt timp.

— Ești isteată, murmură Quinn în urechea mea.

— Mmm, am răspuns, cuibărindu-mă în brațele sale.

Mă strânse mai tare.

— Dacă te mai apropii mult, va trebui să ne scuzăm și să mergem să ne luăm o cameră, șopti.

— Scuze, m-am tras ușor înapoi și am privit în sus către el. Cine crezi că i-a angajat?

Poate că a fost surprins că mi-am dat seama de asta, dar nu puteam să aflu din mintea sa. Reacția chimică responsabilă cu lacrimile mele îi făcuse gândurile foarte complicate.

— Categorie o să aflu, zise. Ce-ți mai face gâtul?

— Mă doare, am recunoscut cu voce aspră. Dar știi că nu e nimic în neregulă cu el. Și nu am asigurare medicală. Așa că nu vreau să merg la spital. Ar fi o pierdere de timp și de bani.

— Atunci nu mergem.

Se aplecă și mă sărută pe obraz. Mi-am întors fața către el, iar următorul său sărut a aterizat exact în locul corect. După o secundă, s-a transformat în ceva mult mai intens. Simțeam amândoi efectele valului de adrenalină.

Sunetul cuiva care-și dregea vocea m-a adus înapoi la realitate la fel de eficient ca și cum ofițerul Boling ar fi aruncat o găleată cu apă rece pe noi. M-am îndepărtat și mi-am îngropat din nou fața în pieptul lui Quinn. Știam că nu mă puteam mișca un minut sau două, din moment ce simțeam lipit de mine rezultatul excitației sale. Deși acestea nu erau cele mai bune circumstanțe pentru o evaluare, eram

destul de sigură că dimensiunile lui Quinn erau corespunzătoare. Trebuia să rezist nevoii de a-mi freca trupul de al lui. Știam că asta ar fi înrăutățit lucrurile pentru el, din punct de vedere public, dar eram mult mai bine-dispusă decât fusesem până atunci și cred că mă simțeam... neastâmpărată. Și cu chef de joacă. Cu foarte mult chef. Să trecem prin această încercare grea împreună ne consolida probabil relația cu echivalentul a patru întâlniri.

— Mai aveți și alte întrebări pentru noi, domnule ofițer? întrebă Quinn pe un ton care nu era perfect calm.

— Da, domnule, dacă dumneavoastră și doamna puteți veni până la secție; trebuie să vă consemnăm declarațiile. Detectivul Coughlin va face asta în timp ce noi ducem prizonierii la spital.

— În regulă. Trebuie să mergem în seara asta? Prietena mea are nevoie de odihnă. Este epuizată. Asta a fost o încercare grea pentru ea.

— Nu va dura mult, insistă ofițerul. Sunteți sigur că nu i-ați mai văzut pe acești doi nemernici înainte? Pentru că pare un atac la țintă sigură, dacă nu vă deranjează că spun asta.

— Nici unul dintre noi nu-i cunoaște.

— Și doamna tot mai refuză îngrijirile medicale? Am încuviințat.

— Păi, bine atunci, oameni buni. Sper să nu mai aveți necazuri.

— Vă mulțumesc că ați venit atât de repede, am spus, și mi-am întors puțin capul ca să întâlnesc privirea ofițerului Boling.

Mă privea într-un fel tulburat, și am putut auzi în mintea sa că era îngrijorat de siguranța mea alături de un bărbat violent cum era Quinn, un bărbat care putea face praf doi băieți. Nu-și dăduse seama, și speram să nu-și dea niciodată, că atacul fusese personal. Nu fusese o tâlhărie la întâmplare.

Am mers la secție cu mașina poliției. Nu știam sigur la ce se gândeau, dar partenerul lui Boling ne-a spus că vom fi aduși înapoi la mașina lui Quinn, ca să ne continuăm programul. Poate nu voiau să avem ocazia să stăm singuri de vorbă. Nu știam de ce; cred că singurul lucru care le-ar fi putut trezi suspiciuni era mărimea lui Quinn și experiența în lupta cu atacatorii.

În puținele secunde pe care le-am petrecut înainte ca un ofițer să se așeze pe scaunul șoferului, i-am spus lui Quinn:

— Dacă te gândești la ceva anume, voi fi capabilă să te aud – dacă e nevoie să știu ceva urgent.

— Bună treabă, comentă el.

Violența părea să fi relaxat ceva în interiorul lui. Își frecă degetul mare de palma mea. Se gândea că i-ar plăcea să petreacă treizeci de minute în pat cu mine, chiar acum, sau măcar cincisprezece; la naiba, măcar zece, chiar în spatele mașinii, ar fi fantastic. Am încercat să nu râd, dar nu m-am putut abține, și când și-a dat seama că citisem totul clar, clătină din cap zâmbindu-mi trist.

Trebuie să mergem undeva după asta, se gândi intenționat. Speram că nu voia să spună că avea să închirieze o cameră sau să mă ducă la el acasă ca să facem sex, pentru că indiferent cât de atrăgător îl găseam, nu aveam să fac așa ceva în seara asta. Dar din creierul său dispăruse aproape orice urmă de excitație și mi-am dat seama că scopul său era ceva diferit. Am fost de acord.

— Așa că nu te obosi prea tare, zise.

Am încuviințat din nou. Nu prea știam cum trebuia să evit extenuarea, dar o să încerc să păstrez puțină energie.

Secția de poliție era în mare măsură așa cum îmi imaginasem. Deși erau multe de spus despre Shreveport, are o rată a infracționalității mai mult decât decentă. Nu am trezit prea mult interes până când ofițerii care fuseseră la locul faptei și-au pus ideile la un loc cu cele ale polițiștilor din secție, și atunci au existat câteva priviri aruncate pe furiș către Quinn, câteva evaluări pe ascuns. Arăta suficient de ciudat pentru ei ca să considere că puterea lui era motivul înfrângerii celor doi tâlhari. Dar existau și destule elemente ciudate în legătură cu incidentul, destule nuanțe aparte în ochii martorilor oculari... și apoi eu am zărit o față tăbăcită, familiară. Aoleu!

— Detectiv Coughlin, am spus, amintindu-mi acum de ce numele mi se păruse cunoscut.

— Domnișoară Stackhouse, răspunse acesta, cu la fel de mult entuziasm ca și mine. Ce-ați mai pus la cale?

— Am fost atacați, am explicat.

— Ultima dată când ne-am întâlnit erați logodită cu Alcide Herveaux, și tocmai descoperiserăți unul

dintre cele mai dezgustătoare cadavre pe care le-am văzut vreodată, zise relaxat.

Burta sa părea să fi devenit și mai mare în cele câteva luni de când îl întâlnisem la scena crimei, aici, în Shreveport. Ca mulți bărbați cu un abdomen disproporționat, își purta pantalonii de doc închiși sub burdihan, ca să zic așa. Din moment ce tricoul său avea dungii late albastre și albe, efectul era cel al unui cort care atârna, plin cu murdărie.

Doar am încuviințat dând din cap. Chiar nu era nimic de spus.

— Domnul Herveaux e bine după pierderea tatălui său?

Cadavrul lui Jackson Herveaux fusese găsit căzut într-un rezervor de alimentare, plin cu apă, la o fermă ce aparținea de multă vreme familiei. Deși ziarele făcuseră ceva vâlvă în jurul unora dintre răni, era limpede că animale sălbatice mușcaseră și din oase. Teoria era că bătrânul Herveaux căzuse în rezervor și-și rupsese piciorul când se lovise de fundul acestuia. A reușit să ajungă la margine și să se tragă pe jumătate afară, dar în acea clipă a leșinat. Din moment ce nimeni nu știa că vizitează ferma, nimeni nu a venit în ajutorul său, susținea teoria, și a murit singur.

De fapt, o întreagă mulțime văzuse pieirea lui Jackson, printre ei și bărbatul de lângă mine.

— Nu am mai vorbit cu Alcide de când a fost găsit tatăl lui, am spus, cinstită.

— Oh, Doamne, sigur, îmi pare rău că n-a mers, zise detectivul Coughlin, pretinzând că nu observase că eram cu partenerul meu din acea seară. Cu siguranță, formați un cuplu drăguț.

— Sookie este drăguță indiferent de persoana cu care se află, zise Quinn.

I-am zâmbit, iar el mi-a zâmbit înapoi. Era sigur că face toate mișcărilor corecte.

— Așa că, domnișoară Stackhouse, dacă vreți să veniți cu mine un minut, vom consemna declarația și veți putea pleca.

Quinn mă strânse de mână. Mă avertiza. Stai puțin, cine era cel ce citea gândurile aici? I-am strâns-o și eu. Eram perfect conștientă că detectivul Coughlin credea că trebuie să fiu vinovată de ceva, și va face tot ce-i stătea în puteri să descopere ce. Dar, de fapt, nu eram vinovată cu nimic.

Fusesem ținte clare, citisem asta în mintea atacatorilor. Dar de ce?

Detectivul Coughlin m-a condus către o masă, într-o cameră plină cu birouri, și pescui un formular dintr-un sertar. Cei din cameră își continuau treburile; unele dintre birouri erau libere și aveau acel aspect "închis până dimineața", dar altele aveau toate semnele unor activități în desfășurare. Erau câțiva oameni care intrau și ieșeau din cameră, și la o distanță de două birouri, un detectiv mai tânăr, cu părul scurt, blond-alb, bătea preocupat la mașină. Eram foarte prevăzătoare și mi-am deschis mintea, așa că am știut că se uita la mine atunci când priveam în altă direcție, și mai știam că fusese pus acolo de către detectivul Coughlin, sau cel puțin incitat să se uite bine la mine cât eram în cameră.

I-am întâlnit privirea direct. Șocul recunoașterii a fost reciproc. Îl văzusem la întrecerea pentru șeful haitei. Era un vârcolac. Era secundul lui Patrick Farnan în duel. Îl prinsesem trișând. Maria-Star mi-a spus că pedeapsa fusese să fie ras în cap. Deși candidatul său câștigase, pedeapsa fusese pusă în aplicare, iar părul abia începuse să-i crească. Mă ura cu pasiunea celui vinovat. Se ridică pe jumătate din scaun, primul său instinct fiind să vină peste mine și să mă bată de să-mi sară capacele, dar când și-a dat seama că altcineva încercase deja să facă asta, rânji doar.

— Acesta este partenerul dvs.? I-am întrebat pe detectivul Coughlin.

— Ce?

Se holba la calculator cu ochelarii de citit pe nas; aruncă o privire către tânărul bărbat și apoi înapoi către mine.

— Da, e noul meu partener. Tipul cu care eram la scena crimei când ne-am văzut ultima oară s-a pensionat luna trecută.

— Cum îl cheamă pe noul partener?

— De ce, el e următorul? Nu vă puteți hotărî la un singur bărbat, nu-i așa, domnișoară Stackhouse?

Dacă aș fi fost vampir l-aș fi putut face să-mi răspundă, și dacă aș fi fost cu adevărat talentată, nu ar fi știut niciodată că am făcut-o.

— Mai degrabă ei nu se pot mulțumi cu mine, detectiv Coughlin, am spus, iar el mi-a aruncat o privire ciudată.

A fluturat un deget către detectivul blond.

— Acesta e Cal. Cal Myers.

Părea să fi găsit formularul corect, pentru că a început să mă pună să trec din nou prin întreg incidentul, iar eu i-am răspuns la întrebări cu o reală indiferență. De data asta, aveam prea puțin de ascuns.

— Mă întreb, am spus, când am încheiat, dacă au luat droguri.

— Știți multe despre droguri, domnișoară Stackhouse?

Ochii săi mici mă măsurară din nou.

— Nu la prima mână, bineînțeles, dar din când în când cineva apare la bar după ce a luat niște substanțe pe care n-ar fi trebuit să le ia. Acești tineri păreau categoric... influențați de ceva.

— Păi, li se va lua sânge la spital și vom afla.

— Va trebui să vin înapoi?

— Ca să depuneți mărturie împotriva lor? Sigur. Nu era nici o cale de scăpare.

— Bine, am spus ferm și neutru pe cât am putut. Am terminat aici?

— Cred că da.

Mi-a întâlnit privirea, cu ochii săi mici plini de suspiciune. Nu avea nici un rost să mă simt ofensată; avea perfectă dreptate, era ceva în neregulă cu mine, ceva ce el nu știa. Coughlin se străduia să fie un polițist bun. Mi-a părut brusc rău pentru el, că rătăcea printr-o lume despre care nu știa mare lucru.

— Să nu aveți încredere în partenerul dvs., i-am șoptit, și m-am așteptat să sară de pe scaun și să-l strige pe Cal Myers și să mă ridiculizeze.

Dar ceva din vocea și din privirea mea i-au înfrânat acest impuls. Cuvintele mele au exprimat un avertisment care răsunase în secret în mintea sa, poate din momentul în care-l întâlnise pe vârcolac.

Nu spuse nimic, nici măcar un cuvânt. Mintea îi era plină de teamă; teamă și dezgust... dar simțea că îi spusese adevărul. După o secundă, m-am ridicat și am părăsit camera. Spre ușurarea mea, Quinn mă aștepta în hol.

Un polițist de patrulă, nu Boling, ne duse înapoi la mașina lui Quinn; am fost tăcuți pe durata călătoriei. Mașina lui Quinn stătea în toată splendoarea ei, singură, în parcarea de vizavi de Ștrand, care era închis și întunecat. Și-a scos cheile și a apăsat telecomanda ca să deschidă ușile, după care ne-am urcat încet și cu grijă.

— Unde mergem? am întrebat.

— Părul Câinelui, zise.

Capitolul 9

PĂRUL CÂINELUI se afla la ieșirea de pe autostrada King, nu prea departe de Centenary College. Era un local cu fațadă de cărămidă și geamuri mari. În timp ce ne îndreptam spre partea stângă a clădirii ca să ne strecurăm pe o alee care ducea către zona de parcare din spate, am observat că ferestrele largi dinspre stradă erau acoperite cu draperii crem opace. Ne-am oprit în parcarea mică, plină de bălării. Deși era slab luminată, am putut vedea că pe jos era un covor de conserve goale, sticlă spartă, prezervative folosite și chiar mai rău. Erau câteva motociclete, câteva mașini compacte dintre cele mai puțin costisitoare, și un SUV sau două. Pe ușa din spate era o plăcuță pe care scria: accesul interzis – cu excepția personalului.

Deși picioarele mele categoric începeau să protesteze împotriva tocurelor înalte cu care nu erau obișnuite, a trebuit să ne croim drum pe alee către ușa din față. Fiorul rece care se strecura pe șira spinării mele crescuse în intensitate pe măsură ce mă apropiam de ușă. Apoi a fost ca și cum m-aș fi izbit de un zid, atât de brusc mă învăluia vraja. M-am oprit brusc. M-am luptat să merg înainte, dar nu m-am putut mișca. Puteam să miros magia. Părul Câinelui fusese protejat. Cineva plătise o vrăjitoare foarte bună, cu o sumă frumoasă de bani, ca să înconjoare ușa cu o vrajă de îndepărtare.

Am luptat să nu cedez impulsului să mă întorc și să plec în altă direcție, în oricare altă direcție.

Quinn a înaintat câțiva pași și s-a întors să mă privească, oarecum surprins, până și-a dat seama ce se întâmpla.

— Am uitat, zise, cu aceeași surpriză în voce. Am uitat că ești o ființă umană.

— Asta sună ca un compliment, am spus cu oarecare efort.

Chiar și în noaptea rece, fruntea îmi era acoperită de sudoare. Piciorul meu drept înainta cam cu doi centimetri și jumătate.

— Stai, zise, și mă ridică până când am ajuns în poziția în care Rhet o ținea pe Scarlett O'Hara.

În timp ce aura lui Quinn mă învăluia, dorința neplăcută de a mă îndepărta scăzu în intensitate. Am tras adânc aer în piept, de ușurare. Magia nu mă mai putea recunoaște ca ființă umană, cel puțin nu în mod decisiv. Deși barul tot mai părea neatrăgător și oarecum respingător, am putut intra fără să vreau să mai vomit.

Poate era efectul persistent al vrăjii, dar după ce am intrat, barul tot mai părea și neatrăgător, și respingător. N-aș spune că toate conversațiile au încetat când am intrat, dar categoric zgomotul care umplea barul a încetat o clipă. Un jukebox cânta Bad Moon Rising, care reprezenta un fel de imn național al vârcolacilor, iar grămada heteroclită de vârcolaci și teriantropi păru să se reorienteze.

— Oamenii nu sunt admiși aici!

O femeie foarte tânără sări peste bar dintr-o singură mișcare și se repezi înainte. Purta ciorapi plasă și cizme cu toc, o bustieră din piele roșie, mă rog, o bustieră care și-ar fi dorit să fie făcută din piele roșie, era mai degrabă vinilin – și o bucată de cârpă neagră pe care bănuiesc că o considera fustă. Era ca și cum și-ar fi pus un tub pe care l-ar fi tras în jos. Era atât de strâmtă, încât m-am gândit că s-ar putea ridica brusc, cum se întâmplă cu storurile.

Nu-i plăcu zâmbetul meu, interpretându-l corect ca un comentariu la adresa costumației ei.

— Ia-ți fundul uman de-aici, zise, mârâind. Din nefericire, nu păru prea amenințătoare, din moment ce nu avea nici un antrenament în a exprima asta, iar eu am zâmbit și mai larg. Adolescența cu probleme vestimentare avea un control slab asupra impulsurilor sale, cum au de fapt toți vârcolacii foarte noi, și-și trase mâna înapoi ca să mă lovească. Atunci Quinn mârâi.

Sunetul veni adânc din stomacul său și fu răsunător, un sunet adânc ce ajunsese în fiecare colțișor al barului. Barmanul, genul motociclist cu barbă și păr de o lungime considerabilă și cu tatuaje care-i acopereau brațele goale, se lăsă în jos în spatele barului. Știam că scoate o armă.

— Te rog, nu scoate arma, am spus zâmbind către barman.

Am zâmbit atât de larg, încât poate păream nițel nebună.

— Am venit cu gânduri pașnice, am adăugat, dintr-un impuls nebunesc, arătându-le palmele goale.

Un teriantrop care stătea la bar râse, un lătrat scurt de amuzament. Tensiunea începu să cedeze puțin. Tânăra lăsă mâna jos și făcu un pas în spate. Privirea ei se mută de la Quinn la mine și din nou înapoi. Ambele mâini ale barmanului erau acum la vedere.

— Bună, Sookie, am auzit o voce familiară. Amanda, vârcolacul cu părul roșu care făcuse pe șoferul pentru dr. Ludwig cu o zi înainte, stătea la masă într-un colț întunecat. (De fapt, camera părea plină de colțuri întunecate.)

Alături de Amanda mai era un bărbat solid care se apropia de patruzeci de ani. Amândoi aveau în față băuturi și un castron cu snacksuri. Aveau și companie la masă, un cuplu care stătea cu spatele la mine. Când s-au întors, i-am recunoscut pe Alcide și Maria-Star. S-au întors precauți, ca și cum orice mișcare bruscă ar fi atras violența. Creierul Mariei-Star era un amestec heteroclit de anxietate, mândrie și tensiune. Alcide era doar plin de emoții contradictorii. Nu știa cum să se simtă.

Asta însemna că eram doi în situația asta.

— Bună, Amanda, am spus cu o voce la fel de veselă ca și zâmbetul afixat.

Nu era cazul să las tăcerea să se aștearnă.

— Sunt onorată să-l am în barul meu pe legendarul Quinn, zise Amanda, și mi-am dat seama că, indiferent ce alte slujbe o fi avut, era proprietara barului Părul Câinelui. Ați ieșit pentru o seară în oraș, sau e vreun motiv special pentru vizita voastră?

Din moment ce nu aveam nici cea mai vagă idee asupra motivului pentru care ne aflam acolo, a trebuit să-l las pe Quinn să răspundă, ceea ce în opinia mea nu mă puse într-o lumină prea bună.

— Este un motiv foarte bun, deși mi-am dorit de multă vreme să-ți vizitez barul, zise Quinn într-un stil absolut curtenitor.

Amanda își înclină capul, ceea ce păru să fie un semnal pentru Quinn să continue.

— În această seară, partenera mea și cu mine am fost atacați într-un loc public, în timp ce existau oameni în jurul nostru.

Nimeni nu păru îngrozitor de supărat sau uimit de asta. De fapt, domnișoara Probleme-Vestimentare ridică din umerii săi goi și slabi.

— Am fost atacați de vârcolaci, zise Quinn. Acum am obținut reacția adevărată. Capete și mâini tresăriră, apoi înțepeniră. Alcide se ridică pe jumătate, apoi se așeză din nou.

— Vârcolaci din haita Colț Lung? întrebă Amanda. Vocea ei era neîncrezătoare.

Quinn ridică din umeri.

— Atacul a fost unul ucigaș, așa că nu m-am oprit să pun întrebări. Amândoi erau vârcolaci proaspăt mușcați, iar după comportament luaseră și ceva droguri.

Mai multe reacții de uimire. Făceam ceva senzație.

— Ești rănită? mă întrebă Alcide, ca și când Quinn nu ar fi stat chiar acolo lângă mine.

Mi-am dat capul pe spate, astfel încât gâtul să fie vizibil. Nu mai zâmbeam. Mă gândeam că până la momentul de față, vânătăile lăsate de mâinile băiatului se închiseseră bine la culoare. Și mă gândisem bine.

— Ca prietenă a haitei, nu mă așteptam să mi se întâmple ceva în Shreveport, am spus.

Îmi imaginam că statutul meu de prietenă a haitei nu se schimbase sub noul regim, sau cel puțin speram asta. Oricum, asta era asul meu din mânecă și îl jucasem.

— Colonelul Flood a declarat că Sookie e prietenă a haitei, zise neașteptat Amanda.

Vârcolacii se uitară unul la celălalt, iar momentul păru să fie decisiv.

— Ce s-a întâmplat cu puii atacatori? întrebă motociclistul din spatele barului.

— Au supraviețuit, zise Quinn dându-le mai întâi veștile importante.

A fost un sentiment general, ca și cum întregul bar ar fi oftat; că era de ușurare sau de regret, nu aș putea spune.

— Sunt la poliție, continuă Quinn. Din moment ce puii ne-au atacat în fața oamenilor, nu era chip să evităm implicarea poliției.

Pe drumul nostru spre bar vorbiserăm despre Cal Myers. Quinn l-a zărit doar puțin pe vârcolacul polițist, dar bineînțeles că își dăduse seama ce era. M-am întrebat dacă partenerul meu avea să ridice problema prezenței lui Cal Myers la sediul poliției, dar Quinn nu spuse nimic. Și sincer, de ce să comenteze ceva ce vârcolacii știau deja cu siguranță? Haita vârcolacilor ar fi rămas unită în fața străinilor, indiferent cât de dezbinăți erau între ei.

Evident, implicarea poliției în afacerile vârcolacilor nu era de dorit. Deși prezența lui Cal Myers în rândul forțelor de ordine era de ajutor, orice examen minuțios ar fi ridicat posibilitatea ca oamenii să afle de existența creaturilor care preferau anonimatul. Nu știu cum reușiseră să se târască (sau să înoate, sau să sară) atât de mult pe sub radare. Am convingerea că prețul în vieți omenești era considerabil. Alcide zise:

— Ar trebui să o duci pe Sookie acasă. E obosită. Quinn mă cuprinse cu brațul și mă trase lângă el.

— Când vom primi asigurarea că haita va lămuri acest atac neprovocat, o să plecăm.

Frumos discurs. Quinn părea să fie un maestru al exprimării diplomate, dar ferme. Sinceră să fiu, era puțin copleșitor. Puterea se degaja din el ca un râu constant, iar prezența sa fizică era de netăgăduit.

— O să povestim toate acestea șefului haitei, spunea Amanda. El o să cerceteze. Sunt sigură. Cineva trebuie să fi angajat acești pui.

— Cineva i-a transformat, ca să începem cu începutul, zise Quinn. Doar dacă haita voastră nu s-a coborât până la a mușca nemernici de pe stradă, pe care i-a trimis să caute prin gunoaie?

Bine, atmosferă ostilă acum. Am privit în sus către însoțitorul meu cel uriaș și am descoperit că acesta era cât pe ce să-și piardă cumpătul.

— Vă mulțumesc tuturor, i-am spus Amandei, cu cel mai strălucitor zâmbet al meu. Alcide, Maria-Star, mă bucur că v-am văzut. Acum o să plecăm. Avem drum lung până în Bon Temps.

Le-am făcut Barmanului Motociclist și Fetei Plasă un semn de la revedere. El a dat ușor din cap, iar ea s-a încruntat. Probabil că nu ar fi fost interesată să devină cea mai bună prietenă a mea. Am ieșit de sub brațul lui Quinn și l-am apucat de mână.

— Haide, Quinn. Să mergem.

Pentru un scurt moment neplăcut, ochii săi nu m-au recunoscut. Apoi s-au limpezit, iar el s-a relaxat.

— Sigur, iubito.

Le-a spus la revedere vârcolacilor și ne-am întors cu spatele la ei ca să ieșim. Deși mica adunare îl includea și pe Alcide, în care aveam încredere aproape totală, a fost un moment foarte neplăcut pentru mine. Am putut să simt că dinspre Quinn nu venea nici o teamă, nici o anxietate. Fie avea o mare putere de concentrare și de autocontrol, fie chiar nu era speriat de un bar plin cu vârcolaci, ceea ce era admirabil, dar oarecum... nerealist.

Răspunsul s-a dovedit a fi "mare putere de concentrare și autocontrol". Am descoperit asta când am ajuns în parcare. Mișcându-se mai repede decât l-aș fi putut urmări, eram lipită de mașină, iar gura lui era lipită de a mea. După o secundă de uimire, eram chiar implicată. Pericolul face asta, și era a doua oară – la prima noastră întâlnire – când fuseserăm în pericol. Era asta semn rău? am alungat acest gând rațional când buzele și dinții lui Quinn au pornit-o în jos, ca să găsească acel loc vulnerabil unde gâtul se arcuieste spre umăr. Am gemut, pentru că, pe lângă excitarea pe care o simțeam întotdeauna când eram sărutată acolo, mă chinuia categoric și durerea de la vânătăile care-mi împodobeau gâtul. Era o combinație nereușită.

— Scuze, scuze, a bombănit uriașul, neîntrerupându-și asaltul cu buzele.

Știam că, dacă mi-aș fi lăsat mâna în jos, aș fi reușit să-l ating și eu într-un loc sensibil. Nu spun că nu am fost tentată. Dar pe parcurs învățam să fiu precaută... probabil nu suficient, m-am gândit, deși mintea mea era din ce în ce mai acaparată de căldura care mă invadea, generată de buzele lui Quinn. Oh, la naiba. Oh, oh, oh...

M-am lipit de el. Era un reflex, bine? Dar și o greșeală, pentru că și-a strecurat mâna pe sânul meu, iar degetul său arătător a început să mângâie. M-am cutremurat și am tresărit. Și el găfâia puțin. Era ca și cum te-ai fi urcat din mers la bordul unei mașini când aceasta gonea deja pe un drum întunecat.

— OK, am tras aer în piept și m-am dat puțin într-o parte. Bine, hai să ne oprim acum.

— Of, zise în urechea mea, gâdilându-mă cu limba.

Am tresărit.

— Nu fac asta, am spus, încercând să par hotărâtă. Apoi, mi-am mobilizat voința:

— Quinn! Nu fac sex cu tine în parcare asta oribilă!

— Nici măcar puțin sex?

— Nu. Categoric nu!

— Gura ta (aici m-a sărutat) zice una, dar corpul tău (m-a sărutat pe umăr) zice alta.

— Ascultă gura, tipule.

— Tipule?

— În regulă. Quinn. Oftă, calmat.

— Bine, zise. Zâmbi liniștit. Scuze. Nu plănuisem să sar așa pe tine.

— Să mergi într-un loc unde nu ești chiar agreat și să scapi teafăr, asta e cam excitant, am spus.

Expiră zdravăn.

— Corect, zise.

— Îmi placi mult, am spus.

Puteam să-i citesc destul de clar mintea, chiar în acea clipă. Și el mă plăcea pe mine; chiar în acel moment, mă plăcea la nebunie. M-ar fi plăcut chiar și mai mult lipită de perete.

M-am pregătit pentru dezastru.

— Dar am avut câteva experiențe care au fost un avertisment pentru mine, să o iau mai încet. Nu am luat-o încet cu tine în seara asta. Chiar și cu circumstanțele... speciale.

Brusc, nu-mi doream decât să mă așez în mașină. Mă durea spatele și am simțit o mică crampă. M-am îngrijorat pentru o secundă, apoi m-am gândit la menstruația mea. Asta era categoric de ajuns ca să mă epuizeze, plus că fusese o seară excitantă, dureroasă.

Quinn se uita în jos la mine. Își punea niște întrebări în legătură cu mine. Nu-mi puteam da seama care era îngrijorarea sa, dar brusc întrebă:

— Care dintre noi a fost ținta atacului, afară, la teatru?

OK, mintea lui categoric nu se mai gândea la sex. Bun.

— Crezi că pur și simplu a fost unul dintre noi. Asta i-a oferit o pauză.

— Am presupus asta, zise.

— Trebuie să ne întrebăm cine i-a condus. Cred că au fost plătiți cumva – fie droguri, fie bani, fie

amândouă. Crezi că o să vorbească?

— Nu cred că vor supraviețui nopții în închisoare.

Capitolul 10

NICI MĂCAR NU AU AJUNS pe prima pagină. Apăreau la rubrica locală în ziarul din Shreveport, în partea de jos a paginii. Crime la Închisoare, zicea titlul. Am oftat.

Doi delincvenți juvenili care așteptau transportul din celule către Casa de corecție au fost uciși noaptea trecută la puțin timp după miezul nopții.

Ziarul era pus în fiecare dimineață în cutia specială de la capătul aleii mele, chiar lângă cutia poștală. Dar se făcuse întuneric până am văzut eu articolul, în timp ce mă aflam în mașina mea, pe cale să ies în Hummingbird Road, ca să mă duc la muncă. Astăzi nu mă aventurasem afară până în momentul de față. Somnul, spălatul rufelor și puțin grădinarit îmi ocupaseră ziua. Nimeni nu sunase și nimeni nu mă vizitase, așa cum spuneau reclamele. M-am gândit că ar putea suna Quinn, ca să vadă ce-mi fac rănilor... dar nu.

Cei doi delincvenți juvenili, aduși la secția de poliție pentru atac și vătămare, au fost puși într-una dintre celule ca să aștepte venirea dubei de dimineață, de la Casa de corecție. Celulele de tranzit pentru delincvenții minori nu pot fi văzute din celulele pentru infractorii adulți, iar cei doi erau singurii minori încarcerați în acea seară. La un moment dat, cei doi au fost strangulați de una sau mai multe persoane necunoscute. Niciun alt prizonier nu a fost rănit, și toți neagă că ar fi văzut vreo activitate suspectă. Amândoi tinerii aveau caziere pline. "Au avut mai multe întâlniri cu poliția", a declarat o sursă de încredere.

"O să ne implicăm mult în descoperirea făptașului", a spus detectivul Dan Coughlin, care a răspuns plângerii inițiale și conduce acum cercetările legate de incidentul pentru care cei doi au fost reținuți – "Au fost arestați după ce se presupune că au atacat un cuplu într-un mod bizar, iar moartea lor este la fel de bizară." Partenerul său, Cal Myers, a adăugat: "Se va face dreptate."

Asta mi s-a părut cu adevărat de rău augur. Lăsând ziarul pe scaunul de lângă mine, mi-am scos teancul de corespondență din cutie și l-am pus peste ziar. Urma să sortez scrisorile după ce-mi terminam tura la Merlotte's.

Eram într-o dispoziție meditativă când am ajuns la bar. Preocupată de soarta celor doi atacatori din noaptea anterioară, abia dacă am clipit când am descoperit că voi lucra cu noua angajată a lui Sam. Tanya era plină de energie și eficientă, așa cum mi se păruse de prima oară. Sam era foarte mulțumit de ea; de fapt, a doua oară când mi-a spus cât de încântat era, i-am răspuns cam tăios că mai auzisem asta o dată.

M-am bucurat să-l văd pe Bill intrând și așezându-se la o masă din sectorul meu. Căutam o scuză să mă îndepărtez, înainte să trebuiască să răspund la întrebarea care lua naștere în mintea lui Sam: De ce nu o plăci pe Tanya?

Nu mă aștept să-i plac pe toți cei pe care-i întâlnesc, nu mai mult decât mă aștept ca toată lumea să mă placă pe mine. Dar, de obicei, am un motiv pentru care un individ nu-mi place, și e mai mult decât o neîncredere neprecizată și un vag dezgust. Deși Tanya era un fel de teriantrop, ar fi trebuit să fiu capabilă să o citesc și să aflu dacă suspiciunile mele erau fondate sau nu. Dar nu o puteam citi pe Tanya. Prindeam câte un cuvânt ici-colo, ca un fel de frecvență radio care se pierdea. Ați putea crede că aș fi bucuroasă să găsesc pe cineva de aceeași vârstă și sex cu mine, care să-mi devină prieten. În

schimb, am fost tulburată când am constatat că era ca o carte închisă. Ciudat, Sam nu a spus nici un cuvânt despre adevărata ei natură. Nu a spus: "Oh, este un vârcolac-cârțiță" sau "E un teriantrop adevărat, ca mine", sau altceva de genul ăsta.

Eram destul de tulburată când m-am îndreptat spre Bill să-i iau comanda. Dispoziția mea s-a înrăutățit când am văzut-o pe Selah Pumphrey stând în pragul ușii și cercetând mulțimea, probabil încercând să-l localizeze pe Bill. Mi-am spus câteva vorbe grele în sinea mea și am făcut stângamprejur. Foarte neprofesionist.

După un timp, am aruncat o privire către masa lor, și am surprins-o pe Selah holbându-se la mine. Ariene se duse să le ia comanda. Pur și simplu am ascultat-o pe Selah, pentru că nu mă simțeam în stare să fiu nepoliticoasă. Se întreba de ce Bill voia întotdeauna să se întâlnească aici cu ea, când localnicii erau evident ostili. Nu putea crede că un bărbat cu discernământ și sofisticat, cum era Bill, s-ar fi putut întâlni vreodată cu o chelneriță. Iar după cum auzise ea, eu nu fusesem niciodată la colegiu și, mai mult, bunica mea fusese omorâtă.

Asta mă făcea jalnică în ochii ei, bănuiesc.

Încerc să privesc lucrurile de genul ăsta cu o doză de scepticism. În fond, aș fi putut să blochez gândurile astea. Oamenii care trag cu urechea rareori aud lucruri bune despre ei, nu-i așa? o vorbă rece și adevărată. Mi-am spus (cam de vreo șase ori la rând) că nu era treaba mea să o ascult, că ar fi o reacție prea violentă să mă duc s-o pocnesc în cap. Dar furia creștea în mine și se părea că nu o puteam ține sub control. Am pus cu o forță inutilă trei beri pe masă în fața lui Catfish, Dago și Hoyt. M-au privit brusc cu uimire.

— Am făcut ceva rău, Sook? întrebă Catfish. Sau e doar perioada aceea a lunii?

— Nu ați făcut nimic, am răspuns.

Și nu era nici perioada aceea a lunii... oh. Ba da, era. Fusesem avertizată de junghiul din spate, de greutatea din stomac și de degetele umflate. Mica mea prietenă venise în vizită, și am simțit acest lucru chiar când mi-am dat seama că asta contribuia la iritarea mea generală.

Am aruncat o privire către Bill și l-am surprins holbându-se la mine, cu nările fremătând. Putea simți mirosul sângelui. Un val de rușine teribilă mă copleși, făcându-mă să mă înroșesc. Pentru o secundă, am zărit foamea pură pe chipul lui, pentru ca mai apoi să dispară orice expresie.

Dacă nu suspina de iubire neîmpărtășită la ușa mea, măcar suferea puțin. Un zâmbet mic, încântat, plutea pe buzele mele când mi-am aruncat o privire în oglinda din spatele barului.

Un al doilea vampir, o femeie, apărură o oră mai târziu. Îi privi pe Bill o secundă, făcând un gest cu capul în direcția lui și apoi se așeză la o masă în sectorul lui Ariene. Ariene se grăbi să-i ia comanda. Vorbiră un minut, dar eram prea ocupată ca să fiu atentă la ele, doar am auzit femeia-vampir filtrată prin gândurile lui Ariene, căci vampirii sunt tăcuți ca un mormânt (ura!) pentru mine. Înainte să-mi dau seama, Ariene își croia drum prin mulțime, către mine.

— Gagica moartă vrea să-ți vorbească, zise cu glas tare, făcând mai multe capete să se întoarcă spre noi.

Ariene nu e prea subtilă – sau plină de tact, dacă tot veni vorba.

După ce m-am asigurat că toți clienții mei erau mulțumiți, m-am îndreptat către masa femeii-vampir.

— Ce pot face pentru tine? am întrebat în șoaptă. Știam că ea mă poate auzi; auzul vampirilor este fenomenal, iar vederea lor nu e nici ea mai prejos.

— Tu ești Sookie Stackhouse? întrebă ea.

Era foarte înaltă – avea aproape un metru optzeci – și părea un amestec de rase foarte reușit. Pielea avea o culoare aurie, iar părul îi era des și aspru și închis la culoare. Era împletit în codițe lipite de cap, iar brațele îi erau încărcate de bijuterii. Avea haine simple, în contrast cu restul; purta o bluză albă cu mâneci lungi și o croială severă, colanți negri, sandale negre.

— Da, am răspuns. Cu ce te pot ajuta?

Mă privea cu o expresie pe care o puteam califica doar plină de îndoială.

— Pam m-a trimis aici, zise. Mă numesc Felicia.

Vocea îi era la fel de exotică și veselă ca și înfățișarea. Te făcea să te gândești la băuturi cu rom și plaje însorite.

— Încântată, Felicia, am spus politicoasă. Pam e bine?

Din moment ce vampirii nu au probleme de sănătate, asta era o întrebare foarte dificilă pentru Felicia.

— Pare în regulă, zise nesigură. M-a trimis aici să mă prezint.

— Bine, acum te cunosc, am spus la fel de confuză ca și Felicia.

— A spus că ai obiceiul să omori barmanii de la Fangtasia, explică Felicia, cu ochii săi de căprioară plini de uimire. A spus că trebuie să vin să implor îndurare. Dar mie îmi pari a fi o ființă umană.

Of, și Pam asta...

— Te tachina doar, am spus cât de blând am putut. Nu cred că Felicia era cea mai deșteaptă creatură de pe aici. Un auz super și o forță super nu înseamnă neapărat și o inteligență super.

— Pam și cu mine suntem prietene, oarecum, și-i place să mă pună în situații jenante. Cred că îi place să-ți facă și ție același lucru, Felicia. Nu am nici o intenție să fac rău cuiva. Felicia părea sceptică.

— E adevărat, am niște antecedente neplăcute cu barmanii de la Fangtasia, dar asta-i doar... așa, o coincidență, am balmăjit. Și sunt cu adevărat și pe de-a-ntregul o ființă umană.

După ce a rumegat asta câteva clipe, Felicia păru ușurată, ceea ce o făcu și mai drăguță. Pam avea deseori o mulțime de motive să facă ceva, și m-am trezit întrebându-mă dacă o trimisese pe Felicia aici doar ca să văd eu cât era de atrăgătoare – ceea ce bineînțeles ar fi fost evident pentru Eric. Pam încerca probabil să provoace neazuri. Detesta o viață plictisitoare.

— Întoarce-te la Shreveport și distrează-te cu șeful tău, am spus încercând să par amabilă.

— Eric, zise drăgălașa creatură. Părea uimită. E bine să lucrezi pentru el, dar eu nu sunt atrasă de bărbați.

Am aruncat o privire către mesele mele, nu numai ca să verific cine avea nevoie de băuturi, ci ca să văd cine auzise partea asta a discuției. Lui Hoyt îi atârna limba de-un cot, iar Catfish arăta ca și cum ar fi fost prins asupra faptului. Dago era plăcut șocat.

— Așadar, Felicia, cum ai aterizat în Shreveport, dacă nu te deranjează că te întreb? Mi-am întors din nou atenția către ea.

— Oh, prietena mea, Indira, mi-a cerut să vin. A spus că vasalitatea față de Eric nu e așa de rea.

Felicia ridică din umeri, ca să arate cum era "nu așa de rea".

— Nu cere servicii sexuale dacă femeia nu e atrasă, și nu cere în schimb decât câteva ore la bar și câte ceva mai aparte din când în când.

— Așadar are reputația unui șef bun?

— Oh, da. Felicia păru aproape surprinsă. Nu e prea delicat, bineînțeles.

Delicat nu prea era un cuvânt prin care să-l poți descrie pe Eric.

— Și nu-l poți păcăli. Nu iartă asta, continuă gânditoare. Dar câtă vreme îți îndeplinești obligațiile față de el, și el va face același lucru față de tine.

Am fost de acord. Asta se potrivea mai mult sau mai puțin cu impresia mea despre Eric, și îl cunoșteam bine sub anumite aspecte... deși sub altele nu-l cunoșteam mai deloc.

— Aici o să fie mult mai bine decât în Arkansas, zise Felicia.

— De ce ai plecat din Arkansas? am întrebat pentru că nu m-am putut abține.

Felicia era cel mai naiv vampir pe care-l întâlnisem.

— Peter Threadgill, zise. Regele. S-a căsătorit de curând cu regina ta.

Sophie-Anne Leclercq de Louisiana nu era în nici un caz regina mea, dar, din curiozitate, voiam să continui conversația.

— Ce e în neregulă cu Peter Threadgill?

Asta era o întrebare problematică pentru Felicia. S-a gândit mult înainte să-mi răspundă.

— E invidios, zise încruntându-se. Nu e niciodată mulțumit cu ce are. Nu e suficient că e cel mai bătrân și cel mai puternic vampir din stat. Odată ce a devenit rege – și a plănuit ani întregi ce trebuie să facă pentru a ajunge la asta – tot nu e mulțumit. Era ceva în neregulă cu statul, înțelegi?

— Ceva de genul: "Orice stat care mă are drept rege nu e un stat suficient de bun al cărui rege să fiu"?

— Exact, zise Felicia, ca și cum aș fi fost foarte deșteaptă să mă gândesc la o astfel de frază. A negociat cu Louisiana luni și luni de zile, și chiar și Floare de Jad a obosit să tot audă despre regină.

Apoi aceasta a acceptat în sfârșit alianța. După o săptămână de celebrare, regele a devenit din nou ursuz. Bruce, nu mai era suficient de bine. Ea trebuia să-l iubească. Trebuia să renunțe la tot pentru el.

Felicia clătină din cap la extravagantele capetelor încoronate.

— Așadar, nu era o căsătorie din dragoste?

— Asta e ultimul lucru pentru care regii și reginele vampirilor se căsătoresc, zise Felicia. Acum se vizitează în New Orleans cu regina și sunt bucuroasă că se află la celălalt capăt al statului.

Nu am prins ideea cu vizitele unui cuplu căsătorit, dar eram sigură că o să înțeleg mai devreme sau mai târziu.

Aș fi fost interesată să aflu mai multe, dar era vremea să mă întorc în sectorul meu, la treabă.

— Mulțumesc pentru vizită, Felicia, și nu-ți face griji. Mă bucur că lucrezi pentru Eric, am spus.

Felicia îmi zâmbi – o experiență uimitoare, căci tipa avea dinți remarcabili.

— Sunt bucuroasă că nu plănuiești să mă ucizi, zise.

I-am zâmbit și eu, oarecum ezitantă.

— Te asigur că acum, când știu cine ești, nu o să ai nici o șansă să te furișezi în apropierea mea, continuă Felicia.

Bruce, vampirul adevărat privi prin ochii Felicie și m-am cutremurat. Ar putea fi fatal să o subestimez pe Felicia. Deșteaptă, nu. Sălbatică, da.

— Nu plănuiesc să mă strecur în apropierea nimănui, cu atât mai puțin a unui vampir.

M-a salutat cu o mișcare hotărâtă din cap și apoi s-a strecurat pe ușă afară la fel de repede cum intrase.

— Despre ce a fost vorba? mă întrebă Ariene, când s-a întâmplat să ne aflăm la bar în același timp, așteptând comenzi.

Am observat că și Sam asculta. Am ridicat din umeri.

— Lucrează la Fangtasia, în Shreveport, și voia doar să facem cunoștință.

Ariene se holbă la mine.

— Acum trebuie să se consulte cu tine? Sookie, trebuie să te ții departe de morți și să te implici mai mult cu cei vii.

M-am holbat din nou la ea.

— De unde ți-a venit o astfel de idee? Te porți ca și cum n-aș putea gândi singură.

Ariene nu avusese vreun gând ca ăsta toată viața ei. Lui Ariene i se mai spunea și toleranta, mai ales pentru că era atât de ușor dispusă să treacă cu vederea lucrurile morale.

— Sunt surprinsă, am spus, foarte conștientă de cât de aspru tocmai evaluasem pe cineva pe care-l privisem mereu ca pe un prieten.

— Păi, am fost la biserică cu Rafe Prudhomme. Îmi plăcea Rafe Prudhomme, un bărbat foarte liniștit care avea în jur de patruzeci de ani, și care lucra pentru Pelican State Title Company¹⁵. Dar nu avusesem niciodată șansa să ajung să-l cunosc bine, nu-i ascultasem niciodată gândurile. Poate că asta fusese o greșeală.

— La ce fel de biserică merge? am întrebat.

— Se duce la biserica aia nouă, Frăția Soarelui. Inima îmi sări din piept, aproape la propriu. Nu m-am deranjat să explic că Frăția era o adunătură de bigoți care erau aduși laolaltă de ură și frică.

— Știi că nu e cu adevărat o biserică, nu-i așa? E vreo filială a Frăției prin apropiere?

— Minden.

Ariene privi în altă parte, părea imaginea însăși a vinovăției.

— Știam că nu-ți va plăcea asta. Dar l-am văzut și pe preotul catolic, părintele Riordan, acolo. Așa că și cei hirotonisiți cred că e în regulă. Am fost în ultimele două duminici, seara.

— Și crezi chestiile alea?

Dar unul dintre clienții lui Ariene o strigă și ea se arătă foarte bucuroasă să plece.

Privirea mea o întâlnește pe a lui Sam; și amândoi arătam la fel de tulburați. Frăția Soarelui era o organizație intolerantă, împotriva vampirilor, iar influența ei se întindea. Unele dintre enclavile Frăției nu erau militante, dar multe dintre ele propovăduiau ura și frica în formele lor extreme. Dacă

Frăția avea o listă neagră secretă, cu siguranță eram pe ea. Fondatorii Frăției, Steve și Sarah Newlin, fuseseră alungați de la cea mai lucrativă biserică din Dallas pentru că mă amestecasem eu în planurile lor. De atunci, supraviețuisem la vreo două încercări de asasinat, dar exista întotdeauna posibilitatea ca Frăția să dea de mine și să mă prindă la înghesuială. M-au văzut în Dallas, m-au văzut în Jackson și, mai devreme sau mai târziu, aveau să-și dea seama cine eram și unde trăiam.

Aveam o mulțime de lucruri de care să-mi fac griji.

Capitolul 11

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, Tanya apăru la mine acasă. Era duminică și eram liberă, și m-am simțit destul de veselă. În fond, Crystal se vindeca, Quinn părea să mă placă, iar eu nu mai auzisem nimic de Eric, așa că poate avea să mă lase în pace. Încercam să fiu optimistă. Bunica mea avea un citat favorit din Biblie: "Ajunge zilei răutatea ei."¹⁶ Îl explica spunând că nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu ziua de mâine sau cu lucrurile pe care nu le poți schimba. Am încercat să aplic filosofia asta, deși de cele mai multe ori era greu. Azi era ușor.

Păsările cântau și ciripeau, gâzele zumzăiau, iar aerul încărcat de polen era plin de pace, ca și cum ar fi fost emanat de plante. Stăteam în fața verandei în halatul meu roz, savurându-mi cafeaua, ascultând Car Talk¹⁷ la Red River Radio¹⁸, simțindu-mă cu adevărat bine, când un micuț Dodge Dart apăru pârâind pe aleea mea. Nu am recunoscut mașina, dar l-am recunoscut pe șofer. Toată liniștea mea a dispărut măturată de suspiciune. Acum, că știam de o nouă adunare a Frăției, prezența inchiizitorială a Tanyei părea și mai suspicioasă. Nu eram fericită să o văd la mine acasă. Bunul-simț mă împiedica să o gonesc, fără alte provocări, dar nu i-am adresat nici un zâmbet de bun-venit când m-am ridicat în picioare.

— Bună dimineața, Sookie! strigă dându-se jos din mașină.

— Tanya, am zis, fără să răspund la salut.

Se opri la jumătatea drumului până la trepte.

— Hm, totul e în regulă? Nu am zis nimic.

— Ar fi trebuit să sun, nu-i așa? Încearca să pară drăguță și tristă.

— Ar fi fost mai bine. Nu-mi plac vizitatorii neanunțați.

— Îmi pare rău, data viitoare o să dau un telefon, își reluă drumul pe alee spre trepte.

— Ai o cană de cafea în plus?

Am violat una dintre cele mai importante reguli ale ospitalității.

— Nu, nu în dimineața asta, am spus.

M-am dus să mă așez în vârful scării ca să-i blochez drumul spre verandă.

— Păi... Sookie, zise, cu voce nesigură. Chiar că ești morocănoasă dimineața.

Am privit-o fix.

— Nu-i de mirare că Bill Compton se întâlnește cu altcineva, zise Tanya cu un hohot scurt.

Își dădu seama imediat că făcuse o greșeală.

— Scuze, zise grăbită, probabil că nu am băut nici eu suficientă cafea în dimineața asta. Nu ar fi trebuit să spun asta. Selah Pumphrey e o ticăloasă, nu-i așa?

Prea târziu, acum, Tanya, mi-am zis în gând. I-am răspuns la întrebare cu voce tare:

— Cel puțin de la Selah știi la ce să te aștepți. Asta era suficient de clar, corect?

— Ne vedem la lucru.

— Bine. Data viitoare te sun, m-ai auzit?! îmi oferi un zâmbet strălucitor și gol.

16

Matei, 6:34

17

Show de radio popular, difuzat la nivel național de NPR

18

Radioul public regional pentru nord-vestul Louisianeii

— Te-am auzit.

Am urmărit-o cum urca în mașinuță. Îmi făcu veselă un semn cu mâna și, cu o mulțime de manevre inutile, întoarse Dart-ul și se îndreptă spre Hummingbird Road.

Am urmărit-o cum se îndepărtează, așteptând până când sunetul motorului dispăru complet, înainte să-mi reiau locul. Mi-am lăsat cartea pe masa din plastic de lângă șezlong și mi-am băut restul cafelei fără plăcerea care acompaniase primele înghițituri.

Tanya punea la cale ceva.

Practic purta un anunț luminos deasupra capului. Mi-am dorit ca semnul să fie destul de amabil ca să-mi spună ce era ea, pentru cine lucra și care ar fi putut fi scopul ei, dar cred că trebuia să aflu asta singură. Aveam să-i ascult gândurile de fiecare dată când aveam ocazia, și dacă asta nu funcționa – și uneori nu funcționa, nu numai pentru că ea era teriantrop, dar nu-i poți face pe oameni să se gândească la ce vrei tu, la comandă – va trebui să iau măsuri mai drastice.

Nu că așa fi știut care ar fi fost acestea.

Anul trecut, cumva mi-am asumat rolul de gardian al ciudățeniilor în colțișorul meu din statul nostru. Eram fata-model pentru toleranța între specii, învățasem o mulțime de chestii despre celălalt univers, cel care se afla în jurul celui mai vizibil – rasa umană. Eram oarecum deșteaptă, știind lucruri pe care alți oameni nu le știau. Dar îmi complicau existența mea și-așa destul de dificilă și mă implicau în situații periculoase printre ființe care voiau cu disperare să-și păstreze secretă existența.

Telefonul sună în casă, iar eu m-am smuls din gândurile mele nefericite ca să răspund.

— Bună, iubito, am auzit o voce caldă la celălalt capăt.

— Quinn, am zis, încercând să nu par prea veselă. Nu că așa fi investit emoțional în acest bărbat, dar cu siguranță aveam nevoie de ceva pozitiv care să se întâmple chiar acum, iar Quinn era și formidabil, și atrăgător.

— Ce faci?

— Oh, stau pe veranda din fața casei, în halat, și beau cafea.

— Aș vrea să fiu acolo să beau o cană cu tine. Hm. O dorință gratuită sau un "invită-mă" serios?

— E destulă în filtru, am spus precaută.

— Sunt în Dallas, că altfel așa fi acolo într-un minut, zise.

M-am dezumflat.

— Când ai plecat? am întrebat, pentru că asta părea cea mai sigură, mai puțin impertinentă întrebare.

— Ieri. Am primit un telefon de la mama unui tip care lucrează pentru mine din când în când. A dispărut în mijlocul unui angajament pe care-l aveam la New Orleans, cu săptămâni în urmă. Eram destul de furios pe el, dar nu eram cu adevărat îngrijorat. Era genul de tip care se lăsa dus de curent, avea o mulțime de afaceri care-l duceau peste tot prin țară. Dar mama lui spune că tot n-a apărut pe nicăieri, și crede că a pățit ceva. Caut prin jurul casei și prin dosarele lui ca să-i dau o mână de ajutor, dar am ajuns într-o fundătură. Urmele se pierd în New Orleans. O să mă întorc la Shreveport mâine. Lucrezi?

— Da, primul schimb. O să scap în jur de cinci.

— Așadar mă pot invita la cină? O să aduc fripturile. Ai un grătar?

— De fapt, am. Vechi, dar funcționează.

— Cărbuni ai?

— Trebuie să verific.

Nu mai gătisem afară de când murise bunica mea.

— Nici o problemă. O să aduc câțiva.

— Bine, am zis. O să pregătesc restul.

— Rămâne deci stabilit.

— Ne vedem la șase?

— Șase să fie.

— Bine, atunci.

De fapt, mi-ar fi plăcut să stau mai mult de vorbă cu el, dar nu prea aveam ce să spun, din moment ce nu acumulasem prea multă experiență în legătură cu discuțiile gratuite cu băieții. Repertoriul meu de întâlniri începuse cu un an în urmă când îl întâlnisem pe Bill. Aveam mult de recuperat. Nu eram,

să spunem, ca Lindsay Popken, care fusese Miss Bon Temps în anul în care terminaserăm școala. Lindsay era în stare să-i transforme pe băieți în niște idioți cărora la curgeau balele și-i făcea să se țină după ea ca niște hiene hipnotizate. Am urmărit-o de multe ori făcând asta și tot nu puteam înțelege fenomenul. Nu mi s-a părut vreodată că ar vorbi despre ceva concret în particular. I-am ascultat chiar și creierul, dar era în mare parte plin de zgomot alb. Am ajuns la concluzia că tehnica lui Lindsay era instinctivă și se baza pe principiul de a nu spune niciodată nimic serios.

Oh, bine. Gata cu amintirile. Am intrat în casă ca să văd ce am de făcut ca să mă pregătesc pentru vizita lui Quinn din seara următoare și ca să fac o listă cu lucrurile care trebuiau cumpărate. Era un mod plăcut de a-mi petrece o duminică după-amiază. O să mă duc la cumpărături. Am intrat la duș cu perspectiva unei zile plăcute.

O bătaie la ușa din față mă întrerupse cam o jumătate de oră mai târziu, în timp ce-mi dădeam cu ruj. De data asta am privit prin vizor. Inima îmi tresări. Oricum, eram obligată să deschid ușa.

O limuzină neagră, cunoscută, era parcată pe aleea mea. Experiența mea anterioară cu acea limuzină mă făcea să mă aștept la vești neplăcute și necazuri.

Bărbatul – ființa – care stătea pe veranda mea era reprezentantul personal și avocatul reginei vampirilor din Louisiana, iar numele său era Cataliades, cu accent pe a doua silabă. L-am întâlnit prima dată când m-a anunțat că verișoara mea Hadley a murit lăsându-mi moștenire bunurile ei. Nu numai că Hadley murise, dar fusese asasinată, iar vampirul responsabil de asta își primise pedeapsa chiar în fața mea. În noaptea aceea trecusem prin nenumărate șocuri: am descoperit nu numai că Hadley părăsise această lume, ci că o făcuse sub formă de vampir și că fusese favorita reginei, în sensul biblic.

Hadley era unul dintre puținii membri ai familiei mele și i-am simțit pierderea; în același timp, trebuia să recunosc că Hadley, pe când era adolescentă, îi provocase multe supărări mamei ei și multă tristețe bunicii. Dacă ar fi trăit, probabil că ar fi încercat să se revanșeze pentru asta – sau poate că nu. Nu avusese șansa.

Am tras adânc aer în piept. Am deschis ușa.

— Domnule Cataliades, am spus, simțind cum zâmbetul meu temător încerca să-mi lumineze clipul.

Avocatul reginei era un bărbat compus din cercuri, avea o față rubicondă și un abdomen perfect rotund, cu ochii ca niște mărgelile rotunde și închise la culoare. Nu cred că era uman, sau cel puțin nu în totalitate, dar nu eram sigură ce putea fi. Nici vampir; iată-l aici, la lumina zilei. Nici vârcolac sau teriantrop, nu era nici un zumzet roșu care să-i înconjoare creierul.

— Domnișoară Stackhouse, zise, tot numai un zâmbet. Ce plăcere să vă văd din nou!

— Și pentru mine, am spus, mințind.

Am ezitat simțindu-mă brusc jenată și iritată. Eram sigură că acest Cataliades, la fel ca și celelalte creaturi supranaturale pe care le întâlnisem, știa că sunt în acea perioadă a lunii. Nemaipomenit!

— Nu intrați?

— Mulțumesc, draga mea, zise, iar eu m-am dat la o parte, plină de presimțiri negre pentru că lăsam creatura asta să-mi intre în casă.

— Vă rog, luați loc, am spus, hotărâtă să fiu politicoasă. Doriți ceva de băut?

— Nu, mulțumesc. Se pare că te pregătești să pleci undeva.

Se încrunta la geanta pe care o aruncasem pe un scaun în drum către ușă.

Bine, aici era ceva ce nu înțelegeam.

— Da, am spus ridicând sprâncenele a nedumerire. Voiam să mă duc la magazinul alimentar, dar mai pot amâna asta o oră sau două.

— Nu ai făcut bagajele ca să mergi cu mine la New Orleans?

— Ce?

— Mi-ai primit mesajul?

— Ce mesaj?

Ne-am uitat unul la celălalt, amândoi panicați.

— Ți-am trimis un mesager cu o scrisoare de la biroul meu de avocatură, explică domnul Cataliades. Ar fi trebuit să ajungă aici cam acum patru nopți. Scrisoarea era pecetluită cu magie. Nimeni în afară de tine nu ar fi putut-o desface.

Am clătinat din cap, expresia mea lăsându-l să înțeleagă situația, fără să mai fie nevoie de cuvinte.

— Zici că Gladiola nu a ajuns aici? M-am așteptat să ajungă cel mai târziu miercuri noaptea. Nu a vrut să vină cu mașina. Îi place să alerge.

Zâmbi înțelegător preț de o secundă. Dar apoi zâmbetul îi dispăru.

— Miercuri noapte, îmi repetă.

— Asta e noaptea în care am auzit pe cineva afară, am spus.

M-am cutremurat, amintindu-mi cât de tensionată fusesem în acea noapte. Nimeni nu venise la ușă. Nimeni nu încercase să intre. Nu mă strigase nimeni. Era doar senzația că ceva se mișca în jurul casei și că toate animalele amuțiseră.

Era imposibil pentru cineva atât de puternic ca avocatul supranatural să pară uimit, dar păru foarte gânditor. După un moment se ridică cu grijă și-mi făcu semn cu capul, gesticulând spre ușă. Am ieșit din nou afară. Ajuns pe veranda din față, se întoarse către mașină și făcu un semn.

O femeie foarte suplă alunecă din spatele volanului. Era mai tânără decât mine, probabil abia împlinise douăzeci de ani. Ca și domnul Cataliades, era doar parțial umană. Avea un păr roșu-închis, țepos, machiajul era pus cu mistria. Chiar și ținuta ținătoare a fetei de la Părul Câinelui pălea în comparație cu cea a tinerei din fața mea. Purta ciorapi în dungi roz puternic și negre, iar ghetele până la gleznă aveau tocuri extrem de înalte. Avea o fustă transparentă, neagră și încrețită, iar maioul roz era singurul veșmânt în partea de sus.

Aproape că mi-a tăiat răsuflarea.

— Hei, ce faci? zise zâmbind, arătându-și dinții albi, foarte ascuțiți, de care orice dentist s-ar fi îndrăgostit, chiar înainte să-și piardă un deget.

— Bună, i-am răspuns eu, întinzându-i mâna. Sunt Sookie Stackhouse.

Parcurse distanța dintre noi foarte repede, chiar și pe acele tocuri ridicol de înalte. Avea o mână micuță și osoasă.

— 'cântată să te cunosc, zise. Diantha.

— Drăguț nume, am spus, când mi-am dat seama că nu mai urma nici o altă propoziție.

— 'Țumesc.

— Diantha, zise domnul Cataliades, am nevoie să cauți ceva pentru mine.

— Ca să găsesc ce?

— Mi-e foarte teamă că trebuie să căutăm rămășițele lui Glad.

Zâmbetul dispăru de pe chipul fetei.

— Rahat, glumești, zise destul de clar.

— Nu, Diantha, zise avocatul. Rahat, nu glumesc. Diantha se așeză pe scări și-și scoase pantofii și ciorapii în dungi. Nu părea să o deranjeze faptul că, fără ciorapi, fusta ei transparentă nu mai lăsa loc imaginației. Din moment ce expresia domnului Cataliades nu s-a schimbat, am decis că puteam fi suficient de mondenă ca să o ignor și eu.

Imediat ce s-a făcut comodă, fata s-a lăsat în jos, mișcându-se la nivelul solului, adulmecând într-un fel care-mi spunea că era încă și mai puțin umană decât crezusem. Dar nu se mișca la fel ca vârcolacii pe care-i observasem, sau ca teriantropii-panteră. Corpul ei părea să se îndoie și să se răsucească într-un fel care pur și simplu nu caracteriza nici un mamifer.

Domnul Cataliades o urmărea, cu mâinile strânse la piept. El era tăcut, așa că am rămas și eu tăcută. Fata țâșnea dintr-o parte într-alta a curții, ca o mierlă dementă, vibrând, aproape invizibil, cu o energie nepământeană.

Cu toată mișcarea, nu am auzit-o scoțând nici un sunet.

Nu a durat mult până s-a oprit la marginea pădurii. Rămase aplecată privind solul, absolut nemișcată. Apoi, fără să privească în sus, a ridicat mâna ca un școlar care găsisse răspunsul corect.

— Hai să vedem, sugeră domnul Cataliades, și în felul său hotărât traversă aleea, apoi gazonul, îndreptându-se către niște tufișuri de lemn-câinesc de la marginea pădurii.

Diantha nu a privit în sus în timp ce ne apropiam, dar rămase concentrată la ceva de pe sol, de lângă tufișuri. Fața îi era brăzdată de lacrimi. Am tras adânc aer în piept și am privit în jos la ceea ce îi atrăsese atenția.

Fata fusese puțin mai tânără decât Diantha, dar și ea era slabă și mică. Părul îi fusese vopsit blond

strălucitor, într-un puternic contrast cu pielea ei ciocolatie. Când murise, buzele îi încremeniseră într-o grimasă care dezvelea dinți la fel de ascuți și de albi ca ai Dianthei. Destul de ciudat, nu arăta atât de rău pe cât mă așteptasem, dat fiind faptul că stătuse afară mai multe zile. Erau doar câteva furnici care umblau pe ea, nici vorbă de colcăiala obișnuită a insectelor... și nu arăta deloc rău pentru o persoană care fusese tăiată în două în zona taliei.

Capul îmi vâjâi un minut, și mi-a fost puțin frică să nu cad în genunchi. Mai văzusem eu câteva lucruri nasoale, inclusiv două masacre, dar nu mai văzusem pe nimeni tăiat în două cum era fata asta. Îi puteam vedea măruntaiele, nu arătau deloc ca măruntaiele umane, și se părea că fusese tăiată dintr-o lovitură. Erau foarte puține scurgeri.

— Tăiată cu o sabie de oțel, zise domnul Cataliades. O sabie foarte bună.

— Ce facem cu rămășițele ei? am întrebat. Pot să aduc o pătură veche.

Știam fără să întreb că nu va chema poliția.

— Va trebui să o ardem, zise domnul Cataliades. Aici, pe pietrișul din zona duminicală de parcare, domnișoară Stackhouse, ar fi cel mai sigur. Nu aștepti musafiri?

— Nu, am zis, șocată din mai multe motive. Îmi pare rău, dar de ce trebuie să fie... arsă?

— Nimeni nu va mânca un demon, nici măcar un semidemon, cum sunt Glad și Diantha, zise, ca și cum ar fi explicat că soarele răsare de la est. Nici măcar insectele, după cum poți vedea. Pământul nu o va înghiți, așa cum face cu oamenii.

— Nu vreți să o duceți acasă? La ai ei?

— Diantha și cu mine suntem ai ei. Nu e obiceiul nostru să ducem morții înapoi în locurile unde au trăit.

— Dar ce a omorât-o?

Domnul Cataliades ridică o sprânceană.

— Înțeleg că a fost omorâtă de ceva ce a tăiat-o în două, văd asta! Dar cine sau ce a mârnat lama?

— Diantha, ce crezi? întreabă domnul Cataliades, ca și cum ar fi fost în fața unei clase.

— Ceva foarte, foarte puternic, și care se strecoară, zise Diantha. Eram apropiată de Gladiola și nu era o proastă. Nu suntem ușor de omorât.

— Nu am văzut nici o urmă a scrisorii pe care o avea la ea, se aplecă domnul Cataliades cercetând solul. Apoi se îndreptă. Ai lemne de foc, domnișoară Stackhouse?

— Da, domnule, am niște bucăți de stejar tăiat în spate, lângă magazia cu scule.

Jason tăiase câțiva copaci pe care-i dărmase ultimul viscol.

— Trebuie să-ți faci bagajele, dragă?

— Da, am rostit cu greu, copleșită. Ce? De ce?

— Călătoria la New Orleans. Poți merge, nu-i așa?

— Eu... cred că da. Trebuie însă să-mi întreb șeful.

— Atunci Diantha se va ocupa de asta, cât tu împachetezi și ceri voie șefului, zise domnul Cataliades, iar eu am clipit neputincioasă.

— Bine, am zis.

Nu păream să fiu în stare să gândesc foarte clar.

— Apoi va trebui să plecăm spre New Orleans, continuă el. M-am gândit că te voi găsi pregătită. Am crezut că Glad a rămas să te ajute.

Mi-am luat privirea de la cadavru, ca să mă uit la avocat.

— Nu înțeleg asta, am zis. Dar mi-am amintit ceva. Prietenul meu Bill voia să meargă la New Orleans când am fost la apartamentul lui Hadley, am spus. Dacă poate, dacă reușește să aranjeze, ar fi vreo problemă?

— Vrei să meargă Bill? întreabă el, și în vocea lui apăru o notă de surpriză. Bill este în grațiile reginei, așa că nu m-ar deranja să meargă.

— Bine, va trebui să iau legătura cu el când se întunecă, am spus. Sper că e în oraș.

L-aș fi putut suna pe Sam, dar voiam să mă duc undeva departe de ciudata înmormântare de pe aleea mea. Când am plecat, domnul Cataliades căra micul corp afară din pădure. Doar jumătatea de jos, deocamdată.

O Diantha tăcută umplea o roabă cu lemne.

Capitolul 12

— SAM, AM SPUS, aproape în șoaptă, am nevoie de câteva zile libere.

Când am bătut la ușa rulotei sale am fost surprinsă să descopăr că avea musafiri, deși văzusem celelalte vehicule parcate lângă camioneta lui. JB du Rone și Andy Bellefleur stăteau pe canapea, cu bere și chipsuri la îndemână pe măsuța de cafea. Sam era implicat într-un proces de relaționare masculin.

— Vă uitați la sport? am adăugat, încercând să nu par uimită.

Peste umărul lui Sam le-am făcut cu mâna lui JB și lui Andy, iar ei mi-au răspuns: JB entuziast, iar Andy mai puțin fericit. Dacă poți spune că o fluturare a mâinii este ambivalentă, atunci asta a făcut.

— Oh, da, baschet. Joacă LSU...¹⁹ ei bine... ai nevoie de zile libere chiar acum?

— Da, am zis. E un fel de urgență.

— Îmi poți spune despre ce e vorba?

— Trebuie să mă duc la New Orleans să golesc apartamentul verișoarei mele, Hadley, am răspuns.

— Și trebuie să faci asta chiar acum? Știi că Tanya e nouă, iar Charlsie și-a dat demisia, zice ea că definitiv. Pe Ariene nu te mai poți baza ca până acum, iar Holly și Danielle sunt încă zdruncinate de la evenimentul petrecut la școală.

— Îmi pare rău, am spus. Dacă vrei să plec și să aduci pe altcineva, înțeleg.

Mi se rupea inima să spun așa ceva, dar ca să fiu cinstită față de Sam am făcut-o.

Sam închise ușa rulotei în spatele său și ieși pe verandă. Părea rănit.

— Sookie, zise după o secundă, ai fost o persoană de bază cel puțin cinci ani. Ai cerut zile libere de două sau de trei ori în total. Nu o să te concediez pentru că ai cerut niște zile libere.

— Oh, atunci e bine.

Am simțit că mă îmbujorez. Nu eram obișnuită cu laudele.

— Fata lui Liz ar putea să vină să dea o mână de ajutor.

— O să verific lista, zise blând. Cum ajungi la New Orleans?

— Mă duce cineva.

— Cine? întrebă cu o voce blajină. Nu voia să mă înfurii că se amesteca în treburile mele. (îmi puteam da seama măcar de atâta lucru.)

— Avocatul reginei, am spus, cu o voce încă și mai joasă.

Deși în general sunt toleranți cu vampirii, cetățenii din Bon Temps ar fi putut deveni cam nervoși dacă ar fi știut că statul lor avea o regină și că guvernul ei secret îi afecta în multe feluri. Pe de altă parte, dată fiind reputația proastă a politicii din Louisiana, ar putea să creadă că așa merg lucrurile.

— O să golești apartamentul lui Hadley? I-am povestit lui Sam despre a doua moarte, cea definitivă, a lui Hadley.

— Da. Și trebuie să aflu ce mi-a lăsat.

— Asta pare ceva foarte brusc...

Sam păru tulburat. Își trecu mâna prin părul creț roșu-auriu până când acesta i se ridică în jurul capului ca un halou sălbatic. Trebuia să se tundă.

— Da, și pentru mine. Domnul Cataliades a încercat să mă anunțe din timp, dar mesagerul trimis de el a fost omorât.

L-am auzit pe Andy urlând la televizor când o pasă grozavă îl încântă. Ciudat, nu m-aș fi gândit niciodată la Andy ca la un tip pasionat de sport; și nici la JB, dacă tot veni vorba. Nu am înțeles niciodată toate momentele în care bărbații se gândeau la lovituri reușite și puncte marcate, când femeile cu care erau vorbeau despre perdele noi la bucătărie sau despre notele proaste ale lui Rudy la algebră. Când am înțeles, m-am întrebat dacă scopul sportului nu era să le ofere bărbaților o alternativă mai sigură la chestii dificile.

— Nu ar trebui să te duci, zise Sam brusc. Ar putea fi periculos.

Am ridicat din umeri.

— Trebuie, am spus. Hadley mi l-a lăsat mie; trebuie să fac asta.

Nu eram nici pe departe la fel de calmă pe cât încercam să par, dar nu mi se părea că ar fi bine dacă aş începe să țip și să lovesc.

Sam dădu să zică ceva, apoi se răzgândi. În cele din urmă, se hotărî:

— E vorba despre bani, Sook? Ai nevoie de banii pe care ți i-a lăsat ea?

— Sam, nu știu dacă Hadley avea vreun ban pe numele ei. Era verișoara mea și trebuie să fac asta pentru ea. Pe lângă asta...

Eram pe cale să-i explic că voiajul la New Orleans era probabil important, din moment ce cineva încerca să mă împiedice să merg acolo.

Dar Sam avea întotdeauna tendința să-și facă griji, mai ales dacă eram eu implicată, și nu voiam să-l fac să se agite, când nimic din ceea ce mi-ar fi spus nu m-ar fi putut împiedica să merg. Nu mă gândesc la mine ca fiind o persoană încăpățânată, dar îmi imaginam că asta era ultimul serviciu pe care i-l puteam face verișoarei mele.

— De ce nu-l iei cu tine pe Jason? sugeră Sam, luându-mă de mână. Și el era văr cu Hadley.

— Evident, el și Hadley se certau tot timpul, am spus. De asta ea mi-a lăsat mie lucrurile. În plus, Jason are o groază de chestii pe cap acum.

— Ce, mai face și altceva decât să-i dea ordine lui Hoyt și să i-o tragă oricărei femei care stă nemișcată suficient de mult?

M-am holbat la Sam. Știam că nu e un mare fan al fratelui meu, dar nu știam că îl detesta chiar atât de mult.

— De fapt, da, mai face și altceva, am spus cu o voce la fel de rece ca o halbă cu bere.

Nu aveam de gând să-i povestesc de avortul spontan al prietenei fratelui meu, în timp ce stăteam în pragul ușii, mai ales dată fiind antipatia lui Sam.

Sam privi în altă parte, clătinând din cap cu dezgust.

— Îmi pare rău, Sookie, îmi pare sincer rău. Doar cred că Jason ar trebui să-i acorde mai multă atenție singurei surori pe care o are. Îi ești atât de loială!

— Păi, nu va lăsa să mi se întâmple ceva, am spus uimită. Jason m-ar ajuta.

Înainte ca Sam să spună "bineînțeles", am zărit o licărire de îndoială în mintea sa.

— Trebuie să merg să împachetez, am spus.

Detestam că trebuia să plec. Indiferent de sentimentele sale față de Jason, Sam era important pentru mine și nu-mi plăcea să-l las nemulțumit de ceea ce se întâmplase între noi doi. Dar puteam auzi bărbații comentând zgomotos în rulotă la vreo fază palpitantă de joc, și am știut că trebuia să-l las să se ducă înapoi la oaspeții săi și la plăcerea unei după-amiezi de duminică. Mă sărută pe obraz.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine, zise, și păru că vrea să spună mult mai multe.

Am dat din cap, m-am întors și am coborât treptele către mașina mea.

— Bill, ai zis că vrei să vii cu mine la New Orleans când merg să rezolv cu apartamentul lui Hadley?

În cele din urmă, se făcuse complet întuneric și am putut să-l sun pe Bill. Selah Pumphrey a răspuns la telefon și l-a chemat pe Bill cu o voce foarte rece.

— Da.

— Domnul Cataliades este aici și vrea să plecăm foarte repede.

— Ai fi putut să-mi spui mai devreme, când ai aflat că vine, dar Bill nu păru cu adevărat furios sau măcar surprins.

— A trimis un mesager, dar a fost omorât în pădure.

— Ai găsit cadavrul?

— Nu eu, o fată care a venit cu el. Se numește Diantha.

— Atunci a murit Gladiola.

— Da, am spus surprinsă. De unde știi? Bill răspunse:

— Când vii într-un stat e politicos să te prezinți regelui sau reginei dacă rămâi o perioadă. Am văzut fetele din când în când, din moment ce au rolul de mesagere ale reginei.

Am privit telefonul din mâinile mele la fel de gânditoare ca și cum ar fi fost chipul lui Bill. Nu m-

am putut abține să nu mă gândesc rapid la toate lucrurile astea. Bill hoinărea în pădurea mea... Gladiola fusese omorâtă în pădurea mea. Fusese omorâtă fără zgomot, eficient și fără greșeală, de cineva care se pricepea la lumea supranaturalului, cineva care știa să folosească o sabie de oțel, cineva suficient de puternic încât să-i spintece corpul.

Acestea erau caracteristicile unui vampir – dar la fel de bine un mare număr de ființe supranaturale ar fi putut face același lucru.

Ca să se apropie suficient încât să poată mânui sabia, ucigașul trebuie să fi fost ultrarapid, sau să arate absolut inocent. Gladiola nu bănuise că avea să fie omorâtă.

Poate îl cunoscuse pe ucigaș.

Iar felul în care corpul micuț al Gladiolei fusese aruncat în tufișuri... ucigașului nu îi pasase dacă îi găseam sau nu corpul, deși bineînțeles lipsa de putreziciune datorată părții sale demonice a avut un rol aici. Tăcerea ei era tot ce voia ucigașul. De ce fusese omorâtă? Mesajul ei – dacă avocatul cel solid îmi spusese întreaga poveste – îmi comunica pur și simplu să mă pregătesc pentru călătoria la New Orleans. Mergeam oricum, deși nu avusese ocazia să mi-l transmită. Așa că ce era de câștigat din tăcerea ei? Două sau trei zile de ignoranță din partea mea? Nu mi se părea un motiv suficient.

Bill aștepta de la mine să pun capăt pauzei lungi din conversația noastră, asta era unul din lucrurile care-mi plăceau la el. Nu simțea nevoia să umple pauzele din conversație.

— Au incinerat-o pe alee, am spus.

— Bineînțeles. Este singurul mod în care poți scăpa de ceva cu sânge demonic, zise Bill, dar absent, ca și cum s-ar fi gândit în sinea lui la altceva.

— Bineînțeles? De unde ar fi trebuit să știu eu asta?

— Cel puțin știi acum. Gândacii nu-i mușcă, corpurile lor nu putrezesc, iar sexul cu ei este coroziv.

— Diantha pare atât de vioaie și ascultătoare!

— Bineînțeles, când e cu unchiul ei.

— Domnul Cataliades e unchiul ei? am întrebat. E și unchiul lui Glad?

— Oh, da. Cataliades e în mare parte demon, dar fratele său vitreg, Nergal, este demon complet. Nergal a avut mai mulți copii semiumani. Toți cu mame diferite, evident.

Nu pricepeam de ce era atât de evident, și nici nu aveam de gând să-l întreb.

— O lași pe Selah să asculte asta?

— Nu, e la baie, face duș.

Bine, încă mai eram geloasă. Și invidioasă: Selah avea luxul ignoranței, în timp ce eu, nu. Ce drăguță ți se părea lumea când nu știai de partea ei supranaturală!

Sigur. Atunci trebuie să-ți faci griji doar în legătură cu foametea, războiul, ucigașii în serie, SIDA, tsunami, bătrânețea și virusul Ebola.

— Scurteaz-o, Sookie, mi-am spus pentru mine, iar Bill a intervenit:

— Poftim? m-am adunat.

— Auzi, Bill, dacă vrei să mergi la New Orleans cu mine și cu avocatul, să fii aici în următoarele treizeci de minute. Altfel, o să presupun că ai alte lucruri de făcut.

Am închis. O să am o întreagă călătorie către Big Easy²⁰ ca să mă gândesc la asta.

— În următoarele treizeci de minute o să fie sau nu aici, am strigat prin ușa din față către avocat.

— Mă bucur să aud asta, strigă domnul Cataliades. Stătea lângă Diantha, în timp ce ea curăța cenușa neagră de pe pietrișul meu.

M-am dus înapoi la mine în cameră să-mi împachetez periuța de dinți. Mi-am trecut în revistă lista pe care o făcusem în gând. I-am lăsat un mesaj lui Jason, pe robot. Am întrebat-o pe Tara dacă ar deranja-o să treacă zilnic să-mi ia corespondența și ziarele, mi-am udat cele câteva plante de interior (bunica mea credea că plantele, la fel ca pisicile și câinii, trebuiau să stea afară; destul de ironic, după moartea ei luasem câteva plante și încercam din răspuțeri să le țin în viață).

Quinn!

Nu avea cu el telefonul mobil, sau nu răspundea, în orice caz. I-am lăsat un mesaj în căsuța vocală.

Era abia a doua noastră întâlnire și trebuia s-o anulez.

Mi s-a părut greu să-mi dau seama exact cât de mult să-i spun.

— Trebuie să merg la New Orleans să golesc apartamentul verișoarei mele, am spus. Locuia undeva pe strada Chloe și nu știu dacă acolo există telefon sau nu. Așa că bănuiesc că o să te sun când mă întorc. Îmi pare rău că a trebuit să-mi schimb planurile.

Am sperat că măcar își va da seama că-mi părea sincer rău că nu puteam lua cina cu el.

Bill sosi chiar când îmi căram geanta afară, la mașină. Avea un rucsac, ceea ce mi s-a părut amuzant. Mi-a pierit însă zâmbetul când i-am văzut fața. Chiar și pentru un vampir, Bill părea palid și tras la față. M-a ignorat.

— Cataliades, zise cu o înclinare a capului. O să merg cu voi, dacă nu te deranjează. Îmi pare rău de pierderea suferită de voi.

Înclină din cap și spre Diantha, care alterna monologuri lungi și furioase într-o limbă pe care nu o știam, cu un fel de expresie înghețată pe care o asociazam cu un șoc puternic.

— Nepoata mea a murit prea devreme, zise Cataliades, în felul său calculat. Nu va rămâne nerăzbunată.

— Bineînțeles că nu, zise Bill, cu voce de gheață.

În timp ce Diantha se întindea să deschidă portbagajul, Bill se duse să-și îndese bagajul acolo. Am încuiat ușa din față a casei și m-am grăbit să cobor treptele ca să-mi pun geanta lângă a lui. Înainte să-și dea seama că vin, i-am zărit o clipă fața, iar ceea ce am văzut m-a șocat.

Bill părea pur și simplu disperat.

Capitolul 13

ÎN CĂLĂTORIA NOASTRĂ spre sud, au fost momente când am simțit nevoia să-mi împărtășesc toate gândurile tovarășilor mei de drum. Domnul Cataliades a condus vreo două ore, apoi a trecut la volan Diantha. Bill și avocatul nu prea făceau conversație, iar eu aveam prea multe lucruri în minte ca să pierd vremea cu discuții de politete, așa că eram un grup tăcut.

Mă simțeam mai confortabil ca niciodată într-o mașină. Stăteam singură pe scaunul care se afla cu fața spre sensul de mers, în timp ce Bill și domnul Cataliades erau așezați în fața mea. Limuzina era ultimul răcnet în materie de lux automobilistic, cel puțin în ochii mei. Tapițată cu piele și dotată de nu se poate, limuzina oferea o groază de spațiu pentru picioare, sticle de apă și de sânge sintetic și un coș mic cu snacksuri. Domnul Cataliades avea o reală slăbiciune pentru Cheetos.

Am închis ochii și m-am gândit puțin. Creierul lui Bill era, normal, gol pentru mine, pe când al domnului Cataliades era cam tot pe-acolo. Creierul său emitea un zumzet grav, aproape relaxant, în timp ce creierul Dianthei vibra la un nivel mai ridicat. Un gând îmi dădea târcoale încă de când vorbisem cu Sam, și voiam să-l urmăresc înainte să-l uit. Odată ce l-am analizat suficient, m-am decis să-l împărtășesc.

— Domnule Cataliades, am spus, iar bărbatul solid deschise ochii.

Bill se uita deja la mine. Ceva se întâmpla în mintea lui Bill, ceva ciudat.

— Știți că miercuri, în noaptea în care fata trimisă de dumneavoastră trebuia să apară la ușa mea, am auzit ceva în pădure.

Avocatul încuviință. Bill, de asemenea.

— Așadar, să presupunem că e noaptea în care a fost omorâtă.

Din nou, o încuviințare dublă.

— Dar de ce? Oricine ar fi făcut asta trebuia să știe că mai devreme sau mai târziu mă veți contacta sau veți veni să mă vedeți ca să aflați ce s-a întâmplat. Chiar dacă ucigașul nu ar fi știut ce mesaj aducea Gladiola, ar fi trebuit să-și dea seama că i se va simți lipsa la un moment dat.

— E logic, zise domnul Cataliades.

— Dar vineri noaptea, am fost atacată în parcare din Shreveport.

Această declarație a avut efect maxim, vă zic. Dacă i-aș fi legat pe amândoi bărbații la o sursă de electroșocuri și le-aș fi administrat o serie, reacția nu ar fi fost mai bruscă.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Bill.

Ochii îi străluceau de furie, iar colții îi ieșiseră.

— De ce ar fi trebuit? Nu mai ieșim împreună. Nu ne mai vedem regulat.

— Și asta e pedeapsa ta pentru că ies cu altcineva, să-mi ascunzi un lucru atât de important?

Nici în cele mai nebunești fantezii ale mele (care au inclus scene în care Bill se despărțea de Selah la Merlotte's, iar în mărturisirea publică ce urma îmi declara că Selah nu se compara nici pe departe cu farmecul meu) nu mi-am imaginat o astfel de reacție. Deși era foarte întuneric în mașină, am crezut că-l văd pe domnul Cataliades cum își dă ochii peste cap. Probabil că și el credea că depășise măsura.

— Bill, nu mi-am pus în gând să te pedepsesc, am spus. Cel puțin, cred că nu am făcut-o. Doar că nu ne mai împărțășim tot ce se întâmplă în viețile noastre. De fapt, eram la o întâlnire când a avut loc atacul. Cred că m-am obișnuit cu ideea că noi doi, priviți ca un cuplu, nu mai facem parte din scenariu.

— Cine era partenerul tău?

— Nu că ar fi treaba ta, dar are relevanță pentru restul poveștii. Mă văd cu Quinn.

Avusesem o întâlnire și ne făceam planuri pentru alta. Asta însemna că "mă văd", nu-i așa?

— Quinn, tigrul, zise Bill lipsit de orice expresie.

— Jos pălăria, tânără domnișoară! zise domnul Cataliades. Ești curajoasă și inteligentă.

— Nu am nevoie de aprobare, am spus cât de neutru am putut. Și nici de critici, dacă tot veni vorba. Am făcut un gest cu mâna ca să arăt că nu mai doream să discut despre acest subiect.

— Iată doar ce mai vreau să știți: atacatorii erau vârcolaci tineri.

— Vârcolaci, repetă domnul Cataliades.

În timp ce goneam prin noapte, nu i-am putut descifra expresia.

— Ce fel de vârcolaci?

Bună întrebare. Avocatul era bine informat.

— Vârcolaci mușcați, am răspuns. Și cred că, pe lângă asta, erau și drogați.

Asta îl făcu să tacă.

— Ce s-a întâmplat în timpul atacului și după aia? întrebă Bill, rupând o tăcere lungă.

Am descris atacul și întâmplările de după.

— Așadar, Quinn te-a dus la Părul Câinelui, zise Bill. I s-a părut că asta era o treabă potrivită?

Mi-am dat seama că Bill era furios, dar, ca de obicei, nu știam de ce.

— S-ar putea să fi funcționat, zise Cataliades. Gândește-te. Nu i s-a mai întâmplat nimic altceva, așa că aparent amenințarea lui Quinn a funcționat.

Am încercat să nu spun "Ce?" dar cred că privirea de vampir a lui Bill a putut-o citi pe fața mea.

— I-a provocat, zise Bill, pe un ton și mai rece decât de obicei. Le-a spus că ești sub protecția lui și că îți fac rău pe riscul lor. I-a acuzat că ar fi în spatele atacului, dar în același timp le-a amintit că și dacă nu știau de el, erau responsabili să-l aducă în fața justiției pe cel care l-a pus la cale.

— Am înțeles asta pe loc, am spus răbdătoare. Și cred că Quinn îi avertiza, nu-i provoca. E o mare diferență. Ceea ce nu înțeleg este... nimic nu ar trebui să se întâmple în haită fără știința lui Patrick Furan, nu-i așa? Din moment ce el e marele mahăr acum. Așa că de ce nu a mers direct la Patrick? De ce să meargă la adăpătoarea locală?

— Ce întrebare interesantă, zise Cataliades. Care ar fi răspunsul tău, Compton?

— Cel care-mi vine în minte... Quinn ar putea ști că deja se pune la cale o revoltă împotriva lui Furan. A turnat gaz pe foc informându-i pe rebeli că Furan încearcă să omoare un prieten al haitei.

Aici nu vorbim de armate. Probabil că sunt vreo treizeci și cinci de membri ai haitei, poate ceva mai mulți cu cei înrolați la baza Barksdale Air Force. Ar fi nevoie doar de cinci oameni pentru a pune la cale o revoltă.

— De ce nu-l dau pur și simplu jos? am întrebat. Nu am o gândire de politician, cred că v-ați dat seama.

Domnul Cataliades îmi zâmbea. Era întuneric în mașină, dar pur și simplu știam.

— Atât de direct, atât de clasic, zise. Atât de american. Păi, domnișoară Stackhouse, lucrurile stau cam așa. Vârcolacii or fi ei sălbatici, oh, da! Dar au reguli. Pedeapsa pentru uciderea liderului haitei, dacă nu este făcută prin înfruntare directă, este moartea.

— Dar cine... va cere pedeapsa dacă haita ține uciderea secretă?

— Dacă haita nu-și dorește să omoare întreaga familie Furnan, cred că familia Furnan va fi încântată să informeze forurile superioare ale vârcolacilor de uciderea lui Patrick. Acum probabil că-i cunoști pe vârcolacii din Shreveport mai bine decât mulți alții. Sunt printre ei ucigași fără milă, pe care nu i-ar deranja să-i măcelărească pe soția și pe copiii lui Furnan?

M-am gândit la Amanda, Alcide și Maria-Star.

— Asta e o cu totul altă mâncare de pește. Îmi dau seama.

— Acum, printre vampiri o să găsești mult mai mulți dispuși la o astfel de trădare, zise avocatul. Nu crezi asta, domnule Compton?

Urmă o tăcere ciudată.

— Vampirii trebuie să plătească un preț dacăucid un alt vampir, zise sec Bill.

— Dacă sunt afiliați unui clan, zise mai blând domnul Cataliades.

— Nu știam că vampirii au clanuri, am intervenit. Așa eram eu, aflam tot timpul ceva nou.

— E un concept destul de recent. E o încercare de a regulariza lumea vampirilor ca să li se pară mai digerabilă oamenilor. Dacă modelul american prinde, lumea vampirilor va părea mai degrabă o uriașă corporație multinațională decât o adunătură haotică de sugători de sânge răi.

— Se pierde ceva din culoare și tradiție, în favoarea profitului, am murmurat. Ca Wal-Mart împotriva lui Dad's Downtown Hardware²¹.

Domnul Cataliades râse.

— Ai dreptate, domnișoară Stackhouse. Exact. Ambele variante au partizani, iar întâlnirea la care vom merge peste câteva săptămâni are acest subiect în fruntea listei.

— Ca să lăsăm ce se va întâmpla peste câteva săptămâni și să revenim la ceva mai apropiat de discuția noastră, de ce ar încerca Patrick Furnan să mă omoare? Nu mă place și știe că i-aș tine partea lui Alcide dacă ar trebui să aleg între ei, dar ce dacă? Nu sunt importantă. De ce ar plănuși totul – să găsească doi băieți care ar face-o, să-i muște, să-i trimită să pună mâna pe mine și pe Quinn – dacă nu ar exista o recompensă mare?

— Te pricepi să pui întrebări corecte, domnișoară Stackhouse. Aș vrea ca și răspunsurile mele să fie la fel de bune.

Ei, aș fi putut să-mi păstrez gândurile pentru mine dacă nu aveam să scot nici o informație de la tovarășii mei de drum.

Singurul motiv ca să o omoare pe Gladiola, cel puțin singurul motiv pentru care această ființă umană directă îl putea vedea, era ca să întârzie primirea mesajului care mă anunța că trebuia să fiu gata să plec la New Orleans. De asemenea, Gladiola ar fi fost un amortizor între mine și orice ar fi venit după mine, sau măcar ar fi fost mult mai rapidă în cazul unui atac.

În condițiile date, ea zăcea moartă în pădure când eu m-am dus la întâlnirea cu Quinn. Uau! De unde au știut tinerii lupi unde să mă găsească? Shreveport nu e chiar atât de mare, dar nu poți păzi toate străzile din oraș cu gândul că o să apar pe-acolo. Pe de altă parte, dacă un vârcolac ne-ar fi zărit pe mine și pe Quinn intrând în teatru, ar fi știut că vom sta acolo cam două ore și că aveau destul timp să pregătească ceva.

Dacă acest strateg ar fi știut și mai devreme, ar fi fost chiar mai ușor... dacă, să zicem, cineva știuse dinainte că fusem invitată la teatru de către Quinn. Cine știuse că aveam întâlnire cu Quinn? Păi, Tara: îi spusese când îmi cumpărasem rochia. Și îi spusese și lui Jason, cred, când îl sunasem să mă interesez de Crystal. Îi spusese lui Pam că aveam o întâlnire, dar nu-mi aminteam să-i fi spus unde merg.

Apoi, mai era Quinn însuși.

Eram atât de îndurerată de această idee, încât a trebuit să-mi rețin lacrimile. Nu era ca și cum l-aș fi știut pe Quinn atât de bine sau i-aș fi putut judeca caracterul pe baza timpului petrecut împreună... Învățasem în ultimele câteva luni că nu puteai să cunoști pe cineva atât de repede, că descoperirea adevăratului caracter al unei persoane îți poate lua ani. Asta m-a zguduit profund, din moment ce sunt obișnuită să cunosc lumea foarte bine, foarte repede. Îți știu mai bine decât își imaginează. Dar

greșelile pe care le-am făcut în aprecierea caracterului câtorva supranaturali m-au prins pe picior greșit. Obişnuită cu aprecierile rapide pe care telepatia mea le făcea posibile, fusesem naivă și neatentă.

Acum eram înconjurată de astfel de creaturi. M-am ghemuit într-un colț al banchetei largi și am închis ochii. Trebuia să fiu doar cu mine însămi pentru ceva vreme, fără ca nimeni altcineva să ajungă acolo. Am adormit în mașina întunecată, cu un semidemon și un vampir stând vizavi de mine și un semidemon la volan.

Când m-am trezit, stăteam cu capul în poala lui Bill. Mă mângâia cu blândețe pe păr, iar atingerea familiară a degetelor lui îmi aducea liniștea, trezind acel sentiment senzual pe care Bill fusese întotdeauna capabil să mi-l provoace.

Mi-a luat o clipă să-mi amintesc unde eram și ce făceam, apoi m-am ridicat, clipind des. Domnul Cataliades stătea aproape nemișcat pe scaunul opus, iar eu am crezut că dormea, dar era imposibil să fiu sigură. Dacă ar fi fost o ființă umană aș fi știut.

— Unde suntem? am întrebat.

— Aproape am ajuns, zise Bill. Sookie...

— Hm? m-am întins, am căscat și am tânjit după perișta de dinți.

— Dacă vrei te ajut cu apartamentul lui Hadley... Am avut impresia că s-a răzgândit în ultima clipă cu privire la ceea ce voia să spună.

— Dacă am nevoie de ajutor, știu unde să mă duc. Asta ar fi trebuit să fie suficient de ambiguu.

Începeam să am un puternic sentiment față de apartamentul lui Hadley. Poate că moștenirea pe care Hadley mi-o lăsase era mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Și cu toate acestea, îl exclusese special pe Jason, pentru că o dezamăgise când ea avusese nevoie de ajutor, așa că probabil Hadley s-a gândit că ceea ce-mi oferea era o răsplată. Pe de altă parte, Hadley fusese vampir, nu mai era om, și asta ar fi schimbat-o. Oh, da.

Privind pe fereastră, am văzut luminile felinarelor și alte câteva mașini mișcându-se prin întuneric. Ploua, și era patru dimineața. M-am întrebat dacă era vreun IHOP²² pe undeva prin apropiere. Fusesem odată la unul. Mă simțisem minunat. Asta se întâmplase în singura călătorie pe care o mai făcusem la New Orleans pe vremea liceului. Merseserăm la acvariu, la Muzeul Sclaviei și la biserica din Jason Square, la Catedrala St. Louis. Fusese minunat să văd ceva nou, să mă gândesc la toți oamenii care trecuseră prin aceeași zonă, cum trebuie să fi arătat în hainele vremii lor. Pe de altă parte, un telepat cu o protecție scăzută nu putea să se distreze de minune cu un grup de adolescenți.

Acum, tovarășii mei erau mult mai greu de citit și ceva mai periculoși.

Eram pe o stradă rezidențială liniștită, când limuzina intră într-o curbă și opri.

— Apartamentul verișoarei tale, zise domnul Cataliades când Diantha deschise ușa.

Stăteam deja afară pe trotuar când domnul Cataliades reuși să se așeze în poziția corectă ca să iasă, iar Bill era blocat în spatele lui.

Mă aflam în fața unui zid de doi metri, cu o intrare pentru mașini. Era greu de spus, în strălucirea nesigură a luminilor de pe stradă, ce se afla în spatele lui, dar părea să fie o curte interioară mică, cu o alee foarte îngustă pentru mașini. În mijlocul aleii vedeai o explozie de verdeață, deși nu puteam zări plantele separat. În colțul din dreapta față se găsea o magazie de scule. Era o clădire cu două nivele care forma un L. Ca să profite de adâncimea terenului, clădirea era orientată ca un L așezat invers. Chiar lângă ea, se afla o clădire similară, cel puțin din câte îmi puteam da seama. Cea a lui Hadley era vopsită în alb, cu obloane verde-închis.

— Câte apartamente sunt aici și care este al lui Hadley? l-am întrebat pe domnul Cataliades, care venea în spatele meu.

— La primul nivel stă proprietarul, iar următorul este al tău când vrei tu. Regina a plătit chiria până când testamentul va fi validat. Nu a crezut corect ca moștenitoarea lui Hadley să facă asta.

Chiar și pentru domnul Cataliades acesta era un discurs formal.

Reacția mea a fost amuțită de oboseală, și am putut spune doar:

— Nu înțeleg de ce nu s-au pus pur și simplu lucrurile lui Hadley într-un depozit. Le-aș fi putut tria

într-un depozit închiriat.

— O să te obișnuiești cu felul în care regina rezolvă lucrurile, răspunse.

Nu că așa fi avut ceva de spus despre asta.

— Deocamdată, îmi poți arăta pur și simplu cum să intru în apartamentul lui Hadley, ca să despachetez și să dorm puțin?

— Bineînțeles, bineînțeles. Se apropie zorii, așa că domnul Compton trebuie să meargă la cartierul general al reginei ca să-și caute adăpost pentru zi.

Diantha pornise pe scările pe care puteam doar să mi le imaginez. Se ridicau pe latura scurtă a L-ului, care clădea spre spatele terenului.

— Aici e cheia dumată, domnișoară Stackhouse. Imediat ce Diantha coboară, o să te lăsăm singură. O să-l poți cunoaște pe proprietar mâine.

— Desigur, am zis, și m-am târât ținându-mă de balustrada din fier forjat.

Nu era deloc ce-mi imaginasem. Am crezut că Hadley avea un apartament asemănător cu unul din cele de la Kingfisher Arms, singura clădire de apartamente din Bon Temps. Asta aducea mai degrabă cu un conac.

Diantha mi-a pus geanta sport și pe cea de voiaj la una dintre cele două uși de la etajul al doilea. Dedesubtul ferestrelor și ușilor de la etaj se întindea o galerie acoperită, largă, ce oferea umbră celor ce stăteau la parter. Magia tremura în jurul acestor ferestre până la pământ și al ușilor. Am recunoscut acum mirosul și atingerea ei. Apartamentul fusese sigilat, nu doar încuiat.

Am ezitat cu cheia în mână.

— Te va recunoaște, strigă avocatul din curte.

Așa că am descuiat neîndemânatică ușa și am deschis-o larg. Aerul cald mă învăluie. Apartamentul ăsta stătea închis de săptămâni întregi. M-am întrebat dacă aerisise cineva. Nu mirosea urât în sensul propriu al cuvântului, doar că aerul era închis, așa că am știut că sistemul de climatizare fusese lăsat pornit. Am pipăit primprejur după întrerupătorul cel mai apropiat, cel al unei lămpi aflate pe un pedestal acoperit cu marmură, în dreapta ușii. Am aruncat o lumină aurie asupra podelelor din lemn masiv și a câtorva piese de mobilier antichizat (cel puțin, am presupus că nu erau cu adevărat vechi). Am mai făcut un pas în apartament încercând să mi-o imaginez pe Hadley aici, Hadley care își dăduse cu ruj negru când își făcuse fotografia de absolvire și care-și cumpăra pantofii de la Payless²³.

— Sookie, zise Bill în spatele meu, anunțându-mă în acest fel că stătea chiar în pragul ușii.

Nu i-am spus că putea să intre.

— Trebuie să dorm, acum, Bill. Ne vedem mâine. Am numărul de telefon al reginei?

— Cataliades ți-a pus o carte de vizită în geantă în timp ce dormeai.

— Oh, bine. Păi, noapte bună atunci.

Și i-am trântit ușa în nas. Eram nepoliticoasă, dar nu dădea semne să plece, iar eu nu aveam chef să vorbesc cu el. M-a tulburat faptul că stăteam cu capul în poala lui când m-am trezit; era ca și cum încă am fi fost un cuplu.

După un minut, i-am auzit pașii coborând scările. Niciodată în viața mea nu fusesem mai ușurată să rămân singură. Din cauza nopții petrecute în mașină și a somnului scurt mă simțeam dezorientată, răvășită și aveam nevoie disperată de o periută de dinți. Era momentul să cercetez locul, scopul cel mai important fiind să descopăr baia.

Am privit atentă în jur. Segmentul mai scurt al L-ului întors era sufrageria, în care mă aflam acum. Zona deschisă îngloba bucătăria lângă cel mai îndepărtat perete din dreapta. La stânga mea, formând partea lungă a L-ului, era un hol cu ferestre până-n pământ care se deschideau direct la nivelul galeriei. Peretele care forma cealaltă parte era întrerupt de uși.

Cu bagajele în mână am pornit pe hol, privind pe fiecare ușă deschisă. Nu am găsit întrerupătorul care ar fi luminat holul, deși trebuia să fie unul, din moment ce pe tavan existau lămpi la intervale egale.

Dar prin ferestrele camerelor intra destul din strălucirea lunii pentru a-mi permite să văd cât aveam nevoie. Prima cameră era o baie, slavă cerului, deși după o secundă am realizat că nu era ceea ce

căutam. Era foarte mică și foarte curată, cu o cabină de duș îngustă, un vas de WC și o chiuvetă; nu vedeam cosmetice și nici lucruri personale. Am trecut pe lângă ea și m-am uitat la următoarea ușă, descoperind că dădea într-o încăpere mică, probabil gândită ca o cameră de oaspeți. Hadley pusese un birou cu un computer, lucruri care nu prea mă interesau.

Pe lângă divanul îngust, mai era acolo un corp de bibliotecă ticsit de cutii și cărți, și mi-am promis că voi trece prin ele mâine. Ușa următoare era închisă, dar am crăpat-o ca să arunc o privire înăuntru, pentru o clipă. Era ușa unei debarale cu rafturi pline de lucruri pe care nu am stat să le identific.

Spre ușurarea mea, ușa următoare era cea a băii principale, cu duș, cadă și o chiuvetă mare, plus o măsuță de toaletă. Pe ea și în jur erau o mulțime de cosmetice și mai era și un ondulator electric, încă în priză. Cinci sau șase sticle cu parfum erau aliniate pe un raft, iar în coș erau o mulțime de șervete mototolite, pline de pete închise la culoare. Mi-am apropiat nasul de ele; la nivelul asta emanau o duhoare alarmantă. Nu puteam înțelege cum de mirosul nu invadase întregul apartament. Am luat coșul cu totul, am deschis fereastra de pe cealaltă parte a holului și l-am pus afară. Am lăsat lumina aprinsă în baie, pentru că intenționez să mă întorc acolo în scurt timp.

Ultima ușă, în unghi drept față de toate celelalte și formând fundul culoarului, ducea în dormitorul lui Hadley. Era destul de mare, deși nu la fel de mare ca dormitorul meu de-acasă. Conținea un alt dressing plin ochi cu haine. Patul era făcut, ceea ce nu era deloc tipic pentru verișoara mea, și m-am întrebat cine pătrunsese în apartament de când Hadley fusese omorâtă. Cineva intrase înainte ca locul să fie sigilat cu magie. Dormitorul, bineînțeles, era în întuneric complet. Ferestrele fuseseră acoperite cu panouri din lemn minunat pictate, iar camera avea două uși, între care era suficient spațiu pentru o persoană.

Mi-am pus gentile pe podea lângă comoda lui Hadley, și m-am învârtit în jurul lor până când mi-am găsit geanta cu tampoane și cosmetice. Înapoi în baie, am scos periuța și pasta din gentuță și am savurat plăcerea de a mă spăla pe față și pe dinți. După aceea m-am simțit ceva mai aproape de ceea ce înseamnă o ființă umană, dar nu prea mult. Am stins lumina din baie și am tras cuverturile de pe patul care era jos și lat. Cearșafurile m-au uimit atât de tare, încât am rămas cu gura căscată. Erau dezgustătoare: satin negru, pentru numele lui Dumnezeu! Și nici măcar nu erau satin adevărat, ci material sintetic. Dați-mi oricând percal sau bumbac 100%. Oricum nu aveam să alerg după alte așternuturi la ora asta a dimineții. Pe lângă asta, dacă erau singurele?

M-am urcat în patul king-size – mă rog, m-am strecurat în patul king-size – și după ce m-am răsucit o dată sau de două ori ca să mă obișnuiesc cu cearșafurile, am reușit să adorm de minune.

Capitolul 14

CINEVA MĂ CIUPEA DE UN DEGET de la picior și spunea:

— Scoală-te! Scoală-te!

Am revenit brusc la realitate, deschizând ochii într-o cameră necunoscută, plină de soare. O femeie pe care nu o știam stătea la picioarele patului.

— Cine naiba ești tu?

Eram iritată, dar nu speriată. Nu părea periculoasă. Era cam de o vârstă cu mine și foarte bronzată. Avea părul de culoarea alunii, tuns foarte scurt, ochii de un albastru strălucitor și purta pantaloni scurți kaki și o cămașă albă care atârna peste un maiou corai. Era puțin în avans față de sezon.

— Sunt Amelia Broadway. Proprietara clădirii.

— Ce cauți aici și de ce mă trezești?

— Noaptea trecută l-am auzit pe Cataliades în curte și mi-am imaginat că te-a adus înapoi, să golești apartamentul lui Hadley. Voiam să vorbesc cu tine.

— Și nu puteai aștepta până mă trezeam? Și de ce ai folosit cheia, în loc să suni la ușă? Ce e în neregulă cu tine?

Categoric, era uimită. Pentru prima dată, Amelia Broadway arăta ca și cum realiza că ar fi putut gestiona situația mult mai bine.

— Păi, am fost îngrijorată, zise oarecum umil.

— Da? Și eu, am răspuns. Bine-ai venit în club! Sunt destul de îngrijorată și acum. Acum ieși de aici și așteaptă-mă în living, bine?

— Desigur, zise. Pot face asta.

Mi-am lăsat inima să-și recapete ritmul normal înainte să mă dau jos din pat. Apoi mi-am făcut patul rapid și am scos câteva haine din geantă. Am intrat în baie, aruncându-i o privire rapidă musafirului meu neinvitat pe când mergeam din dormitor spre baie. Ștergea praful din living cu o cârpă ce semăna ciudat de bine cu un tricou bărbătesc din flanel. Bii-nee.

Am făcut duș cât de repede am putut, m-am fardat puțin, în grabă, și am ieșit desculță, dar îmbrăcată cu o pereche de jeanși și un tricou albastru.

Amelia Broadway se opri din activitatea sa de curățenie și se holbă la mine.

— Nu semeni deloc cu Hadley, zise, iar eu nu am putut înțelege din tonul ei dacă asta era ceva bun sau ceva rău.

— Nu sunt deloc ca Hadley, am spus sec.

— Păi, asta-i bine. Hadley era îngrozitoare, zise pe neașteptate Amelia. Aoleu! Scuze. Sunt lipsită de tact.

— Serios?

Am încercat să vorbesc pe un ton neutru, dar se poate să se fi strecurat o umbră de sarcasm.

— Deci, dacă știi unde-i cafeaua, mă poți conduce acolo?

Priveam zona bucătăriei pentru prima dată la lumina zilei. Avea cărămidă aparentă și aramă, un blat de lucru din inox și un frigider asortat, și o chiuvetă cu o baterie care costa mai mult decât toate hainele inele.

Și toate astea pentru un vampir care nici măcar nu avea nevoie de bucătărie.

— Filtrul lui Hadley e chiar aici, zise Amelia.

Era negru și oarecum asortat cu restul. Hadley fusese întotdeauna înnebunită după cafea, așa că mi-am imaginat că și ca vampir va păstra o rezervă din băutura sa favorită. Am deschis dulapul de deasupra vasului și am găsit două cutii de Community Coffee²⁴ și niște filtre. Sigiliul argintiu era întreg pe prima cutie deschisă, dar cealaltă cutie era deschisă și pe jumătate plină. Am tras în piept aroma minunată a cafelei cu o plăcere de nespus. Părea uimitor de proaspătă.

După ce am umplut filtrul și am apăsat pe buton ca să pornească, am găsit două căni și le-am pus lângă el. Zaharnița era chiar lângă filtru, dar când am deschis-o am găsit doar niște resturi întărite. Am

aruncat conținutul în coșul de gunoi în care era un sac, gol. Fusese golit după moartea lui Hadley. Poate că Hadley avea niște lapte praf în frigider? În Sud, oamenii care nu-l folosesc constant acolo-l păstrează.

Dar când am deschis strălucitorul frigider de inox, nu am găsit în el nimic altceva decât cinci sticle de Sângeadevărat.

Nimic nu mi-a confirmat atât de puternic că verișoara mea Hadley era vampir când murise. Nu mai cunoscusem pe nimeni înainte și după. A fost un șoc.

Aveam atâtea amintiri despre Hadley, unele dintre ele fericite, altele neplăcute – dar în toate aceste amintiri, verișoara mea respira, iar inima-i bătea. Am stat cu buzele strânse, holbându-mă la sticlele roșii, până ce mi-am revenit suficient ca să închid foarte încet ușa.

După ce am căutat zadarnic frișca vegetală Cremora prin dulapuri, i-am spus Ameliei că speram că-și bea cafeaua amară.

— Da, e în regulă, zise afectată.

Se străduia evident să aibă un comportament mai bun, și puteam doar să-i fiu recunoscătoare pentru asta. Proprietărea lui Hadley stătea cocoțată pe brațul unuia dintre fotoliile cu picioare fusiforme. Tapițeria era cu adevărat drăguță, un material galben, mătăsos, imprimat cu flori roșu-închis și albastre, dar îmi plăcea aspectul fragil al mobilei. Îmi plac scaunele care arată masiv, ca și cum ar putea să țină oameni mari, persoane solide, fără să scârțâie sau să pârâie. Îmi place mobila care nu pare că ar fi distrusă dacă aș vărsa o cola pe ea, sau dacă se urcă un câine ca să tragă un pui de somn. Am încercat să mă așez pe taburetul de vizavi de proprietărea. Drăguț, da. Confortabil, nu. Suspiciuni confirmate.

— Și tu ce ești, Amelia?

— Poftim?

— Ce ești?

— Oh, vrăjitoare.

— Mi-am imaginat.

Nu simțisem acel supranatural care vine dinspre creaturile ale căror celule le erau schimbate chiar prin natura ființei lor. Felul "diferit" al Ameliei era unul dobândit.

— Tu ai făcut sigiliile de vrajă pe apartament?

— Da, zise ea, mai degrabă mândră.

Îmi aruncă o privire de sinceră apreciere. Știusese că apartamentul fusese păzit cu vrăji; știusese că era un membru al celeilalte lumi, lumea ascunsă. Poate că eram o ființă umană obișnuită, dar eram în cunoștință de cauză. Am citit aceste gânduri la fel de repede ca și cum Amelia mi le-ar fi împărtășit direct. Era un transmițător excepțional, la fel de curat și de limpede ca și tenul ei.

— În noaptea în care Hadley a murit, avocatul reginei m-a sunat. Bineînțeles, dormeam. Mi-a spus să încui chestia asta, că Hadley nu se va mai întoarce, dar că regina voia să păstreze locul intact pentru moștenitorii ei. Am venit sus și am început să fac curat a doua zi dimineața.

Purtase și mănuși de cauciuc; am putut să văd asta în imaginile ei mentale din dimineața de după moartea lui Hadley.

— Ai golit gunoiul și ai făcut patul? Părea jenată.

— Da, asta am făcut. Nu am realizat că "intact" însemna neatins. Cataliades a venit și m-a lăsat să o fac. Dar sunt fericită că am scos gunoiul de-aici, oricum. E ciudat, pentru că cineva a umblat în gunoi în noaptea aia, înainte să-l dau gunoierilor.

— Bănuiesc că nu știi dacă au luat ceva? mi-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Nu inventariez gunoiul, zise. Adăugă apoi, împotriva voinței ei:

— A fost tratat cu o vrajă, dar nu știu pentru ce era vraja.

Bine, astea nu erau vești bune. Amelia n-o recunoștea nici măcar în sinea ei; nu voia să se gândească la casă ca fiind ținta unui atac supranatural. Amelia era mândră pentru că sigiliile ei ținuseră, dar nu se gândise să păzească și pubela.

— Oh, am luat toate ghivecele ei și le-am mutat jos, la mine, ca să am mai ușor grijă de ele. Așa că dacă vrei să le iei cu tine înapoi la Cucuieții din Deal ești binevenită.

— Bon Temps, am corectat-o.

Amelia pufni. Avea față de orașele mici disprețul unui rezident născut într-un oraș mare.

— Așadar, tu ești proprietara acestei clădiri... când i-ai închiriat etajul lui Hadley?

— Cam acum un an. Era deja vampir, zise Amelia. Și era iubita reginei, era deja de ceva vreme. Așa că m-am gândit că era o bună asigurare, știi? Nimeni nu va ataca iepurașul reginei, corect? Și nici nu-i va sparge nimeni casa.

Am vrut să întreb cum de Amelia își permitea un loc atât de drăguț, dar era prea nepoliticos ca să-mi iasă de pe buze.

— Așadar, te întreții din afacerea cu vrăjitoria? am întrebat în loc de altele, încercând să par doar vag interesată.

A ridicat din umeri, dar părea încântată că am întrebat. Deși mama ei îi lăsase o groază de bani, Amelia era încântată că se întreținea singură. Am auzit clar, ca și cum ar fi spus-o cu voce tare.

— Da, trăiesc din asta, zise, încercând un ton modest care însă nu i-a reușit.

Muncise din greu ca să devină vrăjitoare. Era mândră de puterea ei.

Era ca și cum aș fi citit o carte.

— Dacă lucrurile nu merg prea bine, ajut un prieten care are un magazin de magie chiar în Jason Square. Ghicesc viitorul acolo, recunosc. Și uneori conduc turiștii într-un tur magic al orașului New Orleans. Asta poate fi distractiv, și dacă-i sperii suficient, obții bacșișuri mari. Așa că dintr-una-ntr-alta mă descurc.

— Faci magie adevărată, am spus, iar ea a încuviințat fericită. Pentru cine? am întrebat. Din moment ce lumea reală nu admite că e posibil.

— Supranaturalii plătesc foarte bine, zise, surprinsă că trebuia să întreb.

Nu aveam cu adevărat nevoie, dar era mai ușor să-i dirijez gândurile dacă o întrebam cu voce tare.

— Vampirii și vârcolacii mai ales. Vreau să zic, lor nu le plac vrăjitoarele, dar mai ales vampirii își doresc fiecare mic avantaj pe care-l pot avea. Restul nu sunt la fel de organizați.

Cu o mișcare a mâinii sale îi anulă pe cei mai slabi ai lumii supranaturale, vârcolacii-liliac, teriantropii și așa mai departe. Nu lua în calcul puterea celorlalți supra, ceea ce era o greșeală.

— Dar zânele? am întrebat curioasă.

— Lor le e suficientă magia lor, zise ridicând din umeri. Ele nu au nevoie de mine. Știu că cineva ca tine cu greu poate accepta că există talente care sunt invizibile și naturale, care anulează tot ce ai fost învățată de către familie.

Am pufnit oarecum a dispreț. Cu siguranță, ea nu știa nimic despre mine. Nu știam despre ce vorbiseră ea și cu Hadley, dar cu siguranță nu fusese despre familia lui Hadley. Când ideea asta îmi trecu prin gând, un clopoțel sună în mintea mea, unul care spunea că această idee trebuia cercetată. Dar l-am dat deoparte ca să mă gândesc la el mai târziu. Chiar acum trebuia să mă descurc cu Amelia Broadway.

— Așadar, spui că ai abilități supranaturale puternice? am întrebat.

Puteam să simt cum era invadată de un val de mândrie.

— Am niște abilități, spuse modestă. De exemplu, am pus o vrajă de stază pe acest apartament când nu am putut să-l termin de curățat. Și, deși a fost închis luni întregi, nu miroase a nimic aici, nu-i așa?

Asta explica lipsa mirosului de la șervetele pătate.

— Și faci vrăji pentru supranaturali, ghicești viitorul în Jackson Square și uneori faci pe ghidul. Nu sunt chiar niște ocupații oarecare, am zis.

— Corect, încuviință fericită și mândră.

— Așadar, îți faci propriul program, am spus.

Am perceput ușurarea din mintea Ameliei, ușurarea că nu mai trebuia să meargă la birou, deși petrecuse o perioadă de trei ani la oficiul poștal, până să devină o vrăjitoare adevărată.

— Da.

— Deci mă vei ajuta să golesc apartamentul lui Hadley? Aș fi fericită să te plătesc.

— Păi, sigur că te ajut. Cu cât scap de lucrurile ei mai devreme, cu atât mai repede pot închiria apartamentul. Cât despre plată, mai bine așteptăm să vedem cât timp o să muncesc. Uneori primesc, să zicem... telefoane de urgență.

Amelia îmi zâmbi, un zâmbet potrivit pentru o reclamă la pastă de dinți.

— Regina nu a plătit chiria de când a murit Hadley?

— Ba da, a plătit-o. Dar mă ia cu frisoane când mă gândesc la lucrurile lui Hadley. Și au fost câteva încercări de spargere. Ultima, doar cu vreo două zile în urmă.

Mi-a pierit orice urmă de zâmbet.

— M-am gândit la început, se bălbâi Amelia în continuare, că atunci când moare cineva și anunțul morții apare în ziar, în timpul înmormântării au loc spargerii. Bineînțeles că nu apar necrologuri pentru vampiri, cred că fiindcă sunt deja morți sau pentru că ceilalți vampiri nu trimit așa ceva la ziar... ar fi interesant să vezi cum se descurcă. De ce nu încerci să trimiți câteva rânduri despre Hadley? Dar știi cum bârfesc vampirii... sunt câteva persoane care au auzit că era categoric moartă, moartă pentru a doua oară. Mai ales după ce Waldo a dispărut de la curte. Și toată lumea știa că nu-i păsa de Hadley. Și atunci, vampirii nici nu au înmormântări. Așa că nu cred că spargerea a avut vreo legătură. Orașul New Orleans are o rată a criminalității destul de ridicată.

— Oh, l-ai cunoscut pe Waldo, am spus, ca să o întrerup.

Waldo, cândva favoritul reginei – nu în pat, ci ca lacheu, cred –, s-a simțit ofensat ca locul să-i fie luat de verișoara mea Hadley. Când Hadley a rămas favorita reginei o perioadă fără precedent de lungă, Waldo a atras-o în Cimitirul Numărul Unu din St. Louis, pretinzând că urmau să o trezească din morți pe cunoscuta regină a voodoo-lui din New Orleans. În schimb, a omorât-o pe Hadley și a dat vina pe Frăția Soarelui. Domnul Cataliades m-a îndreptat în direcția potrivită până mi-am dat seama de vinovăția lui Waldo, iar regina mi-a dat ocazia să-l execut eu însămi pe Waldo – asta era ideea reginei despre ce înseamnă o mare favoare. Am renunțat la ea. Dar el era acum mort definitiv, ca și Hadley. M-am cutremurat.

— Da, îl cunosc mai bine decât aș vrea, zise, cu sinceritatea care părea să fie caracteristica de bază a Ameliei Broadway. Dar văd că vorbești la trecut despre el... Să îndrăznesc să sper că Waldo și-a atins destinația finală?

— Poți, i-am spus. Îndrăznește.

— Uraaa! exclamă fericită. Măi, măi, măi.

Cel puțin, înșeninasem ziua cuiva. Puteam vedea în gândurile Ameliei cât de mult îi displăcea vampirul cel bătrân, și n-o învinovățeam. Fusese dezgustător. Amelia era genul de femeie hotărâtă, ceea ce însemna că era o vrăjitoare formidabilă. Dar acum ar fi trebuit să se gândească la alte posibilități legate de mine, și nu o făcea. E un dezavantaj să te concentrezi doar asupra unui singur lucru.

— Așadar, vrei să goleşti apartamentul lui Hadley deoarece crezi că locuința nu va mai fi astfel o țintă? Pentru hoții care au aflat de moartea lui Hadley?

— Exact, zise, luând o ultimă înghițitură din cafea. Îmi place să știu și că mai e cineva aici. Apartamentul gol îmi dă fiori. Cel puțin, vampirii nu lasă fantome în urmă.

— Nu știam asta, am spus.

Și nici nu mă gândisem vreodată la așa ceva.

— Fără fantome de vampiri, zise sec Amelia. Niciuna. Contează pe oameni ca să lase o fantomă în urmă. Hei, vrei să-ți citesc viitorul? Știu, știu, e oarecum înspăimântător, dar promit, sunt bună la asta!

Se gândea că ar fi distractiv să-mi tragă o sperietură așa cum le făcea turiștilor, din moment ce nu voi sta în New Orleans prea mult; credea de asemenea că, cu cât va fi mai drăguță cu mine, cu atât mai repede voi curăța apartamentul lui Hadley, ca să se poată folosi din nou de el.

— Sigur, am spus încet. Poți să-mi ghicești viitorul acum dacă vrei.

Asta putea să constituie o evaluare a talentului Ameliei. Cu siguranță, nu semăna deloc cu stereotipul vrăjitoarei. Amelia părea curată și strălucitoare și sănătoasă, ca o casnică fericită din suburbii, cu un Ford Explorer și un setter irlandez. Dar cât ai clipi, Amelia scoase din buzunarul pantalonilor săi scurți un pachet de tarot și-l puse pe măsuta de cafea.

Începu să așeze cărțile într-un mod rapid și profesionist care nu avea nici un înțeles pentru mine.

După ce se uită cam un minut la cărți, nu-și mai plimbă privirea de la o carte la alta, ci și-o fixă asupra mesei. Fața i se înroși; închise ochii, ca și cum s-ar fi simțit umilită. Bineînțeles că era.

— Bine, zise în cele din urmă, cu o voce calmă și fără expresie. Ce ești?

— Telepat.
— Întotdeauna fac presupuneri! De ce nu învăț odată!
— Nimeni nu crede că sunt înspăimântătoare, am spus încercând să par blajină, iar ea se cutremură.
— Păi, n-o să mai fac aceeași greșeală din nou, zise. Părei să știi mai multe despre supra decât oamenii obișnuiți.
— Și învăț în fiecare zi tot mai mult.
Chiar și pentru urechile mele propria-mi voce părea sinistră.
— Acum va trebui să-i spun supraveghetorului meu că am zbârcit-o, zise proprietărea.
Părea tristă pe cât era asta de posibil pentru ea. Nu prea mult.
— Ai un... mentor?
— Da, o vrăjitoare mai în vârstă care urmărește oarecum progresele noastre ca profesioniști în primii trei ani.
— De unde știi când ajungi profesionist?
— Oh, trebuie să treci examenul, explică Amelia, ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre chiuvetă.
Cât ai zice pește, spălase cana de cafea și filtrul, le pusese în scurgător și ștersese chiuveta.
— Așadar, începem să împachetăm mâine? am întrebat.
— De ce nu chiar acum?
— Mi-ar plăcea să trec eu mai întâi prin lucrurile lui Hadley, am spus încercând să nu par iritată.
— Oh. Sigur că da.
Încerca să arate ca și cum s-ar fi gândit deja la asta.
— Și cred că va trebui să mergi la regină în seara asta, nu?
— Nu știu.
— Oh, pun pariu că te așteaptă. Aseară a fost aici cu tine un vampir înalt, brunet și frumos? Cu siguranță, îmi pare cunoscut.
— Bill Compton, am zis. Da, a trăit în Louisiana ani buni și a făcut câteva treburi pentru regină.
Se uită la mine uimită.
— Oh, am crezut că o cunoștea pe verișoara ta.
— Nu, am spus. Mulțumesc că m-ai trezit ca să mă pot apuca de lucru și mulțumesc că vrei să mă ajuți.
Era încântată că pleca, pentru că nu fusesem așa cum se așteptase, și voia să se gândească la mine și să dea niște telefoane surorilor vrăjitoare din zona Bon Temps.
— Holly Clearly, am spus. Ea e cea pe care o cunosc cel mai bine.
Amelia icni și spuse la revedere, cu glas tremurat. Plecă la fel de brusc cum venise.
Dintr-odată, m-am simțit bătrână. Abia apărusem și într-o oră transformasem o tânără vrăjitoare fericită într-o femeie anxioasă.
Dar în timp ce scoteam un caiet și un creion – exact de-acolo de unde trebuiau să fie, adică din sertarul cel mai apropiat de telefon – ca să-mi schițez un plan de acțiune, m-am consolată cu gândul că Amelia avusese mare nevoie de palma mentală pe care i-o dădusem. Dacă n-ar fi venit de la mine, ar fi putut veni de la cineva care chiar îi voia răul.

Capitolul 15

AVEAM NEVOIE DE CUTII, asta era sigur. Așadar, aveam nevoie de bandă adezivă, multă, și un marker, și probabil o foarfecă. Și, în cele din urmă, aveam nevoie de o camionetă care să transporte tot ce împachetam în Bon Temps. Îl puteam ruga pe Jason să conducă, sau puteam închiria o camionetă, sau îl puteam întreba pe domnul Cataliades dacă știa vreuna pe care să o împrumut. Dacă se adunau multe lucruri, probabil că voi închiria o mașină și o remorcă. Nu mai făcusem niciodată asta, dar cât de greu putea să fie? Din moment ce nu aveam chiar acum un mijloc de locomoție la dispoziție, nu exista nici o modalitate să obțin cele necesare. Dar la fel de bine aș fi putut începe să sortez, din moment ce, cu cât terminam mai devreme, cu atât mai repede mă puteam întoarce la

muncă, departe de vampirii din New Orleans. Eram bucuroasă, într-un colț al minții mele, că venise și Bill. Oricât de furioasă aș fi fost uneori pe el, îmi era apropiat. În fond, era primul vampir pe care-l întâlnisem vreodată, și încă mi se mai părea miraculos felul în care se întâmplase totul.

Intrase în bar și fusesem fascinată de faptul că nu-i puteam auzi gândurile. Apoi, mai târziu în aceeași seară, îl salvasem de secătuitori. Am oftat gândindu-mă cât de bine fusese totul până când îl chemase cea care-l făcuse vampir, Lorena, acum și ea moartă definitiv.

M-am scuturat. Nu era momentul pentru o călătorie printre amintiri. Era timpul pentru acțiune și decizii. Am hotărât să încep cu hainele.

După cincisprezece minute, mi-am dat seama că avea să-mi fie ușor cu hainele. Pe cele mai multe dintre ele aveam să le dau. Nu numai că gusturile mele erau radical diferite de ale ei, dar ea avusese șolduri mai înguste și sâni mai mici, iar culoarea pielii ei era diferită de a mea. Lui Hadley îi plăcuseră hainele în culori închise, dramatice, iar eu eram o persoană mai discretă. M-am întrebat în legătură cu una sau două bluze și fuste subțiri și negre, dar când le-am probat arătam ca unii dintre fanii colților care se învârteau prin barul lui Eric. Nu era imaginea pe care mi-o doream. În grămada "de păstrat" am pus doar o mână de maiouri, vreo două perechi de pantaloni scurți și pantaloni de pijama.

Am găsit o cutie mare cu saci de gunoi pe care i-am folosit ca să împachetez hainele. Pe măsură ce terminam cu fiecare sac, îl scoteam pe hol ca să păstrez ordinea în apartament.

Era aproape de prânz când m-am apucat de treabă, iar orele au trecut rapid după ce am descoperit cum să pornesc CD-playerul lui Hadley. O mare parte din muzica pe care o avea era cântată de artiști care nu se număraseră niciodată printre preferații mei, asta nu era nici o surpriză – dar era interesant să-i ascult. Avea o grămadă de CD-uri: No Doubt, Nine Inch Nails, Eminem, Usher.

Ajunsesem la sertarele din dormitor când a început să se întunece. Am luat o pauză de un moment ca să stau în înserarea plăcută și să urmăresc orașul cum se pregătește pentru orele nopții. New Orleans era acum orașul nopții. Întotdeauna fusese un oraș cu o viață de noapte zgomotoasă și colorată, dar acum era un centru pentru ne-vii, astfel încât întregul său caracter se schimbese. Jazzul de pe Bourbon Street era acum interpretat, în cea mai mare parte, de mâini care văzuseră ultima dată lumina soarelui cu multe decenii în urmă. Puteam auzi sunetul pierdut al notelor, muzica plăcută a depărtărilor. Am stat pe un scaun și am ascultat un moment, și am sperat că voi ajunge să văd ceva din oraș cât eram aici. Acesta nu seamănă cu nici un alt oraș din America; nu semăna nici înainte de venirea vampirilor, și nici acum, după apariția lor. Am oftat și mi-am dat seama că mi-era foame. Bineînțeles, Hadley nu avea nici un fel de mâncare în apartament, și nu aveam să încep să beau sânge. Detestam să trebuiască să-i cer ceva Ameliei. În seara asta, oricine ar fi venit să mă ducă la regină poate mă ajuta să trec și pe la magazinul alimentară. Oare nu era cazul să fac un duș și să mă schimb?

Când m-am întors să intru în apartament, am zărit șervetele mucegăite pe care le dădusem afară seara trecută. Miroseau mult mai puternic, ceea ce m-a surprins. Aș fi crezut că mirosul mai dispăruse până acum. În schimb, mi s-a tăiat respirația de dezgust când m-am aplecat să iau coșul să-l bag înăuntru. Intenționez să le spăl. Într-un colț al bucătăriei exista unul din acele seturi cu mașină de spălat și uscător, cu uscătorul deasupra. Ca un turn al curățeniei.

Am încercat să scutur șervetele, dar se uscaseră, formând o grămadă rigidă și compactă. Exasperată, am tras de unul din colțurile unuia dintre șervete, și, cu puțină rezistență, chestia care ținea șervetele la un loc și mucegaiul albastru cedară în fața ochilor mei.

— Oh, rahat, am spus cu voce tare în apartamentul tăcut. Oh, nu.

Fluidul care se uscăse și lipise șervetele era sânge.

— Oh, Hadley, am zis. Ce ai făcut?

Mirosul era la fel de îngrozitor ca și șocul. M-am așezat la masa mică din bucătărie. Urme de sânge uscat căzuseră pe podea și se lipiseră de brațele mele. Nu puteam citi gândurile unui șervet, pentru numele lui Dumnezeu. Calitatea mea nu-mi era de nici un folos. Aveam nevoie de... o vrăjitoare. Cum ar fi cea pe care o pedepsisem și o trimiseseam la plimbare. Îhî, exact ca aia.

Dar mai întâi trebuia să verific întregul apartament, ca să văd dacă-mi mai rezerva și alte surprize.

Oh, da. Îmi rezerva.

Cadavrul era în debaraua din hol.

Nu se simțea nici un miros, deși cadavrul, un bărbat tânăr, probabil că stătuse acolo tot timpul cât verișoara mea fusese moartă. Poate tânărul era un demon? Dar nu semăna deloc cu Diantha sau Gladiola, sau cu domnul Cataliades, că tot veni vorba. Dacă șervetele începuseră să miroasă, ai crede că... oh, poate aveam pur și simplu noroc. Și asta era o problemă la care trebuia să aflu răspuns, și bănuiam că aveam să-l gășesc jos, la parterul casei.

Am bătut la ușa Ameliei. A răspuns imediat și am văzut peste umărul ei că apartamentul, deși, bineînțeles, era la fel ca al lui Hadley, era plin de culori vii și de energie. Îi plăceau galbenul, și bejul, și coraiul, și verdele. Mobila ei era modernă și cu tapițerie moale, iar părțile din lemn fuseseră peste măsură de lustruite. Așa cum bănuisem, nu găseai nici o pată în apartamentul Ameliei.

— Da? zise într-un fel oarecum supus.

— Bine, am zis ca și cum aș fi adus o creangă de măslin. Am o problemă și bănuiesc că și tu ai una.

— De ce spui asta? întrebă.

Expresia ei deschisă dispăruse, ca și cum o figură neutră m-ar fi ținut departe de mintea ei.

— Ai pus o vrajă de stază pe apartament, nu-i așa? Ca să păstrezi totul exact cum era. Înainte să-l sigilezi împotriva intrușilor?

— Da, zise precaută. Ți-am spus asta.

— Nimeni nu a fost în apartament din noaptea în care a murit Hadley?

— Nu pot să-ți dau cuvântul meu, pentru că presupun că o vrăjitoare sau un vrăjitor foarte bun ar fi putut să împrăștie vraja mea. Dar, din câte știu eu, nimeni nu a fost aici.

— Așadar, nu știi că ai sigilat un cadavru înăuntru? Nu știu la ce fel de reacție mă așteptam, dar Amelia a fost destul de relaxată.

— Bine, zise sec. Poate că a și înghițit în sec. Bine. Cine este?

Pleoapele îi fluturară ceva mai mult. Poate nu era chiar atât de relaxată.

— Chiar nu știu, am spus atentă. Va trebui să mergi să vezi.

În timp ce urcam scările, am continuat.

— A fost omorât acolo, iar mizeria a fost curățată cu șervetele. Erau în coș.

I-am povestit cum găsisem șervetele.

— Holly Cleary mi-a spus că i-ai salvat viața fiului ei, zise Amelia.

Asta m-a luat pe nepregătite. Și m-a făcut să mă simt îngrozitor.

— Poliția l-ar fi găsit până la urmă, am spus. Eu doar am grăbit lucrurile puțin.

— Doctorul i-a spus lui Holly că dacă fiul ei nu ar fi ajuns la spital atunci, sângerarea din creier nu s-ar fi oprit la timp, zise Amelia.

— Atunci e bine, am spus cât se poate de jenată. Cum se simte Cody?

— Bine, zise vrăjitoarea. O să fie bine.

— Intre timp, avem o problemă chiar aici, i-am amintit.

— Bine, hai să vedem cadavrul.

Amelia se străduia din răzputeri să aibă un ton neutru.

Îmi plăcea oarecum vrăjitoarea asta.

Am condus-o la debara. Lăsasem ușa deschisă. A pășit înăuntru. Nu a scos un sunet. Când a ieșit, bronzul ei strălucitor avea o ușoară nuanță verzuie. Se sprijini de perete.

— Este un vârcolac, rosti încet, o clipă mai târziu. Vraja pe care o pusese peste apartament păstrase totul proaspăt. Sângele începuse să miroasă puțin înainte ca vraja să fie aruncată, iar când eu am intrat în apartament vraja fusese ruptă. Acum șervetele miroseau a putreziciune. Corpul nu avea încă nici un miros, ceea ce m-a surprins puțin, dar mi-am imaginat că va avea dintr-o clipă într-alta. Cu siguranță, corpul se va descompune rapid acum, că fusese eliberat de magia Ameliei, iar ea încerca din răzputeri să nu sublinieze cât de bine lucruse.

— Îl cunoști?

— Da, îl cunosc, zise. Comunitatea supranaturală nu este atât de mare, nici chiar în New Orleans. E Jake Purifoy. Asigura paza la nunta reginei.

Trebuia să mă așez. Am ieșit din debara și am alunecat pe perete în jos în fața Ameliei. Ea stătea lipită de zidul opus. Abia dacă știam de unde să încep cu întrebările.

— Asta însemnând atunci când s-a căsătorit cu regele Arkansasului?

Mi-am amintit ce spusese Felicia, și fotografia de nuntă pe care o văzusem în albumul lui Al Cumberland. Sub acea coafură elaborată se afla regina? Când Quinn a pomenit de aranjamentele pentru o nuntă în New Orleans, la nunta asta se referea?

— Regina, după spusele lui Hadley, este bi, îmi explică Amelia. Așa că da, s-a căsătorit cu un tip. Acum au o alianță.

— Nu pot avea copii, am spus.

Știu, asta era evident, dar nu înțelegeam treaba cu alianța.

— Nu, dar dacă nu le înfîge nimeni o țeapă în inimă, vor trăi veșnic, așa că moștenirea nu e un subiect important, zise Amelia. Durează luni, chiar ani de negocieri, ca să se stabilească regulile pentru o astfel de nuntă. Contractul poate dura la fel de mult. Amândoi trebuie să-l semneze. Asta e o ceremonie plină de fast care are loc înaintea nunții. De fapt, nu trebuie să-și petreacă viețile împreună, știi, dar trebuie să se viziteze de vreo două ori pe an. Vizite conjugale.

Oricât de fascinantă ar fi fost toată povestea, era pe lângă subiect în acest moment.

— Așadar, tipul ăsta din dulap făcea parte din forțele de securitate.

Lucrase pentru Quinn? Nu spusese Quinn că unul dintre angajații lui dispăruse în New Orleans?

— Da, nu am fost invitată la nuntă, evident, dar am ajutat-o pe Hadley să se îmbrace. El a venit să o ia.

— Jake Purifoy a venit să o ia pe Hadley la nuntă?

— Da. Era pus la patru ace în noaptea aia.

— Și era noaptea nunții.

— Da, în noaptea de dinaintea morții lui Hadley.

— L-ai văzut plecând?

— Nu, eu doar... Nu. Am auzit mașina oprind. Am privit pe fereastra livingului și l-am văzut pe Jake intrând. Îl cunoșteam, oarecum din întâmplare. Am o prietenă care ieșea cu el. M-am întors la ce făceam în momentul ăla, cred că mă uitam la televizor, și după un timp am auzit mașina plecând.

— Deci se poate ca el să nu fi plecat deloc. Se holbă la mine cu ochii mari.

— Se poate, recunosc, în cele din urmă, cu o voce ca și cum i s-ar fi uscat complet gâtul.

— Hadley era singură când a venit să o ia, corect?

— Când am coborât din apartament, am lăsat-o singură acolo.

— Eu am venit aici doar ca să golesc apartamentul verișoarei mele, am spus, privindu-mi picioarele goale. (Nu-mi plăcea prea mult de ea, oricum.) Acum, am un cadavru în brațe. Ultima dată când am scăpat de un cadavru, i-am spus vrăjitoarei, am avut un ajutor mare și puternic și am înfășurat cadavrul în perdeaua de la duș.

— Așa ai făcut? rosti pierită Amelia.

Nu părea prea fericită să intre în posesia acestei informații.

— Da, am încuviințat. Nu-l omorâserăm noi. Doar a trebuit să scăpăm de cadavru. Am crezut că vom fi acuzați de moartea lui, ba chiar sunt sigură că am fi fost.

M-am mai holbat puțin la lacul de pe unghiile mele de la picioare. Făcusem o treabă bună la început, un roz plăcut, strălucitor, dar acum trebuia fie înprospătat, fie șters. Am încetat să mă gândesc la alte lucruri și, deprimată, am contemplat cadavrul. Zăcea în dulap întins pe podea, împins sub cel mai de jos raft. Bănuiam că Jake Purifoy fusese un bărbat frumos. Avea părul castaniu-închis și o constituție athletică. Deși fusese îmbrăcat pentru o nuntă formală, și Amelia spusese că arăta foarte bine, acum era dezbrăcat. O întrebare minoră: unde-i erau hainele?

— Am putea s-o sunăm pe regină, zise Amelia. În fond, cadavrul a fost aici, și fie Hadley l-a ucis, fie l-a ascuns. În nici un caz nu ar fi putut muri în noaptea în care s-a dus cu Waldo la cimitir.

— De ce nu?

Am avut brusc un gând îngrozitor.

— Ai un telefon mobil? am întrebat ridicându-mă în picioare în timp ce vorbeam.

Amelia îmi confirmă că avea.

— Sună la palatul reginei. Spune-le să trimită pe cineva chiar acum.

— Ce?!

Avea o privire confuză, dar continua să formeze numerele.

Privind în dulap, am putut vedea degetele cadavrului chircindu-se.

— Se trezește, am spus liniștită. I-a luat doar o secundă să priceapă.

— Aici e Amelia Broadway de pe Chloe Street! Trimiteti un vampir mai vechi imediat, țipă în telefon. Un nou vampir se trezește!

Acum vampirul era în picioare și am fugit amândouă spre ușă.

Nu am reușit să scăpăm.

Jake Purifoy se afla pe urmele noastre și era înfometat.

Din moment ce Amelia era în urma mea (eu aveam un pas avans), s-a aplecat să o apuce de gleznă. Ea a țipat în timp ce se prăbușea, iar eu m-am întors să o ajut. Nu m-am gândit deloc, pentru că altfel, dacă aș fi făcut-o, aș fi continuat să merg spre ușă. Degetele noului vampir erau încleștate ca o cătușă pe glezna dezgolită a Ameliei, iar el o trăgea pe podeaua lustruită. Ea zgâria cu degetele podeaua, încercând să găsească ceva care să-i oprească înaintarea către gura lui, larg deschisă, cu colții complet ieșiți, oh, Doamne! Am apucat-o de încheieturi și am început să trag. Nu-l cunoscusem pe Jake Purifoy când era în viață, așa că nu știam cum fusese. Și nu puteam găsi nimic uman rămas pe chipul său, nimic la care puteam face apel.

— Jake! am strigat. Jake Purifoy! Trezește-te!

Bineînțeles că asta nu ne-a fost de nici un ajutor. Jake se transformase în ceva ce nu era un coșmar, ci un permanent... altceva, și nu putea fi trezit din această stare. Scotea un sunet de genul mrrr-mrrr-mrrr – era cel mai înfometat tip pe care-l văzusem vreodată, apoi mușcă din pulpa Ameliei, iar aceasta țipă.

Era ca și cum ar fi prins-o un rechin. Dacă mai trăgeam de ea, el ar fi putut să smulgă bucata pe care dinții săi o apucaseră. Acum sugea din rana de la picior, iar eu îl pocneam în cap cu călcâiul, blestemând lipsa pantofilor. Am lovit cu toată forța, iar pe noul vampir nu l-a deranjat deloc. A scos un sunet de protest, dar a continuat să sugă, iar vrăjitoarea țipa întruna din cauza durerii și a șocului. Pe masa din spatele unuia dintre fotolii era un sfeșnic, un sfeșnic înalt, din sticlă, greu. Am smuls lumânarea din el, l-am apucat cu ambele mâini și l-am lovit în cap pe Jake Purifoy cu toată forța de care eram în stare. Sângele începu să-i curgă din rană, foarte încet; așa sângerează vampirii. Sfeșnicul se sparse cu o pocnitură, iar eu am rămas cu mâinile goale și cu un vampir furios. Și-a ridicat fața mânjită de sânge ca să se holbeze la mine, și sper că nu voi mai vedea vreodată în viața mea o astfel de privire. Îi apucase o furie nebună, parcă era un câine turbat.

Dar dădu drumul piciorului Ameliei, iar ea începu să se îndepărteze târându-se. Era evident rănită, și se târa destul de încet, dar făcea efortul. Lacrimi îi alunecau pe față, iar respirația ei se auzea puternic, aspră în tăcerea nopții. Am auzit o sirenă apropiindu-se și am sperat că venea spre noi. Deși avea să fie prea târziu. Vampirul se arunca acum asupra mea ca să mă doboare, iar eu nu am avut timp să mă gândesc la nimic.

M-a mușcat de mână și am crezut că dinții îmi vor intra în os. Dacă nu aș fi ridicat brațul, și-ar fi înfipt dinții în gâtul meu și asta mi-ar fi fost fatal. Era de preferat brațul, dar în acest moment durerea era atât de intensă încât aproape am leșinat, și era mai bine să nu fac asta. Corpul lui Jake Purifoy zăcea greu peste al meu, iar mâinile sale îmi apăseau brațul liber pe podea. Dar un alt fel de foame se trezea în noul vampir, iar eu i-am simțit dovada apăsându-mi coapsa. Își eliberă o mână ca să mă tragă de pantaloni.

Oh, nu... asta era rău. O să mor în următoarele câteva minute, aici în New Orleans, în apartamentul verișoarei mele, departe de prieteni și familie.

Fața și mâinile noului vampir erau pline de sânge.

Amelia se târa curajoasă pe podea spre noi, cu sângele șiroindu-i din picior. Ar fi trebuit să fugă, din moment ce nu mă putea salva. Gata cu sfeșnicele. Dar Amelia avea o altă armă, iar ea întinse o mână ce tremura violent, ca să atingă vampirul. "Utinam hic sanguis în ignem commutet!"²⁵ Strigă.

Vampirul se trase în spate, țipând și zgâriindu-și fața, care fu bruscată acoperită de mici flăcări șerpuitoare, albastre.

Și poliția intră pe ușă.

Și ei erau tot vampiri.

Pentru un moment interesant, ofițerii de poliție au crezut că noi l-am atacat pe Jake Purifoy. Amelia și cu mine, sângerând și țipând, stăteam lipite de zid. Dar, între timp, vraja Ameliei aruncată asupra tânărului ne-viu și-a pierdut eficacitatea, iar acesta s-a repezit la cel mai apropiat polițist în uniformă, care se întâmpla să fie o femeie de culoare, cu un spate drept și mândru și un nas acvilin. Polițista își scoase bastonul și-l folosi cu o neglijență disprețuitoare față de dinții noului vampir. Partenerul ei, un bărbat foarte scund, a cărui piele era de culoarea caramellei, bâjbâia să deschidă o sticlă de Sângeadevărat prinsă la centură ca orice altă unealta. Îi smulse capacul cu dinții, și-i puse gâtul de cauciuc în gura flămândă a lui Jake Purifoy. Brusc, se făcu liniște, în timp ce noul vampir sugea conținutul sticlei. Noi ceilalți am rămas gâfâind și sângerând.

— O să fie liniștit acum, zise femeia ofițer, ritmul vocii sale spunându-mi că era mai mult africană decât americană. Cred că l-am împlânzit.

Amelia și cu mine ne-am prăbușit la podea, după ce bărbatul ofițer ne-a făcut un semn cu capul ca să ne dea de știre că pericolul trecuse.

— Scuze că ne-am înșelat asupra infractorului, zise cu o voce la fel de caldă ca untul topit. Doamnelor, sunteți bine?

Era un lucru bun că vocea îi era atât de liniștitoare, căci avea colții scoși. Cred că plăcerea sângelui și violența determinaseră această reacție, dar era tulburătoare la un ofițer de poliție.

— Cred că nu, am spus. Amelia sângerează destul de rău și cred că și eu la fel.

Mușcătura nu mă durea atât de rău pe cât aveam să simt mai târziu. Saliva vampirilor secretă o cantitate mică de anestezic, împreună cu un agent de vindecare. Dar agentul de vindecare era menit să sigileze înțepăturile colților, nicidecum rănilor, locurile unde carnea era sfâșiată.

— O să avem nevoie de un doctor. Întâlnisem un vampir în Mississippi care putea vindeca răni grave, dar era un talent rar.

— Sunteți amândouă ființe umane? întrebă. Femeia polițist cânta ceva în șoaptă, într-o limbă străină, noului vampir. Nu știam dacă fostul vârcolac Jake Purifoy putea vorbi acea limbă, dar cu siguranță o recunosc atunci când o auzi. Arsurile de pe fața sa se vindecau în timp ce stăteam acolo.

— Da, am spus.

În timp ce așteptam să vină paramedicii, Amelia și cu mine ne sprijineam una de cealaltă fără să scoatem o vorbă. Țasta era al doilea cadavru pe care-l găsisem într-un dulap sau era al treilea? m-am întrebat de ce mai deschideam ușile dulapurilor.

— Ar fi trebuit să știm, zise Amelia slab. Când nu a mirosit deloc, ar fi trebuit să ne dăm seama.

— De fapt, mi-am dat seama. Din moment ce a fost doar cu treizeci de secunde înainte să se trezească, nu ne-a făcut mare bine, am zis.

Vocea mea era la fel de slabă ca a ei.

Totul deveni foarte confuz după aceea. Mă tot gândeam că ar fi un moment potrivit să leșin dacă tot era să o fac, pentru că ăsta era un proces în care nu voiam să fiu implicată; dar pur și simplu nu am putut leșina. Paramedicii erau niște bărbați tineri foarte drăguți care păreau să creadă că petrecuserăm cu un vampir, iar lucrurile scăpaseră de sub control. Cred că niciunul dintre ei nu avea să ne sune prea curând pe Amelia sau pe mine, pentru o întâlnire.

— Nu vrei să ai de-a face cu vampirii, chérie²⁶, zise bărbatul care se ocupa de mine.

Pe ecuson scria Delagardie.

— Se zice că sunt atrăgători pentru femei, dar n-ai crede câte biete fete a trebuit să peticim. Și ele au fost cele norocoase, zise Delagardie sever. Cum te numești, domnișoară?

— Sookie, am spus. Sookie Stackhouse.

— Mă bucur să te cunosc, domnișoară Sookie. Dumneata și prietena dumitale păreți a fi niște fete drăguțe. Ar trebui să aveți de-a face cu persoane mai normale, cu persoane în viață. Orașul ăsta e copleșit de morți, acum. Era mai bine când toată lumea respira, pe bune. Acum, hai să te ducem la spital și să-ți punem câteva copci. Ți-aș strânge mâna dacă nu ai fi plină de sânge, zise. Îmi zâmbi brusc, un zâmbet larg, alb și încântător. Ți dau un sfat bun, pe gratis, domnișorico.

Am zâmbit, dar era ultima oară când făceam asta pentru o bună bucată de timp. Durerea începea să

se facă simțită. Foarte curând, am devenit preocupată să-i fac față.

Amelia s-a dovedit o adevărată luptătoare. Dinții îi erau încleștați, lupta să-și păstreze cunoștința și chiar a reușit tot drumul până la spital. Urgențele păreau a fi pline. Printr-un cumul de factori: sângeram, eram escortate de polițiști, și prietenosul Delagardie și partenerul său au pus o vorbă bună pentru noi, Amelia și cu mine am fost introduse imediat în spații pentru consultații separate de perdele. Nu eram una lângă cealaltă, dar așteptam să fim văzute de un doctor. Eram recunoscătoare. Știam că asta era o mare realizare pentru camera de gardă a unui oraș.

În timp ce ascultam forfota de lângă mine, am încercat să nu înjur din cauza durerii din braț. În momentele în care nu aveam accese de durere atât de violente, mă întrebam ce se întâmplase cu Jake Purifoy. Polițiștii vampiri îl duseseră într-o celulă pentru vampiri, la închisoare, sau totul fusese iertat din moment ce era un vampir nou fără experiență? Fusese emisă o lege în legătură cu asta, dar nu-mi puteam aminti termenii și pedepsele. Era greu pentru mine să mă gândesc prea mult la asta. Știam că tânărul era o victimă a noii sale stări; că vampirul care-l crease ar fi trebuit să fie aici să-l ghideze la prima sa trezire și prima senzație de foame. Vampirul vinovat era cel mai probabil verișoara mea Hadley, care nu prea se așteptase să fie omorâtă. Doar vraja de stază pusă asupra apartamentului îl împiedicase pe Jake să se trezească cu luni în urmă. Era o situație ciudată, probabil fără precedent chiar și în anele vampirilor. Și un vârcolac care să devină vampir! Nu auzisem niciodată despre așa ceva. Se mai putea transforma?

M-am mai gândit și la alte câteva lucruri, din moment ce Amelia era prea departe pentru conversație, chiar dacă ar fi fost în stare să o facă. După vreo douăzeci de minute – timp în care am fost deranjată doar de o asistentă care-și notă câteva informații –, am fost surprinsă să-l văd pe Eric holbându-se de după perdea.

— Pot intra? întrebă încordat.

Avea ochii mari și vorbea cu grijă. Am realizat că, pentru un vampir, mirosul sângelui din camera de gardă era încântător și învăluitor. I-am zărit o sclipire a colților.

— Da, am spus, uimită de prezența lui Eric în New Orleans.

Nu aveam chiar dispoziția să-l văd pe Eric, dar nu avea nici un rost să-i spun fostului viking că nu putea intra în zona delimitată de perdele. Era o clădire publică și nu depindea de dorința mea. Oricum, ar fi putut pur și simplu să stea afară și să vorbească cu mine prin perdea până descoperea ce venise să descopere. Despre Eric puteai spune orice, dar nu că știa să renunțe la ce-și pusese în gând.

— Ce naiba faci aici în oraș, Eric?

— Am venit să negociez cu regina pentru serviciile tale în timpul summitului. De asemenea, Maiestatea Sa și cu mine trebuie să negociem câte persoane pot aduce cu mine.

Îmi zâmbi. Efectul era tulburător, cu colți și tot tacâmul.

— Aproape că am ajuns la o înțelegere. Pot veni cu trei, dar vreau să negociez pentru patru.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Eric, am izbucnit. Asta este cea mai jalnică scuză pe care am auzit-o vreodată. Ai auzit de invenția modernă cunoscută sub numele de telefon?

M-am foit agitată în patul îngust. Nu puteam găsi o poziție confortabilă. Fiecare nerv din trupul meu vibra ca urmare a spaimei provocate de întâlnirea cu Jake Purifoy, proaspătul copil al nopții. Speram ca atunci când, în cele din urmă, avea să mă consulte un doctor, să-mi dea un analgezic puternic.

— Lasă-mă în pace, bine? Nu ai nici un drept asupra mea. Sau vreo responsabilitate față de mine.

— Ba am.

Avea tupeul să pară surprins.

— Avem o legătură. Ai băut din sângele meu când ai avut nevoie de putere ca să-l eliberezi pe Bill în Jackson. Și am făcut dragoste des, după cum ai spus tu.

— M-ai obligat să spun, am protestat.

Și dacă păream puțin plângăcioasă, la naiba, consideram că era în regulă să mă smiorcăi nițel. Eric fusese de acord să salveze o prietenă de-a mea aflată în pericol, dacă îi spuneam adevărul. Fusese asta șantaj? Da, eu așa credeam.

Dar nu exista nici o modalitate să-mi iau cuvintele înapoi. Am oftat.

— Oricum, cum ai ajuns aici?

— Regina urmărește îndeaproape ce se întâmplă cu vampirii din orașul ei. Am crezut că e bine să

vin să-ți ofer sprijin moral. Și, bineînțeles, dacă ai nevoie să te curăț de sânge... Ochii îi străluceau în timp ce-mi inspecta brațul. Aș fi fericit să o fac.

Aproape că am zâmbit, fără voia mea. Nu renunța niciodată.

— Eric, se auzi vocea rece a lui Bill, iar acesta se strecură pe după perdea pentru a i se alătura lui Eric la capul patului meu.

— De ce nu sunt surprins să te văd aici? întrebă Eric pe un ton care exprima clar neplăcerea.

Furia lui Eric nu era ceva ce Bill putea să ignore. Eric avea un rang superior față de Bill, și se uita de sus la vampirul mai tânăr. Bill avea în jur de o sută treizeci și cinci de ani; Eric avea probabil peste o mie. (Îi întrebasesm cândva, dar părea cu adevărat să nu știe.) Eric avea o personalitate de lider. Bill era mai fericit pe cont propriu. Singurul lucru pe care-l aveau în comun era că amândoi făcuseră dragoste cu mine; și chiar în acel moment mă enervau cumplit.

— Am auzit pe frecvența poliției la cartierul general al reginei că poliția vampirilor a fost chemată să supună un vampir proaspăt, și am recunoscut adresa, zise Bill drept explicație. Bineînțeles, am aflat unde a fost adusă Sookie și am venit aici cât de repede am putut. Am închis ochii.

— Eric, o obosești, zise Bill cu o voce chiar mai rece decât de obicei. Ar trebui să o lași pe Sookie în pace.

A urmat un moment lung de tăcere. Am fost copleșită de o emoție puternică. Am deschis ochii și le-am privit fețele, pe rând. Odată, îmi doream să pot citi gândurile vampirilor.

Din câte îmi puteam da seama din expresia lui, Bill își regreta amar cuvintele, dar de ce? Eric se uita la Bill cu o expresie în care hotărârea se îmbina cu ceva mai puțin definit; regret, poate.

— Înțeleg oarecum de ce vrei s-o ții pe Sookie izolată cât e în New Orleans, zise Eric.

R-urile sale deveniră mai sonore, așa cum se întâmpla când era furios. Bill privea în altă parte.

În ciuda durerii care-mi pulsa în braț, în ciuda exasperării pe care mi-o provocau amândoi, ceva din mine se trezi și luă aminte. În tonul lui Eric exista o semnificație clară. Lipsa de răspuns din partea lui Bill era curioasă... și de rău augur.

— Ce? am zis mutându-mi privirea de la unul la celălalt.

Am încercat să mă ridic într-un cot, în cel care nu era rănit. Am simțit un puternic junghi dureros în brațul de care fusesem mușcată. Am apăsat pe buton ca să ridic capul patului.

— Ce-i cu toată povestea asta, Eric? Bill?

— Eric nu ar trebui să-ți dea motive de agitație când ai deja destule probleme, zise în cele din urmă Bill.

Deși nu excela în expresivitate, fața lui Bill era ceea ce bunica mea ar fi descris drept "mai tensionată decât pielea de pe o tobă". Eric își încrucișa mâinile la piept și privi în jos către ele.

— Bill? am întrebat.

— Întrebă-l de ce s-a întors în Bon Temps, Sookie, zise Eric foarte liniștit.

— Păi, bătrânul domn Compton a murit, iar el voia să-și reclame...

Nici măcar nu puteam descrie expresia de pe fața lui Bill. Inima începu să-mi bată mai repede. Panica îmi adună un nod în stomac.

— Bill?

Eric își întoarse capul, dar nu înainte să văd o urmă de milă pe chipul său. Nimic nu m-ar fi putut speria mai tare. Poate că nu sunt în stare să citesc gândurile unui vampir, dar în acest caz limbajul trupului spunea totul. Eric se întorcea pentru că nu voia să vadă pumnalul înfigându-se.

— Sookie, ai fi descoperit când o vedeai pe regină... Poate aș fi reușit să ascund totul de tine, pentru că nu ai înțelege... dar Eric a avut grijă de asta.

Bill îi aruncă lui Eric o privire care i-ar fi putut da o gaură în inimă.

— Când verișoara ta, Hadley, a devenit favorita reginei...

Și brusc am înțeles totul, am știut ce avea să spună, și m-am ridicat pe patul de spital cu un icnet, cu o mână la piept pentru că-mi simțeam inima luând-o razna. Dar Bill continuă, chiar dacă eu dădeam violent din cap.

— Se pare că Hadley a vorbit foarte mult despre tine și despre darul tău, ca să o impresioneze pe regină și să-i mențină interesul treaz. Iar regina știa că eram originar din Bon Temps. În unele nopți, m-am întrebat dacă a trimis pe cineva să-l ucidă pe ultimul dintre Comptoni ca să grăbească lucrurile.

Dar poate acesta chiar a murit de bătrânețe.

Bill privea în jos către podea, fără să vadă mâna mea stângă întinsă ca să-l oprească.

— Mi-a ordonat să mă întorc la casa mea, în care trăiam când eram om, să-ți ies în cale, să te seduc, dacă trebuie...

Nu puteam respira. Nu conta cât de tare îmi apăsa mâna dreaptă pieptul, nu puteam opri sfârâmarea inimii mele, înfigerea pumnalului adânc în carne.

— Voia ca darul tău de telepată să fie folosit în beneficiul ei, zise, și deschise gura să spună mai mult.

Ochii îmi erau atât de încețoșați de lacrimi încât nu puteam vedea bine, nu puteam vedea ce expresie avea pe chip, și nici nu-mi păsa. Dar nu puteam plânge atâta vreme cât era lângă mine. Nu aveam s-o fac.

— Ieși, am spus, cu un efort teribil.

Orice s-ar fi întâmplat, nu puteam suporta ca el să vadă durerea pe care o provocase.

A încercat să mă privească în ochi, dar ai mei erau plini de lacrimi. Orice ar fi vrut să-mi transmită, mă pierduse.

— Te rog, lasă-mă să termin, zise.

— Nu vreau să te mai văd vreodată-n viața mea, am șoptit. Niciodată.

Nu a spus nimic. Buzele i se mișcau ca și cum ar fi încercat să articuleze un cuvânt sau o propoziție, dar am clătinat din cap.

— Ieși, i-am spus cu o voce atât de plină de ură și durere, că nici nu mai semăna cu vocea mea.

Bill se întoarse și plecă, trecând de perdea în camera de gardă. Slavă Domnului, Eric nu se întoarse să-mi vadă chipul. Se întinse ca să mă atingă ușor pe picior înainte să plece și el.

Voiam să urlu. Voiam să omor pe cineva cu mâinile goale.

Trebuia să-mi revin. Nu puteam lăsa pe nimeni să mă vadă suferind atât de tare. Durerea se împletea cu o furie adâncă, așa cum nu mai simțisem vreodată. De furie și de durere, îmi era greață. Mușcătura lui Jake Purifoy nu era nimic pe lângă asta.

Nu puteam sta liniștită. Cu greutate, m-am ridicat din pat. Eram desculță, bineînțeles, și am observat cu o parte a minții mele ciudat de detașate că eram îngrozitor de murdară pe picioare. M-am mișcat cu greu în afara zonei de triere, am zărit ușile către zona de așteptare și am pornit în acea direcție. Mersul era o problemă.

O asistentă se repezi spre mine, cu un clipboard în mână.

— Domnișoară Stackhouse, un doctor va veni la dumneavoastră imediat. Știu că a trebuit să așteptați, și-mi pare rău, dar...

M-am întors să mă uit la ea și a tresărit, făcând un pas în spate. Am continuat să merg către ușă, cu pași nesiguri, dar cu un scop precis. Voiam să plec de acolo. În afară de asta, nu știam ce vreau. Am reușit să ajung la ușă, le-am împins și apoi m-am târât prin sala de așteptare ticsită de oameni. Mă potriveam perfect cu amestecul de pacienți și rude care așteptau să vadă un medic. Unii erau mai murdari și mai însângeați decât mine, unii erau mai bătrâni, iar alții, cu mult mai tineri. Mă sprijineam cu o mână de perete și am continuat să mă îndrept către ușă, către ieșire. Am reușit să ies.

Era mult mai liniște afară și era cald. Vântul sufla ușor. Eram desculță și fără un chior, stând sub luminile strălucitoare de la intrare. Nu aveam nici o idee unde mă aflam față de casă, și nici o idee dacă mă îndreptam într-acolo, dar știu că nu mai eram în spital.

Un cerșetor păși în fața mea.

— Ai ceva mărunt, surioară? întrebă. Și mie mi s-a cam sfârșit norocul.

— Arăt ca și cum așa avea ceva? l-am întrebat, cu o voce rezonabilă.

Părea la fel de lipsit de energie ca și asistenta. Zise:

— Scuze, și se dădu în spate.

Am făcut un pas după el. Am țipat:

— Nu am nimic! Și apoi am continuat cu o voce perfect calmă: Vezi, nu am avut nimic de la bun început.

Bombănea și tremura și l-am ignorat. Am pornit la drum. Ambulanța o luase la dreapta ca să ajungă aici, așa că eu am luat-o la stânga. Nu-mi puteam aminti cât de lungă fusese călătoria. În timpul ei,

vorbisem cu Delagardie. Fusesem o persoană diferită. Și am mers, și am mers. Am mers pe sub palmieri, am auzit ritmul muzicii, m-am sprijinit de obloanele caselor aflate la stradă.

În dreptul unor baruri, câțiva tineri ieșeau exact când treceam eu, iar unul dintre ei m-a apucat de mână. M-am repezit la el cu un țipăt și, cu un efort uriaș, l-am izbit de un perete. A rămas acolo, uimit și frecându-și capul, iar prietenii săi l-au tras deoparte.

— E nebună, a zis încet unul dintre ei. Las-o în pace.

Au pornit cu toții în cealaltă direcție.

După o vreme, mi-am revenit suficient cât să mă întreb de ce făceam asta. Dar răspunsul era vag. Când am căzut pe o bucată de trotuar spart, julindu-mi genunchiul destul de tare ca să înceapă să sângereze, noua durere fizică m-a făcut să-mi mai vin în fire.

— Faci asta ca să le pară rău că te-au rănit? m-am întrebat cu voce tare. Oh, Doamne, biata Sookie! A plecat de una singură din spital, înnebunită de durere, și a rătăcit singură pe străzile periculoase din Big Easy pentru că Bill a distrus-o.

Nu voiam ca numele meu să mai ajungă vreodată pe buzele lui Bill. Când mi-am mai revenit – doar puțin –, puterea reacției mele a început să mă surprindă. Dacă am mai fi fost un cuplu când aș fi aflat ce aflasem în seara asta, l-aș fi omorât; asta mi-era cât se poate de limpede. Dar și motivul pentru care a trebuit să plec din spital îmi era la fel de clar: nu aș fi putut să am de-a face cu nimeni de pe lumea asta, chiar atunci. Fusesem atacată cu cea mai dureroasă informație: primul bărbat care îmi spusese vreodată te iubesc nu mă iubise deloc.

Pasiunea sa fusese artificială.

Curtea pe care mi-o făcuse fusese atent regizată.

Trebuie să-i fi părut atât de ușuratică, atât de credulă, atât de dispusă să cedez în fața primului bărbat care-mi dedica puțin timp și efort ca să mă cucerească! Să mă cucerească! Chiar și această frază m-a făcut să mă simt mai rău. El nu s-a gândit niciodată la mine ca la un premiu.

Până când întreaga structură nu s-a prăbușit într-un singur moment, nu am realizat cât de mult din viața mea, în anul trecut, fusese clădit pe premisa falsă a iubirii și atenției lui Bill.

— I-am salvat viața, am spus, uimită. Am fost în Jackson și mi-am riscat viața pentru a o salva pe a lui, pentru că mă iubea.

O parte a creierului meu știa că asta nu era în întregime corect. O făcusem pentru că-l iubisem. Și eram uimită, în același timp, să-mi dau seama că dorința creatoarei sale, Lorena, fusese chiar mai tare decât ordinele reginei. Dar nu aveam dispoziția să despici firul emoțional în patru. Când m-am gândit la Lorena, un alt adevăr m-a izbit în stomac.

— Am omorât pe cineva pentru el, am spus, cuvintele plutind în noaptea neagră. Oh, Doamne! Am omorât pe cineva pentru el.

Eram acoperită de zgârieturi, julituri, sânge și mizerie, când am privit în sus și am văzut un semn pe care scria: Chloe Street. Aici era apartamentul lui Hadley, am realizat într-un târziu. Am luat-o la dreapta și am început din nou să merg.

În casă era întuneric; și sus, și jos. Poate Amelia era încă la spital. Nu aveam nici cea mai mică idee cât era ceasul sau cât mersesem.

Apartamentul lui Hadley era încuiat. Am coborât și am luat unul dintre ghivecele de flori pe care Amelia le așezase în apropiere de ușa ei. L-am cărat pe scări în sus și am spart un ochi de geam de la ușă. Am băgat mâna înăuntru, am descuiat ușa și am intrat. Nu a pornit nici o alarmă. Eram destul de sigură că poliția nu ar fi știut codul ca să o activeze la plecare, după ce făcuse ceea ce avea de făcut.

Am mers prin apartament, care era încă întors cu susul în jos de pe urma luptei noastre cu Jake Purifoy. Aveam curățenie în plus de făcut dimineața sau când... când viața mea ar fi reînceput. Am intrat în baie și am smuls de pe mine hainele pe care le purtam. Le-am ținut în mână și m-am uitat la ele un minut, la cât de groaznic arătau. Apoi am traversat holul, am deschis cea mai apropiată fereastră și am aruncat hainele peste balustradă. Aș fi vrut ca toate problemele să poată fi la fel de ușor eliminate, dar în același timp personalitatea mea reală era suficient de trează pentru a resimți o urmă de vină pentru că făceam mizerie și altcineva va trebui să o curețe. Nu așa proceda o Stackhouse. Acest gând nu era suficient de puternic pentru a mă face să cobor scările și să recuperez hainele murdare. Nu în acel moment.

După ce am fixat cu un scaun ușa pe care o forțasem și după ce am setat alarma cu numerele pe care le învățasem de la Amelia, am intrat la duș. Apa îmi irita numeroasele zgârieturi și tăieturi, iar mușcătura adâncă de pe braț începu din nou să sângereze. Oh, la naiba! Verișoara mea vampir nu avusese nevoie de produse de prim ajutor, bineînțeles. În cele din urmă, am găsit niște tampoane de bumbac pe care probabil le folosea la îndepărtarea machiajului, și am răscolit printr-unul din sacii cu haine până am găsit o eșarfă absurd de veselă cu imprimeu care imita blana de leopard. Neîndemânatică, am pus tampoanele peste rană și m-am legat cu eșarfa suficient de strâns.

În cele din urmă, îngrozitoarele așternuturi erau ultima mea grijă. M-am vârat cu greu în cămașa de noapte și m-am întins în pat, rugându-mă pentru uitare.

Capitolul 16

M-AM TREZIT OBOSITĂ, cu acel sentiment îngrozitor că într-o clipă îmi voi aminti lucruri îngrozitoare.

Sentimentul nu mă înșela.

Dar lucrurile rele trebuiau să ia o pauză, pentru că ziua începea cu o surpriză. Claudine stătea întinsă lângă mine în pat, sprijinită într-un cot, uitându-se plină de compasiune la mine. Iar Amelia era la capul patului într-un balansoar, cu piciorul bandajat sprijinit pe un taburet. Citea.

— Cum de ești aici? am întrebat-o pe Claudine. După ce îi văzusem pe Eric și pe Bill cu o noapte în urmă, m-am întrebat dacă nu cumva mă urmăriseră cu toții. Poate că și Sam avea să intre pe ușă într-o clipită.

— Ți-am spus: sunt nașa ta zână, zise Claudine. Claudine era de obicei cea mai veselă zână pe care o știu. Claudine era la fel de drăguță ca femeie, pe cât era fratele ei ca bărbat; poate chiar mai drăguță, deoarece personalitatea ei mai plăcută i se citea-n priviri. Avea, ca și el, părul negru, pielea albă. Astăzi purta pantaloni trei sferturi bleu și o tunică asortată, negru cu albastru. Era de o drăgălășenie eterică, sau cel puțin atât de eterică pe cât poți fi când ești îmbrăcat în pantaloni trei sferturi.

— Poți să-mi explici asta după ce mă duc la baie, am spus amintindu-mi de toată apa pe care o înghițisem când ajunsesem la chiuvetă noaptea trecută.

Plimbările mele făcuseră să-mi fie sete. Claudine se dădu jos din pat cu grație, iar eu am urmat-o neîndemânatică.

— Cu grijă, mă sfătui Amelia când am încercat să mă ridic prea brusc.

— Ce-ți face piciorul? am întrebat-o, când lumea s-a stabilizat în jurul meu.

Claudine mă ținea de mână, pentru orice eventualitate. M-am simțit bine să o văd pe Claudine și eram surprinzător de bucuroasă să o văd pe Amelia, chiar și schiopătând.

— Mă doare, zise. Dar spre deosebire de tine, am rămas la spital, iar rana mea a fost tratată cum trebuie.

Închise cartea și o puse pe măsuta de lângă balansoar. Arăta ceva mai bine decât bănuiam eu că arăt, dar nu era vrăjitoarea strălucitoare și fericită pe care o văzusem cu o zi în urmă.

— Am avut o experiență instructivă, nu-i așa? am spus, iar apoi respirația mi s-a tăiat când mi-am amintit cât de mult mă instruisem.

Claudine m-a ajutat să intru în baie, iar după de am asigurat-o că mă puteam descurca m-a lăsat singură. Am făcut cele necesare și am ieșit de-acolo simțindu-mă mai bine, aproape uman. Claudine scosese niște haine din geanta mea sport, iar pe noptieră era o cană din care ieșea abur. M-am sprijinit cu grijă de tăblia patului, cu picioarele încrucișate în fața mea, și am ținut cana în dreptul feței pentru a putea inspira aroma.

— Explică-mi treaba aia cu nașa zână, am zis.

Nu voiam să vorbesc despre nimic mai urgent, nu încă.

— Zânele sunt ființele supranaturale originale, zise Claudine. Din noi au apărut elfii și spiridușii casei și îngerii și demonii. Spiritele apei, omuleții verzi, toate spiritele naturii... toate sunt un fel de zâne.

— Și tu ce ești? întrebă Amelia.

Ameliei nu-i trecuse prin minte să plece și asta nu părea să o deranjeze pe Claudine.

— Încerc să devin înțeles, zise încet Claudine. Uriașii ei ochi căprui păreau luminoși.

— După ani în care am fost... un bun cetățean, cred că pot spune așa, am primit o persoană de care să am grijă. Sook, aici de față. Și ea chiar mi-a dat de furcă.

Claudine era mândră și fericită.

— Nu se presupune că ar trebui să previi durerea? am întrebat.

Dacă da, Claudine făcea o treabă îngrozitoare.

— Nu, așa vrea să pot. Expresia de pe chipul frumos al lui Claudine se umbri.

— Dar te pot ajuta să-ți revii în urma dezastrelor și uneori le pot preveni.

— Lucrurile ar fi mai rele fără tine prin preajmă? Încuviință cu mișcări energice ale capului.

— Te cred pe cuvânt, am zis. Cum de m-am ales cu o nașă zână?

— Nu am voie să spun, zise Claudine, iar Amelia își dădu ochii peste cap.

— Nu aflăm prea multe așa, interveni. Iar ținând cont de problemele pe care le-am avut noaptea trecută, poate nu ești cea mai competentă nașă zână, ce zici?

— Oh, exact, domnișoară Am-sigilat-apartamentul-ca-să-rămână-proaspăt, am răspuns indignată irațional de acest atentat la competența nașei mele.

Amelia se târî din scaunul ei, roșie la față de furie.

— L-am sigilat! S-ar fi trezit oricum, indiferent când s-ar fi trezit! Eu doar am amânat puțin momentul!

— Ar fi fost de ajutor dacă am fi știut că e acolo!

— Ar fi fost de ajutor în primul rând dacă idioata ta de verișoară nu l-ar fi omorât!

Amândouă țipam, apoi urmă o pauză în dialog.

— Ești sigură că asta s-a întâmplat? am întrebat. Claudine?

— Nu știu, zise, cu o voce fără expresie. Nu sunt omnipotentă sau omniscientă. Eu doar apar ca să intervin atunci când pot. Ți amintești când ai adormit la volan și eu am ajuns la timp ca să te salvez?

Și aproape că-mi provocase un atac de cord cu această acțiune, apărând pe scaunul din dreapta cât ai clipi.

— Da, am spus, încercând să par recunoscătoare și umilă. Îmi amintesc.

— E foarte, foarte greu să ajungi undeva atât de repede, zise. Pot face asta doar în cazuri de urgență maximă. Adică o urgență pe viață și de moarte.

Din fericire, am avut puțin mai mult timp când casa ți-a luat foc...

Claudine nu avea să ne explice nici o regulă, și nici natura celui ce stabilea regulile. Va trebui să scormonesc după ele în sistemul meu de credințe, care-mi fusese de ajutor întreaga viață. Dacă stăteam să mă gândesc, dacă era complet greșit, nu voiam să știu.

— Interesant, zise Amelia. Dar mai avem câteva lucruri pe care trebuie să le discutăm.

Poate era atât de arțăgoasă pentru că nu avea propria ei nașă zână.

— Despre ce vrei să vorbești mai întâi? am întrebat-o.

— De ce ai plecat azi-noapte din spital? Fața ei era încordată de resentimente.

— Ar fi trebuit să-mi spui. M-am târât pe scări noaptea trecută să văd dacă ești aici, și iată-te. Și baricadaseși și ușa. Așa că a trebuit să cobor afurisitele de scări ca să-mi iau cheile și să intru pe o fereastră, și să mă grăbesc – cu piciorul ăsta – către sistemul de alarmă ca să-l opresc. Și apoi tembela asta stătea lângă patul tău; ar fi putut face ea toate astea.

— Nu ai putut deschide fereastra prin magie? am întrebat.

— Eram prea obosită, răspunse cu demnitate. Trebuia să-mi încarc bateriile magice, ca să zic așa.

— Ca să zic așa, am repetat cu voce seacă. Păi, seara trecută am aflat... Și m-am oprit.

Pur și simplu nu puteam vorbi despre asta.

— Ce ai aflat?

Amelia era exasperată și nu puteam spune că o învinovățeam.

— Bill, primul ei iubit, a fost trimis în Bon Temps ca să o seducă și să-i câștige încrederea, zise Claudine. Noaptea trecută, a recunoscut asta în fața ei și în fața celui alt iubit pe care-l mai avusese vreodată, un alt vampir.

Iată un rezumat absolut corect.

— Păi... asta-i de rahat, zise pierită Amelia.
— Oh, da, am spus. Este.
— Aoleu!
— Da.
— Nu pot să-l omor pentru tine, spuse Claudine. Aș regresa prea mult.
— E în regulă, am consolată-o. Nu merită să pierzi punctele de spiriduș al casei.
— Oh, nu sunt un spiriduș al casei, explică amabilă Claudine. Am crezut că ai înțeles. Sunt o zână pursânge.
Amelia încerca să nu râdă și m-am holbat la ea.
— Dă-i drumul, vrăjitoareo, i-am zis.
— Da, telepatu.
— Și în continuare? am întrebat, în general vorbind.
Nu mai puteam discuta despre inima mea sfărâmată și despre stima de sine pierdută.
— Ne dăm seama ce s-a întâmplat, zise vrăjitoarea.
— Cum? Sunăm la CSI²⁷?
Claudine părea pierdută, așa că am bănuț că zânele nu se uită la televizor.
— Nu, zise Amelia cu o răbdare studiată. Facem o reconstrucție ectoplasmică.
Eram sigură că acum expresia mea semăna cu a lui Claudine.
— Bine, lasă-mă să-ți explic, zise Amelia, zâmbind. Iată ce vom face.
Amelia, aflată în al nouălea cer la demonstrația minunatelor sale puteri magice, ne explică mie și lui Claudine pe îndelete despre acest procedeu. Consuma timp și energie, spuse, acesta fiind motivul pentru care nu era utilizat mai des. Și trebuia să aduni cel puțin patru vrăjitoare, estima ea, ca să acoperi o suprafață a locului implicat în uciderea lui Jake.
— Tot ce-mi trebuie sunt niște vrăjitoare adevărate, zise Amelia. Unele care să facă treabă de calitate, nu niște măhuri de Wicca.
Și Amelia se porni împotriva vrăjitoarelor Wicca o bună bucată de timp. Le disprețuia pe acestea (pe nedrept), le considera niște impostoare care îmbrățișau copaci – așa reieșea suficient de clar din gândurile ei. Îmi părea rău că Amelia avea prejudecăți, căci întâlnisem niște Wicca și într-adevăr mă impresionaseră.
Claudine privi în jos spre mine, cu o expresie de îndoială.
— Nu sunt sigură că ar trebui să fim aici și să facem asta.
— Poți pleca dacă vrei, Claudine.
Eram gata să experimentez cu orice, doar ca să uit de durerea pe care o purtam în inimă.
— Eu o să rămân să mă uit. Trebuie să știu ce s-a întâmplat aici. Sunt prea multe mistere în viața mea în acest moment.
— Dar, în seara asta trebuie să mergi la regină, zise Claudine. Ai ratat seara trecută. Să o vizitezi pe regină este o ocazie să te pui la patru ace. Trebuie să te duc la cumpărături. Nu poți purta din hainele verișoarei tale.
— Nu că fundul meu ar intra în ele, am zis.
— Nu că fundul tău ar trebui să vrea asta, zise, la fel de brutal. Termină chiar acum cu asta, Sookie Stackhouse.
M-am uitat în sus la ea, lăsând-o să-mi vadă durerea din priviri.
— Da, am înțeles, zise, bătându-mă blând pe obraz. Și e un mare rahat. Dar trebuie să uiți – e doar un tip.
Fusese primul meu tip.
— Bunica mea l-a tratat cu limonada, am spus, și acest gând mi-a adus din nou lacrimile în ochii.
— Auzi? zise Amelia. Dă-l dracului, bine? M-am uitat la tânăra vrăjitoare. Era drăguță și dură și peste măsură de nebună, m-am gândit. Era în regulă.
— Da, am spus. Când poți face chestia aia ecto?!

Îmi explică:

— Trebuie să dau câteva telefoane, să văd pe cine pot aduna. Noaptea e întotdeauna mai bună pentru magie, bineînțeles. Când te duci în vizită la regină?

M-am gândit un moment.

— Chiar când se întunecă de tot. Poate pe la șapte.

— Ar trebui să dureze vreo două ore, zise Amelia, iar Claudine încuviință. Bine, o să le cer să fie aici la zece ca să avem o marjă de siguranță. Știi, ar fi grozav dacă regina ar plăti pentru asta.

— Cât vrei să taxezi?

— Eu o s-o fac gratis, ca să acumulez experiență și să pot spune că am făcut una, recunosc, cinstită, Amelia, dar pentru ceilalți e nevoie de ceva dolari. Să zicem, cam trei sute de căciulă, plus materialele.

— Și mai ai nevoie de trei vrăjitoare?

— Mi-ar plăcea să mai am încă trei, deși, dacă le pot găsi pe cele pe care le vreau într-un timp atât de scurt... mă rog, o să fac tot ce pot. Două ar putea să fie de ajuns. Iar materialele ar trebui să coste... Făcu niște calcule rapide în gând. Undeva înjur de șaiszeci de dolari.

— Ce ar trebui să fac eu? Vreau să zic, care e rolul meu?

— Să observi. Eu fac treaba grea.

— O s-o întreb pe regină. Am tras adânc aer în piept. Dacă ea nu plătește, plătesc eu.

— Bine, atunci. Ne-am înțeles.

Ieși șchiopătând din dormitor, fericită, numărând ceva pe degete. Am auzit-o coborând scările. Claudine zise:

— Va trebui să-ți îngrijesc brațul. Și apoi să mergem să căutăm ceva de îmbrăcat.

— Nu vreau să cheltuiesc bani pe o vizită de curtoazie la regina vampirilor.

Mai ales din moment ce s-ar putea să trebuiască să suport factura pentru vrăjitoare.

— Nu trebuie să o faci. E din partea mea.

— Poate oi fi tu nașa mea zână, dar nu trebuie să cheltuiști bani cu mine.

Am avut o revelație.

— Tu ai plătit factura la spitalul din Clarice. Claudine ridică din umeri.

— Lasă asta, sunt bani care au venit de la clubul de striptease, nu din slujba mea obișnuită.

Claudine era coproprietar al clubului de striptease din Ruston, alături de Claude, care se ocupa de administrarea zilnică a acestuia. Claudine lucra la un magazin, la relații cu clienții. Oamenii își uitau plângerile odată ce se trezeau în fața zâmbetului cald al lui Claudine.

Era adevărat că nu mă deranja la fel de tare să cheltuiesc banii de la clubul de striptease, ca atunci când aceștia ar fi provenit din economiile personale. Nu era logic, dar era adevărat.

Claudine își parcase mașina în curte, pe alea circulară, și se afla deja în ea când am coborât scările. Scosese o trusă de prim ajutor din mașină; mi-a bandajat brațul și m-a ajutat să mă îmbrac. Brațul mă durea, dar nu părea să fie infectat. Eram slăbită, ca și cum aș fi fost răcită sau aș avut vreo altă boală care implica febră mare și deshidratare. Așa că mă mișcăm încet.

Purtam blugi, sandale și un tricou, pentru că asta aveam.

— Categorie nu poți merge la regină cu hainele astea, zise ea blând, dar hotărât.

Fie că era foarte familiarizată cu orașul New Orleans, fie că avea noroc la cumpărături, Claudine a condus direct către un magazin din Garden District. Era genul de magazin pe care eu nu l-aș fi luat în calcul, considerându-l ca fiind pentru femei mult mai sofisticate, cu mai mulți bani decât aveam eu, dacă aș fi mers singură la cumpărături. Claudine a intrat direct în parcare și, în patruzeci și cinci de minute, aveam o rochie. Era din șifon, cu mâneci scurte, și avea o mulțime de culori: turcoaz, arămiu, maro, alb-gălbui. Sandalele cu barete pe care le purtam la ea erau maro.

Nu mai aveam nevoie decât de un card de membru pentru country club²⁸.

Claudine scosese eticheta cu prețul.

— Lasă-ți părul liber, mă sfătui Claudine. Nu ai nevoie de o coafură sofisticată la rochia asta.

— Da, e destul de elaborată, am spus. Cine e Diane von Furstenburg²⁹? Nu e scumpă? Nu e un pic cam prea subțire pentru sezonul ăsta?

— S-ar putea să-ți fie cam frig în ea, în martie, recunoscui Claudine. Dar o s-o poți purta în fiecare vară, ani buni de-acum încolo. O să arăți minunat. Iar regina își va da seama că te-ai străduit să porți ceva special la întâlnirea cu ea.

— Nu poți merge cu mine? am întrebat, căzând puțin în melancolie. Nu, bineînțeles că nu poți. Vampirii roiesc în jurul zânelor ca fluturii în jurul lămpii.

— S-ar putea să nu supraviețuiesc, zise, reușind să pară jenată că o astfel de posibilitate o putea ține departe de mine.

— Nu-ți face griji. În fond, ce e mai rău s-a întâmplat deja, nu-i așa? Obişnuiau să mă amenințe, știi? Dacă nu faci asta sau asta, o să-l luăm pe Bill. Dar, ia ghici? Nu-mi mai pasă.

— Gândește-te înainte să vorbești, mă sfătui Claudine. Nu poți să-i dai nici o replică reginei. Nici măcar un goblin nu i-ar răspunde reginei.

— Promit, am spus. Apreciez că ai venit atâta drum, Claudine.

Claudine mă îmbrățișa. Era ca și cum ar fi fost o îmbrățișare cu un copac moale, din moment ce Claudine era atât de înaltă și subțire.

— Aș fi preferat să nu ai nevoie de mine, zise.

Capitolul 17

REGINA ERA PROPRIETARA unui grup de clădiri în centrul orașului New Orleans, la distanță de trei cvartale de Cartierul Francez. Asta spune câți bani băga acolo. Am luat cina devreme – mi-am dat seama că mi-era foame – și apoi Claudine m-a lăsat la o distanță de două cvartale, pentru că traficul și aglomerația turiștilor erau imposibile în apropierea reședinței reginei. Deși publicul nu știa că Sophie-Anne Leclerq era regină, știa că era un vampir foarte bogat, care deținea o groază de proprietăți imobiliare și care investea mult în comunitate. În plus, paznicii ei erau plini de culoare și obținuseră un permis special care le permitea să poarte arme în oraș. Asta însemna că birourile/locuința ei erau pe lista destinațiilor turiștilor, mai ales noaptea.

Deși în timpul zilei traficul înconjura clădirea, pe timpul nopții străzile care o delimitau erau deschise doar pentru pietoni. Autobuzele parcau la un cvartal distanță, iar ghizii îi conduceau pe cei din afara orașului pe lângă clădirea veche. Tururile pietonale și grupurile gălăgioase de turiști independenți includeau în planurile lor ceea ce ghizii numeau Cartierul general al vampirilor.

Securitatea era la vedere. Acest cvartal era o țintă naturală pentru bombele Frăției Soarelui. Câteva afaceri deținute de vampiri în alte orașe fuseseră atacate, iar regina nu era dispusă să-și piardă viața-de-după-moarte astfel.

Gărzile formate din vampiri erau la datorie, și arătau înspăimântătoare ca naiba. Regina avea propria ei echipă SWAT. Deși vampirii erau letali fără ajutor, regina descoperise că oamenii le acordau mai multă atenție dacă siluetele le păreau recognoscibile. Nu numai că toate gărzile erau bine înarmate, dar purtau veste antiglonț negre peste uniformele negre. Ucigător de șic.

Claudine mă pregătise pentru toate astea în timpul cinei, iar când m-a părăsit mă simțeam perfect instruită. Mă simțeam și ca și cum aș fi mers la petrecerea în aer liber dată de regina Angliei, în noua mea ținută rafinată. Cel puțin nu trebuia să port pălărie. Dar sandalele mele maro, cu toc înalt, erau un pariu riscant pe pavajul denivelat.

— Priviți cartierul general al celui mai faimos și mai vizibil vampir din New Orleans, Sophie-Anne Leclerq, spunea un ghid grupului său.

Era îmbrăcat colorat, într-un fel de ținută colonială: tricorn, pantaloni până la genunchi, ciorapi, pantofi cu cataramă. Oh, Doamne! Când m-am oprit să ascult, privirea lui m-a măsurat, mi-a evaluat ținuta și a devenit interesată.

— Dacă îi faceți o vizită lui Sophie-Anne nu puteți merge într-o ținută oarecare, explică grupului și făcu un gest către mine. Această tânără poartă o rochie potrivită pentru un interviu cu vampirul... unul dintre cei mai importanți vampiri din America.

Rânji către grup, invitându-l să se bucure de aluzia sa³⁰.

Mai erau alți cincizeci de vampiri la fel de importanți. Poate nu la fel de orientați către publicitate sau la fel de plini de culoare ca Sophie-Anne Leclercq, dar publicul nu știa asta.

Mai degrabă decât să fie înconjurat de un aer macabru exotic, "castelul" reginei era un Disneyland macabru, datorită vânzătorilor de suveniruri, ghizilor și curioșilor. Exista chiar și un fotograf. În timp ce mă apropiam de primul rând de gârzi, un bărbat sări în fața mea și-mi făcu o poză. Am fost paralizată de lumina blițului și m-am holbat la el – sau în partea în care am crezut că era – până când am văzut din nou. Când am putut să-l văd clar, am descoperit că era un bărbat mărunț, murdar, cu un aparat mare și o expresie hotărâtă. A țâșnit imediat spre ceea ce bănuiam că era locul său permanent, un colț de pe cealaltă parte a străzii. Nu s-a oferit să-mi vândă o fotografie sau să-mi spună de unde aş putea cumpăra una, și nu mi-a oferit nici o explicație.

Aveam un sentiment neplăcut legat de acest incident. Când am vorbit cu gârziile, suspiciunea mi-a fost confirmată.

— Este un spion al Frăției, zise vampirul, făcând un semn cu capul în direcția omulețului.

Îmi găsi numele pe o listă, prinsă pe un clipboard. Paznicul era un bărbat solid, cu piele arămie și un nas curbat ca un curcubeu. Se născuse undeva în Orientul Mijlociu, cu multă vreme în urmă. Pe ecusonul prins cu arici pe casca lui scria Rasul.

— Ni s-a interzis să-l omoram, zise Rasul, ca și cum mi-ar fi explicat un obicei popular jenant.

Îmi și zâmbi, ceea ce era oarecum tulburător. Casca neagră îi cobora mult pe frunte, iar curelușa de sub bărbie îi acoperea toată barba, așa că îi puteam vedea doar o mică parte din față. În acel moment, zăream deci mai mult niște dinți albi, ascuțiți.

— Frăția îi fotografiază pe toți cei care intră și ies de aici, și se pare că nu putem face nimic, din moment ce trebuie să păstrăm atitudinea binevoitoare a oamenilor.

Rasul presupusese corect că eram un aliat al vampirilor, din moment ce eram pe lista vizitatorilor, și mă trata cu o camaraderie care mi se părea relaxantă.

— Ar fi minunat dacă aparatul de fotografiat ar păți ceva, am sugerat. Frăția mă vânează deja.

Deși m-am simțit destul de vinovată să cer unui vampir să aranjeze un accident al altei ființe umane, țineam destul de mult la viața mea pentru a vrea să o salvez.

Ochii săi străluciră pe când treceam pe sub felinare. Lumina se reflectă în ei astfel încât pentru o clipă părură roșii, așa cum sunt ochii oamenilor uneori când fotografiafolosește blițul.

— Destul de ciudat, aparatul său a pățit mereu câte ceva, zise Rasul. De fapt, două dintre aparatele sale au fost distruse și n-au mai putut fi reparate. Ce mai înseamnă un accident în plus? Nu garantez nimic, dar ne vom strădui, drăguță doamnă.

— Vă mulțumesc foarte mult, am spus. Apreciez orice puteți face. După vizită, pot vorbi cu o vrăjitoare care s-ar putea ocupa de problema asta pentru voi. Cred că ar putea face ca toate fotografiile să fie supraexpuse, sau ceva de genul ăsta. Ar trebui să o suni.

— Este o idee excelentă. Ea este Melanie, zise atunci când am ajuns la intrarea principală. Vă las în grija ei și mă întorc la postul meu. Ne întâlnim când plecați, ca să-mi dați numele și adresa vrăjitoareii?

— Desigur, am zis.

— V-a spus vreodată cineva că miroșiți minunat, ca o zână? Întrebă Rasul.

— Oh, am fost cu nașa mea zână, am explicat. M-a dus la cumpărături.

— Iar rezultatul este minunat, zise el galant.

— Lingușitorule!

Nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc și eu. Egoul meu încasase o lovitură cruntă noaptea trecută (dar nu mă gândeam la asta), și un lucru mărunț, cum era admirația paznicului, era exact ce-mi trebuia, chiar dacă mirosul lui Claudine era cel care provocase complimentul.

Melanie era o femeie delicată chiar și în echipamentul SWAT.

— Miam, miam, miroși a zână, zise. Își consultă clipboardul. Tu ești Stackhouse? Regina te aștepta seara trecută.

— Am fost rănită, mi-am ridicat brațul, arătându-i bandajele.

Mulțumită unei mari cantități de Advil, durerea devenise surdă.

— Da, am auzit despre asta. Noul vampir are o seară minunată. A fost instruit, are un mentor și un donator voluntar. Când se va obișnui mai mult cu noua postură, ne-ar putea spune cum a fost transformat.

— Oh? mi-am auzit vocea șovăind când am realizat că vorbea despre Jake Purifoy. S-ar putea să nu-și amintească?

— Dacă a fost un atac-surpriză, uneori nu-și amintesc o vreme, zise și ridică din umeri. Dar întotdeauna le revine memoria mai devreme sau mai târziu. Între timp, va avea o masă gratuită. Râse și se uită la mine cercetător. Se stă la rând pentru acest privilegiu, știi? Oamenii idiști. Ridică din umeri. Nu e nici o distracție, odată ce ai trecut peste emoția hrănitului în sine. Distracția era întotdeauna vânătoarea.

Melanie era cu adevărat nefericită de noua politică a vampirilor de a se hrăni doar de la oameni doritori sau cu sânge sintetic. Categorie simțea lipsa vechii sale diete.

Am încercat să par politicos interesată.

— Când prada face primul pas, nu e la fel, bombăni. Oamenii din ziua de azi...

Clătină din cap exasperată.

— Așadar, se trezește și voi lăsați voluntarul să intre? Ca și cum ați da drumul unui șoarece viu în cușca unui șarpe? am reușit să întreb și să păstrez în același timp o expresie serioasă.

Nu voiam ca Melanie să creadă că îmi băteam joc de ea.

După un moment de suspiciune, Melanie răspunse:

— Mai mult sau mai puțin. A fost instruit. Sunt și alți vampiri prezenți.

— Iar voluntarul supraviețuiește?

— Semnează o declarație pe proprie răspundere, înainte, zise Melanie, atentă.

M-am cutremurat.

Rasul m-a escortat de pe cealaltă parte a străzii până la intrarea principală a domeniului reginei. Era o clădire de birouri cu trei nivele, probabil datând din anii '50, și întinzându-se pe un întreg cvartal. În alte locuri, subsolul ar fi fost ascunzișul vampirilor, dar în New Orleans, cu pânza sa freatică ridicată, era imposibil. Toate ferestrele avuseseră parte de un tratament deosebit. Obloanele care le acopereau fuseseră decorate cu scene de Mardi Gras³¹, așa că imobilul anost din cărămidă era înviorat cu desene roz, violet și verzi pe fond negru sau alb. Apăreau și petice strălucitoare pe obloane. Efectul era tulburător.

— Ce face când dă o petrecere? am întrebat.

În ciuda obloanelor, prozaicul cub cu birouri era pur și simplu neatrăgător.

— Oh, are o mănăstire, zise Melanie. Poți lua o broșură despre ea înainte să intri. Acolo au loc toate demersurile statului. Unii dintre cei bătrâni nu pot intra în vechea capelă, dar în afară de asta... are un zid înalt de jur împrejur, așa că e ușor de patruleț; și e foarte frumos decorată. Regina are apartamente acolo, dar este prea nesigur să locuiască în ele în permanență.

Nu m-am putut gândi la nimic de adăugat. M-am îndoit că voi vedea vreodată reședința principală a reginei. Dar Melanie părea plictisită și dispusă să stea de vorbă.

— Am auzit că ești verișoara lui Hadley?

— Da.

— Ciudat, să te gândești la faptul că ai rude în viață. Pentru moment păru pierdută în depărtare și gânditoare, în măsura în care un vampir poate arăta astfel. Apoi păru să se scuture de gânduri.

— Hadley nu era rea pentru cineva atât de tânăr. Dar părea să ia longevitatea ei ca vampir ca pe ceva absolut garantat.

Melanie clătină din cap.

— Nu ar fi trebuit să-i iasă în cale cuiva atât de bătrân și de viclean ca Waldo.

— Asta e al naibii de clar, am zis.

— Chester, strigă Melanie.

Chester era următorul gardian din rând, și stătea lângă cineva îmbrăcat în (așa cum ajunsese să mă gândesc) chestiile de la SWAT.

— Bubba! am exclamat.

Aproape în același timp cu mine, vampirul a strigat:

— Domnișoară Sookie!

Bubba și cu mine ne-am îmbrățișat, spre amuzamentul vampirilor. Vampirii nu-și strâng mâna, de obicei, iar îmbrățișatul este pur și simplu bizar în cultura lor.

Eram bucuroasă să văd că nu-l lăsaseră să poarte armă, ci doar echipamentul gărzilor. Arăta bine în hainele militare și i-am spus-o:

— Negrul se potrivește foarte bine cu părul tău, am comentat, iar Bubba mi-a oferit faimosul său zâmbet.

— Ești foarte drăguță că spui asta, zise. Mulțumesc mult.

Pe vremuri, toată lumea cunoștea fața și zâmbetul lui Bubba. Când a fost dus la morga din Memphis, un îngrijitor vampir a detectat mica scânteie de viață din el. Din moment ce îngrijitorul era un mare fan, și-a asumat responsabilitatea de a-l transforma pe cântăreț, și așa s-a născut o legendă. Din nefericire, corpul lui Bubba fusese atât de plin de droguri și afecțiuni, încât transformarea nu fusese un succes deplin, iar lumea vampirilor îl pasa pe Bubba de colo până colo ca un coșmar al relațiilor publice ce era.

— De când ești aici, Bubba? am întrebat.

— Oh, de vreo câteva săptămâni, dar îmi place mult, zise. O mulțime de pisici vagaboande.

— Exact, am zis, încercând să nu gândesc prea mult în imagini.

Îmi plac cu adevărat pisicile. Îi plăceau și lui Bubba, dar nu în același fel.

— Dacă oamenii îl zăresc, se gândesc că e un imitator, zise liniștit Chester.

Melanie se întorsese la postul ei, iar Chester, care fusese un puști de la țară, cu dinții stricați, atunci când fusese transformat, se ocupa acum de mine.

— Asta e în regulă, în majoritatea cazurilor. Dar, uneori, îl strigă pe vechiul său nume. Sau îi cer să cânte.

Bubba cânta foarte rar în prezent, deși din când în când putea fi convins să reproducă unul sau două cântece familiare. Acea era o ocazie memorabilă. Deși, cel mai adesea nega că știa să cânte, și de obicei devenea foarte agitat când era strigat pe numele său adevărat.

Veni după noi pe măsură ce Chester mă conducea tot mai adânc în clădire. Am cotit și am urcat un etaj, întâlnind tot mai mulți vampiri – și câțiva oameni – care se foiau de colo-colo cu un aer preocupat. Era la fel ca orice altă clădire de birouri agitată, într-o zi a săptămânii, cu excepția faptului că angajații erau vampiri, iar cerul era negru, cât de negru poate fi cerul în New Orleans. În timp ce mergeam, am observat că unii dintre vampiri păreau a fi mai relaxați decât alții. Am observat de asemenea că vampirii prudenți aveau aceeași insignă prinsă la rever, insignă în forma statului Arkansas. Acești vampiri făceau probabil parte din anturajul soțului reginei, Peter Threadgill. Când unul dintre vampirii din Louisiana s-a ciocnit cu un vampir din Arkansas, acesta din urmă a mârâit și, pentru o secundă, am crezut că avea să urmeze o încăierare acolo pe coridor, din cauza acestui mic accident.

Doamne, voi fi fericită să plec de-aici! Atmosfera era foarte tensionată.

Chester s-a oprit în fața unei uși care nu părea deloc diferită de niciuna dintre celelalte uși închise, cu excepția celor doi vampiri uriași care stăteau în fața ei. Cei doi probabil că fuseseră considerați uriași pe vremea lor, din moment ce aveau probabil în jur de un metru nouăzeci înălțime. Păreau frați, dar poate erau de vină doar mărimea și expresia lor, precum și culoarea părului lor castaniu care generau comparația: uriași ca niște stânci, bărboși, cu niște cozi care le atârnavă pe spate, cei doi păreau marfă de prima mână pentru circuitul profesionist de wrestling. Unul avea o cicatrice uriașă pe față, căpătată înainte de moarte, bineînțeles. Celălalt avusese vreo boală de piele în viața inițială. Nu erau doar spectaculoși; erau absolut letali.

(Apropo, un promotor avusese ideea unui circuit de wresling dedicat vampirilor, cu vreo doi ani în urmă, dar se renunțase repede. La primul meci, un vampir îi smulsese altuia mâna, în direct, la TV. Vampirii nu înțeleg conceptul de luptă demonstrativă.)

Acești doi vampiri aveau cuțite agățate la brâu, și fiecare purta la centură un topor. Cred că își imaginaseră că dacă cineva a ajuns atât de departe, armele nu mai aveau nici o valoare. Plus că propriile lor corpuri constituiau o armă.

— Bert, Bert, zise Chester făcându-le pe rând câte un semn cu capul. Aceasta este femeia Stackhouse; regina vrea să o vadă.

Se întoarse și plecă, lăsându-mă cu paznicii reginei. Să urlu nu părea o idee prea bună, așa că am spus:

— Nu pot să cred că amândoi aveți același nume. Cu siguranță, s-a produs o greșală?

Două perechi de ochi căprui se opriră asupra mea, privindu-mă intens.

— Eu sunt Sigebert, zise cel cu cicatrice, cu un accent puternic, pe care nu am putut să-l identific.

Își pronunță numele un fel de See-ya-bairt. Chester folosea versiunea americanizată a ceea ce trebuia să fi fost un nume foarte vechi.

— Țst frate-miu, Wybert. Acesta este fratele meu Way-bairt?

— Bună, am spus, încercând să nu tresar. Sunt Sookie Stackhouse.

Nu părură impresionați. Chiar atunci, unul dintre vampirii cu insignă își croi drum pe lângă noi, aruncând o privire de dispreț abia ascuns către cei doi frați, iar atmosfera de pe coridor deveni ucigătoare.

Sigebert și Wybert urmăriră cu privirea vampirul – o femeie înaltă într-un costum business –, până ce dispăru după un colț. După care atenția lor se întoarse din nou către mine.

— Regina e... ocupată, zise Wybert. Când te vrea în camera ei, lumina aia o să se aprindă.

Îmi arătă o lampă rotundă pe zid, în dreapta ușii. Așadar eram blocată aici pentru o perioadă nedefinită – până ce... lumina aia o să se aprindă.

— Numele voastre au o semnificație? Bănuiesc că provin din engleza veche?

Vocea mi se stinse.

— Suntem saxoni. Tatăl nostru merse din Germania în Anglia, cum ziceți voi acum, zise Wybert. Numele meu înseamnă Luptă Glorioasă.

— Și al meu, Victorie glorioasă, adăugă Sigebert. Mi-am amintit de o emisiune pe care o văzusem pe History Channel. Saxonii au devenit în cele din urmă anglo-saxoni, iar mai târziu au fost copleșiți de normanzi.

— Așadar, ați fost crescuți să deveniți luptători, am spus încercând să par inteligentă.

Schimbară o privire.

— Nu era nimic altceva de făcut, zise Sigebert. Capătul cicatricii sale tresărea atunci când vorbea și am încercat să nu mă holbez la el.

— Eram fiii unui conducător războinic.

Îmi veneau în minte sute de întrebări pe care aș fi putut să le pun în legătură cu viețile lor umane, dar stând în picioare în mijlocul unui coridor într-o clădire de birouri în miez de noapte, nu părea locul cel mai potrivit.

— Cum se face că ați devenit vampiri? am întrebat. Sau asta e o întrebare de prost-gust? Dacă e așa, uitați că am spus ceva. Nu vreau să calc pe nimeni pe bătăături.

Sigebert chiar se uită în jos la picioarele sale, așa că am bănuț că engleza colocvială nu era punctul lor forte.

— Femeia aceasta... foarte frumoasă... ea a venit la noi în noaptea dinaintea bătăliei, zise Wybert ezitând. Ea a zis... noi vom fi mai puternici dacă ea... ne are.

S-au uitat întrebători la mine și am dat energic din cap ca să arăt că am priceput că Wybert spunea că femeia asta vampir dăduse de înțeles că voia să se culce cu ei. Sau înțeleseseră că voia să-i golească de sânge? Nu-mi puteam da seama. M-am gândit că era un vampir destul de ambițios dacă se luase de acești doi oameni în același timp.

— Ea nu a zis că noi luptăm doar noaptea după asta, zise Sigebert, ridicând din umeri ca să arate că fusese un truc pe care nu-l înțeleseseră.

— Nu am pus prea multe întrebări. Eram prea nerăbdători!

Și a zâmbit. Bine, nu e nimic mai înspăimântător decât un vampir căruia i-au rămas doar colții. Era posibil ca Sigebert să aibă mai mulți dinți în fundul gurii, pe care nu-i puteam vedea de la înălțimea mea, dar dantura completă, deși cu dinții încălecați, a lui Chester arăta super prin comparație.

— Asta probabil că a fost cu foarte multă vreme în urmă, am spus, fără să mă pot gândi la altceva pentru a continua conversația. De cât timp lucrați pentru regină?

Sigebert și Wybert se uitară unul la celălalt.

— Din acea noapte, zise Wybert, uimit că nu înțelesesem. Suntem ai ei.

Respectul meu față de regină și poate teama mea de regină crescuseră vertiginos. Sophie-Anne, dacă acesta era numele ei adevărat, fusese curajoasă, cu o gândire strategică și o carieră plină, de lider al vampirilor. I-a transformat și i-a ținut alături de ea, într-o legătură care – cel al cărui nume nu-l voi pomeni nici măcar în sinea mea – îmi explicase că era mai puternică decât orice altă legătură emoțională, pentru un vampir.

Spre ușurarea mea, lampa de pe perete deveni verde.

Sigebert zise:

— Poți merge acum, și deschise ușa grea.

El și Wybert mă salutară la fel cu o înclinare a capului, în timp ce eu treceam peste prag într-o încăpere care era ca biroul oricărui director de oriunde.

Sophie-Anne Leclercq, regina Louisianei, și un vampir, bărbat, stăteau la o masă rotundă plină de hârtii. O mai întâlnisem o dată pe regină, când venise la mine acasă ca să-mi anunțe moartea verișoarei mele. Nu observasem atunci cât de tânără trebuie să fi fost când murise, probabil nu avusese mai mult de cincisprezece ani. Era o femeie elegantă, probabil cu vreo zece centimetri mai scundă decât mine, care aveam un metru șaiszeci și cinci, și era pusă la patru ace. Machiaj, rochie, coafură, ciorapi, bijuterii – tot tacâmul.

Vampirul care stătea cu ea la masă era copia ei masculină. Purta un costum care mi-ar fi plătit factura la cablu un an întreg; era bărbierit și avea manichiura făcută, dat cu parfum – aproape că nu mai avea nimic masculin în el. În colțul meu de pădure nu văzusem prea des bărbați atât de spilcuiți. M-am întrebat dacă murise într-o asemenea stare; de fapt, m-am întrebat dacă pompele funebre îl aranjaseră așa pentru înmormântarea lui, neștiind că sejurul său sub pământ va fi doar temporar. Dacă așa se întâmplase, era mai tânăr decât regina. Poate că vârsta nu era singurul criteriu, dacă aspirai să devii rege.

În cameră se mai aflau încă două persoane. Un bărbat scund stătea cam la un metru în spatele scaunului reginei, cu picioarele depărtate, cu mâinile adunate în față. Avea părul blond tuns foarte scurt și ochi albaștri strălucitori. Fața era lipsită de maturitate; arăta ca un copil mare, dar cu umerii unui bărbat. Purta costum și era înarmat cu o sabie și o pușcă.

În spatele bărbatului de la masă stătea o femeie, tot vampir, îmbrăcată în roșu; pantaloni de trening, tricou, bascheți Converse. Alegerea ei era nefericită, deoarece roșul nu i se potrivea. Era asiatică, și m-am gândit că venea probabil din Vietnam, deși poate că pe vremea aia se numea altfel. Avea unghii foarte scurte și nedate cu oje, și o sabie înfricoșătoare prinsă în diagonală peste spate. Aparent, părul îi fusese tăiat la nivelul bărbiei cu o foarfecă ruginită. Nu era fardată deloc, chipul ei fiind așa cum i-l dăduse Creatorul.

Din moment ce nu fusesem informată asupra protocolului corect, am înclinat din cap către regină, apoi am zis:

— Mă bucur să vă văd din nou, doamnă, și am încercat să am o atitudine plăcută față de rege în timp ce făceam din nou mișcarea cu capul.

Către cei doi care stăteau în picioare, care probabil erau secunzi sau gărzi de corp, mi-am înclinat mai scurt capul. M-am simțit ca o idioată, dar nu voiam să-i ignor. Oricum, ei nu aveau nici o problemă în a mă ignora pe mine, odată ce mă evaluaseră ca potențial pericol.

— Ai avut parte de ceva aventuri în New Orleans, zise regina – o introducere sigură.

Nu zâmbea, dar am avut oricum impresia că nu era genul de tipă zâmbăreață.

— Da, doamnă.

— Sookie, acesta este soțul meu, Peter Threadgill, regele Arkansasului.

Nu era nici urmă de afecțiune pe chipul ei. Ar fi putut la fel de bine să-mi spună numele cățelușului ei.

— Îmi pare bine, am spus și am repetat mișcarea cu capul, adăugând rapid: domnule.

Bine, m-am plictisit deja de asta.

— Domnișoară Stackhouse, zise el, îndreptându-și din nou atenția asupra hârtiilor din fața sa.

Masa rotundă era mare și acoperită complet cu scrisori, printuri și tot felul de alte hârtii – extrase de cont?

În timp ce mă simțeam ușurată că regele nu era interesat de mine, m-am întrebat ce căutam exact acolo. Am aflat când regina a început să-mi pună întrebări despre noaptea trecută. I-am spus cât de clar am putut ce se întâmplase.

Avea o expresie foarte serioasă când îi povesteam despre vraja de stază a Ameliei și despre efectul asupra corpului.

— Crezi că vrăjitoarea nu știa că e acolo când a aruncat vraja? Întrebă regina.

Am observat că, deși privirea regelui era îndreptată spre hârtiile din fața lui, nu clintise niciuna de când am început să vorbesc. Bineînțeles, era posibil să citească foarte încet.

— Nu, doamnă. Când a aruncat vraja, Amelia nu știa că el era acolo.

— Datorită abilităților tale telepatice?

— Da, doamnă.

Peter Threadgill se uită atunci la mine, și am văzut că ochii săi erau de un cenușiu neobișnuit de rece. Fața îi era alcătuită numai din unghiuri ascuțite: un nas ca o lamă, buze subțiri și drepte, pomeți înalți.

Regele și regina arătau amândoi bine, dar nu într-un fel care să facă să vibreze ceva în mine. Aveam impresia că sentimentul era reciproc. Slavă Domnului!

— Tu ești telepata pe care draga mea Sophie vrea să o aducă la conferință, zise Peter Threadgill.

Din moment ce îmi spunea ceva ce deja știam, nu am simțit nevoia să răspund. Dar politețea a învins pura iritare.

— Da, eu sunt.

— Și Stan are unul, îi zise regina soțului ei, ca și cum vampirii colecționau telepați la fel cum amatorii de câini colecționau springer spaniel³².

Singurul Stan pe care îl știam era un vampir, șef în Dallas, și singurul telepat pe care-l mai întâlnisem trăia tot acolo. Din cele câteva cuvinte ale reginei, am ghicit că viața lui Barry Băiatul cu Bagajele se schimbase mult de când îl cunoscusem. Aparent, acum lucra pentru Stan Davis. Nu știam dacă Stan era șerif sau chiar rege, căci la vremea aceea nici nu știam că vampirii au o astfel de ierarhie.

— Așadar, acum încerci să-ți aranjezi anturajul după al lui Stan? Își întrebă Peter Threadgill soția, într-un mod categoric lipsit de tandrețe.

Din multe indicii care-mi fuseseră oferite, mi-am dat seama că nu era o unire din dragoste. Dacă mi-ați cere să-mi dau cu părerea, aș spune că nu era nici măcar o uniune bazată pe sex. Știam că regina o plăcuse pe verișoara mea Hadley în sensul carnal, și cei doi frați paznici îmi spusese despre legătura cu regina. Peter Threadgill nu era aproape de niciunul dintre capetele spectrului. Dar poate asta demonstra că regina era omnisexuală, dacă acesta era un cuvânt. Va trebui să verific când ajung acasă. Dacă ajung vreodată acasă.

— Dacă Stan vede un avantaj în a folosi o astfel de persoană, pot lua și eu în considerare această variantă – mai ales din moment ce o astfel de persoană este atât de ușor disponibilă.

Eram pe stoc.

Regele ridică din umeri. Nu că aș fi avut multe așteptări, dar aș fi presupus că regele unui stat drăguț, sărac, cu un peisaj atât de frumos ca Arkansasul, era mai puțin sofisticat și mai popular, cu simțul umorului. Poate Threadgill era un carpetbagger³³ din New York. Accentele vampirilor par de

32

Câine de aport, de talie medie, cu blăă ondulată

33

Termen peiorativ cu care sudiștii îi denumeau pe nordiștii care se mutau în Sud în

regulă să acopere toată harta – în sens propriu –, astfel încât era imposibil să-ți dai seama din vorbirea lui.

— Așadar, ce crezi că s-a întâmplat în apartamentul lui Hadley? mă întrebă regina, și mi-am dat seama că ne întorseserăm la subiectul inițial.

— Nu știu cine l-a atacat pe Jake Purifoy, am spus. Dar în noaptea în care Hadley s-a dus la cimitir cu Waldo, corpul golit de sânge al lui Jake aterizase deja în dulapul ei. Cât despre cum a ajuns acolo, n-aș putea spune. De asta Amelia face chestia aia ecto diseară.

Expresia reginei se schimbă; păru chiar interesată.

— Face o reconstrucție ectoplasmică? Am auzit de ele, dar nu am fost niciodată martoră la una.

Regele arăta mai mult decât interesat. Pentru o fracțiune de secundă, păru extrem de furios.

M-am străduit să-mi îndrept din nou atenția asupra reginei.

— Amelia se întreba dacă ați putea să... să... o finanțați?

M-am întrebă dacă trebuia să adaug "Maiestate", dar nu m-am putut hotărî să o fac.

— Asta ar fi o investiție bună, din moment ce noul nostru vampir ne-ar fi putut băga într-un necaz de toată frumusețea. Dacă ar fi scăpat printre oameni... Voi fi bucuroasă să plătesc.

De ușurare, am tras adânc aer în piept.

— Și cred că voi și asista, adăugă regina, înainte să apuc să dau tot aerul afară din piept.

Asta părea a fi cea mai proastă idee din lume. M-am gândit că prezența reginei o va flata pe Amelia până ce toată magia va fi inutilă. Oricum, nu aveam nici o modalitate să-i spun reginei că nu e binevenită.

Peter Threadgill avea o privire aspră când regina a anunțat că va urmări experimentul.

— Nu cred că ar trebui să te duci, zise, cu voce calmă și autoritară. Va fi greu pentru gemeni și pentru André să te păzească în oraș, într-un cartier ca ăla.

M-am întrebă cum se făcea că regele Arkansasu-lui știa cum era cartierul lui Hadley. De fapt, era o zonă liniștită, pentru clasa mijlocie, mai ales prin comparație cu grădina zoologică pe care o reprezenta Cartierul general al vampirilor, cu fluxul său continuu de turiști și soldați și fanatici cu aparate de fotografiat și de filmat.

Sophie-Anne se pregătea deja să iasă. Această pregătire consta într-o privire aruncată în oglindă ca să se asigure că fațada sa impecabilă era încă impecabilă și în a-și strecura picioarele în pantofii ei cu toc foarte înalt, care fuseseră sub masă. Stătuse acolo desculță. Acest detaliu o făcu brusc pe Sophie-Anne Leclercq mult mai reală pentru mine. Sub exteriorul strălucitor exista o adevărată personalitate.

— Bănuiesc că ți-ar plăcea ca Bill să ne însoțească, îmi zise regina.

— Nu, i-am tăiat-o.

Bine, era o personalitate – și era urâtă și crudă.

Dar regina părea sincer uimită. Soțul ei era ofensat de impolitețea mea – își ridică fruntea, iar ciudații săi ochi cenușii mă fixară cu furie – dar regina era pur și simplu uimită de reacția mea.

— Am crezut că sunteți un cuplu, zise cu o voce perfect calmă.

Mi-am înghițit primul răspuns, străduindu-mă să-mi amintesc cu cine stăteam de vorbă, și am spus, aproape în șoaptă:

— Nu, nu suntem.

Am tras adânc aer în piept și am făcut un mare efort să mă stăpânesc.

— Îmi cer scuze că am fost atât de tăioasă. Vă rog să mă iertați.

Regina se uită pur și simplu la mine încă vreo câteva secunde, și tot nu am putut avea nici cel mai mic indiciu despre gândurile, emoțiile sau intențiile ei. Era ca și cum m-aș fi uitat la o tavă antică din argint – o suprafață strălucitoare, cu un model elaborat, și dură la atingere. Cum de Hadley avusese suficient spirit de aventură încât să se culce cu această femeie era pur și simplu dincolo de înțelegerea mea.

— Scuzele-ți sunt acceptate, zise ea în cele din urmă.

— Ești prea tolerantă, spuse în cele din urmă soțul ei, iar chipul i se crispa.

Strâmbă din buze, slobozind ceva ce se apropia de un mârâit, și am descoperit că nu mai voiam să fiu în raza vizuală a acelor ochi strălucitori nici o secundă în plus. Nu-mi plăcea nici felul în care tipa

asiatică îmbrăcată în roșu mă privea. Și de fiecare dată când mă uitam la tunsoarea ei mi se făcea pielea de găină. La naiba, chiar și doamna în vârstă care-i făcea bunicii părul permanent de trei ori pe an ar fi făcut o treabă mai bună decât Mad Weed Whacker³⁴.

— Mă voi întoarce într-o oră, două, Peter, zise Sophie-Anne, foarte răspicat, pe un ton care ar fi putut tăia și un diamant.

Bărbatul cel scund, cu fața sa copilăroasă lipsită de expresie, apărură lângă ea cât ai clipi, întinzându-și mâna astfel încât ea să aibă sprijin atunci când se ridica. Am ghicit că era vorba de André.

Atmosfera era tensionată. Oh, îmi doream atât de mult să fiu în altă parte!

— M-aș simți mult mai relaxat dacă aș ști că Floare de Jad e cu tine, zise regele.

Se îndreptă spre femeia în roșu. Floare de Jad pe naiba: arăta mai degrabă ca Ucigașul de Piatră. Fața asiatică nu-și schimbă deloc expresia la vorbele regelui.

— Dar asta înseamnă să rămâi tu singur, zise regina.

— Nici pe departe adevărat. Clădirea e plină de gărzi și vampiri loiali, spuse Peter Threadgill.

Bine, chiar și eu am priceput asta. Gărzile, care aparțineau reginei, erau separate de vampirii loiali, care, am bănuțit, erau cei pe care Peter îi adusese cu el.

— Atunci, bineînțeles, voi fi mândră ca o luptătoare precum Floare de Jad să mă însoțească.

Câh! Nu-mi dădeam seama dacă regina vorbea serios sau încerca să-și calmeze soțul acceptându-i oferta, sau râdea de se prăpădea de strategia jalnică prin care se asigura că spionul său participa la reconstrucția ectoplasmică. Regina folosi interfonul ca să sune sus – sau jos, din câte știam – la camera sigură unde Jake Purifoy era instruit într-ale vampirilor.

— Puneți gărzi în plus lângă Purifoy, zise. Și dați-mi de știre dacă-și amintește ceva.

O voce servilă o asigură pe Sophie-Anne că ea va fi prima care va afla.

M-am întrebat de ce Jake avea nevoie de paznici în plus. Mi se părea dificil să fiu cu adevărat preocupată de situația lui, dar, în mod evident, regina era.

Așadar, iată-ne: regina, Floare de Jad, André, Sigebert, Wybert și cu mine. Cred că mai fusesem într-o companie așa de variată, dar nu aș putea spune când. După un marș pe coridoare, am intrat într-un garaj păzit și ne-am înghesuit într-o limuzină modificată pentru a fi mai încăpătoare. André a arătat cu degetul spre una dintre gărzi, indicând că va trebui să conducă. Până acum, nu auzisem ca vampirul cu față de copil să scoată vreun sunet. Spre încântarea mea, șoferul era Rasul, care spre deosebire de ceilalți mi se părea un prieten vechi.

Sigebert și Wybert nu se simțeau prea confortabil în mașină. Erau cei mai inflexibili vampiri pe care-i întâlnisem, și m-am întrebat dacă apropierea lor de regină nu fusese în defavoarea lor. Nu trebuieră să se schimbe, iar schimbarea odată cu vremurile era cheia supraviețuirii vampirilor înainte de Marea Revelație. Și rămăsese în continuare așa în țări care nu acceptaseră existența vampirilor cu aceeași toleranță de care dăduse dovadă America. Cei doi vampiri ar fi fost fericiți să poarte piei și până țesută manual și ar fi arătat perfect în cizme lucrate manual, cu scuturi pe braț.

— Șeriful tău, Eric, a venit să vorbească cu mine noaptea trecută, îmi spuse regina.

— L-am văzut la spital, am spus, sperând că părusem la fel de naturală.

— Înțelegi că noul vampir, cel care era vârcolac, nu a avut de ales, înțelegi, nu-i așa?

— Aud deseori asta când vine vorba de vampiri, am spus, amintindu-mi toate momentele din trecut în care Bill îmi explicase diferite lucruri spunând că nu se putuse abține.

Atunci îl crezusem, dar nu mai eram la fel de sigură. De fapt, eram atât de obosită și mă simțeam atât de miserabil, încât abia mai aveam putere să termin cu apartamentul lui Hadley și cu proprietatea ei, și cu lucrurile ei. Mi-am dat seama că dacă mă duceam acasă în Bon Temps, lăsând treburile neterminate aici, o să stau și o să mă tot gândesc la asta.

Știam acest lucru, dar, în clipa de față, îmi era greu să accept.

Era momentul pentru una din discuțiile acelea în sinea mea. Mi-am spus severă că deja avusesem unul sau două momente care-mi făcuseră plăcere în acea seară, și că o să mai am câteva secunde care să-mi placă în fiecare zi, până ce aveam să mă întorc la starea mea anterioară de mulțumire. Mă

bucurasem întotdeauna de viață și știam că aveam să o fac din nou. Dar eram nevoită să-mi croiesc drum cu greutate printr-o mulțime de momente rele până să ajung acolo.

Nu cred că am fost vreodată o persoană care să-și facă multe duzii. Dacă citești gândurile, nu ai prea multe îndoieli legate de cât de răi pot fi chiar și cei mai buni oameni.

Dar cu siguranță nu mă așteptam la asta.

Spre groaza mea, lacrimile începură să-mi curgă pe față. Am băgat mâna în geantă, am scos un șervețel și mi-am tamponat obrajii în timp ce toți vampirii se uitau la mine, Floare de Jad cu cea mai ușor de identificat expresie pe care o văzusem vreodată pe fața ei: dispreț.

— Suferi? întrebă regina, arătând spre brațul meu.

Nu credeam că-i păsa cu adevărat; eram sigură că se antrenase atât de mult pentru a oferi un răspuns corect, tipic uman, încât devenise un reflex.

— Suferință sufletească, am spus, și mai bine mi-aș fi mușcat limba.

— Oh, zise. Bill?

— Da, am spus și am înghițit în sec, încercând să fac tot ce-mi stătea în putință pentru a împiedica exteriorizarea emoțiilor.

— Și eu am suferit la moartea lui Hadley, spuse ea în mod neașteptat.

— A fost bine că a avut pe cineva căruia să-i pese. După un minut, am spus:

— M-aș fi bucurat să știu mai devreme că a murit, am spus pe ocolite.

Nu aflasem că verișoara mea murise decât câteva săptămâni mai târziu, după ce faptul fusese consumat.

— Am avut motive să aștept înainte de a-l trimite pe Cataliades, zise Sophie-Anne.

Fața ei netedă și ochii deschiși la culoare erau la fel de impenetrabili ca un bloc de gheață, dar am avut impresia clară că ar fi vrut să nu deschid subiectul. Am privit către regină încercând să găsesc vreun indiciu, iar ea îmi arătă cu o scurtă mișcare a ochilor către Floare de Jad, care stătea în dreapta ei. Nu știam cum putea Floare de Jad să stea într-o poziție atât de relaxată cu sabia aceea lungă prinsă la spate. Dar am avut categoric impresia că în spatele chipului ei lipsit de expresie și a ochilor de nepătruns, Floare de Jad asculta cu atenție tot ce se vorbea.

Ca să aleg varianta cea mai sigură, m-am hotărât că nu voi spune nimic, iar restul călătoriei avu loc în tăcere.

Rasul nu a vrut să intre cu limuzina în curte, și mi-am amintit că și Diantha parcase tot în stradă.

Rasul veni în spate ca să deschidă ușa pentru regină, iar André coborî primul, privi în jur mult timp, apoi încuviință că era sigur pentru regină să iasă. Rasul rămase pe poziție, cu pușca în mână, cercetând cu privirea zona, după atacatori. André era la fel de vigilent.

Floare de Jad ieși următoarea de pe scaunul din spate și privirea ei se alătură celorlalte care scanau zona. Apărând-o pe regină cu trupurile lor, intrară în curte. Sigebert fu următorul, cu toporul în mână, și mă așteptă pe mine. După ce m-am alăturat lui pe trotuar, el și Wybert mă conduseră pe poarta deschisă cu mai puțină ceremonie decât o conduseseră ceilalți pe regină.

O văzusem pe regină la mine acasă, nepăzită de nimeni în afara lui Cataliades, o văzusem pe regină în biroul ei, păzită de o singură persoană. Cred că nu mi-am dat seama până în acest moment cât era de importantă securitatea pentru Sophie-Anne, cât de precară era probabil puterea sa. Voiam să știu împotriva cui o păzeau aceste gărzi. Cine voia să o ucidă pe regina Louisianei? Poate toți conducătorii vampirilor se aflau într-un pericol la fel de mare – sau poate doar Sophie-Anne. Brusc, conferința vampirilor de la toamnă părea o propunere mult mai înspăimântătoare decât înainte.

Curtea era bine luminată, iar Amelia stătea pe aleea circulară, cu trei prieteni. Ca să se știe, printre ei nu se afla nici o babă călare pe coadă de mătură. Unul era un puști care arăta ca un misionar mormon: pantaloni negri, cămașă albă, cravată închisă la culoare, pantofi negri lustruiți. De un copac aflat în cercul desenat de alee era sprijinită o bicicletă.

Poate era un misionar mormon. Părea atât de tânăr, încât m-am gândit că era încă în creștere. Femeia înaltă care stătea lângă el părea să aibă în jur de șaiszeci de ani, dar avea un corp de culturist. Purta un tricou mulat, pantaloni drepți, sandale și o pereche de cercei rotunzi, uriași. A treia vrăjitoare era cam de-o vârstă cu mine, înjur de douăzeci și cinci, spre treizeci de ani, și era de origine hispanică. Avea obraji plini, buze roșii, strălucitoare, și păr negru, ondulat, era scundă și avea mai multe rotunjimi

decât un S. Sigebert o admira în mod special (puteam să-mi dau seama după privirea sa expresivă), dar ea ignora toți vampirii, ca și cum nu i-ar fi putut vedea.

Se poate ca Amelia să fi fost uimită de invazia de vampiri, dar dădu dovadă de mult aplomb când făcu prezentările. Evident, regina se prezentase înainte ca eu să mă apropii.

— Maiestate, spunea Amelia, aceștia sunt colaboratorii mei.

Făcu o mișcare cu mâna spre ei, ca și cum ar fi prezentat o mașină a audienței: Bob Jessup, Patsy Sellers, Terencia Rodriguez – Terry i se spune.

Vrăjitorii se uitară unii la ceilalți înainte să o salute cu o scurtă mișcare din cap pe regină. Era greu de spus cum a luat regina această lipsă de respect, fața ei era atât de nemișcată, ca și cum ar fi fost de sticlă – dar le întoarse salutul și atmosfera rămase suportabilă.

— Tocmai ne pregăteam pentru reconstrucție, zise Amelia.

Părea foarte sigură pe ea, dar am observat că-i tremurau mâinile. Gândurile ei nu erau nici pe departe la fel de încrezătoare pe cât îi era vocea. Amelia își trecea în revistă pregătirile, în gând, luând la rând, agitată, fiecare obiect pe care-l adunase, reanalizându-și temătoare colaboratorii ca să fie sigură că erau pregătiți pentru ritual, și așa mai departe. Amelia, am realizat cu întârziere, era o perfecționistă.

M-am întrebat unde era Claudine. Poate îi văzuse venind pe vampiri și prudentă se retrăsese într-un colț întunecat. În timp ce priveam în jur după ea, am avut un moment când durerea din suflet m-a luat pe nepregătite. A fost ca în momentele de după moartea bunicii, când făceam ceva familiar, cum ar fi periatul părului, și brusc întunericul mă copleșea. Mi-a luat un moment sau două să mă adun și să ies din nou la suprafață.

Așa avea să se întâmple o vreme, și va trebui să strâng din dinți și să suport.

M-am străduit să-i observ pe cei aflați în jurul meu. Vrăjitoarele își luaseră locurile în primire. Bob se instalase într-un șezlong în curte, și l-am urmărit cu oarecare interes cum scotea niște chestii sfărâmate dintr-o pungă, mare cât pentru un sendviș, și un chibrit din buzunarul de la piept. Amelia țâșni pe scări, către apartament, Terry se opri la jumătatea scărilor, iar vrăjitoarea mai în vârstă, Patsy, stătea deja pe galeria exterioară privind în jos către noi.

— Dacă vreți să urmăriți, probabil aici sus va fi cel mai bine, strigă Amelia, iar regina și cu mine o luarăm în sus pe scări.

Gărzile se adunară la poartă ca să fie cât mai departe posibil de magie; chiar și Floare de Jad părea a arăta respect față de puterea care avea să fie pusă la lucru, chiar dacă nu respecta vrăjitoarele ca persoane în sine.

Ca urmare, André o urmă pe regină pe scări în sus, dar mi s-a părut că poziția pe care o luaseră umerii săi nu sugera entuziasmul.

Era drăguț să mă concentrez la ceva nou, în loc să-mi plâng de milă pentru nefericirea mea, și am ascultat cu interes cum Amelia – care arăta ca și cum s-ar fi aflat undeva afară, pe o plajă, jucând volei – dădea indicații legate de vraja magică pe care se pregătea să o facă.

— Am stabilit timpul cu două ore înainte ca eu să-l văd venind pe Jake, zise ea. Așa că s-ar putea să vedeți o mulțime de lucruri ciudate și plictisitoare. Dacă se întinde prea mult, o să încerc să grăbesc lucrurile.

Brusc, am avut un gând care m-a uimit prin norocul acestei descoperiri. Aveam să-i cer Ameliei să se întoarcă în Bon Temps cu mine, și acolo îi voi cere să repete procedura în curtea mea; atunci, aveam să știu ce s-a întâmplat cu biata Gladiola. M-am simțit mult mai bine odată ce mi-a venit această idee, și m-am străduit să acord toată atenția momentului de față.

Amelia strigă:

— Începeți!

Și imediat începu să recite cuvinte, bănuiesc că în latină. Am auzit un ecou slab venind din capătul de sus al scărilor și din curte, pe măsură ce celelalte vrăjitoare se alăturau.

Nu știam la ce să ne așteptăm, și era ciudat de plictisitor să auzi incantația continuând și după două minute. Am început să mă întreb ce se va întâmpla cu mine dacă regina se plictisea de-adevăratelea.

Apoi, verișoara mea, Hadley, intră în sufragerie.

Am fost atât de șocată, încât aproape că-mi venea să vorbesc cu ea. Când m-am uitat însă mai

atentă, mi-am dat seama că nu era cu adevărat Hadley, avea forma ei și se mișca la fel ca ea, dar acest simulacru era pur și simplu acoperit cu culoare. Părul ei nu era cu adevărat negru, ci doar dădea impresia strălucitoare a negrului. Părea ca și cum ar fi fost făcută din apă colorată, care se mișca. Puteai vedea strălucirea de la suprafață. Am privit la ea nerăbdătoare: trecuse atâta vreme de când ne văzusem! Hadley arăta mai bătrână, bineînțeles, cu o expresie sardonică a gurii și o privire sceptică.

Inconștientă față de prezența oricui altcuiva în cameră, reconstrucția se îndreptă către fotoliu, luă o telecomandă-fantomă și dădu drumul la televizor. Eu chiar m-am uitat spre ecran ca să văd dacă va arăta ceva, dar bineînțeles că nu arăta.

Am simțit o mișcare lângă mine și am aruncat o privire către regină. Dacă eu fusesem șocată, ea era pur și simplu electricizată. Nu am crezut niciodată cu adevărat că regina ar fi putut-o iubi sincer pe Hadley, dar am văzut acum că o iubise din tot sufletul.

Am urmărit-o pe Hadley uitându-se la televizor din când în când, în timp ce-și făcea unghiile de la picioare, bea un fantomatic pahar cu sânge și dădea un telefon. Nu o puteam auzi. O puteam doar vedea, și asta doar într-un spațiu limitat. Obiectul după care se întindea avea să apară doar în momentul în care mâna ei îl atingea, nu înainte, astfel încât puteai fi sigură despre ce era vorba doar când începea să-l folosească. Când se întinse ca să pună paharul cu sânge pe masă, dar încă îl mai ținea în mână, am văzut paharul, masa cu toate celelalte obiecte, și pe Hadley, totul deodată, toate cu acea patină strălucitoare. Masa-fantomă se suprapuse cu masa adevărată, care era aproape în același loc în care fusese și în acea noapte, doar ca lucrurile să fie și mai ciudate. Când Hadley dădu drumul paharului, ambele, și pahar și masă, dispărură din peisaj.

Ochii lui André îi erau ieșiți din orbite când m-am uitat din nou la el, și arăta cea mai expresivă grimasă pe care o văzusem pe chipul lui. Dacă regina își plângea pierderea, iar eu eram fascinată și tristă, André era pur și simplu înspăimântat.

Au mai trecut câteva minute până când Hadley a auzit în mod evident o bătaie la ușă. (Întoarse capul către ușă, și păru surprinsă.) Se ridică (fotoliul-fantomă, probabil cu vreo șase centimetri mai încolo față de cel real, dispăru în neant) și traversă camera. Pași prin pantofii mei sport, care stăteau unul lângă celălalt alături de fotoliu.

Bine, asta era ciudat. Întreaga treabă era ciudată, dar fascinantă.

Probabil cei din curte îl urmăriseră pe scări în sus pe cel care bătuse la ușă, din moment ce am auzit o înjurătură puternică a unuia dintre cei doi Bert – Wybert, cred. Când Hadley a deschis o ușă-fantomă, Patsy care stătea afară, în galerie, a deschis ușa adevărată ca să putem vedea. Din expresia tristă a Ameliei, mi-am dat seama că nu se gândise dinainte la asta.

În fața ușii se afla (fantomă) Waldo, un vampir care fusese alături de regină ani întregi. Fusese mult pedepsit în anii de dinaintea morții sale, ceea ce îl făcuse să aibă o piele foarte ridată. Din moment ce Waldo fusese un albinos foarte slab înainte de pedepsirea sa, arăta îngrozitor în singura noapte când îl întâlnisem. Ca o fantomă apoasă arăta, de fapt, mai bine.

Hadley păru surprinsă să-l vadă. Expresia era suficient de puternică pentru a fi recunoscută cu ușurință. Apoi păru dezgustată. Dar se dădu înapoi ca să-l lase să intre.

Când se întoarse către masă ca să-și ia paharul, Waldo aruncă o privire în jurul lui, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă mai era cineva acolo. Tentația să o avertizez pe Hadley era atât de puternică, încât devenise aproape irezistibilă.

După ce discutară puțin, discuție pe care noi bineînțeles nu am putut-o înțelege, Hadley ridică din umeri și păru să fie de acord cu un oarecare plan. Probabil, asta era ideea despre care îmi povestise Waldo referitor la noaptea în care recunoscuse că o omorâse pe verișoara mea. Îmi spusese că fusese ideea lui Hadley să meargă la cimitirul St. Louis Numărul Unu ca să trezească fantoma preotesei voodoo Marie Laveau, dar aceasta îmi dovedea că Waldo fusese cel care sugerase excursia.

— Ce are în mână? zise Amelia, cât de încet putu, iar Patsy intră în casă din galerie, ca să verifice.

— O broșură, îi zise Ameliei, încercând să vorbească la fel de încet. Despre Marie Laveau.

Hadley se uită la ceasul pe care-l avea la încheietură și-i spuse ceva lui Waldo. Era ceva aspru, judecând după expresia lui Hadley și după mișcarea bruscă pe care o făcu arătându-i ușa clătînând din cap. Spunea "nu" pe cât de clar o putea spune limbajul corpului său.

Și, cu toate acestea, în noaptea următoare mersese cu el. Ce se întâmplase ca să o facă să se

răzgândească?

Hadley intră înapoi în dormitorul său și noi o urmarăm. Privind în urmă, îl văzurăm pe Waldo părăsind apartamentul, după ce pusese broșura pe o masă lângă ușă.

M-am simțit ciudat ca un voyeur să stau în dormitorul lui Hadley cu Amelia, regina și André, urmărind-o pe Hadley cum își dădea jos halatul și-și puneă o rochie foarte elegantă.

— A purtat asta la petrecerea de dinaintea nunții, zise calmă regina.

Era o rochie mulată, roșie, decoltată de aproape nu mai lăsa loc imaginației, cu paiete roșu-închis și purta niște minunați pantofi din piele de aligator. Hadley intenționa, evident, să o facă pe regină să regrete ceea ce pierdea.

Am urmărit-o pe Hadley cum se privea în oglindă, aranjându-și părul în două feluri și calculându-și îndelung alegerea rujului. Noutatea dispărea din întreaga acțiune și eram nerăbdătoare să grăbesc lucrurile, dar regina pur și simplu nu se sătura să-și vadă din nou iubita. Cu siguranță, nu aveam să protestez, mai ales ținând cont că regina plătea nota.

Hadley se tot învârtea în fața oglinzii sale până-n pământ, părând satisfăcută de ceea ce vedea, apoi izbucni în lacrimi.

— Oh, draga mea, zise încet regina. Îmi pare atât de rău!

Știam exact cum se simțea Hadley și, pentru prima dată, am simțit relația de sânge pe care o aveam cu verișoara mea, pe care o pierdusem în timpul anilor cât stătuserăm despărțite. În această reconstrucție, se derula noaptea de dinaintea nunții reginei, iar Hadley trebuia să meargă la o petrecere și să o vadă pe regină alături de logodnicul său, formând un cuplu. Iar următorul lucru pe care trebuia să-l facă era să participe la nunta lor; sau așa credea ea. Nu știa că avea să fie moartă până atunci; categoric moartă, definitiv.

— Vine cineva, strigă Bob vrăjitorul.

Vocea sa trecu prin ferestrele mari, deschise spre galerie. În lumea fantomatică a spiritelor, probabil că sunase soneria, pentru că Hadley se crispa, aruncă o ultimă privire în oglindă (chiar prin noi, din moment ce stăteam chiar în fața ei) și se adună, vizibil. Când Hadley porni pe hol, avea o unduire familiară a șoldurilor, iar fața ei plânsă era crispată într-un zâmbet rece.

Deschise ușa. Din moment ce vrăjitoarea Patsy lăsase ușa adevărată deschisă după ce Waldo "sosise", am putut vedea acum s-au desfășurat lucrurile. Jake Purifoy era îmbrăcat în smocking și arăta foarte bine, așa cum spusese Amelia. I-am aruncat o privire Ameliei când el intră în apartament, iar ea privea cu regret fantoma.

Nu-i păsa că fusese trimis să o ia pe iubița reginei, îți puteai da seama de asta, dar era prea diplomat și prea curtenitor ca să-i arate asta lui Hadley. Așteptă răbdător ca ea să-și ia o poșetă minusculă și să-și pieptene o ultimă oară părul, apoi cei doi ieșiră.

— Vine încoace, jos, strigă Bob, iar noi am ieșit pe ușă, am traversat galeria ca să privim peste balustradă.

Cele două fantome se urcară într-o mașină strălucitoare și ieșiră din curte. Acolo se termina zona afectată de vrajă. În timp ce mașina-fantomă ieșea pe poartă, dispăru chiar lângă grupul de vampiri adunați lângă ușă. Sigebert și Wybert erau mirați și solemni, Floare de Jad părea nemulțumită, iar Rasul părea ușor amuzat, ca și cum s-ar fi gândit la poveștile grozave pe care va putea să le debiteze la postul de gardă.

— E timpul să grăbim lucrurile, strigă Amelia. Părea obosită acum și m-am întrebat cât de mare era presiunea pe care coordonarea acestui act de vrăjitorie o exercita asupra tinerei vrăjitoare.

Patsy, Terry, Bob și Amelia începură să rostească la unison o altă vrajă. Dacă exista vreo verigă slabă în acest efort de echipă, aceasta era Terry. Vrăjitoarea cu chipul rotund transpira puternic și tremura din cauza efortului pe care-l făcea ca să-și ducă la capăt magia. Am fost puțin îngrijorată când am observat tensiunea de pe chipul ei.

— Ușurel, ușurel! își îndemnă Amelia echipa, văzând aceleași semne.

Atunci își reluară cu toții cântatul, iar Terry păru să se calmeze puțin; nu mai arăta atât de disperată. Amelia zise:

— Încetiniți... ușor... acum, și cântecul se opri încet.

Mașina apără din nou la poartă, de această dată trecând prin Sigebert, care făcuse un pas în față, ca

să o vadă mai bine pe Terry, am bănuir. Se opri brusc, pe jumătate înăuntru și pe jumătate afară.

Hadley tâșni afară din mașină. Plângea, și după expresia de pe chipul ei plângea de ceva vreme. Jake Purifoy ieși pe partea lui și rămase acolo, cu mâinile peste portiera mașinii, vorbind cu Hadley peste mașină.

Pentru prima dată, garda de corp a reginei vorbi. André zise:

— Hadley, trebuie să încetezi. Oamenii vor observa, iar noul rege acționa din această cauză. E genul gelos, știi? Nu-i pasă de...

Aici André pierdu șirul și clătină din cap.

— Îi place să păstreze aparențele.

Ne uitaram cu toții la el. Era medium? Paznicul reginei își mută privirea către Hadley cea ectoplasmatică și zise:

— Dar, Jake, nu pot suporta. Știu că trebuie să facă asta din motive diplomatice, dar mă dă la o parte! Nu pot suporta.

André putea citi pe buze. Chiar și pe buzele ectoplasmatică. A început să vorbească din nou.

— Hadley, du-te sus și culcă-te. Nu poți merge la nuntă dacă ai de gând să faci o scenă. Știi că asta ar pune-o într-o situație jenantă pe regină și ar distruge toată ceremonia. Șeful meu mă va ucide dacă se întâmplă asta. Asta e cel mai mare eveniment pe care l-am avut vreodată.

Mi-am dat seama că vorbea despre Quinn. Jake Purifoy era angajatul despre care Quinn îmi spunea că dispăruse.

— Nu pot să suport, repeta Hadley. Tremura, îmi dădeam seama din felul în care-și mișca buzele, dar din fericire André nu găsi de cuviință să o imite. Era destul de ciudat să auzi cuvintele ieșind din gura lui.

— Am făcut ceva teribil!

Aceste cuvinte melodramatice sunară foarte ciudat spuse cu vocea monotonă a lui André.

Hadley alergă pe scări în sus, iar Terry se trase automat din drum, ca să o lase să treacă. Hadley descuie ușa (deja deschisă) și năvăli în apartamentul său. Ne întoarserăm să-l urmărim pe Jake. Acesta oftă și ieși din mașină, care dispăru. Deschise un telefon mobil și formă un număr. Vorbi la telefon cel puțin un minut, fără nici o pauză în care să i se răspundă, așa că era destul de posibil să fi fost vorba de o mesagerie vocală.

André zise:

— Șefule, trebuie să-ți spun că o să avem necazuri. Iubita nu va fi în stare să se controleze în ziua cu pricina.

Oh, Doamne, spune-mi că nu Quinn a omorât-o pe Hadley! m-am gândit, simțind că mi se face rău la simplul gând. Dar chiar în timp ce ideea începu să se contureze, Jake se îndreptă spre spatele mașinii, care apăru din nou în timp ce el o atingea. Își trecu mâna cu afecțiune de-a lungul portbagajului, apropiindu-se tot mai mult de zona exterioară a porții, și brusc o mână se întinse și-l înhață. Zona vrăjitoarelor nu se întindea dincolo de ziduri, așa că restul corpului era absent, iar efectul mâinii care apăruse din neant și-l înhățase pe vârcolacul care nu bănuia nimic era înspăimântător, ca într-un film de groază.

Era exact ca unul dintre acele vise în care vezi pericolul apropiindu-se, dar nu poți vorbi. Nici o avertizare din partea noastră nu ar fi putut schimba ceea ce se întâmplase deja. Dar am fost cu toții șocați. Frații Bert au strigat, Floare de Jad își scoase sabia fără ca eu să văd măcar mâna mișcându-i-se, iar regina rămase cu gura căscată.

Am putut vedea doar picioarele lui Jake agitându-se. Apoi rămaseră nemișcate.

Stăteam cu toții în picioare, ne uitam unii la alții, chiar și vrăjitoarele, concentrarea lor slăbind până ce curtea începu să se umple de ceață.

— Vrăjitoarelor! strigă Amelia răgușit. Înapoi la treabă!

Într-o clipă totul se limpezi. Dar picioarele lui Jake stăteau nemișcate, iar o secundă mai târziu, conturul lor deveni tot mai slab; dispăreau din vedere ca orice alt obiect lipsit de viață. În câteva clipe, verișoara mea apăru în galerie, privind în jos. Expresia ei era precaută și îngrijorată. Auzise ceva. Am înregistrat momentul când a văzut cadavrul și a coborât scările cu viteză vampirică. A tâșnit pe poartă și a dispărut din vedere, dar într-o clipă era din nou înapoi, târând cadavrul de picioare. Câtă vreme îl

atingea, corpul era la fel de vizibil cum ar fost și o masă sau un scaun. Apoi se aplecă deasupra cadavrului, și acum am putut vedea că Jake avea o rană uriașă la gât. Rana era înfricoșătoare, deși vampirii care o priveau nu părură înfricoșați, ci captivați.

Hadley cea ectoplasmică privi în jurul ei sperând la un ajutor, care nu veni. Părea disperat de nesigură. Degetele ei apăsau gâtul lui Jake în timp ce-i urmărea pulsul.

În cele din urmă, se aplecă asupra lui și-i spuse ceva.

— E singura cale, traduse André. Poți să mă urăști, dar asta e singura cale.

Am urmărit-o pe Hadley cum își sfâșie încheietura mâinii cu propriii colți și apoi pune încheietura sângerândă la gura lui Jake, urmărind sângele cum se strecoară înăuntru, văzându-l cum își revine suficient cât să o apuce de mână și să o tragă în jos către el. Când Hadley îl făcu pe Jake să-i dea drumul, ea păru extenuată, iar el arăta de parcă ar fi avut convulsii.

— Vârcolacul nu e un vampir prea bun, zise Sigebert în șoptă. Nu am mai văzut un vârcolac transformat.

Cu siguranță, era greu pentru Jake Purifoy. Văzându-i suferința, am început să-l iert pentru oroarea din seara anterioară. Verișoara mea Hadley îl ridică și-l cără în sus pe scări, făcând din când în când câte o pauză ca să arunce o privire în jurul ei. Am urmat-o sus încă o dată, cu regina pe urmele mele. Am văzut cum Hadley îi dădu lui Jake hainele sfâșiate jos, înfășură niște șervete în jurul gâtului său până ce sângerarea i se opri, și-l puse în dulap, acoperindu-l cu grijă și închizând ușa, astfel încât soarele dimineții să nu-l ardă pe noul vampir, care trebuia să stea la întuneric trei zile. Hadley îndesă șervetele pline de sânge în coșul de rufe. Apoi introduse un alt șervet în spațiul rămas sub ușă, ca să se asigure că Jake era în siguranță.

După care se așeză în hol și căzu pe gânduri. În cele din urmă, luă telefonul mobil și formă un număr.

— Cere cu Waldo, zise André.

Când buzele lui Hadley începură să se miște din nou, André zise:

— Stabilește o întâlnire pentru noaptea următoare. Spune că trebuie să vorbească cu fantoma lui Marie Laveau, dacă fantoma va veni cu adevărat. Are nevoie de sfaturi.

După mai multă conversație, Hadley închise telefonul și se ridică. Adună hainele sfâșiate și însângerate ale vârcolacului și le puse într-o sacoșă.

— Ar trebui să iei și șervetele, am sfătuit-o în șoptă, dar vara mea le lăsă în coș, ca să le găsesc eu când aveam să sosesc.

Hadley scoase cheile de la mașină din buzunarul pantalonilor și, după ce coborî scările, urcă în mașină și plecă luând și sacul de gunoi.

Capitolul 18

— MAIESTATEA VOASTRĂ, trebuie să ne oprim, zise Amelia, iar regina își flutură mâna, într-un fel care ar fi putut însemna un acord.

Terry era atât de extenuată, încât se sprijinea de balustrada scărilor, iar Patsy părea aproape la fel de sfârșită. Bob cel fraier părea neschimbat, dar apoi se așeză cu înțelepciune pe un scaun, pentru început. La semnalul fără cuvinte al Ameliei, începură să desfacă vraja pe care o aruncaseră și, încet, atmosfera ciudată se mai relaxa. Treptat, am devenit cu toții mai degrabă o amestecătură de persoane ciudate, într-o curte din New Orleans, decât martori neajutorați ai unei reconstituiri magice.

Amelia se duse în magazia din colț și scoase niște scaune pliante. Sigebert și Wybert nu înțeleseră mecanismul, așa că Amelia și Bob desfăcură scaunele. După ce regina și vrăjitoarele se așezară, mai rămăsese un scaun, și l-am luat eu, după un schimb tăcut de invitații între mine și cei patru vampiri.

— Așadar, știm ce s-a întâmplat în noaptea următoare, am spus obosită.

Mă simțeam ușor caraghioasă în rochia mea elegantă și cu sandalele cu toc. Ar fi fost minunat să-mi iau hainele obișnuite.

— Oh, scuză-mă, poate că tu știi, dar noi restul nu, și vrem să aflăm, zise Bob.

Părea că uitase că ar trebui să tremure în prezența reginei.

Era ceva care-l făcea plăcut pe vrăjitorul cel pământal. Și toți patru munciseră din greu; dacă voiau să știe restul poveștii, nu exista nici un motiv pentru care să nu-l poată asculta. Regina nu avu nici o obiecție. Chiar și Floare de Jad, care-și pusese la loc sabia, părea vag interesată.

— În noaptea următoare, Waldo a atras-o pe Hadley în cimitir cu povestea despre mormântul lui Marie Laveau și cu tradiția vampirilor, conform căreia morții pot trezi morții – în acest caz, pe preoteasa voodoo Marie Laveau. Hadley voia ca Marie Laveau să-i răspundă la întrebări, cum îi spusese Waldo lui Hadley că era posibil dacă se realiza ritualul corect. Deși, în noaptea când l-am întâlnit, Waldo îmi oferise un motiv pentru care Hadley fusese de acord cu asta, acum știam că mințea. Dar îmi vin în minte mai multe motive pentru care ea ar fi putut accepta să meargă cu Waldo la cimitirul St. Louis, am spus.

Regina încuviință în tăcere.

— Cred că voia să afle cum va fi Jake când se va trezi, am spus. Cred că voia să afle ce să facă cu el. Nu-l putea lăsa să moară, ați văzut asta, dar nu voia să admită în fața nimănui că a creat un vampir, mai ales unul care fusese vârcolac.

Aveam ceva audiență. Sigebert și Wybert stăteau de pază de o parte și alta a reginei, și erau prinși de poveste. Probabil că pentru ei asta era ca și cum ar fi mers la film. Toate vrăjitoarele erau interesate să audă povestea din spatele evenimentelor pe care tocmai le urmăriserăm. Floare de Jad era cu ochii pe mine. Doar André părea imun și era ocupat să-și facă treaba de paznic, cercetând constant curtea și cerul, în eventualitatea unui atac.

— Este de asemenea posibil ca Hadley să fi crezut că fantoma ar fi putut-o sfătui cum să recâștige afecțiunea reginei. Nu vă supărați, doamnă, am adăugat, amintindu-mi prea târziu că regina stătea la un metru de mine, pe un scaun pliant care încă mai avea agățată pe un inel de plastic eticheta cu prețul.

Regina își flutură mâna cu un gest relaxat. Era cufundată în gânduri atât de adânc, încât nici nu eram sigură că mă auzise.

— Nu Waldo a fost cel care l-a golit de sânge pe Jake Purifoy, zise regina, spre uimirea mea. Waldo nu și-ar fi putut imagina asta când a reușit s-o omoare pe Hadley, și mi-a povestit, dând vina pe Frăția Soarelui, că vrăjitoarea asta inteligentă va urma ad litteram ordinul de a sigila apartamentul, incluzând o vrajă de stază. Waldo avea deja un plan. Și cel care l-a ucis pe Jake avea un alt plan – putea să dea vina pe Hadley pentru moartea și renașterea lui Jake... ceea ce ar fi condamnat-o la închisoare într-o celulă pentru vampiri. Probabil că ucigașul s-a gândit că Jake o va omori pe Hadley peste trei zile când avea să se scoale... și probabil că ar fi făcut-o.

Amelia încercă să pară modestă, dar era o luptă peste puterile ei. Ar fi trebuit să fie ușor, din moment ce singurul motiv pentru care făcuse vraja fusese ca în apartament să nu miroasă urât atunci când avea să-l redeschidă. Știa asta, și eu știam asta. Dar fusese o dovadă frumoasă de vrăjitorie, și nu intenționeam să-i spulber visul.

Amelia și-l distruse singură.

— Sau poate, zise ea fără să se gândească, cineva l-a plătit pe Waldo ca s-o dea pe Hadley la o parte într-un fel sau altul.

A trebuit să-mi ridic scuturile imediat, pentru că vrăjitoarele au început să emită semnale de panică atât de puternice, încât era insuportabil să fiu în preajma lor. Știau că ceea ce Amelia spusese o va supăra pe regină, iar când regina Louisianei era agitată, cei din preajma ei aveau tendința de a fi și mai agitați.

Regina sări de pe scaunul ei, așa că toți ne ridicarăm în picioare, grăbiți și neîndemânatici. Amelia abia își strânsese picioarele sub ea, așa că era și mai neîndemânatică, ceea ce-i fu de folos. Floare de Jad se îndepărtă câțiva pași de restul vampirilor, dar poate voia doar mai mult loc în caz că trebuia să mânuiască sabia. În afară de mine, André se dovedi singurul care observă asta. Rămase cu privirea fixată asupra paznicului regelui.

Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi intrat atunci pe poartă mașina lui Quinn.

Coborî din mașina neagră și mare, ignoră scena tensionată și traversă aleea către mine. Își puse ca din întâmplare o mână pe umerii mei și se aplecă să mă sărute ușor. Nu știu să fac o comparație între săruturi. Bărbații sărută diferit, nu-i așa? Și asta spune ceva despre caracterul lor. Quinn mă sărută ca

și cum abia ne-am fi despărțit cu puțin timp în urmă.

— Iubito, zise, când s-a terminat cu sărutul. Am ajuns la timp? Ce s-a întâmplat cu brațul tău?

Atmosfera se mai relaxa puțin. L-am prezentat persoanelor din curte. Îi cunoștea pe toți vampirii, dar nu și pe vrăjitoare. Se îndepărtă de mine ca să se prezinte și să salute. Patsy și Amelia auziseră, evident, de el și încercau din răsuputeri să nu pară prea impresionate de faptul că-l întâlniseră.

Trebuia să scap de restul de știri legate de seara aceea.

— Am fost mușcată de braț, Quinn, am început. Quinn așteptă, privindu-mă fix.

— Am fost mușcată de un... Mi-e teamă că știm ce s-a întâmplat cu angajatul tău. Îi chema Jake Purifoy, nu-i așa? am zis.

— Ce?

În luminile strălucitoare din curte am văzut că expresia sa era precaută. Știa că urmează ceva grav; bineînțeles, văzând adunarea din zonă, oricine ar fi ghicit asta.

— A fost golit de sânge și lăsat aici, în curte. Ca să-i salveze viața, Hadley l-a transformat. A devenit vampir.

Quinn nu înțelese, preț de câteva secunde. Am urmărit cum i se schimba expresia pe măsură ce înțelegea enormitatea a ceea ce i se întâmplase lui Jake Purifoy. Fața lui Quinn împietri. M-am trezit gândindu-mă că speram să nu se uite vreodată la mine așa.

— Schimbarea a avut loc fără consimțământul vârcolacului, zise regina. Bineînțeles, un vârcolac nu ar fi niciodată de acord să devină unul dintre noi.

Nu eram prea surprinsă că avea un ton oarecum iritat. Vârcolacii și vampirii se priveau unii pe alții cu un dezgust abia mascat, și doar faptul că erau uniți împotriva lumii normale împiedica dezgustul lor să degenereze într-un război deschis.

— Am trecut pe la tine pe-acasă, îmi spuse Quinn, pe neașteptate. Am vrut să văd dacă te-ai întors de la New Orleans înainte să trec pe-aici ca să-l caut pe Jake. Cine a ars un demon pe aleea ta?

— Cineva a omorât-o pe Gladiola, mesagerul reginei, când aceasta a venit să-mi aducă un mesaj, am spus.

Vampirii din jurul meu au devenit agitați – Regina știuse despre moartea Gladiolei, bineînțeles; domnul Cataliades s-ar fi asigurat că-i spune. Dar nimeni altcineva nu aflase.

— O mulțime de oameni mor în curtea ta, iubito, zise Quinn către mine, și deși tonul îi era absent, nu l-am putut învinovăți că subiectul era pe lista lui de priorități

– Doar doi, am spus defensivă, după o rapidă numărătoare în gând.

Bineînțeles, dacă-i puneai la socoteală și pe cei care muriseră în casă... Am abandonat rapid linia aceasta de gândire.

— Știți ceva? zise Amelia cu un ton ascuțit, artificial nonșalant. Cred că noi, vrăjitoarele, o să ne ducem la pizzeria de la colțul dintre Chloe și Justine. Așa că, dacă aveți nevoie de noi, ne găsiți acolo. Bine, oameni buni?

Bob, Patsy și Terry se mișcă către poartă mai repede decât i-aș fi crezut capabili, iar când vampirii nu primiră nici un semnal de la regina lor, se dădură la o parte și-i lăsară să treacă. Din moment ce Amelia nu se deranjase să-și ia geanta, am sperat că avea bani într-un buzunar și cheile în celălalt. Foarte bine.

Aprorape că am vrut să o iau pe urmele lor. Stai puțin! De ce nu puteam? Am privit cu jind către poartă, dar Floare de Jad a pășit în cadrul acesteia și m-a privit fix, cu ochii săi ca niște găuri negre în mijlocul feței rotunde. Aceasta era o femeie care nu mă plăcea nici un pic. Lui André, lui Sigebert și lui Wybert le eram indiferentă, iar Rasul ar fi putut crede că nu eram o companie rea pentru o oră sau două în oraș, dar Floare de Jad s-ar fi bucurat să-mi reteze capul cu sabia, și asta era sigur. Nu puteam citi gândurile vampirilor (cu excepția unei străfulgerări din când în când, și asta era un mare secret), dar puteam citi limbajul corpului și expresia din ochii ei.

Nu cunoșteam motivul acestei antipatii, și acest motiv nici nu cred că avea vreo importanță.

Regina se gândise. Zise:

— Rasul, ar trebui să mergem înapoi acasă în scurt timp.

Acesta se înclină și porni către mașină.

— Domnișoară Stackhouse, zise ea întorcându-și privirea către mine.

Ochii îi sclipeau ca niște lămpi palide. Mă luă de mână și pornirăm pe scări în sus, către apartamentul lui Hadley. André porni în urma noastră ca și cum ar fi fost legat de piciorul lui Sophie-Anne cu o sfoară. Tot îmi venea să fac o mișcare lipsită de înțelepciune și să-mi smulg mâna din cea a reginei, care bineînțeles era rece și uscată și puternică, deși avea grijă să nu mă strângă prea tare. Să fiu atât de aproape de un vampir vechi mă făcea să vibrez ca o coardă de vioară. Nu înțelegeam cum putuse Hadley să îndure.

Mă conduse în apartamentul lui Hadley și închise ușa în urma noastră. Cred că nici auzul excelent al vampirilor de sub noi nu putea percepe acum conversația noastră. Acesta fusese și scopul ei, pentru că primul lucru pe care-l spuse a fost:

— Nu vei dezvălui nimănui ceea ce-ți spun acum. Am clătinat din cap, mută de teamă.

— Mi-am început viața în locul care a devenit nordul Franței, cam acum... o mie o sută de ani.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Nu știam unde sunt, bineînțeles, dar cred că era Lotharingia³⁵. În ultimul secol am încercat să găesc locul în care mi-am petrecut primii doisprezece ani, dar nu am putut, chiar dacă viața mea ar fi depins de asta. Mama mea era soția celui mai bogat om din oraș, ceea ce însemna că avea cu doi porci mai mult decât oricine altcineva. Pe vremea aceea, mă numeam Judith.

Am încercat din răspuțeri să nu par șocată, să par doar interesată, dar era greu.

— Când aveam doar zece sau doisprezece ani, cred, un vânzător ambulant a venit pe drum către noi. Nu mai văzusem nici un chip nou de șase luni. Eram încântate.

Dar nu zâmbi și nici nu arătă ca și cum și-ar fi amintit acel sentiment de plăcere, ci doar faptul că existase. Ridică din umeri.

— Purta o boală care nu mai fusese niciodată pe la noi. Acum cred că era un fel de gripă. În cele două săptămâni cât rămase în orașul nostru, toată lumea muri, cu excepția mea și a unui băiat, Clovis, puțin mai în vârstă.

A urmat un moment de liniște în timp ce ne gândeam la asta. Cel puțin eu o făceam, și cred că regina rememora cele întâmplate. André s-ar fi putut la fel de bine gândi la prețul bananelor în Guatemala.

— Clovis nu mă plăcea, zise regina. Am uitat de ce. Tații noștri... nu-mi amintesc. Lucrurile poate că ar fi fost diferite dacă i-ar fi păsat de mine. Dar fiindcă nu era așa, mă violă și mă duse în orașul următor, unde începu să mă ofere la schimb. Pentru bani, bineînțeles, sau mâncare. Deși gripa băntuia regiunea noastră, noi nu ne-am îmbolnăvit niciodată.

Am încercat să mă uit oriunde în altă parte, dar nu la ea.

— De ce-mi ocolești privirea? mă întrebă. Felul în care construia propozițiile și accentul i se schimbaseră în timp ce vorbea, ca și cum abia ar fi învățat engleză.

— Îmi pare atât de rău pentru tine! am spus.

A oftat lung, într-un fel aparte, după care a făcut un efort ca să inspire adânc și să expire. A sunat cam ca un: "ffftt"

— Nu te agita, zise regina. Pentru că ceea ce a urmat a fost cam așa. Eram în pădure și un vampir a pus mâna pe el.

Părea încântată de această amintire. Ce călătorie prin trecut!

— Vampirului îi era foarte foame și a început cu Clovis, pentru că era mai mare, dar când a terminat cu el, s-a oprit un minut și s-a uitat la mine; și-a zis că așa fi un tovarăș bun alături de el. Îl chema Alain. Am călătorit cu Alain mai mult de trei ani. Bineînțeles, vampirii reprezentau un secret pe atunci. Ei existau doar în poveștile spuse de femeile bătrâne lângă foc. Iar Alain era bun în a păstra lucrurile așa cum erau. Alain fusese preot și era foarte încântat să surprindă preoții în paturile lor.

Zâmbi aducându-și aminte. Am simțit cum simpatia mea scade.

— Alain îmi tot promitea, și-mi tot promitea că mă va transforma, pentru că bineînțeles voiam și eu să fiu ce era el. Voiam forța vampirilor.

Ochii săi se îndreptară spre mine. Am încuviințat cu o mișcare a capului. Puteam înțelege asta.

— Dar când avea nevoie de bani pentru haine sau pentru mâncarea mea, făcea același lucru pe care-l

făcuse și Clovis: mă vindea pentru bani. Știa că bărbații ar fi observat dacă eram rece, și știa că i-aș fi mușcat dacă m-ar fi transformat. Obosisem să tot aștept să-și respecte promisiunea.

Am dat iar din cap, ca să-i arăt că eram atentă. Și eram, dar în străfundul minții mele mă întrebam unde naiba ducea monologul ăsta și de ce eram eu auditoriul acestei povești fascinante și triste.

— Apoi, într-o noapte, am ajuns într-un sat unde mai-marele știa exact ce-i cu Alain. Prostul de Alain uitase că mai trecuse pe-acolo mai devreme și că o golise de sânge pe soția acestuia! Așa că sătenii l-au legat cu un lanț de argint, ceea ce era incredibil într-un sat mic, îți zic... și l-au aruncat într-o cocioabă, plănuiind să-l țină acolo până ce preotul satului se întorcea dintr-o călătorie. Apoi intenționau să-l scoată la soare, cu o întregă ceremonie în biserică. Era un sat sărac, dar peste el adunaseră toate bucățele de argint și tot usturoiul pe care lumea le avea, într-un efort de a-l ține subjugat. Regina chicoti.

— Știau că sunt o ființă umană și știau că el profitase de mine, zise ea. Așa că nu m-au legat. Familia starostelui propunea să mă ia sclavă, din moment ce pierduseră o femeie din cauza vampirului. Știam cum ar fi fost asta.

Expresia de pe fața ei era în același timp sfâșietoare și rigidă. Am rămas nemișcată.

— În acea noapte, am smuls câteva scânduri șubrede din spatele colibe și m-am târât înăuntru. I-am spus lui Alain că atunci când mă va transforma îl voi elibera. Am negociat o bună bucată de vreme, apoi a fost de acord. Am săpat o gaură în podea, destul de mare pentru corpul meu. Am plănuțit ca Alain să mă golească de sânge și să mă îngroape sub scândura pe care stătea, netezind pământul cât de bine putea. Se putea mișca suficient pentru asta. În cea de-a treia noapte, aveam să mă trezesc. Aveam să-i rup lanțurile și să arunc usturoiul, deși mi-ar fi ars mâinile. Am fi zburat în întuneric.

Râse cu hohote.

— Dar preotul se întoarse înainte de cele trei zile. Până când mi-am croit eu drum afară, Alain devenise cenușă înnegrită, spulberată de vânt. Era coliba preotului cea în care-l lăsaseră pe Alain. Bătrânul preot a fost cel care mi-a spus ce s-a întâmplat.

Aveam impresia că știam sfârșitul poveștii.

— Bine, am zis repede, bănuiesc că preotul a fost prima ta masă.

I-am zâmbit.

— Oh, nu, zise Sophie-Anne, fostă Judith. I-am spus că eram îngerul morții și că o să-l las în pace din moment ce fusese atât de virtuos.

Luând în calcul starea în care fusese Jake Purifoy atunci când se trezise prima dată, puteam să-mi dau seama ce efort neînchipuit însemnase pentru proaspătul vampir.

— Ce ai făcut după aceea? am întrebat.

— Câțiva ani mai târziu, am găsit un orfan ca și mine; rătăcind prin păduri ca și mine, zise ea și se întoarse să-și privească paznicul. De atunci, suntem împreună.

Și în cele din urmă, am văzut o expresie pe fața netedă a lui André: devotament dincolo de limite.

— Fusese abuzat, așa cum fusesem și eu, zise ea blând. Și am avut grijă de asta.

Am simțit un fior rece pe șira spinării. Nu aș fi putut găsi ceva de spus nici dacă mă plăteai.

— Motivul pentru care te-am plictisit cu povestea mea veche, zise regina, scuturându-se și rămânând și mai dreaptă, este ca să-ți explic de ce am luat-o pe Hadley sub aripa mea. Și ea a fost molestată de străunchiul ei. Te-a molestat și pe tine?

Am confirmat. Nici nu bănuiam că se luase de Hadley. Nu ajunsese la penetrarea propriu-zisă, doar pentru că părinții mei muriseră, iar eu mă dusesem să locuiesc cu bunica mea. Părinții mei nu mă crezuseră, dar o convinsesem pe bunica de faptul că spuneam adevărul; urma s-o facă atunci când ar fi simțit că sunt coaptă, când aveam aproape nouă ani. Bineînțeles, Hadley fusese mai mare. Aveam în comun mai multe decât aș fi crezut.

— Îmi pare rău, nu știam, am șoptit. Mulțumesc că mi-ai spus.

— Hadley vorbea deseori despre tine, zise regina. Da, mulțumesc, Hadley. Mulțumesc că m-ai aranjat cum e mai rău... nu, stai, asta era nedrept. Să descopăr dezamăgirea uriașă provocată de Bill nu era cel mai rău lucru care mi se întâmplase vreodată. Dar nici nu era prea jos pe lista mea personală.

— Am aflat, am spus cu o voce la fel de rece și de aspră ca o tulpină de țelină.

— Ești supărată că l-am trimis pe Bill să cerceteze, ca să afle dacă îmi poți fi de folos, zise regina. Am tras adânc aer în piept, străduindu-mă să-mi descleștez maxilarele.

— Nu, nu sunt supărată pe tine. Nu te poți abține să fii așa cum ești. Și nici nu mă cunoșteai. Din nou, aer tras în piept. Sunt supărată pe Bill, care mă cunoștea și a continuat cu tot programul tău într-un mod foarte calculat și hotărât. A trebuit să alung durerea. Pe lângă asta, de ce ți-ar păsa?

Tonul meu se apropia de insolență, ceea ce nu era înțelept atunci când aveai de-a face cu un vampir puternic. Mă atinsese într-un punct foarte sensibil.

— Pentru că Hadley ținea la tine.

— Nu ți-ai fi dat seama din felul în care se purta cu mine, după ce ajunsese la adolescență, am spus, hotărâtă aparent că sinceritatea era cea mai bună politică.

— Îi părea rău pentru asta, zise regina, odată ce devenise vampir, mai ales, și descoperise ce înseamnă să fii o minoritate. Chiar și aici, în New Orleans, există prejudecăți. Discutam despre viața ei deseori atunci când eram singure.

Nu știam ce mă făcea să mă simt mai prost: ideea că regina făcuse sex cu verișoara mea, Hadley, sau faptul că după aceea discutaseră despre mine.

Nu-mi pasă dacă adulții fac sex, indiferent în ce constă acesta, câtă vreme cele două părți au căzut de acord înainte. Dar nici nu am neapărat nevoie să aud detalii. Orice curiozitate legată de sex aș fi avut fusese ștersă de-a lungul timpului de imaginile din mintea oamenilor de la bar.

Se dovedea a fi o conversație lungă. Voiam ca regina să treacă la subiect.

— Ideea este, zise regina, că îți sunt recunoscătoare. Prin intermediul vrăjitoarelor mi-ai oferit o perspectivă mai bună asupra morții lui Hadley. Și m-ai anunțat că împotriva mea există un complot mai mare decât gelozia lui Waldo.

Așa am făcut?

— Îți sunt datoare. Spune-mi ce aș putea face acum pentru tine.

— Să-mi trimiți o mulțime de cutii ca să pot împacheta lucrurile lui Hadley și să mă pot întoarce în Bon Temps? Să trimiți pe cineva să ia lucrurile pe care nu le vreau și să le ducă la un centru de donații?

Regina privea în jos și jur că mustăcea.

— Da, cred că pot face asta, zise. O să trimit o ființă umană mâine ca să facă toate astea.

— Dacă cineva ar putea încărca într-un camion lucrurile pe care le vreau și le-ar putea duce în Bon Temps, ar fi foarte bine, am spus. M-aș putea întoarce și eu acasă cu acel camion?

— Nici asta nu-i o problemă, zise. Acum, marea favoare.

— Chiar trebuie să merg cu tine la conferința asta? am întrebat, ceea ce știam că înseamnă să forțez nota.

— Da, răspuse. Bine, de neclintit aici. Ea adăugă însă:

— Dar te voi plăti cu bani frumoși.

M-am luminat la față. Ceva din banii pe care-i promisem pentru serviciile pe care le mai făcusem vampirilor încă mai erau în contul meu de economii, și prinsesem un adevărat respiro financiar când Tara îmi "vânduse" mașina ei pentru un dolar, dar eram atât de obișnuită să trăiesc pe muchie de cuțit cu finanțele, încât o rezervă era întotdeauna bine-venită. Eram întotdeauna speriată că mi-aș putea rupe piciorul, sau că mașinii mele i s-ar putea strica un piston, sau că îmi va lua casa foc... stai, asta s-a întâmplat deja... bine, că se va întâmpla un dezastru, cum ar fi un vânt puternic ce ar lua pe sus prostia de acoperiș de tablă pe care bunica mea insistase să-l pună, sau altceva...

— Vrei ceva ce i-a aparținut lui Hadley? am întrebat-o atunci când șirul gândurilor s-a îndepărtat de la bani. Știi, vreo amintire?

Ceva sclipi în privirea ei, ceva ce mă surprinse.

— Mi-ai luat vorba din gură, zise regina cu un adorabil accent francezesc.

Oho! Nu putea fi de bine, dacă trecuse la partea cu fermecatul.

— I-am cerut lui Hadley să ascundă ceva pentru mine, zise.

Detectorul meu de vrăjeli suna ca alarma unui ceas.

— Și dacă dai peste chestia aia în timp ce împachetezi, mi-ar plăcea să o primesc înapoi.

— Cum arată?

— E o bijuterie, îmi explică. Soțul meu mi-a dat-o drept cadou de logodnă. S-a întâmplat să o las aici înainte să mă căsătoresc.

— Te rog să privești în cutia cu bijuterii a lui Hadley, am spus imediat. Dacă-ți aparține, bineînțeles că o poți lua.

— Ești foarte amabilă, zise, revenind la chipul său obișnuit, fără expresie. E vorba de un diamant, un diamant mare, fixat pe o brățară de platină.

Nu mi-am amintit de nimic de felul acesta printre lucrurile lui Hadley, dar nu privisem totul cu atenție. Plănuisem să împachetez cutia cu bijuterii a lui Hadley fără să umblu la ea, ca să o pot cerceta în liniște în Bon Temps.

— Te rog, uită-te acum, am sugerat. Știu că ar fi o mare gafă să pierzi un cadou de la soțul tău.

— O, zise ea blând, nici nu-ți dai seama. Sophie-Anne închise ochii o secundă, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele.

— André, zise, și la acest cuvânt el se îndreptă spre dormitor – am observat că nu avea nevoie de indicații – și, cât timp el fu plecat, reginei păru în mod ciudat să-i lipsească ceva.

M-am întrebat de ce nu a însoțit-o la Bon Temps și, dintr-un impuls, am întrebat-o.

S-a uitat la mine cu ochii săi limpezi, mari și lipsiți de expresie.

— Se presupunea că nu sunt plecată, zise. Știam că dacă André apărea în New Orleans, toată lumea va presupune că și eu sunt acolo.

M-am întrebat dacă și reversul era adevărat. Dacă regina era aici, ar presupune toată lumea că era și André? Și asta a făcut ca prin minte să-mi treacă un gând, un gând care a dispărut înainte să-l pot prinde.

André se întoarse chiar în acea clipă, clătinând imperceptibil din cap, sugerându-i astfel reginei că nu găsisese ceea ce căuta ea. Pentru o clipă, Sophie-Anne păru chiar nefericită.

— Hadley a făcut asta într-o clipă de furie, zise regina, iar eu am crezut că vorbea cu ea însăși. Dar m-ar putea lovi de dincolo de mormânt.

Apoi, chipul i se relaxa, revenind la starea obișnuită, lipsită de expresie.

— O să fiu atentă dacă văd brățara, am spus. Bănuiam că valoarea bijuteriei nu stătea în prețul său oficial.

— Brățara a fost lăsată aici în noaptea de dinaintea nunții? am întrebat precaută.

Bănuiam că verișoara mea Hadley a furat brățara de la regină din pură supărare că regina se căsătorește. Părea un lucru pe care Hadley l-ar fi făcut, era stilul ei. Dacă aș fi știut de subtilizarea brățării de către Hadley, aș fi rugat vrăjitoarele să dea ceasul înapoi în reconstituirea ectoplasmică. Am fi urmărit-o pe Hadley ascunzând-o.

Regina încuviință scurt.

— Trebuie să o recuperez, zise regina. Înțelegi că nu mă preocupă valoarea diamantelor? Înțelegi că o nuntă între vampiri nu este o uniune din dragoste în care multe pot fi iertate? Să pierzi un cadou de la soțul tău este o ofensă foarte gravă. Iar balul nostru de primăvară este programat peste două nopți. Regele se așteaptă să port cadoul de la el. Dacă nu o fac...

Vocea i se stinse, și chiar și André păru aproape îngrijorat.

— Înțeleg ce vrei să spui, am zis.

Observasem tensiunea care domnea deja pe holurile cartierului general al lui Sophie. Va fi un adevărat iad, iar Sophie-Anne va fi în mijlocul lui.

— Dacă e aici, ți-o voi înapoia. Bine? mi-am deschis brațele întrebându-mă dacă mă va crede.

— Bine, zise ea. André, nu mai pot sta prea mult aici. Floare de Jad va raporta că am venit sus cu Sookie. Sookie, va trebui să pretindem că am făcut sex.

— Îmi pare rău, oricine mă cunoaște știe că nu o fac cu femei. Nu știu cui te aștepti tu ca Floare de Jad să-i dea raportul...

(Bineînțeles că știam, era vorba despre rege, dar mi s-a părut lipsit de tact să spun "știu totul despre treburile tale".)

— Dar dacă și-au făcut temele, asta se știe despre mine, am continuat eu.

— Atunci, poate ai făcut sex cu André, zise ea calmă. Și m-ai lăsat să mă uit.

În minte mi-au venit câteva întrebări, prima dintre ele fiind: "Asta e procedura cu tine?" urmată de

"Nu e în regulă să pierzi o brătară, dar e în regulă să te dai în bărci cu altcineva?" Dar mi-am ținut gura închisă. Dacă cineva mi-ar fi ținut un pistol lipit la tâmplă, mai degrabă aș fi făcut sex cu regina decât cu André, indiferent de preferințele mele legate de genul persoanei, pentru că André îmi dădea fiori pe șira spinării. Dar, dacă trebuia doar să ne prefacem...

Într-un fel foarte profesionist, André își scoase cravata, o împături, o puse în buzunar, și-și descheie câțiva nasturi la cămașă. Mi-a făcut semn cu degetul. M-am apropiat precaută de el. M-a luat în brațe, m-a strâns la pieptul lui și și-a aplecat capul spre gâtul meu. Pentru o secundă, am crezut că avea să mă muște, și am avut un atac de panică, dar el doar m-a mirosit. Acesta este un act calculat pentru un vampir.

— Pune-ți buzele pe gâtul meu, zise el, după ce mă mai mirosi o dată. Rujul tău va lăsa urme.

Am făcut așa cum mi-a spus. Era rece ca gheața. Era ca... păi, era ciudat. M-am gândit la ședința foto alături de Claude; petrecusem o mulțime de timp în ultima vreme pretinzând că fac sex.

— Îmi place mirosul de zână. Crezi că știe că are sânge de zână? o întrebă el pe Sophie-Anne, în timp ce eu eram în plin proces de a lăsa urme de ruj.

Am tras brusc capul în spate. M-am uitat fix în ochii lui, iar el s-a holbat la mine. Încă mă mai ținea strâns și am înțeles că se asigură că voi mirosi ca el, iar el va mirosi ca mine, ca și cum chiar am fi făcut treaba. Categorie, nu avea dispoziția să o facă în realitate, ceea ce era o ușurare pentru mine.

— Ce să știu?

Eram sigură că nu auzisem bine.

— Ce am?

— Are un nas bun la treburile astea André al meu, zise regina.

Părea oarecum mândră.

— Am umblat cu prietena mea Claudine, azi, mai devreme, am spus. Ea e zână. De la ea vine mirosul.

Chiar aveam nevoie să fac un duș.

— Îmi dai voie? întrebă André și, fără să aștepte un răspuns, îmi răsai brațul rănit cu unghia, chiar deasupra bandajului.

— Au! am protestat.

Luă un pic de sânge pe deget, și-l gustă. Îl plimbă prin gură ca și cum ar fi fost o înghițitură de vin, și în cele din urmă declară:

— Nu, acest miros de zână nu este transferat. Este în sângele tău.

André se uită la mine într-un fel care voia să spună că vorbele sale erau un verdict definitiv.

— Ai ceva dintr-o zână. Poate bunica sau bunicul erau pe jumătate zâne?

— Nu știu nimic despre asta, am spus, știind că suna stupid, dar negăsind ce altceva să spun. Dacă oricare dintre bunicii mei era altceva și nu sută la sută umani, nu mi se transmisese această informație.

— Nu, n-ar fi făcut-o, spuse regina ca o constatare. Majoritatea oamenilor descendenți din zâne ascund acest lucru, pentru că nu-l cred cu adevărat. Preferă să creadă că părinții lor sunt nebuni. Rădică din umeri: Inexplicabil! Dar acest sânge ar arăta de ce ai curtezani supranaturali și nu admiratori umani.

— Nu am admiratori umani pentru că nu-i vreau, am spus, categoric enervată. Pot să le citesc gândurile și asta-i scoate din competiție. Dacă nu sunt scoși de reputația mea de ciudată, am adăugat întorcându-mă la stilul meu sincer.

— E un comentariu trist la adresa oamenilor, că niciunul dintre ei nu poate fi tolerat de cineva care îi poate citi gândurile, zise regina.

Cred că asta era concluzia asupra capacității de a citi gândurile. M-am decis că ar fi mai bine să pun capăt conversației. Aveam o mulțime de lucruri la care să mă gândesc.

Am coborât scările, cu André în frunte, regina urmându-l, iar eu în spatele lor. André insistase ca eu să-mi dau jos pantofii și cerceii ca să se poată presupune că m-am dezbrăcat, apoi am tras din nou rochia pe mine.

Ceilalți vampiri așteptau obedienți în curte, și devenirea atenți când am început să coborâm. Fața lui Floare de Jad nu se schimbă deloc când zări toate indiciile a ceea ce făcuserăm noi în ultima jumătate de oră, dar cel puțin nu păru sceptică. Cei doi Bert arătau că au înțeles, dar nu erau interesați, ca și

cum scenariul lui Sophie-Anne uitându-se la garda ei de corp făcând sex (cu, teoretic, o necunoscută) devenise deja o rutină.

Cum stătea în cadrul porții așteptând mai multe instrucțiuni legate de postul său de șofer, fața lui Rasul exprima un regret moderat, ca și cum și-ar fi dorit să fie implicat în acțiune. Pe de altă parte, Quinn avea buzele strânse într-o linie atât de subțire, că aproape nici nu se mai vedeau. Aici era o problemă.

Dar, în timp ce ieșeam din apartamentul lui Hadley, regina mi-a cerut clar să nu povestesc nimănui ce-mi spusese, accentuând nimănui. Trebuia să mă gândesc la o metodă de a-l face pe Quinn să înțeleagă, fără să-i spun direct.

Fără alte discuții sau formalități sociale, vampirii se înghesuiră în mașina lor. Creierul meu era atât de plin de idei și evenimente, încât mă simțeam amețită ca și cum aș fi băut. Voiam să-l sun pe fratele meu, Jason, să-i spun că în fond nu e nici pe departe atât de irezistibil, că de vină era sângele de zână, doar ca să văd ce avea să spună. Nu, stai, André insinuase că oamenii nu erau afectați de apropierea zânelor așa cum erau vampirii. Asta înseamnă că oamenii nu vor să consume zâne, dar le găsesc atrăgătoare din punct de vedere sexual. (M-am gândit la mulțimea care o înconjură întotdeauna pe Claudine la Merlotte's.) Iar André spusese că și celelalte ființe supranaturale erau atrase de sângele de zână, doar că nu în felul acela în care "îmi vine să le mănânc" are sensul propriu. Eric va fi ușurat? Va fi atât de fericit să știe că nu m-a iubit cu adevărat! Tot timpul fusese de vină sângele de zână!

Am urmărit limuzina regală îndepărtându-se. În timp ce eu mă luptam cu un val compus din șase emoții diferite, Quinn se lupta doar cu una.

Era chiar în fața mea, furios.

— Cum te-a convins, Sookie? mă întrebă. Dacă ai fi strigat, aș fi venit imediat acolo. Sau poate ai vrut să faci asta? Aș putea jura că nu ai fost violată.

— Nu am ajuns în pat cu nimeni în seara asta, am spus.

L-am privit fix în ochi. În fond, nu dezvăluiam nimic din ce-mi spusese regina, ci doar... corectam o eroare.

— E în regulă dacă restul cred asta, dar nu și tu. Se uită în jos la mine un lung moment, ochii săi căutându-mi privirea, ca și cum ar fi citit ceva scris acolo.

— Dar ai vrea să ajungi în pat cu cineva în seara asta? mă întrebă.

Mă sărută. Mă sărută mult, mult, în timp ce stăteam lipiți unul de altul în curte. Vrajitoarele nu se întorseseră, vampirii plecaseră de-a binelea. Doar câte o mașină care trecea pe stradă sau o sirenă în depărtare îmi aminteau că suntem în mijlocul unui oraș. Era cât se poate de diferit față de cum mă simțisem lângă André. Quinn era cald, și-i puteam simți mușchii mișcându-i-se sub piele. Îi puteam auzi respirația și-i puteam simți bătăile inimii. Puteam urmări vârtejul gândurilor sale, care erau acum în majoritate centrate pe patul care știa că trebuie să fie undeva sus, în apartamentul lui Hadley. Îmi iubea mirosul, atingerea, felul în care îmi simțea buzele... și o mare parte din Quinn demonstra acest lucru. Acea mare parte era prinsă între noi, chiar în acel moment.

Mai ajunsesem în pat cu alți doi bărbați, și în niciuna dintre dați nu ieșise prea bine. Nu știusem suficient despre ei. Acționasem dintr-un impuls. Ar trebui să înveți din greșeli. Pentru o secundă, nu m-am simțit prea deșteaptă.

Din fericire pentru capacitatea mea de a lua decizii, telefonul lui Quinn a ales să sune în acel moment. Dumnezeu să binecuvânteze acel telefon. Fusesem la un pas de a-mi arunca hotărârile înțelepte pe fereastră, pentru că fusesem speriată și singură toată seara, iar Quinn îmi era relativ familiar și mă dorea atât de mult.

Oricum, Quinn nu urma același fir al gândurilor – nici pe departe – și înjură când telefonul sună a doua oară.

— Scuză-mă zise, cu o voce furioasă, și răspunse la afurisitul de telefon. Bine, confirmă, după ce ascultă o clipă vocea de la celălalt capăt al firului. Bine, voi fi acolo.

Închise brusc minusculul telefon.

— Jake întreabă de mine, zise.

Eram atât de copleșită de o combinație ciudată de plăcere și ușurare, încât mi-a luat ceva timp să adun unu cu unu. Jake Purifoy, angajatul lui Quinn, trăia experiența celei de-a doua nopți în calitate

de vampir.

Fiind hrănit de vreun voluntar era suficient de bine ca să vrea să vorbească cu Quinn. Stătuse într-un dulap câteva săptămâni și erau multe chestii cu care trebuia să fie pus la curent.

— Atunci trebuie să te duci, am spus, mândră că vocea mea nu tremura deloc. Poate își va aminti cine l-a atacat. Măine va trebui să-ți spun ce am văzut aici în noaptea asta.

— Ai fi fost de acord? mă întrebă. Dacă am fi fost lăsați în pace încă un minut?

M-am gândit un moment.

— Dacă aș fi fost de acord, mi-ar fi părut rău că am făcut-o, am recunoscut. Nu pentru că nu te doresc. Te vreau. Dar, în mamele câteva zile, am deschis mai bine ochii. Știu că sunt destul de ușor de prostit.

Am încercat ca asta să sune ca o constatare, nu ca și cum mi-aș fi plâns de milă. Nimănui nu-i place o femeie plângăcioasă, și cu atât mai puțin mie.

— Nu sunt interesată să încep o relație cu cineva care e doar înfierbântat în acest moment. Nu am fost niciodată genul de femeie adeptă a aventurilor de o noapte. Vreau să fiu sigură că, dacă fac sex cu tine, este pentru că vrei să-mi fii prin preajmă pentru o vreme și pentru că mă plăci pentru cine sunt, nu pentru ce sunt.

Probabil vreun milion de femei au ținut aproximativ același discurs. Eram la fel de sinceră ca oricare femeie din acel milion.

Iar Quinn dădu răspunsul perfect:

— Cine s-ar mulțumi doar cu o noapte când e vorba de tine? Zise, apoi plecă.

Capitolul 19

AM DORMIT SOMNUL MORȚILOR. Mă rog, probabil că nu, dar fusesem pe cât de aproape va ajunge vreodată o ființă umană. Ca într-un vis, auzisem vrăjitoarele întorcându-se cherkelitate în curte, încă se mai felicitau, cu un elan plin de alcool. Am găsit niște cearșafuri adevărate, cinstite, de bumbac, printre albituri (de ce li se mai spune încă albituri? Ați mai văzut vreun cearșaf alb în viața voastră?) și le-am îndesat pe cele negre și lucioase în mașina de spălat, așa că mi-era ușor să adorm la loc.

Când m-am trezit, era trecut de zece dimineața. Se auzi o bătaie în ușă, iar eu m-am împiedicat grăbindu-mă pe hol să o deschid, după ce mi-am pus o pereche de colanți de gimnastică de-ai lui Hadley, din spandex, și un maiou roz și sexy. Am zărit o grămadă de cutii prin vizor și am deschis ușa simțindu-mă cu adevărat fericită.

— Domnișoara Stackhouse? întrebă tânărul bărbat negru care ținea cutiile în brațe.

Când am încuviințat, zise:

— Am primit ordin să-ți aduc cât de multe cutii dorești. Pentru început, ajung treizeci?

— Oh, da, am zis. Oh, va fi grozav.

— Am primit de asemenea instrucțiuni, zise, să aduc tot ce-ți trebuie pentru mutare. Am aici bandă adezivă de mai multe feluri, niște markere, foarfeci și etichete autoadezive.

Regina îmi dăduse, se pare, un valet personal.

— Vrei buline colorate? Unii oameni preferă să-și pună lucrurile din living în cutii cu buline portocalii, lucrurile din dormitor în cutii cu buline verzi, și așa mai departe.

Nu mă mutasem niciodată, dacă nu puneam la socoteală căratul câtorva sacoșe cu lucruri și prosoape la apartamentul mobilat al lui Sam, după ce-mi arsesse bucătăria, așa că nu știam care era cea mai bună metodă. Am avut o viziune încântătoare a unui rând de cutii frumoase cu buline colorate pe fiecare parte, ca să nu poată fi confundate din nici un unghi. Apoi am revenit la realitate. Nu voi lua atât de multe lucruri la Bon Temps. Era greu să fac o estimare, din moment ce mă aflam pe un teritoriu necunoscut, dar știam că nu voiam prea multe piese de mobilier.

— Nu cred că voi avea nevoie de buline, mulțumesc oricum, am spus. O să încep să mă ocup de cutiile astea, apoi te sun dacă am nevoie de mai multe, bine?

— Le asamblez eu pentru tine, se oferi el. Avea părul foarte scurt și cele mai întoarse gene pe care le

văzusem vreodată la o persoană. Vacile au uneori asemenea gene. Purta o cămașă ca pentru golf și pantaloni din doc prinși în talie cu o curea, pantofi sport tip gheată.

— Îmi pare rău, nu ți-am reținut numele, am spus în timp ce scotea o rolă de bandă adezivă dintr-o sacoșă mare de plastic.

Se puse pe treabă.

— Oh, scuză-mă, zise, și pentru prima dată păru natural. Mă numesc Everett O'Dell Smith.

— Mă bucur să te cunosc, am spus, iar el a făcut o pauză ca să ne putem strânge mâinile. Cum de ai ajuns aici?

— Oh, sunt la Tulane Business School, iar unul dintre profesorii mei a primit un telefon de la domnul Cataliades, care este, se pare, cel mai faimos avocat din zona vampirilor. Profesorul meu e specializat în dreptul vampirilor. Domnul Cataliades avea nevoie de o persoană care să poată ieși în timpul zilei; vreau să zic, el poate ieși în timpul zilei, dar avea nevoie de cineva care să fie comisionarul său.

Făcuse deja trei cutii.

— Și în schimb?

— În schimb, o să stau alături de el la tribunal pentru următoarele cinci cazuri și o să ajung să câștig niște bani de care am mare nevoie.

— O să ai timp în după-amiaza asta să mă duci la banca verișoarei mele?

— Desigur.

— Nu lipsești acum de la școală, nu-i așa?

— Oh, nu. Mai am două ore până la următorul curs.

Fusese deja dimineață la un curs și adunase toate lucrurile înainte ca eu să mă scol. Mă rog, el nu stătuse treaz jumătate din noapte urmărindu-și verișoara cum se plimba de colo-colo.

— Poți duce acești saci la cel mai apropiat magazin Goodwill sau Armata Salvării.

Asta ar fi eliberat galeria și m-ar fi făcut mai productivă în același timp. Trecusem cu grijă prin haine, ca să fiu sigură că Hadley nu ascunsese nimic pe acolo, și m-am întrebat ce avea să facă Armata Salvării cu ele. Hadley era genul care purta mulat și scurt; ăsta era cel mai drăguț mod de-a o spune.

— Da, doamnă, zise, scoțând un carnețel și notând în el.

Apoi așteptă atent alte explicații.

— Altceva? mă întrebă.

— Da, în casa asta nu există mâncare. Când vii înapoi, după-amiază, îmi poți aduce ceva alimente?

Puteam bea apă de la robinet, dar nu aveam din ce să fac mâncare.

Chiar atunci, un strigăt din curte mă făcu să privesc peste balustrada. Quinn era jos, ținând în mână o pungă cu ceva unsuros. Îmi ploua în gură.

— Se pare că partea cu mâncarea e rezolvată, i-am spus lui Everett, făcându-i lui Quinn semn să urce.

— Cum te pot ajuta? întrebă Quinn. Mi-am dat seama că verișoara ta s-ar putea să nu aibă mâncare și cafea, așa că am adus niște gogoși și niște cafea atât de tare, că o să-ți crească păr pe piept.

Auzisem asta deja de câteva ori, dar tot mă făcea să zâmbesc.

— Oh, ăsta e scopul meu, am spus. Ad-o-ncoace. De fapt, aici există cafea, dar nu am avut timp să pregătesc pentru că Everett, aici de față, e un tip cu inițiativă.

Everett îmi zâmbi de jos, de lângă a zecea sa cutie.

— Știi că nu e adevărat, dar îmi face plăcere că o spui, zise.

Le-am făcut cunoștință celor doi bărbați și, după ce Quinn îmi întinse punga, începu să monteze cutiile alături de Everett. Am stat la masa acoperită cu sticlă și am mâncat până la ultima firimitură de gogoasă care era în pungă și am băut toată cafeaua. Eram plină de zahăr, dar nu-mi păsa deloc. Quinn se întoarse să se uite la mine și încercă să-și ascundă zâmbetul.

— Se citește meniul pe tine, iubito, zise. Am privit în jos către maiou.

— Cu toate astea, nu am păr pe piept, am spus. La care el s-a grăbit să răspundă:

— Pot verifica?

Am râs și m-am dus în spate să mă spăl pe dinți și să-mi perii părul, amândouă îndeletniciri

esențiale. Am verificat hainele lui Hadley cu care eram îmbrăcată. Colanții negri din spandex veneau până la jumătatea gambei. Hadley probabil că nu îi purtase niciodată, pentru că ar fi fost prea mari pentru gustul ei. Pe mine erau strâmți, dar nu strâmți așa cum îi plăceau lui Hadley, când puteai număra... oh, lăsați. Maioul sexy și roz lăsa la vedere bretelele roz ale sutienului, ca să nu mai spun de vreo câțiva centimetri din abdomen, dar mulțumită lui Peck's Tan-a-Lot (aflat în cadrul lui Peck's Bunch-o-Flicks, un magazin de închirieri casete din Bon Temps), acea bucată era frumoasă și arămie. Hadley și-ar fi pus o bijuterie în buric. M-am uitat în oglindă, încercând să mă imaginez cu un inel în buric. Nu. Mi-am pus niște sandale decorate cu strasuri și m-am simțit strălucitoare timp de vreo treizeci de secunde.

Am început să vorbesc cu Quinn despre ce am plănuț să fac în ziua aceea, și decât să țip ca să mă audă, am preferat să ies din dormitor pe hol cu peria și elasticul. M-am aplecat, mi-am periat părul cât am stat cu capul în jos, și l-am strâns într-o coadă în creștet. Eram sigură că era centrată, pentru că mișcările deveniseră automate după atâția ani. Am răsucit elasticul, am trecut coada prin el și l-am strâns, coada zburând peste umăr. Quinn și Everett se opriseră din treabă ca să se holbeze la mine. Când m-am uitat înapoi la ei, cei doi bărbați reveniră rapid la treburile lor.

Bine, nu-mi dădusem seama că făceam ceva interesant, dar aparent așa era. Am ridicat din umeri și am dispărut în baia principală ca să mă fardez puțin. După o altă privire în oglindă, mi-a trecut prin minte că probabil tot ce făceam în acea costumație era destul de interesant dacă erai un tip normal.

Când am ieșit, Everett plecase, iar Quinn îmi dădu o hârtie cu numărul de telefon al acestuia.

— A zis să-l suni când o să-ți mai trebuiască alte cutii, zise Quinn. A luat toate hainele puse în saci. Se pare că nu ai deloc nevoie de mine.

— Nu se poate compara, am spus zâmbind. Everett nu mi-a adus grăsimi și cafea în dimineața asta, dar tu ai făcut-o.

— Deci care-i planul și cum te pot ajuta?

— Bine, planul este...

Ei bine, nu aveam niciunul mai detaliat în afară de "căutat prin lucruri și sortat", iar Quinn nu putea face asta pentru mine.

— Ce părere ai de asta? am întrebat. Scoți totul din dulapurile din bucătărie și așezi lucrurile în așa fel încât să le pot vedea pe toate, iar eu mă decid ce păstrez și ce arunc. Tu poți împacheta ce vreau să păstrez și pui afară în galerie ce vreau să arunc.

Sper că nu va ploua. Dimineața însorită parcă era pe terminate și începea să se înnoreze.

— În timp ce lucrăm, îți voi povesti ce s-a întâmplat aici seara trecută.

În ciuda amenințării de vreme rea, am muncit întreaga dimineață, am comandat o pizza la prânz, și am terminat treaba după-amiază. Lucrurile pe care nu le voiam au ajuns în sacii de gunoi, iar Quinn și-a lucrat mușchii ducând toți sacii în curtea interioară și punându-i în magazia mică ce adăpostise scaunele de grădină, încă înșirate pe iarbă. Am încercat să-i admir mușchii doar atunci când nu se uita, și cred că am avut succes. Quinn era foarte interesat să audă despre reconstrucția ectoplasmică, și am vorbit despre ce ar putea însemna totul, fără să ajungem la nici o concluzie. Jake nu avea nici un dușman printre vampiri, despre care Quinn să fi știut, iar Quinn credea că Jake fusese probabil omorât mai degrabă pentru situația jenantă în care ar fi pus-o pe Hadley, decât pentru vreun păcat al său.

Nu am văzut mei picior de Amelia și m-am întrebat dacă plecase acasă cu Bob Mormonul. Sau poate că el rămăsese cu ea, iar acum se distrau de minune în apartamentul Ameliei. Poate zăcea o adevărată flacăra sub cămașa albă și sub pantalonii negri. Am privit de jur împrejurul curții. Da, bicicleta lui Bob era încă proptită de zidul de cărămidă. Din moment ce pe cer se tot adunau nori, am băgat și bicicleta în magazie.

Stând toată ziua lângă Quinn, deveneam tot mai fierbinte cu fiecare moment. Era dezbrăcat în maiou și blugi, și m-am trezit întrebându-mă cum ar arăta fără haine. Nu cred că eram singura care făcea presupuneri despre cum ar arăta oamenii dezbrăcați. Din când în când, puteam prinde o sclipire a gândurilor lui Quinn în timp ce căra un sac în jos pe scări sau împachetând vase și tigăi.

Aveam destulă gândire practică ca să sting lumina când am auzit prima bubuitură de tunet, în depărtare. Big Easy era pe cale să fie inundat.

Apoi m-am întors la Quinn ca să flirtăm fără cuvinte – asigurându-mă că avea o priveliște bună

atunci când mă întindeam să iau un pahar din dulapuri sau mă aplecam să împachetez acel pahar în hârtie. Poate pe sfert eram jenată, dar în rest mă distram. Distracția nu fusese un factor important în viața mea în ultima perioadă – mă rog, niciodată – și mă bucuram de mica mea călătorie extremă.

La parter, am simțit creierul Ameliei trezindu-se cu greu. Acest sentiment îmi era familiar, pentru că lucram într-un bar: Amelia era mahmură. Am zâmbit în sinea mea, în timp ce vrăjitoarea se gândea la Bob care era încă adormit lângă ea. Pe lângă obișnuitul "Cum am putut?", cel mai coerent gând al Ameliei era că avea nevoie de cafea. Avea mare nevoie de ea. Nu putea nici măcar să aprindă lumina în apartament, unde era tot mai întuneric odată cu apropierea furtunii. Lumina i-ar fi rănit ochii prea mult.

M-am întors cu un zâmbet pe buze, pregătită să-i spun lui Quinn că vom avea curând vești de la Amelia, doar ca să descopăr că el era chiar în spatele meu, cu o expresie care nu putea fi nicicum confundată. Era pregătit pentru ceva cu totul diferit.

— Spune-mi că nu vrei să te sărut, și renunț, zise, apoi mă sărută.

Nu am zis nimic.

Când diferența de înălțime a devenit o problemă, Quinn m-a luat pur și simplu pe sus și m-a așezat pe marginea blatului de lucru din bucătărie. O bubuitură de tunet se auzi afară când mi-am desfăcut genunchii ca să-l las să se apropie cât de mult se putea. Mi-am înfășurat picioarele în jurul lui. Mi-a tras elasticul din păr, un gest nu chiar lipsit de durere, și și-a trecut degetele prin pletele mele. Mi-a strâns părul în mână și a inspirat adânc, ca și cum ar fi mirosit o floare.

— E bine? întrebă răgușit în timp ce degetele găsiseră marginea de jos a maioului și se strecuraseră pe sub el.

Mi-a examinat pe pipăite sutienul și și-a dat seama într-un timp record cum să-l deschidă.

— Bine? am spus într-o clipă.

Nu eram sigură ce vreau să spun. "Bine? La naiba, da, grăbește-te!" sau "Vrei să știi care parte din asta e bine?" dar Quinn bineînțeles luă asta ca pe o invitație. Măinile sale dădură sutienul la o parte și și trecu degetele peste sfărcurile mele, care erau deja întărite. M-am gândit că voi exploda, și doar anticiparea sigură a unor lucruri mai bune m-a împiedicat să termin atunci și acolo. Am alunecat chiar mai mult pe marginea dulapului, astfel încât umflătura uriașă din pantalonii lui Quinn să fie presată de despicătura din pantalonii mei. Uimitor cum se potriveau. S-a lipit de mine, s-a tras, s-a lipit din nou, ridicătura formată de blugi peste penisul său lovea exact locul corect, atât de ușor de atins prin spandexul subțire și elastic. Odată în plus, am țipat, agățându-mă de el în timp ce trăiam un moment orbitor de orgasm, când aș fi putut jura că am fost catapultată într-o altă lume. Gâfâiam și m-am înfășurat în jurul lui ca și cum ar fi fost marele meu erou. În acest moment, era cu siguranță.

Respirația lui era tot gâfăită, și se apăsa de mine, căutându-și și el eliberarea, din moment ce a mea venise cu atâta zgomot. L-am mușcat de gât în timp ce mâna mea cobora între noi și-l mângâiam prin blugi; brusc, scoase un strigăt la fel de puternic ca al meu, și brațele i se strânseseră în jurul meu convulsiv.

— Oh, Doamne, zise. Oh, Doamne.

Își închise ochii cu ușurare, mă sărută pe gât, pe obraz, pe buze, iar și iar. Când respirația sa – și a mea – a devenit mai echilibrată, zise:

— Iubito, nu am mai terminat așa de când aveam șaptesprezece ani – pe bancheta din spate a mașinii tatălui meu, cu Ellie Hopper.

— Așadar, asta e un lucru bun, am mormăit.

— Poți să pui pariu, zise.

Am stat îmbrățișați un moment, iar eu am devenit conștientă că ploaia se lovea în geamuri și în uși, iar tunetul răsuna în depărtare. Creierul meu se gândea să se închidă pentru un pui de somn, și eram vag conștientă de faptul că și creierul lui Quinn devenea la fel de leneș și-mi încheie la loc sutienul la spate. Jos, Amelia făcea cafea în bucătăria ei întunecată, iar Bob, vrăjitorul, se trezea în mirosul minunat și se întreba unde îi erau pantalonii. Iar în curte, furișându-se pe scări, inamicii se apropiau.

— Quinn! am exclamat, chiar în momentul în care auzul său ascuțit percepu pașii înfundați.

Quinn intră în alertă de luptă. Din moment ce nu fusesem acasă și nu-mi verificasem calendarul, uitasem că eram atât de aproape de luna plină. Măinile lui Quinn aveau acum gheare, gheare de cel

puțin zece centimetri, în loc de degete. Ochii îi deveniră verticali, cu pupile negre dilatate. Schimbarea oaselor feței îl făcea să pară extraterestru. Făcusem dragoste cu acest bărbat în ultimele zece minute, iar acum cu greu l-aș fi recunoscut dacă aș fi trecut pe lângă el pe stradă.

Dar nu mai era timp să mă gândesc la nimic, ci doar la cea mai bună apărare. Eu eram veriga slabă și ar fi fost mai bine să mă bazez pe elementul-surpriză. Am alunecat de pe dulap, m-am repezit pe lângă el către ușă și am ridicat lampa de pe piedestalul ei. Când primul vârcolac a țâșnit pe ușă, l-am pocnit în cap și s-a prăbușit, iar cel care venea în urma lui s-a împiedicat de predecesorul său; Quinn era mai mult decât pregătit pentru cel de-al treilea.

Din nefericire, mai erau încă șase.

Capitolul 20

DOI AU FOST DE AJUNS pentru a mă ține pe loc. Îi loveam, țipam, îi mușcam și îi împingeam cu toată energia pe care o aveam. A fost nevoie de patru pentru a-l prinde pe Quinn și trebuie spus că și-așa au reușit numai pentru că aveau un pistol cu electroșocuri. Altfel, sunt sigură că Quinn ar fi scos din acțiune vreo șase sau opt dintre ei, în locul celor trei de care se ocupase înainte ca ei să-l prindă.

Știam că, în cele din urmă, aveam să fiu învinsă, și mai știam că, dacă acceptam să mă predau fără luptă, puteam să-mi salvez pielea de julituri inutile și un os sau două de pericolul de a fi rupte. Dar am și eu mândria mea. Care s-a materializat în hotărârea de a face tot posibilul pentru ca Amelia să audă ce se petrecea deasupra ei. Nu eram sigură de ce avea să facă, dar, cu siguranță, avea să facă ceva.

Eram purtată în jos pe scări, fără a le putea atinge, cu mâinile legate cu bandă adezivă, de două matahale de bărbați pe care nu îi mai văzusem până atunci. Am încercat să-i încetinesc, însă își făcuseră bine temele.

— Mmm, miroase a sex, spuse cel scund pișcându-mă de fund.

Am hotărât să-i ignor privirea lacomă, mulțumindu-mă să-i admir vânătăia pe care i-o făcusem pe obraz când îl lovisem cu pumnul (care, apropo, mă durea îngrozitor; nu poți lovi pe cineva fără să plătești și tu pentru asta).

Pe Quinn au trebuit să-l târâie și nu s-au străduit să fie prea atenți cu el. Se lovea de scări peste tot și, o dată, chiar l-au scăpat. Era un tip bine – acum, mai mult un tip sângerând bine, fiindcă una dintre loviturile îi spărsese arcada ochiului stâng. Îi legaseră și pe el cu bandă adezivă și mă întrebam cum avea să-i reacționeze blana la contactul cu banda adezivă.

Am fost puși unul lângă altul în curtea de lângă casă și Quinn s-a uitat în ochii mei ca și când ar fi încercat să-mi spună ceva. Sângele îi șiroia pe obraz, iar el era puțin amețit din cauza șocului electric. Mâinile i se preschimbau la loc în mâinile lui obișnuite. M-am aplecat înspre el, dar vârcolacii ne-au despărțit.

Pe aleea din fața curții au intrat două furgonete. Ambele aveau inscripționat pe o parte BiG Easy Electric³⁶. Erau albe, lungi și fără geamuri în partea din spate, iar logourile aflate pe partea laterală fuseseră acoperite cu noroi, ceea ce le făcea să arate suspect. Din cabina fiecărei furgonete sări câte un șofer și primul dintre ei deschise ușile din spate.

În timp ce răpitorii noștri ne împingeau pe mine și pe Quinn înspre acea furgoneta, restul participanților la raid erau aduși în jos pe scări. Bărbații pe care Quinn reușise să-i rănească se aflau într-o stare mult mai proastă decât Quinn și nu-mi pare rău să spun asta. Ghearele pot provoca niște răni foarte grave, mai ales atunci când sunt dublate de forța unui tigru. Tipul pe care îl lovisem cu lampa își pierduse cunoștința, iar cel care ajunsese primul la Quinn era probabil mort. Era acoperit din cap până-n picioare de sânge, iar din burta lui erau expuse la lumină chestii ce ar fi fost mult mai bine să fi rămas ascunse.

Zâmbeam cu satisfacție, când cel care mă ținea m-a împins înăuntru pe ușa din spate a furgonetei, care era plină de gunoi și murdară. Lucraseră cu mare clasă. Scaunele din față și partea din spate erau despărțite de o plasă cu ochiuri mari, iar rafturile din spate fuseseră golite, probabil pentru venirea

noastră.

Am fost înghesuită în spațiul îngust dintre rafturi, iar Quinn a fost aruncat înăuntru imediat după mine. Cu el au avut ceva de furcă, fiindcă era încă amețit. Escortele mele ne închiseră ușa, în timp ce ceilalți vârcolaci erau urcați în cealaltă furgonetă. Îmi imaginam că furgonetele fuseseră parcate pe stradă pentru ca noi să nu le auzim intrând în curte. Când au fost gata să ne urce în mașini, cei care ne prinseseră trăsese mașina în curte. Chiar și oamenii dintr-un oraș ca minunatul New Orleans ar fi remarcat niște corpuri snopite în bătaie care ar fi fost încărcate în niște furgonete... sub ploaia deasă.

Speram că vârcolacilor nu avea să le treacă prin cap să-i caute și pe Amelia și pe Bob, și m-am rugat ca Amelia să fie inspirată și să se ascundă, în loc să facă vreun truc impulsiv și curajos de vrăjitoare. Știam că e o contradicție, nu-i așa? Să te rogi pentru un lucru (a-i cere lui Dumnezeu o favoare) și a spera, în același timp, că inamicii tăi vor fi omorâți.

Tot ce pot spune în apărarea mea este că am sentimentul că secole întregi creștinii au făcut același lucru – cel puțin creștinii răi, ca mine.

— Dă-i drumul, răzni omulețul mai scund, care sărise pe locul de lângă șofer.

Șoferul demară în trombă, ceea ce nu era deloc necesar, și am ieșit din curte într-o viteză de parcă Președintele tocmai ce fusese împușcat și ar fi trebuit să-l ducem la Walter Reed³⁷.

Când am ieșit de pe Chloe Street pentru a ne îndrepta spre destinație, oricare ar fi fost aceasta, în curbă, Quinn se răsturnă. Avea mâinile legate la spate și încă îi mai curgea sânge din rana de la frunte. Mă așteptam să nu-și revină prea curând din amețelă, însă ochii lui se opriră asupra mea și tipul spuse:

— Iubito, te-au bătut rău. Probabil că nu arătam prea grozav.

— Ei bine, și tu pari să fii în aceeași situație, am răspuns.

Știam că șoferul și tovarășul său ne-ar fi putut auzi, dar nu-mi păsa. Cu o strâmbătură în loc de zâmbet, Quinn spuse:

— Ce mai apărător m-am dovedit a fi!

După estimările vârcolacilor, eu nu eram la fel de periculoasă, astfel încât mâinile mele fuseseră legate în față. M-am mișcat până ce am reușit să apăs pe rana de pe fruntea lui Quinn. Asta l-a durut probabil foarte tare, însă n-a protestat. Mișcarea furgonetei, efectele bătăii și mirosul de gunoi au făcut ca următoarele zece minute să fie tare neplăcute. Dacă aș fi fost foarte deșteaptă, aș fi putut să spun încotro ne îndreptam – însă nu mă dădeam foarte deșteaptă.

M-am minunat că, într-un oraș cu atât de multe restaurante mari cum era acesta, furgoneta noastră era plină cu hârtii de la Burger King și pahare de plastic de la Taco Bell. Dacă aș fi avut cum să răscolesc prin acele gunoaie, ar fi fost posibil să găsesc ceva folositor.

— Când suntem împreună, ne atacă vârcolacii, a constatat Quinn.

— Este vina mea, am spus. Îmi pare atât de rău că te-am băgat în povestea asta!

— Sunt cunoscut ca fiind mereu în preajma celor în nevoie, spuse el.

Stăteam întinși cu fața unul la altul, iar Quinn a încercat să mă atingă cu piciorul. Încerca să-mi spună ceva, însă nu-mi dădeam seama ce anume.

Cei doi bărbați din față vorbeau despre o fată drăguță care traversa strada. Era suficient să auzi acea conversație pentru a dori dintr-odată să nu mai ai de-a face cu bărbații; dar, cel puțin, știam că nune ascultau pe noi.

— Îți aduci aminte când am vorbit despre starea mea mentală? am spus eu în șoaptă. Mai știi ce ți-am zis în legătură cu asta?

I-a trebuit o vreme pentru a-și aduce aminte, fiindcă nu era tocmai în apele lui, însă prinse înțelesul. Fața i se crispa, ca și când ar fi făcut ceva ce necesita foarte multă concentrare, apoi gândul lui îmi răsună în creier. Telefonul este în buzunarul meu, îmi spuse. Problema era că telefonul se afla în buzunarul lui drept, iar el stătea tocmai pe acea parte. Abia dacă ar fi avut loc să se întoarcă.

Era nevoie de o mulțime de mișcări, și nu voiam ca răpitorii să ne vadă. Însă, în cele din urmă, am reușit să-mi strecor mâinile în buzunarul lui și mi-am făcut o notiță mentală pentru a-i spune mai târziu că, în aceste circumstanțe, blugii lui erau prea strâmți, (în orice altă situație nu aveam mei o

problemă cu felul în care-i stăteau.) Dar să scot acel telefon, într-o mașină care ne sălta încoace și-ncolo, în timp ce doi vârcolaci își aruncau câte un ochi la noi la fiecare minut, nu era tocmai la-ndemână.

Cartierul general al reginei este pe apelare rapidă, îmi spuse el când simți că reușisem să scot telefonul. Dar cu asta mă pierduse. Nu știam cum să accesez apelare rapidă. Mi-au fost necesare câteva clipe pentru a-l face pe Quinn să înțeleagă ideea și încă nu sunt sigură cum am rezolvat asta, însă, în cele din urmă, el s-a gândit la numărul de telefon pentru mine și eu l-am format cu atenție și am apăsat pe tasta de apel. Însă poate că nu se gândise ce se va întâmpla până la capăt, pentru că, atunci când o voce subțirică a spus "Alo?", vârcolacii au auzit-o.

— Nu l-ai percheziționat? l-a întrebat șoferul pe celălalt, nevenindu-i să creadă.

— La naiba, nu! Am încercat să-l bag repede înăuntru și să mă car din ploaie, îi răspunse cel care mă ciupise. Trage pe dreapta, fir-ar să fie!

A băut cineva din sângele tău? m-a întrebat Quinn în gând, deși, de data aceasta, ar fi putut să vorbească și, după o clipă prețioasă, memoria mi-a sărit în ajutor.

— Eric, am spus.

Vârcolacii ieșiseră deja din mașină și alergau înspre ușile din spate.

— Quinn și Sookie au fost capturați de niște vârcolaci, spuse Quinn în telefonul pe care i-l țineam în dreptul gurii. Eric Nordicul poate să le ia urma.

Speram că Eric se mai afla în New Orleans și că oricine era persoana care răspunsese la telefon la Cartierul general al reginei avea să reacționeze repede.

În clipa imediat următoare, cei doi vârcolaci deschiseră ușile din spate ale furgonetei și ne traseră afară. Unul dintre ei mă lovi, iar celălalt îi trase un pumn în burtă lui Quinn. Îmi smulseră telefonul din degetele încleștate și îl azvârliră pe ierburile dese de la marginea drumului. Șoferul trăsesese lângă o zonă părăsită, însă de-a lungul drumului, la distanțe mari una de alta, se aflau niște case, cufundate într-o mare de ierburi. Cerul era acoperit de prea mulți nori pentru a putea să-mi dau seama de direcția în care o luaserăm, însă eram destul de sigură că ne îndreptasem spre sud, înspre mlaștini. Am reușit să văd cât era ceasul șoferului și nu mică mi-a fost mirarea când am descoperit că era trecut de ora cincisprezece.

— Clete, prostovane! Pe cine sunase? se auzi țipând o voce din cea de-a doua furgonetă, care oprise odată cu noi.

Cei doi se uitară unul la altul cu o expresie de consternare care m-ar fi făcut să râd dacă n-aș fi suferit de durere. Arătau ca și când se antrenaseră serios pentru a face pe proștii.

De data aceasta, Quinn fu percheziționat la sânge; și eu la fel, deși nu aveam buzunare sau vreun alt loc în care să pot ascunde ceva, cu excepția cazului în care ar fi vrut să-mi controleze și diferite părți ale corpului. Pentru o secundă, m-am gândit că domnul Ciupitor-de-buci, Clete, avea de gând să o facă. Degetele lui îmi îndesară pantalonii din spandex în interior. Și Quinn gândise la fel ca mine. De frică, am scos un sunet înăbușit, în vreme ce răcnetul care se auzi din gâtul lui Quinn avu o intensitate animalică, puternic și amenințător.

— Clete, las-o în pace pe fată și hai să ne întoarcem în mașină, spuse șoferul cel înalt, cu acel ton de "aici am terminat". Nu știu cine-i tipul ăsta, dar nu cred că se va transforma într-o nutrie.

Mă întrebam dacă Quinn avea să-i amenințe cu numele său – cei mai mulți vârcolaci îl cunoșteau, sau auziseră de el –, dar, din moment ce nu le spusese cine era, am decis să nu spun nici eu nimic.

Clete m-a îmbrâncit înapoi în furgonetă, bombănind printre dinți: "Cine a murit, ca să devii tu Dumnezeu? Ia nu o mai face tu pe șeful cu mine" și lucruri de genul acesta. Tipul mai înalt era în mod evident șeful lui Clete, ceea ce era un lucru bun. Bine că existase cineva cu puțină decență care să se interpună între mine și degetele investigatoare ale lui Clete.

Nu le-a fost însă prea ușor să-l urce pe Quinn din nou în furgonetă. Acesta se împotriva și, în cele din urmă, doi bărbați din cea de-a doua furgonetă se apropiară și-l ajutară pe Clete. Îi legară picioarele lui Quinn cu o bandă de plastic, din acelea prin care treci vârful ascuțit printr-o gaură și apoi îl rotești. Am folosit ceva asemănător ultima oară când am gătit curcanul de Ziua Recunoștinței. Legătura pe care au folosit-o pentru a-l imobiliza pe Quinn era dintr-un plastic de culoare neagră și se încuia cu ceva ce semăna cu o cheie de cătușe.

Mie nu mi-au legat picioarele.

Mi-a făcut plăcere atunci când Quinn s-a ambalat fiindcă ei mă trataseră rău și se smucise suficient de tare cât să se elibereze, însă rezultatul a fost că picioarele lui au fost legate, în timp ce ale mele, nu – fiindcă eu nu reprezentam o amenințare, cel puțin în mintea lor.

Și probabil că aveau dreptate. N-aveam idee ce aș fi putut face pentru a-i împiedica să ne ducă încotro ne duceau. Nu aveam nici o armă și, când am încercat să-mi desfac cu dinții banda adezivă care îmi lega mâinile, n-am reușit să fac nici măcar o gaură, oricât de mică. Pentru un minut, am închis ochii și mi-am tras sufletul. De la ultima încăierare, căpătasem pe obraz o rană care încă nu se oprise din sângerat. O limbă mare îmi șterse obrazul, o dată și încă o dată.

— Nu plânge, spuse o voce ciudată, guturală, și am deschis ochii pentru a mă asigura că într-adevăr era a lui Quinn.

Quinn avea puterea de a opri transformarea, odată ce aceasta începuse. Bănuiam că o putea și declanșa și remarcasem că o făcea adesea în situații-limită. În lupta din apartamentul lui Hadley fusese transformat în jumătatea lui cu gheare și balanța aproape că se înclinase în partea noastră. Fiindcă se enervase atât de tare din cauza lui Clete, în episodul de la marginea drumului, nasul lui Quinn se turtise și se lărgise. Îi zărisem de aproape și dinții, care se transformaseră în niște mici pumnale.

— De ce nu te-ai transformat de tot? l-am întrebat eu în șoaptă.

Fiindcă te-aș fi înghesuit îngrozitor în spațiul ăsta, iubito. După transformare, am peste doi metri și 204 kg.

Niște dimensiuni ca acestea ar face orice femeie să dea înapoi. Îi eram recunoscătoare că se gândise la asta. L-am mai privit o dată.

Nu ești îngrozită?

Clete și șoferul se acuzau unul pe celălalt în legătură cu incidentul cu telefonul.

— Vai, bunicuțo, dar ce dinți mari ai! i-am șoptit eu. Caninii îi erau atât de lungi și de ascuțiți, încât deveniseră cu adevărat înspăimântători (i-am numit canini, fără să-mi dau seama că, pentru pisici, aceasta ar putea fi o insultă).

Ascuțiți – erau ascuțiți. Mi-am dus mâinile până în dreptul gurii lui, implorându-l din ochi să înțeleagă. Din câte puteam citi pe fața lui Quinn pe jumătate transformată, mi-am dat seama că era îngrijorat. Așa cum în situația precedentă i se treziseră instinctele de apărare, în cea prezentă i se trezeau alte instincte. Îți voi face mâinile să sângereze, mă preveni el cu greutate. Acum era pe jumătate animal, iar gândurile animalelor nu urmează neapărat aceleași căi cu cele ale oamenilor.

Mi-am mușcat buza de jos, pentru a nu scoate vreun sunet atunci când dinții lui Quinn se înfipseră în banda adezivă. Trebuia să apese puternic pentru ca dinții lui de șase centimetri să străpungă banda, iar asta presupunea ca incisivii, mai mici și mai scurți, să intre puțin în pielea mea, oricât de multă grijă ar fi avut. Un șuvoi de lacrimi începu să mi se prelingă pe obraz, și l-am simțit ezitând. Mi-am mișcat mâinile pentru a-l grăbi, iar el a continuat.

— Hei, George, tipul o mușcă, spuse Clete de pe scaunul pasagerului. Văd cum i se mișcă fălcile.

Însă noi eram suficient de apropiați și lumina era slabă, astfel încât Clete nu-l putu vedea pe Quinn mușcând banda care îmi lega mâinile. Și acesta era un lucru bun. Iar în acel moment, aveam mare nevoie de niște lucruri bune de care să mă agăț, fiindcă în clipele acelea lumea nu arăta prea roz. Dacă există și o parte bună în a sta culcată într-o furgoneta și a călători prin ploaie pe un drum necunoscut, pe undeva prin sudul Louisianeii, atunci eu n-am găsit-o încă.

Eram nervoasă, deprimată, înghesuită și sângeram, sprijinită în mâna stângă, care mai fusese rănită. Ceea ce-mi doream, idealul meu suprem, era să ajung să fiu curată, bandajată și să stau într-un pat moale, cu cearșafuri albe. Dar m-aș fi mulțumit și să fiu curată, bandajată și îmbrăcată într-o cămașă de noapte. Iar în același pat să se mai afle și Quinn, în forma sa umană, și să fie și el curat și bandajat. Odihnit și complet gol. Însă durerea cauzată de tăietura de pe obraz și mâini devenea prea mare pentru a o mai putea ignora, astfel încât nu mă mai puteam concentra să visez cu ochii deschiși. Însă tocmai când eram pe punctul de a începe să scâncesc – sau poate pur și simplu să țip –, mi-am simțit articulațiile libere.

Pentru câteva secunde, am rămas locului, ținută de durere, încercând să-mi controlez reacția la

durere. Din nefericire, Quinn nu-și putea mușca legătura de pe propriile mâini, fiindcă erau legate la spate. În cele din urmă, reuși să se întoarcă, astfel încât îi vedeam articulațiile.

— Ce fac acolo? întrebă George.

Clete aruncă o privire înspre noi, moment în care mi-am ținut mâinile împreunate. Era o zi întunecată, astfel încât nu putea vedea foarte bine.

— Nu fac nimic. Nici nu o mai mușcă, spuse Clete cu dezamăgire în glas.

Quinn reuși să-și înfigă o gheară în banda adezivă argintie. Ghearele lui nu erau ascuțite și în partea curbată, cum ar fi, de pildă, un iatagan. Puterea lor stă în înțepătura pătrunzătoare, dublată de forța animalului. Însă Quinn nu era în postura de a-și exercita acea forță. Astfel încât, această operațiune avea să dureze și bănuiam că banda avea să facă zgomot atunci când ar fi reușit să o rupă.

Nu ne mai rămăsese mult timp. În orice clipă, cineva, chiar și un prostovan cum era Clete, putea să observe că ceva nu era în ordine.

Am început să-mi apropii mâinile de picioarele lui Quinn, străduindu-mă din răspuțeri să nu se vadă că nu mai eram legată. Clete aruncă o privire când sesiză cu coada ochiului că mă mișcăm; m-am rostogolit lângă rafturile goale, cu mâinile strânse una lângă alta, în poală. Am încercat să par disperată, ceea ce mi-a venit foarte ușor. După o clipă sau două, Clete a devenit mai interesat să-și aprindă o țigară, dându-mi ocazia să mă uit la fâșia de plastic care îi lega gleznelor lui Quinn. Deși îmi amintise de cea pe care o folosisem ultima oară la Ziua Recunoștinței, aceasta era dintr-un plastic negru, gros și foarte tare, iar eu nu aveam nici un cuțit pentru a o tăia, nici o cheie pentru a o descuia. Credeam însă că, atunci când Clete îi pusese piedica, făcuse o greșală și m-am grăbit să profit de pe urma acesteia. Quinn era încălțat încă, iar eu i-am desfăcut șireturile și i-am scos pantofii. Apoi i-am ținut un picior cu vârful în jos. Piciorul a început să alunece în cercul legăturii. După cum bănuisem, pantofii îi ținuseră picioarele la distanță unul de altul, ceea ce făcuse ca legătura să fie mai puțin strânsă.

Deși din mâini și încheieturi îmi picura sânge pe șosetele lui Quinn (pe care i le lăsasem pentru a-l proteja de zgârieturile plasticului), mă descurcam destul de bine. Iar el suporta cu stoicism manevrele mele. În cele din urmă, i-am auzit oasele protestând la faptul că fuseseră răsucite într-o poziție nefirească, însă unul dintre picioare îi alunecă afară din strânsoare. Slavă Domnului!

Îmi luase mai mult să mă gândesc la ce trebuia să fac decât să fac efectiv. Mă simțeam de parcă trecuseră ore întregi.

I-am dat jos legăturile și le-am aruncat într-un morman de gunoi, apoi l-am privit pe Quinn și am încuviințat. Gheara lui, prinsă de banda adezivă, a sfâșiat-o, făcând o gaură. Sunetul nu fusese deloc puternic, iar eu m-am întins la loc pe spate pentru a acoperi activitatea lui Quinn.

Mi-am băgat degetele în gaura făcută de Quinn și am tras, însă n-am reușit să fac mare lucru. Există un motiv pentru care banda adezivă este atât de folosită, iar acela este că te poți baza pe ea că va ține.

Trebuia să ieșim din furgoneta înainte de a ajunge la destinație și mai trebuia să fugim înainte ca cealaltă furgoneta să poată trage lângă a noastră. Am început să cotrobăi printre pungile dimprejur și printre cutiile goale de carton de la cartofii prăjiți și, în cele din urmă, într-un intrând dintre podea și una dintre laturi, am găsit o șurubelniță. Era lungă și subțire.

L-am privit și am inspirat adânc. Știam ce aveam de făcut. Mâinile lui Quinn erau legate, deci el nu o putea face. Pe obraz îmi șiroiau lacrimile; mă purtam ca un copil plângăcios, dar nu mă puteam abține. M-am uitat la Quinn, iar expresia feței lui era fermă. Știa la fel de bine ca și mine ce trebuia făcut.

Chiar în clipa aceea, furgoneta încetini și intră de pe un drum destul de bine pavat, probabil cu pietriș, ce ducea în pădure. Părea că ne apropiam de destinație. Era cea mai bună ocazie, poate chiar ultima pe care o aveam.

— Întinde-ți mâinile, i-am șoptit, și am pus capătul șurubelniței în cruce în gaura făcută în banda adezivă.

Am repetat operațiunea. Cei doi bărbați, sesizându-mi mișcările frenetice, se întoarseră în clipa în care am tăiat banda pentru ultima oară. În vreme ce Quinn se străduia să înlăture bucățile perforate, eu m-am așezat în genunchi, m-am apucat de grilaj și am strigat: – Clete!

El s-a întors și s-a aplecat printre scaune, apropiindu-se de grilaj, pentru a vedea mai bine. Am

inspirat adânc și, cu dreapta, am introdus șurubelnița printre zăbrelele de metal. Iar aceasta i-a pătruns în obraz. Clete a țipat îngrozit și obrazul a început să-i sângereze, iar George abia dacă a reușit să oprească mașina suficient de repede. Cu un răget, Quinn a reușit să-și rupă legăturile, apoi s-a mișcat cu viteza luminii și, în secunda în care furgoneta s-a oprit, am țâșnit amândoi afară pe ușile negre și nu ne-am oprit până în pădure. Slavă Domnului că era aproape de drum!

Aici aș vrea să precizez că sandalele din curelușe, cu mărgelile, nu sunt cele mai bune încălțări pentru a alerga prin pădure, iar Quinn era încălțat numai cu șosetele. Însă luasem distanță și, până ca șoferul celei de-a doua furgonete să oprească și pasagerii să pornească în urmărirea noastră, noi ieșiserăm deja din raza lor vizuală. Am continuat să alergăm, pentru că ei erau vâcolaci și ne puteau lua urma. Când scosesem șurubelnița din obrazul lui Clete, mă gândisem că ar fi fost periculos să alerg cu un obiect ascuțit în mână. Îmi amintisem de degetul lui Clete căutându-și dram printre picioarele mele și nu-mi mai păru atât de rău de ceea ce făcusem. În următoarele clipe, în timp ce săream peste un copac căzut, șurubelnița mi-a alunecat din mână și n-am mai avut timp s-o caut.

Am mai alergat o vreme, până ce am ajuns la mlaștină. În Louisiana se găsesc o mulțime de mlaștini și de smârcuri. Smârcurile și mlaștinile adăpostesc o mulțime de animale sălbatice și sunt încântătoare când le vezi de la bordul unei bărci. Însă când străbați zona la picior, prin ploaie, totul se schimbă.

Poate că, dintr-un anumit punct de vedere, mlaștina era un lucru bine-venit, pentru că, atâta vreme cât eram în apă, nu puteam lăsa urme. Însă din punctul meu de vedere, mlaștina era îngrozitoare, fiindcă era murdară și prin ea mișunau șerpi, aligatori și Dumnezeu mai știe ce.

A trebuit să fac un efort de voință pentru a-l urma pe Quinn prin apa întunecată și rece (până la urmă, încă mai era primăvară). Vara, senzația ar fi fost că înaintezi printr-o ciorbă caldă. Într-o zi atât de urâtă, odată ajunși la adăpostul copacilor, am fi devenit de negăsit pentru următorii noștri. Acesta era aspectul pozitiv, însă în condițiile acestea, orice vietate ar fi putut fi observată abia atunci când am fi călcat pe ea sau ne-ar fi mușcat. Ceea ce nu-mi surâdea deloc.

Însă Quinn zâmbea și mi-am amintit că în habitatul natural al tigrilor există o mulțime de mlaștini. Măcar unul dintre noi era fericit.

Apa devenea din ce în ce mai adâncă, iar în scurtă vreme am început să înotăm. Quinn înota cu o grație care mă descuraja. Încercam din toate puterile să mă mișc în liniște. Ba chiar, la un moment dat, mi se făcuse atât de frig și eram atât de speriată, încât m-am gândit, pentru o clipă, că ar fi fost mai bine să fi rămas în mașină, însă gândul s-a dus repede.

Eram atât de obosită! Mușchii îmi tremurau ca urmare a efortului și a adrenalinei: evadarea, alergarea prin pădure și, înaintea lor, lupta din apartament și, înainte... Dumnezeuule, făcusem sex cu Quinn. Oarecum. Dar da, sex, cu siguranță. Mai mult sau mai puțin.

Nu ne mai adresaserăm nici un cuvânt de când ieșiserăm din furgonetă și mi-am amintit brusc că îi văzusem brațul sângerând când dădusem buzna afară din mașină. În timp ce-l eliberam, îl înțepasem cu capătul șurubelniței cel puțin o dată.

— Quinn, lasă-mă să te ajut.

— Să mă ajuți? mă întrebă.

Nu-mi puteam da seama din tonul lui ce voia să zică și, cum înota înaintea mea, nu puteam citi nimic din expresia chipului său. Însă mintea îi era plină de confuzie și furie oarbă, care începu să dea pe dinafară.

— Dar eu, eu te-am ajutat pe tine? Te-am eliberat? Te-am apărat de nenorociții de vâcolaci? Nu, eu l-am lăsat pe afurisitul acela să te pipăie și am privit neputincios.

Ei bine... mândria masculină își spusese cuvântul.

— Mi-ai eliberat mâinile, am ținut să subliniez. Și mă poți ajuta acum.

— Cum? mă întrebă el, întorcându-se spre mine cu o expresie descurajată.

Mi-am dat atunci seama că era un tip care își lua rolul de protector foarte în serios. Faptul că bărbații sunt mai puternici decât femeile este una dintre diferențele misterioase lăsate de Dumnezeu. Bunica îmi spunea că acesta fusese modul Lui de a echilibra ecuația, din moment ce femeile sunt mai rezistente și mai diplomate. Nu sunt convinsă de adevărul acestei afirmații, însă ce știu sigur este că el, poate fiindcă era un tip bine făcut și fiindcă se putea transforma într-o bestie fabuloasă și foarte periculoasă, era panicat din cauza faptului că nu-i omorâse pe toți atacatorii noștri și nu mă salvase

din situația de a fi umilită de atingerile lor.

Eu, una, aș fi preferat de departe acel scenariu, mai ales luând în considerare situația noastră actuală, însă evenimentele nu se desfășuraseră după cum ne doriserăm noi.

— Quinn, am spus, cu o voce la fel de lipsită de vlagă ca și întreg trupul din care venea, ei trebuie să se fi îndreptat spre un loc din această zonă. Undeva prin mlaștină.

— De aceea am și luat-o pe-aici, spuse el.

În momentul acela, am văzut un șarpe încolăcit pe o creangă aplecată deasupra apei, chiar în apropierea lui, și probabil că expresia de pe fața mea reflecta exact nivelul de panică pe care îl resimțeam, pentru că tocmai atunci Quinn se întoarse într-o clipită, prinse șarpele și îl izbi de două ori. Șarpele mort se îndepărtă plutind pe apa tulbure. După această întâmplare, Quinn păru să se simtă mai bine.

— Nu știm încotro ne îndreptăm, dar, cu siguranță, mergem cât mai departe de ei. Nu? întrebă el.

— Nu simt alte creiere în aria din jurul meu, am spus după ce am verificat puțin. Dar nu am stabilit cât de mare e această arie. Asta-i tot ce pot să-ți spun. Ce-ar fi să ieșim puțin din apă, măcar un minut, în timp ce ne mai gândim? am adăugat, tremurând din toate încheieturile.

— Pune-ți brațele în jurul gâtului meu, îmi spuse, apropiindu-se de mine înot.

— Ți-ar fi mai ușor dacă te-ai transforma în tigru? l-am întrebat.

— S-ar putea să am nevoie de asta mai târziu și deja m-am transformat parțial de două ori pe ziua de azi. Ar fi mai bine să-mi păstrez energia pentru mai târziu.

— Ce rasă ești tu?

— Bengaleză, îmi răspunse el și chiar atunci ploaia se opri.

Auzirăm voci strigând și ne-am oprit, întorcându-ne către sursa sunetelor. Pe când stăteam acolo împietriți, am auzit o ființă mare mișcându-se prin apă, la dreapta noastră. Mi-am întors privirea în acea direcție, îngrozită de ceea ce aș fi putut vedea – dar apa era aproape nemișcată, ca și cum ceva abia ar fi trecut. Știam că se fac tururi ale mlaștinilor din New Orleans, și știam că localnicii trăiau din plimbatul turiștilor pe apele întunecate ca să vadă aligatori. Partea bună era că acești localnici câștigau bani, iar cei din alte state puteau să vadă ceva ce altfel nu ar fi văzut. Partea rea era că unii dintre localnici lăsau momeli ca să atragă aligatorii. Mi-am imaginat că aligatorii asociau oamenii cu mâncarea.

Mi-am pus capul pe umărul lui Quinn și am închis ochii. Dar vocile nu s-au apropiat și nu am auzit lătratul lupilor, și nimic nu mă mușcă de picior ca să mă tragă în adânc.

— Asta fac aligatorii, știi, i-am zis lui Quinn. Te trag în adânc și te înecă, apoi te duc undeva unde se pot înfrupta din tine.

— Iubito, lupii nu ne vor mânca azi, și nici aligatorii.

Râse, un mârâit adânc, din piept. Eram bucuroasă să aud acel sunet. După un moment, am început din nou să ne mișcăm prin apă. Copacii și porțiunile de uscat se apropiară tot mai mult, canalele se îngustară și, în cele din urmă, am ajuns pe o bucată de pământ suficient de mare cât să adăpostească o baracă.

Mai mult mă căra Quinn atunci când ne-am târât afară din apă.

Baraca nu oferea un adăpost prea grozav. Poate acea structură fusese un minunat adăpost de vânătoare, niște pereți și un acoperiș, nimic altceva. Acum era o ruină, pe jumătate prăbușită. Lemnul putrezise, acoperișul de metal se îndoise, iar rugina îl găurise pe alocuri. M-am îndreptat spre grămada de materiale folosite de oameni, dar nu am găsit nimic ce ne-ar fi putut servi drept armă.

Quinn era ocupat să smulgă resturile de bandă adezivă ce-i rămăseseră pe încheieturi, fără ca măcar să clipească atunci când aceasta se mai dezlipi și cu bucăți de piele. Eu mă purtam ceva mai blând cu încheieturile mele. Apoi, pur și simplu am renunțat.

M-am prăbușit la pământ, cu spatele sprijinit de coaja aspră a unui stejar. Denivelările copacului începură imediat să-mi lase semne adânci pe spate. M-am gândit la toți microbii care se împrăștiu fără urmă de îndoială prin corpul meu din momentul în care intraseră prin tăieturile de la încheieturi. Mușcătura nevindecată, acoperită cu un bandaj de acum murdar, își primise fără îndoială porția de particule nasale. Fața mi se umfla de la bătaia pe care o primisem. Mi-am amintit că mă uitasem în oglindă cu o zi înainte și văzusem că semnele lăsate de vârcolicii mușcați din Shreveport începuseră

în cele din urmă să dispară. Al naibii de grozav!

— Amelia ar fi trebuit să facă ceva până acum, am spus încercând să mă simt optimistă. Probabil că a sunat la Cartierul general al vampirilor. Chiar dacă telefonul nostru nu a ajuns la nimeni care să știe de asta, poate ne caută cineva acum.

— Vor trebui să trimită angajați umani. E încă lumină, din punct de vedere tehnic, chiar dacă cerul e atât de întunecat.

— Măcar ploaia s-a oprit în cele din urmă, am spus. Chiar în acea clipă, a început din nou să plouă. Era cât pe ce să mă enervez, dar sincer, nu mi s-a părut necesar să irosesc energia. Din cer avea să continue să plouă, indiferent cât mă înfuriam eu.

— Îmi pare rău că ai fost amestecat în asta, am spus, gândindu-mă că aveam o mulțime de lucruri pentru care să-mi cer scuze.

— Sookie, nu știu dacă tu ar trebui să-ți ceri scuze. Quinn accentua pronumele.

— Totul s-a întâmplat în timp ce eram împreună.

Asta era adevărat, iar eu încercam să cred că pentru toate astea nu eu eram vinovată. Dar cumva eram convinsă că într-adevăr eram.

Brusc, Quinn spuse:

— Ce relație ai cu Alcide Herveaux? l-am văzut la bar săptămâna trecută cu altă față. Dar polițistul, cel din Shreveport, a spus că ai fost logodită cu el.

— Este o minciună, am spus stând prăbușită în noroi.

Iată-mă în inima unei mlaștini din sudul Louisianei, cu ploaia curgând șiroaie peste mine...

Hei, stai nițel. M-am holbat la gura lui Quinn mișcându-se, mi-am dat seama că spunea ceva, dar am așteptat sfârșitul unui gând ca să mă agăț de ceva. Dacă aș fi avut un bec deasupra capului s-ar fi luminat cu siguranță.

— Iisuse Hristoase, am spus pioasă. Ei fac asta. Quinn se ghemui în fața mea.

— Ți-ai dat seama că cineva face ce? Câți dușmani ai?

— Cel puțin știu cine a trimis vârcolacii mușcați și cine ne-a răpit, am spus, refuzând să fii distrasă de la subiect.

Ghemuiți amândoi în ploaie, ca un cuplu de oameni ai cavernelor, Quinn mă ascultă în timp ce-i povesteam.

Apoi, am discutat variantele.

Apoi, am făcut un plan.

Capitolul 21

ODATĂ CE-ȘI DĂDU SEAMA cum trebuia acționat, Quinn deveni de neoprit. Cum nu puteam fi mai jalnici decât eram deja, el hotărî să ne punem în mișcare. Începu să umble în sus și-n jos, încercând să adulmece vreo urmă, în timp ce mie nu-mi rămase altceva de făcut decât să mă țin după el și să fiu atentă să nu-i stau în cale. În cele din urmă, obosi să se tot aplece și spuse:

— Mai bine mă transform.

Își scoase rapid hainele, le adună într-un sul compact (dar moale) și mi le dădu să le țin. Cu încântare, am remarcat că presupunerile pe care le făcusem în legătură cu trupul lui Quinn erau cât se poate de adevărate. Începuse să-și dea jos hainele fără nici o ezitare, însă când remarcase faptul că îl priveam, rămăsese nemișcat și mă lăsase să mă uit. Chiar și așa, sub ploaia neagră și deasă, tabloul merita tot efortul. Corpul lui Quinn era o operă de artă, deși una cam zgâriată. Din cap până-n picioare, era un singur bloc masiv de mușchi.

— Îți place ce vezi? mă întrebă.

— Oh, Doamne! am exclamat. Arăți mai ceva decât un Happy Meal în ochii unui copil de trei ani.

Quinn mi-a adresat un zâmbet mulțumit. Se aplecă, pentru a se ghemui la pământ. Știam ce avea să se întâmple. În jurul lui, aerul începu să strălucească și să vibreze și apoi, sub această acoperire, Quinn începu să se transforme. Mușchii începură să-i pulseze și să se mărească, oasele își modificară forma și, de undeva dinlăuntrul lui, ieși la iveală părul de animal – știam că acest lucru nu putea fi adevărat, însă aceasta era impresia lăsată. Sunetul era înspăimântător. Era un vuiet cu sunete grele, ca și când cineva ar fi târât un ulcior plin cu bețe și pietre.

La sfârșit, în fața mea se afla un tigru.

Quinn arăta la fel de bine și ca bărbat, și ca tigru. Blana era de un oranj puternic, străbătută de dungi negre, întrerupte pe burtă și pe față de pete albe. Mă privi cu ochii lui aurii. Era lung de doi metri probabil și înalt de un metru, de la umăr până la pământ. Eram uimită de cât de mare putea fi. Labele lui erau cât două farfurii, iar urechile rotunjite erau cât se putea de simpatice. Se apropie încet, cu o grație neobișnuită pentru un conglomerat atât de masiv. Își frecă imensul cap de mine, aproape dărâmându-mă, și începu să toarcă. Suna ca un contor Geiger³⁸ fericit.

Blana deasă era unsuroasă la atingere, așa că mi-am imaginat că era și impermeabilă. Tuși răgușit, ca și când ar fi mârâit încet, și mlaștina amuți. N-ați fi crezut că animalele sălbătice din Louisiana ar recunoaște răgetul unui tigru, nu-i așa? Însă l-au recunoscut, au tăcut și s-au ascuns.

Față de animale, nu este neapărat nevoie să păstrezi distanța așa cum o faci față de oameni. Am îngenuncheat lângă tigrul care fusese Quinn, care, într-un mod supranatural, încă era Quinn și mi-am petrecut brațele în jurul gâtului lui, îmbrățișându-l. Mirosul lui de tigru era un pic stânjenitor și a trebuit să îmi repet faptul că el devenise tigru, că înăuntru se afla Quinn. Apoi am plecat mai departe, prin mlaștină.

Am fost puțin surprinsă când am văzut tigrul marcându-și teritoriul – nu este un lucru pe care te-ai aștepta ca prietenul tău să-l facă –, însă m-am gândit că ar fi fost ridicol să ignor scena. În plus, aveam deja destule pe cap și trebuia să mă țin după animal. Căuta urme, și am acoperit o bucată bună de teritoriu. Simțeam cum, încet-încet, mă cuprindea oboseala. Nu mă mai miram de nimic și nu-mi mai simțeam decât hainele ude, reci, foamea și devenisem morocănoasă. Dacă ar fi putut exista cineva care să gândească în locul meu, nu sunt sigură că mintea mea ar mai fi fost în stare să facă efortul de a prelua acele gânduri.

Tigrul împietri, cu nările adulmecând aerul. Își întoarse capul și-și roti urechile, pentru a cerceta într-o direcție anume. Se întoarse și mă privi. Deși tigrii nu pot zâmbi, pot spune cu certitudine că am văzut pe chipul acelei feline mari o expresie triumfătoare. Tigrul își întoarse din nou capul spre est, apoi mă privi din nou, pentru ca la numai câteva clipe după aceea să privească din nou spre est. Mesajul era clar: Urmează-mă!

— OK, am spus și mi-am așezat mâna pe umărul lui.

Am început din nou să mergem. Drumul prin mlaștină a durat o eternitate, măcar că, mai târziu, am

estimat că "eternitatea", în acest caz, însemnase aproximativ treizeci de minute. Pe măsură ce înaintam, pământul devenea mai tare, iar apa era din ce în ce mai greu de găsit. Acum nu mai eram în mlaștină, ci ajunseserăm într-o pădure.

Credeam că ne apropiaserăm de destinația răpitorilor, pe drumul pe care se oprise furgoneta. Aveam dreptate. Când am ajuns în vârful luminișului în care se afla casa, ne aflam în partea de vest a casei orientate spre nord. De acolo de unde stăteam, puteam vedea atât curtea din față, cât și pe cea din spate. Furgoneta în care fuseserăm ținuți prizonieri era parcată în spate. În mica grădină din față era parcată o mașină care semăna cu un Sedan GMC.

Casa era mică și nu se deosebea cu nimic de un milion de alte case din partea rurală a Americii. Era ca o cutie din lemn închis la culoare, cu sturci verzi la ferestre și stâlpi verzi care susțineau acoperișul deasupra micii verande din față. Cei doi bărbați care fuseseră în furgoneta, Clete și George, stăteau înghesuiți în acel loc îngust, fiindcă era singurul acoperit și în acea clipă asta conta mai mult decât orice altceva.

În partea din spate, casa avea o mică platformă în dreptul ușii din spate, mare cât să încapă un grătar cu gaz și un mop. Nu era deloc protejat de intemperiile vremii. Și, apropo de vreme, aceasta își făcea de cap rău de tot. Am așezat hainele și pantofii lui Quinn lângă trunchiul unui copac. Buzele tigrlui se ridicară când îi simți mirosul lui Clete, iar dinții lui lungi erau la fel de înspăimântători ca cei ai unui rechin.

Ploaia, care durase toată după-amiaza, răcise atmosfera. În răcoarea umedă a serii, George și Clete tremurau. Amândoi fumau. Cei doi vârcolaci, transformați în oameni și fumând, aveau un simț al mirosului la fel ca al oricărui alt om. Nu dădură nici un semn că și-ar fi dat seama de prezența lui Quinn. Cred că ar fi reacționat destul de prompt dacă ar fi simțit mirosul unui tigru în Louisiana de Sud.

Mi-am făcut drum printre copaci până la luminiș, în apropierea furgonetei. M-am furișat pe lângă ea și m-am strecurat pe scaunul pasagerului. Furgoneta era descuiată și am zărit pistolul. Ținta era pe jumătate atinsă. Am luat o gură de aer și am deschis ușa, sperând că lumina care se aprinsese nu stârnea interesul celui care ar fi putut să o vadă prin geamul din spate. Am luat pistolul cu șocuri din mormanul de lucruri dintre cele două scaune. Am închis ușa pe cât de încet poate fi închisă ușa unei furgonete. Din fericire, ploaia păru să acopere zgomotul. Nimic nu se mișcă, iar eu am răsuflat ușurată. Apoi am intrat în adăpostul pădurii și am îngenuncheat lângă Quinn.

Tigrul m-a lins pe obraz. Am apreciat măcar afecțiunea pe care mi-o arăta, dacă nu și respirația tigrlui și l-am mângâiat pe creștet (dintr-un motiv oarecare, nu mă trăgea deloc sufletul să-l sărut pe blană). Acestea fiind făcute, am arătat la stânga, spre fereastra dinspre vest, care ar fi trebuit să fie a sufrageriei. Quinn nu a încuviințat, și nici nu a bătut palma (laba), desigur, ambele fiind niște gesturi deplasate pentru un tigru, dar așteptam cumva o încuviințare. Însă el doar mă privea.

Atentă la fiecare pas, am pornit pe îngustul petic de pământ dintre pădure și casă, înspre fereastra luminată.

Nu voiam să apar la fereastră precum jucăriile care sar în sus din cutii, așa că m-am apropiat de perete și, cu pași mici, m-am ridicat doar până la înălțimea colțului ferestrei. Membrii mai mari ai familiei Pelt, Barbara și Gordon, stăteau într-un scaun american de prin secolul al XVIII-lea și, din limbajul corpului lor, reieșea destul de clar că erau cât se putea de nefericiți. Fiica lor, Sandra, se agita încoace și-ncolo prin fața lor, deși nu era prea mult loc pentru o asemenea paradă. Era o cameră foarte mică, în care nu era loc decât pentru o familie formată dintr-un singur membru. Cei mari arătau ca și când s-ar fi pregătit pentru o ședință foto la Capătul Pământului, în timp ce Sandra se aventurase să poarte niște colanți kaki și un pulover cu mâneci scurte, în dungi, deschis la culoare. Sandra era îmbrăcată mai degrabă ca pentru agățat băieți drăguți în mall, decât pentru a tortura niște oameni. Însă tortura era tocmai ceea ce-și planificase. În cameră mai era înghesuit un scaun cu spătar, iar de el erau prinse niște chingi și niște cătușe.

Un element deja familiar era banda adezivă aflată lângă scaun.

Până la vederea benzii adezive, fusesem destul de relaxată.

Nu știam dacă tigrii puteau număra, însă am ridicat trei degete, pentru cazul în care Quinn mă urmărea. M-am mișcat încet, cu atenție, ghemuită cât mai aproape de pământ, până ce am ajuns sub

cea de-a doua fereastră, dinspre sud. Eram destul de mândră de abilitatea mea de a mă furișa, ceea ce ar fi trebuit să mă alerteze în fața unui potențial dezastru. Mândria duce la decădere.

Deși de partea cealaltă a ferestrei era întuneric, când m-am ridicat am dat peste ochii unui om mic, cu piele neagră, ce purta mustață și barbișon. Stătea la masa de lângă fereastră și ținea în mână o ceașcă de cafea. Surprins, a scăpat-o pe masă, stropindu-se pe mâini, piept și bărbie cu lichidul fierbinte.

Șuieră printre dinți câteva cuvinte, deși nu sunt sigură că acelea fuseseră niște cuvinte în sensul propriu. Apoi ușa din față se deschise și am auzit ceva sau pe cineva mișcându-se prin cameră.

Ei bine...

Am ocolit colțul casei și am urcat treptele spre mica platformă mai repede decât ai zice pește. Am deschis dintr-o smucitură ușa cu plasă pentru fânțari, am împins și ușa de lemn și am intrat în bucătărie cu pistolul cu unde pornit. Omulețul încă își mai ștergea fața cu un șervet. Am îndreptat pistolul înspre el și am tras, iar el s-a prăbușit ca un sac cu cartofi.

Uau!

Pistolul cu șocuri trebuia însă reîncărcat, după cum am descoperit când Sandra Pelt a dat buzna în bucătărie, arătându-și colții. Pistolul nu i-a clintit nici măcar un fir de păr din creștet și ea s-a năpustit spre mine ca... un lup supărat ce era.

Totuși, rămăsese în forma umană, iar eu eram disperată și furioasă.

Văzusem câteva zeci de lupte în baruri, mergând de la pumni dați mai cu jumătate de inimă până la oameni tăvălindu-se pe jos și mușcându-se, și pot să spun că știu cum să lupt. Iar acum eram mai mult decât dispusă să fac tot ce-mi stătea în puteri. Sandra era rea, însă era mai ușoară și mai puțin experimentată, așa că, după puțin wrestling, lovit cu pumnii și tras de păr, care s-au petrecut în numai câteva secunde, ajunsesem deasupra ei și o ținuiam la podea. Sandra urla și se zbătea, însă nu-mi putea atinge gâtul, iar eu mă pregătisem să o lovesc cu capul, dacă ar fi trebuit.

Undeva în fundal o voce țipă "lasă-mă să intru" și am presupus că era Quinn, în spatele vreunei uși.

— Vino, i-am strigat. Am nevoie de ajutorul tău! Sandra se zvârcolea sub mine și nu îndrăzneau să-mi slăbesc strânsoarea.

— Ascultă, Sandra, stai locului, fir-ai a naibii! i-am spus într-un suflet.

— La dracu! mi-a răspuns ea furioasă și și-a întetit atacurile.

— E chiar amuzant, spuse o voce familiară. Înălțându-mi privirea, l-am zărit pe Eric, care ne privea cu ochii lui albaștri și mari.

Arăta impecabil: blugi albaștri și o cămașă cu dungi albe și albastre. Părul lui blond strălucea minunat, fiind curat și (aceasta este partea de invidiat) uscat. Îmi displăcea enorm tupeul lui. Mă provoca la culme.

— Nu mi-ar strica o mână de ajutor, am spus.

— Desigur, Sookie, deși mă distra dansul ăsta al vostru. Dă-i drumul și ridică-te, mi-a răspuns.

— Numai dacă ești pe poziții, am spus, gâfâind din cauza efortului de a o ține pe Sandra la pământ.

— Mereu sunt pe poziție, a spus Eric cu un zâmbet strălucitor. Uită-te la mine, Sandra.

Dar ea era prea deșteaptă pentru asta. A închis ochii, strângând cât putea, și a început să se zbată și mai tare. Într-o clipită, și-a eliberat unul dintre brațe și l-a tras înapoi, pentru a aștepta momentul potrivit să lovească. Eric s-a lăsat în genunchi și i-a prins mâna, înainte ca ea să poată ținti capul meu.

— Destul! a spus el pe un ton complet diferit și, surprinsă, ea și-a deschis larg ochii.

Deși încă nu-i putuse prinde privirea, m-am gândit că o ținea acum sub controlul lui. M-am întins pe spate pe ceea ce mai rămăsese din podeaua micii bucătării. Domnul Mic și Negru (și Ars și Afumat), despre care îmi imaginam că era proprietarul acestei case, stătea înghesuit lângă masă.

Eric, care avea la fel de mult de furcă cu Sandra pe cât avusesem și eu, ocupa mult mai mult din spațiul disponibil decât o făcusem eu. Exasperat de purtarea ei, a găsit o rezolvare simplă: a strâns pumnul pe care îl prinsese, ea a țipat, apoi a tăcut și a încetat să se mai zvârcolească.

— Nu-i deloc corect, am spus eu, luptându-mă cu un amalgam de sentimente de sfârșeală și de durere care mă copleșise.

— Este foarte corect, a răspuns el aproape în șoaptă.

Nu-mi plăcu felul în care sunase asta.

— Despre ce vorbești? l-am întrebat. Eric și-a clătinat ușor capul.

Am continuat:

— Unde este Quinn?

— Tigru s-a ocupat de cei doi răpitori ai voștri, a spus el cu un zâmbet rău prevestitor. Ai vrea să-i vezi?

— Nu în mod special, am spus și am închis din nou ochii. Sunt morți?

— Ar vrea ei să fie, a spus Eric. Ce i-ai făcut omulețului de pe podea?

— Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede, am spus.

— Pune-mă la încercare.

— L-am speriat atât de tare, încât și-a vărsat pe el cafeaua fierbinte. Apoi am tras în el cu pistolul cu șocuri luat din furgoneta.

— Oh, spuse el, apoi am auzit o respirație și am deschis ochii pentru a-l vedea pe Eric râzând încet.

— Familia Pelt? l-am întrebat.

— Are Rasul grijă de ei, a spus Eric. S-ar părea că ai încă un fan.

— Este din cauza sângelui de zână, am spus eu pe un ton iritat. Știi, nu mi se pare corect. Bărbații din rasa umană nu mă plac. Știu cam două sute dintre ei care nu ar vrea să se întâlnească cu mine nici dacă le-aș da o camionetă Chevy. Însă, fiindcă ființele supranaturale sunt atrase de mirosul de zână, sunt acuzată că aș fi un magnet de atras bărbații. Ce poate fi mai greșit decât asta?

— Ai sânge de zână, spuse Eric ca și când tocmai i-ar fi picat fisa. Asta explică multe.

Afirmația lui mi-a jignit sentimentele.

— Ah, nu, nu ai fi putut să mă placi pur și simplu, am spus, obosită și incoerentă. Nu, Doamne ferește, trebuie neapărat să existe un motiv. Iar acesta nu va fi personalitatea mea minunată, în nici un caz, ci sângele meu, fiindcă este special. Nu eu, nu eu sunt cea specială...

Și aș fi continuat mult și bine, dacă Quinn nu ar fi spus:

— Nici mie nu-mi pasă prea mult de chestia cu zânele.

Orice spațiu disponibil din bucătărie era acum doar o amintire.

M-am ridicat în picioare.

— Ești bine? l-am întrebat cu o voce tremurândă.

— Da, mi-a răspuns, cu un mârâit grav.

Era din nou om și totodată din nou gol. Aș fi vrut să-l îmbrățișez, dar, din cauza prezenței lui Eric, mi-a fost jenă să mă apropiu de el.

— Ți-am lăsat hainele în pădure, i-am spus. Mă duc să ți le aduc.

— Pot să mă duc și eu.

— Mai bine mă duc eu, știu deja unde sunt și, oricum, sunt deja udă leorcă.

În afară de asta, nu eram suficient de sofisticată pentru a mă simți bine într-o cameră în care se aflau un tip gol, unul inconștient, o fată cu adevărat îngrozitoare și un alt tip care îmi fusese iubit.

— Du-te dracului, strigă după mine încântătoarea Sandra și începu din nou să țipe.

— Revin imediat, am mormăit și m-am îndreptat spre ușa deschisă prin care se vedea cum plouă.

Fiindcă, da, încă mai turna.

Încă mai meditam la chestia cu sângele de zână când am dat peste pachetul de haine ude leorcă al lui Quinn. Ar fi fost foarte ușor să cad într-o depresie dacă m-aș fi gândit că singurul lucru pentru care cineva mă plăcuse vreodată era faptul că aveam sânge de zână. Desigur, mai era și vampirul acela ciudat căruia i se ceruse să mă seducă... Sunt sigură că, în acel caz, sângele de zână fusese doar un bonus... nu, nu, nu, nu aveam să încep iar cu asta.

Privit din alt punct de vedere, sângele era doar o parte din mine, la fel cum era și culoarea ochilor sau grosimea firului de păr. Nu-i schimbare în nici un fel viața bunicii mele jumătate zână, presupunând că moștenisem genele ei și nu ale unuia dintre ceilalți bunici. Se căsătorise cu un om care o tratase la fel ca și când ar fi avut sânge de grupa A. Fusese ucisă de un om care nu știuse despre sângele ei nimic mai mult decât că avea culoarea roșie. Urmând aceeași logică, sângele de zână nu a reprezentat o diferență majoră pentru tatăl meu. Nu a întâlnit în viața lui un vampir care să fie interesat de el din acest motiv – sau dacă a făcut-o, a ținut-o secret. Însă acest lucru nu părea deloc probabil. Iar sângele moștenit nu îl salvase pe tata de viitura care le măturase, lui și mamei, mașina de

pe un pod, înghițind-o și luând-o mai departe cu ea. Dacă moștenisem sângele de la mama, ei bine, și ea murise tot atunci. Iar Linda murise de cancer pe la patruzeci de ani, indiferent de ce bagaj genetic ar fi moștenit.

În plus, nu credeam că acest minunat sânge de zână a făcut prea multe nici pentru mine. Poate că, într-adevăr, câțiva vampiri mi-au arătat un interes mai mare și au fost mai prietenoși decât în mod obișnuit, însă nu pot spune că acesta fusese cine știe ce avantaj.

De fapt, nu puțini sunt cei care ar spune că atenția pe care mi-au acordat-o vampirii a constituit în viața mea un foarte mare factor negativ. Iar unul dintre acești oameni aș putea fi chiar eu. Mai ales din moment ce mă aflam în ploaie și țineam în mână pachetul cu hainele ude ale altcuiva, întrebându-mă ce să fac cu ele.

Am dat un ocol complet și m-am întors înapoi în casă. Dinspre curtea din față se auzeau vaiete – probabil de la Clete și George. Ar fi trebuit să merg să verific, dar eram epuizată.

Când am ajuns în bucătărie, l-am văzut pe omulețul cel negru agitându-se puțin, închizându-și și deschizându-și ochii și strâmbându-și gura. Avea mâinile legate la spate. Sandra era legată cu bandă adezivă, ceea ce îmi mai ridică puțin moralul. Îmi păru o minunată și poetică mostră de justiție. Avea chiar și un dreptunghi lipit peste gură, probabil opera lui Eric. Quinn găsisse un prosop pe care și-l petrecuse în jurul taliei, iar acum arăta ca în reclamele pentru produse de lux.

— Mulțumesc, iubito, a spus.

Și-a luat hainele și a început să le stoarcă deasupra chiuvetei, iar eu m-am scurs pe podea.

— Mă întreb dacă există pe-aici vreun uscător, a mai spus.

Am deschis o ușă și am descoperit în spatele ei o cămăruță de serviciu care avea rafturi pe un perete și un încălzitor de apă, o mică mașină de spălat și un uscător pe celălalt perete.

— Dă-le încoace, am strigat și Quinn și-a adus hainele.

— Și ale tale trebuie să ajungă tot acolo, iubito, a spus, iar eu am remarcat că vocea lui sunase la fel de obosită cum mă simțeam eu.

Trebuie să-i fi fost foarte greu să se transforme în tigru și înapoi în om într-o noapte fără lună plină și la un interval atât de scurt.

— Ai putea să-mi găsești și mie un prosop? l-am întrebat, scoțându-mi cu dificultate pantalonii uzi.

Fără să facă nici măcar o glumă sau să rostească vreo vorbă răutăcioasă, s-a dus să caute haine. S-a întors cu niște haine, probabil din dormitorul omulețului: un tricou, pantaloni scurți și șosete.

— Mai mult de-atât, n-am găsit, a spus.

— Este mai mult decât mă așteptam, am răspuns. După ce m-am șters cu prosopul și mi-am pus hainele uscate, aproape că mi-a venit să țopăi de bucurie. l-am dat lui Quinn un pupic și pe urmă am plecat să aflu ce urma să facem cu ostaticii.

Familia Pelt stătea în sufragerie, pe podea, cu cătușele puse. Rasul îi păzea. Barbara și Gordon pâruseră atât de pașnici când veniseră la Merlotte să se întâlnească cu mine în biroul lui Sam! Acum însă nu arătau deloc blânzi. Pe fețe lor de burghezi se întipăriseră furia și răutatea.

Eric o aduse înăuntru și pe Sandra, pe care o așeză lângă părinții ei. Eric stătea în fața unei uși, Quinn, în fața celeilalte (care clădea înspre dormitorul lui Mic și Negru). Rasul, cu pistolul în mână, o lăsă puțin mai moale cu vigilența, acum, că avea spatele acoperit de trei formidabili.

— Unde-i tipul cel mic? întrebă el. Sookie, arăți foarte bine, deși aspectul general este sub standardele tale obișnuite.

Pantalonii scurți aveau turul jos și buzunare aplicate, tricoul era mare, iar șosetele albe erau ca de bunică.

— Tu știi cum să faci o fată să se simtă frumoasă, Rasul, am spus eu, reușind să schițez un zâmbet.

M-am așezat pe scaunul cu spătar de lemn și am întrebat-o pe Barbara Pelt:

— Ce aveai de gând să faceți cu mine?

— Să te luăm la întrebări până ce aveai să ne spui adevărul, până ce Sandra avea să fie mulțumită, a spus ea. Familia noastră nu poate avea liniște până ce nu aflăm adevărul. Iar cheia adevărului este la tine, sunt sigură de asta.

Eram încurcată. Mai bine zis, mai mult decât încurcată. Fiindcă pe moment n-am știut ce să-i zic, îmi mutam privirea de la Eric la Rasul.

— Numai voi? am întrebat.

— Când doi vampiri nu vor putea face față unui grup de vârcolaci, eu voi redeveni om, spuse Rasul cu o expresie atât de îngâmfată pe chip încât am fost tentată să râd.

Însă fusese cât se poate de exact (deși, desigur, avea un tigru care d ajuta). Quinn se proptise în cadrul ușii. Arăta foarte pictural, măcar că în acel moment marea întindere de piele catifelată pe care o etala nu mă tenta câtuși de puțin.

— Eric, am spus eu, ce ar trebui să fac?

Nu cred că-i mai cerusem lui Eric sfatul vreodată. Acesta era surprins. Însă secretul nu era numai al meu. După o clipă de gândire, Eric dădu aprobator din cap.

— Am să vă spun ce s-a întâmplat cu Debbie, am comunicat familiei Pelt.

Nu le-am cerut lui Rasul sau lui Quinn să iasă din cameră. Venise momentul să mă eliberez de sentimentul apăsător de vină și de puterea pe care Eric o avea asupra mea.

Mă gândisem la acel moment atât de des, încât cuvintele curgeau automat. Nu am plâns, pentru că toate lacrimile mele curseseră în șuvoi acum câteva luni, în singurătate.

Când am terminat de povestit, cei trei Pelt mă priveau înmărmuriți.

— Da, Debbie a noastră ar fi putut face așa ceva, spuse Barbara Pelt. Povestea asta are o sămânță de adevăr.

— Și avea un pistol, spuse și Gordon Pelt. I l-am dat de Crăciun, acum doi ani.

Cei doi vârcolaci se uitară unul la altul.

— Era... proactivă, spuse Barbara după o clipă, și se întoarse spre Sandra. Mai știi când a trebuit să mergem la tribunal, când era în liceu, pentru că pusese lipici în peria de păr a unei majorete? Cea care se întâlnea cu fostul ei prieten? Asta sună ca ceva ce ar fi făcut Debbie, nu-i așa?

Sandra încuviință, însă banda adezivă nu-i permitea să vorbească. Pe obraji ei curgea un șiroi de lacrimi.

— Și tot nu-ți amintești unde ai pus-o? îl întreabă Gordon pe Eric.

— Dacă mi-aș aminti, ți-aș spune, îi răspunse Eric. Nu că mi-ar păsa, reieșea din tonul lui.

— Voi i-ați angajat pe cei doi care ne-au atacat în Shreveport, spuse Quinn.

— Da, Sandra a făcut-o, recunosc Gordon. N-am știut despre ei decât după ce Sandra i-a mușcat. Le promisese..., continuă el, dând din cap. I-a trimis la Shreveport cu un comision, însă avea să se întoarcă înapoi pentru a-și lua răsplata.haita din orașul Jackson i-ar fi omorât. În Mississippi nu sunt acceptați vârcolacii mușcați. Îi omoară pe loc. Băieții ar fi putut spune că Sandra fusese Creatorul lor. Banda ar fi renegat-o. Barbara poate face vrăji, însă niciuna nu le-ar fi putut pecetlui buzele acelor băieți. Când am aflat, am angajat un vârcolac din afara regiunii. Nu-i putea opri, nu putea împiedica arestul lor, așa că trebuia să fie și el arestat și să intre în închisoare împreună cu ei, pentru a se ocupa de problemă.

Gordon își ridică privirea înspre noi cu un aer sever.

— L-a mituit pe Cal Myers să-l pună în aceeași celulă cu ei. Desigur, Sandra a fost pedepsită pentru asta.

— Dar este fiica noastră, adăugă Barbara. Și credea că-și răzbuna sora moartă.

— Și apoi i-ați angajat pe vârcolacii care se aflau în a doua furgonetă, și pe cei doi care se află acum în curtea din față. Vor muri, Quinn?

— Dacă Pelții nu-i duc la un doctor de vârcolaci, s-ar putea să moară. Și, cu siguranță, nu pot merge la oricare dintre spitalele pentru oameni.

Cuvintele lui Quinn avură efect.

— Ai face tu asta? l-am întrebat cu scepticism. Să-i duci pe Clete și pe George la un doctor de vârcolaci?

Pelții se uitară unul la altul, ridicând din umeri.

— Am crezut că o să ne omorâți, spuse Gordon. Ne veți reda libertatea? Cum se poate asta?

Nu mai întâlнисem pe nimeni ca Pelții înainte, și îmi era din ce în ce mai ușor să văd cum își formase Debbie acea personalitate încântătoare, moștenită sau nu.

— Cu asigurarea că nu voi mai auzi niciodată pomenindu-se despre acest subiect, am spus. Nici eu, nici Eric.

Quinn și Rasul ascultaseră în tăcere.

— Sookie este o prietenă a haitei din Shreveport, spuse Quinn. Și haita este foarte supărată că ea a fost atacată în propriul lor oraș, iar acum știm că voi sunteți responsabili pentru acel atac.

— Noi am auzit că noul conducător al haitei n-o simpatiza prea tare, spuse Barbara cu o urmă de sfidare în voce, începând să se întoarcă la purtarea ei obișnuită, acum, că nu se mai teme pentru viața ei.

Cu siguranță, îi plăceam mult mai tare când erau speriați.

— Nu va conduce haita pentru prea mult timp, spuse Quinn cu amenințare în voce. Chiar dacă stă în birou, nu poate respinge protecția haitei, fiindcă este garantată de conducătorul anterior. Onoarea haitei va fi pierdută.

— Îi vom cere iertare haitei din Shreveport, spuse Gordon spăsit.

— Tu ai trimis-o pe Tanya la Bon Temps? am întrebat.

Barbara părea mândră de ea însăși.

— Da, eu am făcut-o. Știi că Debbie a noastră era adoptată? Era un vârcolac-vulpe.

Am încuviințat. Eric părea buimăcit. Nu cred că o cunoscuse pe Tanya.

— Tanya este un membru al familiei naturale a lui Debbie și voia să ne ajute. S-a gândit că, dacă se duce la Bon Temps și începe să lucreze alături de tine, s-ar putea ca, vreodată, să-ți scape ceva. A spus că erai prea suspicioasă în privința prieteniei ei. Cred că s-ar putea să rămână în Bon Temps. Înțeleg că un proprietar al barului atât de atractiv a fost un bonus neașteptat.

Era liniștitor să descopăr că Tanya era pe atât de nedemnă de încredere pe cât bănuisem. Mă întrebam dacă aveam dreptul să-i spun lui Sam întreaga poveste, doar ca să-l pun în gardă. Dar la acestea aveam să mă gândesc mai târziu.

— Și proprietarul acestei case?

Îl auzeam mormăind și văitându-se în bucătărie.

— Este un fost coleg de liceu al lui Debbie, spuse Gordon. L-am întrebat dacă ne putem folosi de casa lui în această după-amiază. Și l-am plătit. Nu va spune nimic nici după ce vom pleca.

— Și Gladiola? am întrebat.

Îmi reveni în minte cele două bucați de corp arzânde de pe alee. Mi-am amintit de chipul domnului Cataliades și de durerea Dianthei.

Toți trei se uitau la mine cu o expresie goală.

— Gladiola? Floarea? întrebă Barbara, părând cu adevărat încurcată. Acum nici măcar nu este anotimpul lor.

Ajunsesem deci într-un punct mort.

— Sunteți de acord că ne-am reglat conturile? am întrebat. V-am făcut rău, mi-ați făcut rău. Chit?

Sandra clătina din cap, însă părinții ei o ignorară. Slavă Domnului pentru banda adezivă! Gordon și Barbara se priviră și încuviințară.

— Tu ai omorât-o pe Debbie, însă credem că ai omorât-o în legitimă apărare, spuse Gordon. Iar mea noastră care a rămas în viață te-a atacat prin metode extreme și nelegitime... Nu-mi este ușor să spun asta, însă cred că trebuie să cădem de acord să te lăsăm în pace de azi înainte.

Sandra făcu o mulțime de zgomote ciudate.

— Însă cu niște condiții, adăugă Gordon și fața îi deveni dintr-odată impasibilă, ca săpată în piatră. Nu te vei întoarce după Sandra. Și nu vei mai intra în Mississippi.

— S-a făcut, am spus eu instantaneu. O poți face pe Sandra să respecte acest angajament?

Era o întrebare nepoliticoasă, însă validă.

Sandra avea destulă ambiție cât să lupte ca pentru o armată întregă, iar eu mă îndoiam foarte tare că familia Pelt avusese vreodată vreun control asupra fiicelor lor.

— Sandra, o strigă Gordon pe fiica lor, iar aceasta își înfipse privirea în ochii tatălui ei. Sandra, acesta este cuvânt de lege. Îi vom da cuvântul nostru acestei femei și peste această promisiune nu vei trece. Dacă nu o vei respecta, te voi înfrunta la următoarea lună plină. Și am să te umilesc în fața întregii haite.

Și mama, și fiica erau șocate, Sandra însă mai mult decât mama ei. Sandra îl săgeta din ochi pe tatăl ei, însă după un scurt moment, încuviință.

Speram ca Gordon să trăiască mult și să fie sănătos. Eram sigură că, dacă el s-ar fi îmbolnăvit sau ar fi murit, Sandra nu s-ar mai fi simțit legată de această promisiune. Dar, chiar și așa, aveam o șansă destul de mare să nu-i mai văd pe cei trei Pelt în viața mea, mi-am spus pe drumul spre ieșirea din căsuța din mlaștină.

Capitolul 22

AMELIA SCORMONEA în dulapul ei încăpător. Era chiar a doua zi, după lăsarea întunericului. Dintr-odată, zgomotul umerășelor care se mișcau pe stativ a dispărut.

— Cred că am găsit, s-a auzit vocea ei surprinsă.

Stăteam pe marginea patului ei și așteptam să iasă de acolo. Dormisem cel puțin zece ore, făcusem un duș lung și mi se acordase primul ajutor, iar acum mă simțeam de o sută de ori mai bine. Amelia strălucea de bucurie și mândrie. Nu era așa doar pentru că Bob vrăjitorul fusese bun la pat, dar se treziseră la timp ca să poată observa momentul în care Quinn și cu mine fuseserăm răpiți, și avuseseră și minunata idee de a suna la regină acasă în loc de poliția normală. Nu-i spusese nimic despre faptul că Quinn și cu mine apucaserăm să telefonăm înainte, pentru că nu știam care dintre apeluri fusese mai eficient și îmi făcea plăcere să o văd fericită.

Nu vrusesem să mă duc la petrecerea reginei până când nu am fost la bancă cu domnul Cataliades. Imediat ce m-am întors în apartamentul lui Hadley, am continuat să strâng lucrurile verișoarei mele, însă în timp ce puneam cafeaua în cutie am auzit un zgomot ciudat. Mi-am dat seama că dacă voiam să evit un dezastru, trebuia să mă duc la petrecerea de primăvară a reginei, evenimentul supranatural al anului. Am încercat să-l contactez pe André, la sediul central al reginei, însă o voce necunoscută mi-a spus că nu putea fi deranjat momentan. M-am întrebat cine răspundea la telefoanele de acolo în ziua respectivă. Să fi fost vreunul dintre vampirii lui Peter Threadgill?

— Da, sigur! a exclamat Amelia. Ah, și e și puțin îndrăzneț. Am fost domnișoară de onoare la o nuntă extremă.

A apărut dintr-odată din dulap, cu părul jumulit și cu o licărire triumfală în privire. A rotit umerășul ca să pot privi în ansamblu. Rochia era făcută din atât de puțin material, încât fusese nevoită să o prindă de umerăș ca să nu cadă.

— Aoleu! am spus puțin îngrijorată.

Rochia era făcută în cea mai mare parte din șifon verde-deschis, avea o despicătură în V care ajungea până aproape de talie și o singură fâșie de material subțire ce trecea pe după gât.

— A fost nunta unei vedete de cinema, a spus Amelia cu o privire care parcă rememora evenimentul.

Din moment ce rochia nu avea nici spatele acoperit, nu m-am putut abține să nu mă întreb cum reușeau femeile de la Hollywood să-și țină sânii acoperiți. Scotch dublu? Vreun lipici special? Cum nu am mai văzut-o pe Claudine din momentul în care dispăruse din grădină înainte de reconstrucția ectoplasmică, am presupus că se întorsese deja la slujba și la viața ei din Monroe. Mi-ar fi fost de ajutor serviciile ei speciale în aceste momente. Trebuia să existe vreo vrajă care să facă rochia să stea locului.

— Măcar nu ai nevoie de sutien special pentru ea, a spus Amelia.

Avea dreptate; era imposibil să porți sutien la rochia respectivă. Am și pantofi, dacă ți se potrivește măsura 38.

— Asta mă ajută enorm, am spus eu încercând să par mulțumită și recunoscătoare. Bănuiesc că nu te pricepi să aranjezi și părul, nu?

— Nicidecum, a răspuns Amelia arătându-mi printr-un gest scurt din mână propria tunsoare. Îi spăl, îl pieptăn și atât. Dar pot să-l sun pe Bob. Ochii îi licăreau de fericire. E stilist.

M-am străduit să nu par foarte șocată. La o casă funerară? am gândit în sinea mea. Bob nu arăta nicidecum ca un stilist.

După aproximativ două ore, eram mai mult sau mai puțin îmbrăcată cu rochia, și complet aranjată.

Bob se descurcase de minune cu părul meu, deși îmi ceruse de câteva ori să stau nemișcată, pe un ton care mă neliniștise.

Și Quinn a apărut la timp în mașina lui. Când Eric și Rasul m-au adus acasă pe la două dimineața, Quinn tocmai se urcase în mașină și plecase spre locuința lui – oriunde ar fi fost ea, nu fără a mă săruta pe frunte înainte ca eu să apuc să urc scările. Amelia a ieșit din apartamentul ei, fericită că mă întorsesem și că eram bine și pentru a mă anunța că trebuia să-l sun pe domnul Cataliades care se întreba dacă sunt bine și care dorea să-l însoțesc la bancă să rezolv problemele financiare ale lui Hadley. Eram bucuroasă că dorea să merg cu el, pentru că pierdusem ocazia de a mă duce cu Everett.

Dar când m-am întors de la bancă, în apartamentul lui Hadley am găsit pe robot un mesaj prin care eram anunțată că regina dorea să ne întâlnim la petrecerea care avea loc diseară la vechea mănăstire.

— Nu vreau să părăsești orașul până nu ne mai întâlnim o dată, a citat-o pe regină secretara ei (umană), înainte de a-mi aduce la cunoștință faptul că ținuta obligatorie era de tip formal.

După ce am descoperit mesajul și am realizat că trebuia să particip la petrecere, am coborât, panicată, până la Amelia.

Rochia mi-a cauzat un alt gen de panică. Deși eram mai scundă decât Amelia, eram mai bine făcută, astfel că eram obligată să stau absolut dreaptă.

— Mor de curiozitate, spuse Quinn cu ochii fixați în decolteul meu.

Îi stătea foarte bine în smoching. Bandajele de la încheietura mâinii mele erau scoase în evidență de bronzul pielii, așa că păreau ca niște brățări ciudate. De fapt, una dintre ele era chiar incomodă și abia așteptam să o dau jos. Chiar și așa, încheietura mea trebuia să rămână bandajată un timp, în ciuda faptului că același lucru nu era valabil și pentru mușcătura de la mâna stângă. Poate curiozitatea cu privire la sânii mei va distra atenția petrecăreților suficient de mult, încât să nu observe că jumătate din față îmi era umflată.

Quinn arăta, bineînțeles, de parcă nu i s-ar fi întâmplat nimic. Nu numai că avea acea piele cu proprietăți de autovindecare rapidă, pe care o aveau cea mai mare parte a teriantropilor, dar un smoching acoperă multe răni.

— Să nu mă faci să mă simt și mai jenată decât sunt deja, am spus eu. Pentru 10 cenți m-aș târî până la pat și aș dormi o săptămână.

— Subscriu, însă m-aș mulțumi și cu mai puțin timp de somn, a spus Quinn. Dar sunt de părere că, pentru liniștea noastră, cel mai bine ar fi să terminăm cu asta întâi. Apropo, curiozitatea mea era legată de drumul tău până la bancă, nicidecum de rochie. Cu rochia îmi imaginez că e o situație cu două tăișuri. Dacă reușești s-o ții pe tine, e bine. Dacă nu reușești, e și mai bine.

Am întors privirea în încercarea de a controla un zâmbet involuntar.

— Drumul până la bancă.

Mi s-a părut a fi un subiect neutru.

— Păi, contul ei bancar era relativ gol, lucru de care eram oarecum sigură. Hadley nu era foarte atentă cu banii. Hadley nu era foarte atentă în general, de fapt. Dar cutia de valori...

În cutia de valori se aflau certificatul de naștere al lui Hadley, un certificat de căsătorie și o hotărâre de divorț veche de trei ani – ambele conțineau numele aceluiși bărbat, lucru care m-a bucurat, și o copie laminată a ferparului mătușii mele. Hadley a știut când a murit mama ei și i-a păsat suficient de mult de acest lucru, încât să păstreze anunțul. Erau și poze din perioada pe care o petrecuserăm împreună în copilărie, cu mama mea și sora ei; mama și Jason, Hadley și cu mine; bunica cu soțul ei. În cutie se mai aflau și un colier cu safire și diamante (pe care domnul Cataliades mi-a spus că Hadley îl primise de la regină), și o pereche de cercei din set. Mai erau și alte câteva lucruri la care aș fi vrut să mai reflectez.

Totuși, brățara reginei nu se afla în cutie. Cred că acesta era motivul pentru care domnul Cataliades dorise să mă însoțească; nu era decât pe jumătate sigur de faptul că brățara s-ar fi putut afla în cutie și părea foarte nerăbdător când i-am arătat conținutul cutiei de valori.

— În după-amiaza asta am terminat de împachetat lucrurile din bucătărie după ce Cataliades m-a dus înapoi la apartamentul lui Hadley, i-am spus lui Quinn urmărindu-i reacția.

Nu voi mai considera niciodată dezinteresul companionilor mei ca pe un bun dat. Imediat ce am observat cât de calm era Quinn cu privire la ceea ce tocmai îi spusese, am fost destul de convinsă de faptul că nu mă ajutase să împachetez, cu o zi în urmă, pentru că fusese nevoit să caute ceva.

— Asta e bine, a spus el. Îmi pare rău că nu am reușit să vin astăzi să te ajut. Am închis afacerile lui

Jake cu firma mea. A trebuit să-mi sun partenerii să-i anunț. A trebuit să o sun și pe prietena lui Jake. El nu era foarte implicat și e posibil ca ea să nici nu mai vrea să-l vadă. Sincer, nu e o iubitoare de vampiri.

În acel moment, nici eu nu eram. Nu înțelegeam adevăratul motiv pentru care regina dorea să iau parte la petrecere, dar găsisem unul pentru care să vreau să o văd eu pe ea. Quinn mi-a zâmbit, iar eu i-am zâmbit sperând că această după-amiază va aduce și ceva bun. În sinea mea eram curioasă să văd cum arăta petrecerea din hambar a reginei, ca să o numesc așa, și mă bucuram pentru că avusesem ocazia să mă îmbrac și să arăt bine după călătoria prin mlaștină.

Pe tot parcursul drumului, am început conversația cu Quinn de cel puțin trei ori, dar de fiecare dată când ajungeam la partea mai interesantă... eu tăceam.

— Ne apropiem, mi-a spus el când am intrat în unul dintre cele mai vechi cartiere din New Orleans, Garden District.

Casele, așezate în locuri superbe, ajungeau să coste de câteva ori mai mult decât s-ar fi putut obține chiar și pentru conacul Bellefleur. În mijlocul acestor minunății, se afla un perete înalt care se întindea pe o distanță de câteva case. Aici era mănăstirea renovată, pe care o folosea regina pentru petreceri.

Nu este exclus ca în spatele acestei proprietăți să se găsească și alte puncte de acces, însă în această seară traficul era dirijat către intrarea principală. Intrarea era supravegheată de cei mai eficienți paznici din câți există: vampirii. Oare Sophie-Anne Leclercq era paranoică, precaută, sau oare pur și simplu nu se simțea iubită (sau în siguranță) în orașul adoptiv? Eram convinsă că regina dispunea și de restul arsenalului de securitate: camere de luat vederi, senzori de mișcare cu infraroșu, sârmă ghimpată și, de ce nu, chiar și câini. La intrare se aflau paznicii, iar înăuntru un melanj de tip ying-yang în care elitele vampirilor petreceau cu crema societății umane. În seara asta petrecerea era doar pentru ființe supranaturale și prima mare petrecere pe care însurăștii o organizaseră de când formau un cuplu.

Trei dintre vampirii reginei păzeau intrarea împreună cu alți trei vampiri din Arkansas. Toți vampirii lui Peter Threadgill purtau uniformă, deși bănuiam că regele o numea ținută. Vampirii din Arkansas, deopotrivă bărbați și femei, purtau cu toții costume albe cu cămăși albastre și veste roșu. Nu aș fi putut să spun cu certitudine dacă regele era ultranaționalist sau dacă alesese culorile acelea doar pentru că se regăseau în ambele steaguri: cel al statului Arkansas și cel al Americii. Oricare dintre variante ar fi fost cea corectă, costumele erau de prost-gust și și-ar fi găsit locul mai degrabă într-un top al celor mai proaste ținute. Și Threadgill se îmbrăcase foarte conservator! Să fi fost asta vreo tradiție de care eu nu auzisem încă? Chiar și eu îmi puteam da seama că ținutele erau nepotrivite, cu toate că cele mai multe dintre hainele mele erau cumpărate de la Wal-Mart.

Quinn le-a arătat paznicilor invitația de la regină dar, chiar și așa, tot au sunat să verifice. Quinn părea neliniștit, iar eu speram că și el este la fel de preocupat ca și mine de faptul că măsurile de securitate erau drastice și că vampirii lui Threadgill își dăduseră toată silința să se deosebească de supușii reginei. Mă gândeam intens la dorința reginei de a le oferi vampirilor din suita regelui un motiv ca să o lase să meargă cu mine până sus la Hadley. M-am gândit la îngrijorarea pe care o afișase când a întrebat de brătară. M-am mai gândit și la prezența vampirilor din ambele tabere la intrarea principală ca la un semn că niciunul dintre soți nu credea că celălalt i-ar putea oferi aceeași protecție.

Mi s-a părut că a trecut o veșnicie până când ni s-a permis în sfârșit să intrăm. În tot acest timp, nici Quinn, nici eu nu am scos vreun cuvânt. Împrejurimile erau frumos amenajate și întreținute, și cu siguranță foarte bine luminate.

— Quinn, ceva nu e în regulă, am spus eu. Ce se întâmplă aici? Crezi că ne vor lăsa să plecăm?

Din păcate, toate suspiciunile mele începeau să se adevărească.

Quinn nu părea să fie mai fericit decât mine.

— Nu ne vor lăsa să ieșim, a spus el. Trebuie să continuăm.

Am strâns și mai tare gențuța mea de seară, dorindu-mi ca în ea să se fi aflat un obiect mai letal decât o oglindă, un ruj și un tampon. Quinn a condus cu grijă pe alee, până în fața mănăstirii.

— Ce altceva ai mai făcut azi, în afara faptului că ți-ai ales ținuta? m-a întrebat Quinn.

— Am dat o mulțime de telefoane, am răspuns eu. Și unul dintre ele nu a fost deloc în zadar.

— Ai telefonat? Unde?

— La benzinăriile care se află pe drumul dintre New Orleans și Bon Temps.

S-a întors, holbându-se la mine, dar am apucat să-l atenționez la timp ca să poată frâna. Un leu se plimba de-a lungul aleii.

— OK, ce a fost asta? Un animal sau un terianthrop? Cu fiecare minut care trecea, simțeam că îmi pierd și mai mult mințile.

— Animal, mi-a răspuns Quinn.

Cu ocazia asta, am renunțat la ideea că împrejurimile ar fi fost păzite de câini. Speram ca zidul să fie destul de înalt, încât leul să nu poată scăpa.

Am parcat mașina în fața a ceea ce fusese cândva o mănăstire, o clădire care se înălța pe două etaje. Nu fusese construită cu scopul de a fi frumoasă, ci utilă, deci era o structură mare, inexpresivă. Pe mijlocul fațadei se aflau o ușă mică și o ferestruică așezată regulamentar. Din nou, destul de ușor de apărat.

La ușă se aflau șase vampiri – trei în costume elegante, dar care nu se asortau între ele, cu siguranță erau cei din Louisiana, și încă trei în costumele acelea țipătoare și de prost-gust.

— Sunt pur și simplu oribile, am spus eu.

— Dar ușor de reperat, chiar și în întuneric, a continuat Quinn, cu o expresie care lăsa impresia că se gândește profund.

— Evident, am replicat eu. Nu asta și era ideea? Ei imediat... oh, am meditat puțin asupra ideii. Da, am spus. Nimeni nu ar purta așa ceva sub nici o formă; nici măcar din greșeală. Decât dacă nu ar fi absolut necesar să poată fi identificat imediat.

— Este posibil ca Peter Threadgill să nu-i fie devotat lui Sophie-Anne.

Am pufnit în râs chiar în timp ce cei doi vampiri din Louisiana ne deschideau portierele mașinii cu niște mișcări atât de bine coordonate, încât era imposibil să nu fi repetat înainte. Melanie, vampirul paznic pe care o cunoscusem la sediul din centru al reginei, mi-a întins mâna ca să mă ajute să ies din mașină și mi-a zâmbit. Arăta mult mai bine când nu era îmbrăcată cu uniforma SWAT. Purta o rochie drăguță, galbenă, iar în picioare avea pantofi cu toc mic. Acum, că nu purta cască, am putut observa că era tunsă scurt și că avea părul șaten, cârlionțat.

A tras adânc aer în piept când am trecut pe lângă ea, după care a exclamat cu o privire încântată:

— Miros de zână! îmi face inima să tresalte de bucurie!

Am atins-o în joacă. Aș minți dacă aș spune că a fost surprinsă. Este cunoscut faptul că vampirii nu excelează la capitolul simțul umorului.

— Drăguță rochia, spuse Rasul. Destul de îndrăzneță, nu?

Chester zise:

— Nimic nu e prea îndrăzneț pentru mine. Arăți foarte apetisant.

M-am gândit că nu putea fi o coincidență faptul că trei dintre vampirii pe care îi întâlnisem la sediu erau de serviciu în seara respectivă. Cu toate acestea, nu mi-am putut da seama care era semnificația acestui lucru. Cei trei vampiri din Arkansas erau tăcuți, în timp ce urmăreau cu o privire rece schimbul de replici dintre noi. Nu erau la fel de zâmbitori și relaxați ca și colegii lor.

Cu siguranță, ceva nu era în regulă acolo. Dar cum eram înconjurați de vampiri cu un simț al auzului foarte dezvoltat, nu puteam discuta despre asta.

Quinn m-a luat de mână. Am pășit într-un hol lung care părea să se întindă pe aproape toată lungimea clădirii. Un vampir de-al lui Threadgill, o femeie, păzea ușa unei camere care părea a fi recepția.

— Doriți să vă lăsați bagajul? a întrebat ea, vizibil deranjată de faptul că primise sarcina de a se ocupa de garderobă.

— Nu, mulțumesc, am răspuns eu, deși ea mai avea puțin și-mi smulgea gentuța de sub braț.

— Îmi permiteți să o verific? a întrebat. Verificăm ca să fim siguri că nu intră nici o armă.

M-am holbat la ea; un lucru care ar trebui evitat în preajma vampirilor.

— Bineînțeles că nu. Nu am nici o armă.

— Sookie, a exclamat Quinn încercând să nu pară foarte alarmat. Trebuie să o lași să-ți verifice geanta. Așa este procedura.

M-am uitat furioasă la el.

— Ai fi putut să-mi spui, am zis eu pe un ton răspicat.

Femeia, tânără și zveltă, cu o figură palidă care concura cu pantalonii albi, mi-a luat geanta cu un aer triumfător. A scuturat-o deasupra unei tăvi și cele câteva obiecte din ea au zornăit când au aterizat pe tavă: o oglinjoară, un ruj, un mic tub de lipici, o batistă, o bancnotă de zece dolari și un tampon într-un aplicator din plastic rigid, complet acoperit cu o folie de plastic.

Quinn nu era genul care să roșească, însă s-a uitat discret în altă parte. Femeia-vampir, care murise cu mult înainte ca femeile să poarte asemenea obiecte în geantă, m-a întrebat la ce folosea și a dat din cap aprobator când i-am explicat. Mi-a pus apoi toate obiectele înapoi în geantă și mi-a dat-o indicându-ne cu un gest al mâinii că trebuia să ne deplasăm în continuare de-a lungul holului. Și-a concentrat atenția către cei care veneau din spatele nostru, un cuplu de vâcolaci cam de șaiszeci de ani, înainte ca noi să apucăm măcar să părăsim camera.

— Ce pui la cale? a șoptit Quinn, în timp ce înaintam pe coridor.

— Trebuie să mai trecem de multe controale de securitate? am întrebat eu, cu o voce la fel de joasă.

— Nu știu. Nu mai văd pe nimeni.

— Am puțină treabă. Te rog să mă scuzi un moment, până găsesc toaleta doamnelor.

Am încercat să-i comunic, cu privirea și cu o strângere de mână, că totul va fi bine în câteva minute, și speram sincer ca acesta să fie adevărul. Quinn nu era deloc mulțumit, dar a așteptat lângă toaleta doamnelor (Dumnezeu știe ce fusese acolo când clădirea încă mai funcționa ca mănăstire) cât timp eu m-am ascuns într-unui dintre separeuri și am făcut câteva modificări. Înainte să ies, aruncasem ambalajul tamponului și îmi rebandajasem încheietura.

Ușa de la capătul coridorului ducea către acea cameră imensă care servise cândva ca sală de mese pentru călugări. Cu toate că pereții camerei erau încă acoperiți cu piatră și câțiva stâlpi susțineau tavanul – trei în stânga și trei în dreapta –, restul decorului era complet schimbat. Mijlocul încăperii era liber ca să se poată dansa, iar podeaua era din lemn. Lângă masa cu băuturi se montase o platformă pentru orchestră, iar în capătul opus ei era o alta destinată capetelor încoronate.

De-a lungul camerei erau grupate scaunele astfel încât să se poată purta o conversație. Întreaga încăpere era decorată în alb și albastru, culorile statului Louisiana. Pe unul dintre pereți erau fresce ce înfățișau diverse locații din stat: o mlaștină, care m-a făcut să mă cutremur; un colaj cu Bourbon Street; un câmp arat și niște stive de cherestea tăiată; un pescar care scotea plasa din Golf Coast. În toate aceste imagini apăreau și oameni și nu m-am putut abține să nu mă întreb ce motiv stătea ascuns în spatele acestui fapt. Apoi, când m-am întors și m-am uitat la peretele pe care se afla ușa prin care tocmai intrasem, am observat viața vampirilor din Louisiana: un grup de vampiri fericiți cu viori sub bărbie, cântând; un ofițer de poliție vampir, care patrula pe străzile din Cartierul Francez; un vampir ghid care plimba turiștii printr-unul din Orașele Celor Morți. Am observat că nu erau expuși vampiri care să se înfrupte din oameni, care să bea ceva. Aceasta era ca o declarație publică. Mă întrebam dacă reușiseră să păcălească pe cineva cu asta. Ca să-ți amintești cât de diferiți sunt de noi, nu trebuia decât să stai cu ei la masă.

Dar nu pentru asta eram eu aici. M-am uitat în jur după regină și, într-un final, am zărit-o lângă soțul ei. Purta o rochie din mătase portocalie, cu mânecă lungă, și arăta minunat în ea. Mâneca lungă ar fi putut părea ciudată într-o seară atât de caldă, însă vampirii nu simțeau schimbările de temperatură. Peter Threadgill purta smoching și arăta la fel de impecabil. Floare de Jad se afla în spatele lui cu sabia pe spate, cu toate că purta o rochie roșie din paiete (care, apropo, îi venea oribil). André era și el la fel de bine înarmat, în spatele reginei. Sigebert și Wybert nu puteau fi nici ei foarte departe. I-am zărit flancând o ușă, care cel mai probabil ducea către apartamentele private ale reginei. Cei doi vampiri păreau să nu se simtă deloc bine în costumele pe care le purtau. Era ca și cum ai fi privit doi urși care fuseseră obligați să poarte pantofi.

Bill se afla în cameră. L-am zărit într-un colț opus locului în care se afla regina și m-am cutremurat de scârbă.

— Ai prea multe secrete, s-a plâns Quinn urmărindu-mi privirea.

— Îți voi împărtăși bucuria câteva dintre ele în curând, i-am promis în timp ce ne așezam la capătul cozii de la recepție. Când ajungem la ei, ia-o înaintea mea. Cât vorbesc eu cu regina, tu distrage-i atenția regelui, OK? apoi îți voi spune tot.

Am ajuns întâi la domnul Cataliades. Am bănuț că era un fel de secretar de stat al reginei. Sau poate ministru de Justiție era mai potrivit.

— Mă bucur să vă văd din nou, domnule Cataliades, am spus eu cu cea mai sociabilă voce de care eram în stare. Am o surpriză pentru dumneavoastră, am adăugat.

— S-ar putea să fii nevoită să iei loc, a spus el cu o voce destul de rigidă. Regina e pe cale să danseze primul ei dans cu noul rege. Și cu toții suntem nerăbdători să-i vedem.

M-am uitat înjur, dar nu am văzut-o nicăieri pe Diantha.

— Ce vă face nepoata? am întrebat eu.

— Cea care a supraviețuit, a spus el, înverșunat, e acasă cu mama ei.

— Păcat, am răspuns. Ar trebui să fie aici. Domnul Cataliades s-a holbat la mine. Apoi mi-a aruncat o privire plină de interes.

— Într-adevăr.

— Am aflat că cineva de-aici s-a oprit să facă plinul mașinii, miercurea trecută, în drumul către Bon Temps. Cineva cu o sabie lungă. Lăsați-mă să vă pun asta în buzunar. Eu nu mai am nevoie de ea.

Când m-am îndepărtat de el și mă aflam cu fața la regină, țineam mâna peste încheietura rănită. Bandajul dispăruse.

Am întins mâna dreaptă, forțând-o astfel pe regină să o apuce. Mă bazam pe faptul că puteam să o oblig pe regină să dea noroc, conform obiceiului oamenilor, și am fost ușurată când a făcut-o. Între timp, Quinn trecuse de la regină la rege spunându-i acestuia:

— Maiestate, sunt sigur că vă amintiți de mine. Am fost coordonatorul nunții. Florile au fost pe placul Maiestății Voastre?

Puțin uimit, Peter Threadgill și-a ațintit ochii mari asupra lui Quinn, iar Floare de Jad urmărea fiecare mișcare pe care o făcea regele.

Încercând să-mi păstrez rapiditatea mișcărilor fără a fi neîndemânică, am presat mâna stângă și ce aveam în ea de încheietura de la mâna reginei. Nu s-a dat înapoi, dar cred că s-a gândit la acest lucru. A aruncat o privire spre încheietura mâinii ca să vadă ce i-am pus pe ea și a închis ochii în semn de ușurare.

— Da, dragă, vizita noastră a fost minunată, a spus ea la nimereală. André și cu mine ne-am simțit foarte bine.

S-a uitat repede peste umăr, iar André a aprobat-o înclinându-și capul către mine ca un semn de apreciere al presupuselor mele talente. Eram bucuroasă că scăpasem de acest coșmar și i-am zâmbit, iar el a părut puțin amuzat. Regina a ridicat mâna pentru a-i face semn să se apropie, și mâneca i-a alunecat. Dintr-odată, André avea un zâmbet la fel de încântător ca al meu.

Mișcarea lui André i-a atras atenția lui Floare de Jad care l-a urmărit cu privirea. Pupilele i s-au dilatat și nu era deloc zâmbitoare. De fapt, era chiar furioasă. Domnul Cataliades se uita împietrit la sabia de pe spatele ei.

Apoi, regele i-a permis lui Quinn să se îndepărteze și a fost rândul meu să-mi exprim respectul față de Peter Threadgill, rege al statului Arkansas.

— Am auzit că ai avut parte de o aventură, ieri în mlaștină, a spus regele cu o voce rece și indiferentă.

— Așa este. Dar cred că totul este în ordine acum.

— Mă bucur că ai venit. Acum că ai terminat cu proprietatea verișoarei tale, te vei întoarce la tine acasă, nu?

— Oh, da, cât de repede posibil.

Acesta era purul adevăr. Mă voi duce acasă cu condiția să scap teafără în această seară, deși în momentul de față lucrurile nu erau tocmai roz. Am numărat cât am putut de bine prin marea de persoane, în cameră se aflau cel puțin douăzeci de vampiri care purtau costumele din Arkansas, și probabil tot atâția acoliți ai reginei.

M-am dat la o parte și cuplul de vârcolaci care intrase după noi mi-a luat locul. Am bănuț că el era guvernator adjunct al statului Louisiana și am sperat că avea o asigurare de viață bună.

— Ce este? m-a întrebat Quinn.

L-am condus până lângă un perete și l-am manevrat încet până când se afla cu spatele lipit de el.

Trebuia să stau cu spatele la cei care puteau citi pe buze.

— Știi că brățara reginei lipsea?

A dat din cap în semn că nu avea idee.

— Una dintre brățările cu diamante pe care regele i le-a dat ca dar de nuntă? a întrebat Quinn cu capul în pământ, ca să-i evite pe cei care priveau.

— Da, lipsea. De când a murit Hadley.

— Dacă regele ar fi știut de lipsa ei, ar fi putut să o forțeze pe regină să recunoască faptul că a dat-o unui amant, și astfel ar fi avut motiv să divorțeze.

— Și ce ar fi primit?

— Ce nu ar fi primit! A fost un mariaj între vampiri de rang înalt, nu poți fi mai legat de atât. Cred că tot contractul nunții a avut în jur de treizeci de pagini.

Acum înțelegeam mai bine.

O femeie-vampir îmbrăcată frumos, cu o rochie de seară gri-verde acoperită cu flori sclipitoare de culoare gri, a ridicat mâna pentru a atrage atenția publicului. Rând pe rând, toți cei adunați acolo au tăcut.

— Sophie-Anne și Peter vă urează bun-venit la primul lor eveniment organizat împreună, a spus aceasta cu vocea ei atât de blândă și melodiosă încât ți-ai fi dorit să o poți asculta ore în șir.

Ar trebui să o ducă la Oscaruri. Sau la concursurile pentru Miss America.

— Sophie-Anne vă invită să mâncați, să beți și să vă distrați în seara aceasta. Pentru a deschide seara oficial, gazdele noastre vor dansa un vals.

Chiar dacă era pus la patru ace, mi-am imaginat că Peter s-ar fi simțit mult mai confortabil dacă ar fi putut să danseze altceva, dar cu o soție ca Sophie-Anne ori valsai, ori nu dansai deloc. S-a îndreptat către ea, cu brațele deschise, și i-a spus cu o voce suavă:

— Dragă, arată-le brățările.

Sophie-Anne a aruncat un zâmbet mulțimii și și-a ridicat brațele pentru a lăsa mânecile să cadă, și cele două brățări, una pe fiecare mână, cu câte un diamant imens care capta lumina candelabrelor, au strălucit sub privirile oaspeților.

Pentru un moment, Peter Threadgill a rămas nemișcat, de parcă înghețase. Și-a schimbat pasul pe măsură ce înainta și i-a apucat una dintre mâini. S-a uitat fix la brățară, apoi i-a dat drumul și a luat cealaltă mână. Și acea brățară a trecut testul lui tăcut.

— Minunat, a spus el; și, dacă ar fi fost să ne luăm după colții lui, ai fi crezut că au crescut pentru că soția lui îl incita. Le porți pe amândouă.

— Bineînțeles, dragul meu. Zâmbetul ei era la fel de sincer ca și al lui.

Și au început să danseze, deși ceva din felul cum dansa el mă făcea să cred că își dădea frâu liber temperamentului. Avusese un plan măreț, iar eu i-l stricasem... din fericire, el nu știa de contribuția mea. Știa doar că Sophie-Anne reușise cumva să recupereze brățara și să se salveze, iar acum el nu mai avea nici un motiv să-și pună planul în aplicare. Trebuia să se retragă. După asta, cu siguranță că va mai căuta un mijloc de a-și distruge regina, însă eu, cel puțin, nu voi mai fi prinsă în lupta lor.

Quinn și cu mine ne-am retras la masa cu băutură, care se afla în partea sudică a imensei încăperi, lângă unul dintre stâlpi. Ospătarii aveau cuțite pentru a tăia șunca și carnea de vită. Aveau și platouri rotunde pe care să așeze carnea. Mirosea minunat, dar eram prea nervoasă ca să mă pot gândi la mâncare. Quinn mi-a adus un pahar cu bere de ghimbir de la bar.

Mă uitam la cuplul care dansa și așteptam ca în orice moment tavanul să se prăbușească.

— Nu-i așa că arată minunat împreună? a spus o doamnă cu părul grizonant și bine îmbrăcată.

Mi-am dat seama că era cea care intrase după mine.

— Da. Așa este.

— Mă numesc Genevieve Thrash, iar acesta este soțul meu, David.

— Încântată de cunoștință. Eu sunt Sookie Stackhouse, iar acesta este prietenul meu, John Quinn.

Quinn părea surprins. M-am întrebat dacă acesta era cu adevărat numele lui.

Cei doi bărbați, tigru și vârcolac, și-au strâns mâinile, în timp ce Genevieve și cu mine priveam cuplul care încă mai dansa.

— Rochia ta este foarte drăguță, a spus Genevieve lăsând să se înțeleagă că vorbea sincer. E nevoie

de un corp tânăr ca să poți purta o astfel de rochie.

— Vă mulțumesc. Am expus la vedere mai mult decât o fac de obicei, dar acum că ați spus asta, mă simt ceva mai bine.

— Știi că partenerul tău îți apreciază ținuta. Și la fel și tânărul de acolo.

A dat din cap subtil, iar eu am aruncat o privire în direcția pe care mi-o indica. Bill. Arăta foarte bine în smoching, dar simplul fapt că ne aflam în aceeași cameră făcea ca ceva din mine să urle de durere.

— Soțul dumneavoastră este guvernatorul adjunct, nu-i așa?

— Într-adevăr.

— Și cum este să fiți soția lui?

Mi-a spus câteva povești amuzante despre oamenii pe care i-a întâlnit de-a lungul carierei lui David.

— Și tânărul tău domn cu ce se ocupă? a întrebat ea cu acel interes nerăbdător care pare să-l fi ajutat pe soțul ei să urce în rang.

— Este coordonator de evenimente, am spus după un moment de ezitare.

— Ce interesant! Și tu lucrezi?

— Oh, da. Sunt barmaniță.

Asta a fost puțin șocant pentru soția de politician, dar mi-a zâmbit.

— Ești prima barmaniță pe care o cunosc, a spus veselă.

— Iar dumneavoastră sunteți prima soție de guvernator adjunct pe care am cunoscut-o.

La naiba, acum că o cunoscusem și îmi plăcuse, mă simțeam răspunzătoare pentru ea. Quinn și David vorbeau puțin mai departe, și cred că discutau despre pescuit.

— Doamnă Thrash, știi că sunteți vârcolac și că sunteți cât se poate de puternică, dar permiteți-mi să vă dau un sfat.

S-a uitat la mine întrebătoare.

— Sfatul acesta vă poate salva viața. Sprâncenele i s-au ridicat.

— Bine, a spus, încet. Te ascult.

— Ceva rău se va întâmpla aici, în curând. Va fi atât de rău, încât mulți dintre cei prezenți vor fi probabil uciși. Puteți rămâne aici să vă distrați până când se va întâmpla, și apoi vă veți întreba de ce nu m-ați ascultat, sau puteți pleca acum prefăcându-vă că nu vă simțiți bine, salvându-vă astfel.

Privirea ei era intensă. O puteam auzi cum se întreba dacă să mă creadă sau nu. Nu păream a fi vreo ciudată sau o nebună. Arătam ca o femeie tânără, normală și atractivă, însoțită de un tânăr foarte chipeș.

— Mă ameninți cumva?

— Nu, doamnă. Încerc să vă salvez pielea.

— Mai întâi vom dansa, a spus Genevieve Thrash hotărâtă. David, dragă, hai să ne mișcăm puțin pe ringul de dans și apoi să plecăm. Am o durere de cap cumplită.

David a întrerupt, forțat, conversația cu Quinn pentru a-și conduce soția în spațiul liber și a dansa alături de cuplu regal de vampiri, care au părut ușurați de faptul că aveau companie.

Începeam să mă relaxez, când o privire aruncată de Quinn mi-a amintit că trebuia să stau dreaptă.

— Îmi place rochia asta. Dansăm?

— Știi vals?

Speram că falca nu-mi căzuse de tot.

— Aha, a spus el.

Nu m-a întrebat totuși dacă eu știam, deși urmărisem cu atenție pașii reginei. Pot să dansez – nu pot să cânt, dar iubesc ringul de dans. Nu dansasem niciodată vals, dar mi-am imaginat că nu putea fi chiar atât de greu.

Era minunat să simt brațul lui Quinn în jurul meu, mișcându-ne atât de grațios pe ringul de dans. Pentru un moment am uitat de tot, și m-am bucurat că mă puteam uita la el, simțindu-mă așa cum se simte o fată care dansează cu tipul cu care știe că urmează să facă dragoste, mai devreme sau mai târziu. Degetele lui Quinn care îmi atingeau spatele gol îmi provocau furnicături.

— Mai devreme sau mai târziu, a spus el, ne vom afla într-o cameră cu un singur pat, fără telefoane și cu o ușă care se încuie.

I-am zâmbit în timp ce îi spionam pe soții Thrash care ieșeau pe ușă. Speram ca mașina să le fie

adusă repede. Acela a fost ultimul gând normal pe care l-am avut o perioadă.

Un cap a zburat pe deasupra umărului lui Quinn. Totul s-a petrecut rapid, astfel că nu am avut timp să-mi dau seama al cui era, dar părea foarte familiar. Un jet de sânge forma un nor roșu în deschizătura capului.

Am scos un sunet. Nu era un țipăt sau un suspin, ci mai degrabă un "Eeeep". Quinn a încremenit, deși muzica a mai continuat o vreme. S-a uitat în toate direcțiile, încercând să-și dea seama ce se întâmpla și cum am fi putut scăpa teferi de-acolo. Am crezut că puteam termina un dans, dar mi-am dat seama că poate ar fi fost mai bine dacă plecam odată cu cuplul de vârcolaci. Quinn a început să mă tragă spre partea laterală a sălii spunând:

— Spatele la perete.

Bine gândit; așa puteam ști din ce parte venea pericolul. Cineva a fost azvârlit în noi și strânsoarea mâinii lui Quinn asupra mâinii mele a cedat.

Erau multe țipete și multă agitație. Țipetele porneau în cea mai mare parte de la vârcolaci și restul de ființe supranaturale, iar agitația aparținea mai mult vampirilor care își căutau aliații în haosul creat. Aici intrau în joc hainele oribile pe care le purtau adepții regelui. Era ușor de remarcat cine făcea parte dintre ei. Bineînțeles, dacă nu erai un adept al regelui, tot acest amănunt îți putea transforma în ținte destul de ușoare.

Un vampir negru și slab cu codițe rasta scosese o sabie cu tăișul curbat, aparent din senin. Lama era plină de sânge, iar eu m-am gândit că domnul Codițe era cel care tăiase capul. Purta oribilul costum, deci făcea parte dintre cei pe care trebuia să-i evit. Dacă era să am aliați, aici, cu siguranță nu ar fi fost din rândul celor care lucrau pentru Peter Threadgill. M-am ascuns după unul dintre stâlpii care susțineau tavanul din partea vestică a sălii de mese; încercam să-mi dau seama care ar fi fost cea mai sigură cale de ieșire din cameră, când am lovit cu piciorul ceva care și-a schimbat forma. Când m-am uitat în jos, am văzut capul. Îi aparținuse lui Wybert. Pentru o fracțiune de secundă, m-am întrebat dacă se va mișca sau dacă va începe să vorbească, dar decapitarea este un proces ireversibil, indiferent de specia căreia îi aparține.

— Oh, am murmurat eu, și m-am decis că cel mai bine ar fi să mă adun, dacă voiam să evit să ajung ca Wybert.

Lupta începuse în întreaga cameră. Nu am văzut incidentul care a stârnit totul, dar aparent sub un fals pretext vampirul negru l-a atacat pe Wybert, decapitându-l. Cum Wybert făcea parte din suita reginei, iar Codițe din cea a regelui, decapitarea fusese un act provocator.

Regina și cu André stăteau spate în spate în mijlocul încăperii. André avea un pistol într-o mână și un cuțit cu lama mare în cealaltă, iar regina își luase un cuțit de la bufet. Erau prinși într-un cerc format din haine albe, iar când una dintre ele cădea, o alta îi lua locul. Imaginea amintea de ultima luptă a lui Custer³⁹, cu regina în rolul lui Custer. Sigebert era la fel de asaltat pe platforma orchestrei, iar orchestra, formată în egală măsură din vârcolaci, teriantropi și vampiri, se destrămasese în cele trei tabere din care era compusă. Unii dintre ei se alăturau luptei, în timp ce alții încercau să fugă. Cei care încercau din răsuferință să iasă de acolo blocau ușa care ducea către coridor. Efectul era similar cu cel al unui buștean care blochează un râu.

Regele era atacat de cei trei prieteni ai mei: Rasul, Chester și Melanie. Eram sigură că Floare de Jad se afla în spatele lui, dar ea avea propriile ei probleme, spre bucuria mea. Domnul Cataliades se străduia din răsuferință – cel puțin părea că încerca să o atingă. Ea îi para încercările cu sabia ei imensă, aceeași care o tăiase pe Gladiola în două, dar niciunul dintre ei nu părea că avea de gând să cedeze prea curând.

În acel moment, am fost trântită la pământ și mi-am pierdut suflul preț de o clipă. M-am zbătut, dar mâna îmi fusese prinsă. Eram strivită sub un corp imens.

— Te-am prins, spuse Eric.

— Ce naiba faci?

— Te protejez, a răspuns el.

Zâmbea la bucuria luptei, iar ochii albaștri îi sclipeau ca două safire. Eric adora încăierările.

— Nu văd pe nimeni încercând să mă atace pe mine. Am impresia că regina are mai mare nevoie de tine decât am eu. Dar, oricum, apreciez intenția.

Lăsându-se dus de un val de bucurie, Eric m-a sărutat lung și apăsător, iar apoi a ridicat de jos capul lui Wybert:

— Bowling cu vampiri, a spus el bucuros aruncând dezgustătorul obiect către vampirul negru cu o precizie și o forță care l-au făcut pe cel din urmă să-și scape sabia din mână.

Dintr-un salt, Eric a luat-o, iar sabia s-a balansat deasupra proprietarului ei cu o forță letală. Cu un strigăt de război cum nu se mai auzise de o mie de ani, Eric a atacat cercul care se formase în jurul reginei și a lui André, cu o sălbăticie și un abandon de sine care, în felul lor, erau chiar frumoase.

Un teriantrop care încerca să scape din cameră pe un alt drum s-a izbit de mine cu suficient de multă forță, încât să mă arunce din locul unde eram cât de cât în siguranță. Dintr-odată, între mine și stâlpii erau prea mulți indivizi, iar drumul înapoi era blocat. La naiba! Puteam să văd ușa pe care Wybert și fratele lui o păziseră. Ușa se afla în cealaltă parte a camerei, dar era singurul drum liber. Orice drum care m-ar fi ajutat să ies din încăperea era foarte bun. Am început să mă furișez pe lângă perete până la ieșire, ca să nu fiu nevoită să trec prin spațiile deschise și periculoase.

Una dintre hainele albe s-a ivit în fața mea.

— Trebuie să te prindem! a zberat.

Era un vampir tânăr; îmi dădeam seama de asta chiar și în situația în care mă aflam. Acesta cunoștea binefacerile vieții modeme. Existau toate indiciile – dinții superdrepti care făcuseră cunoștință cu aparatul de îndreptat, un corp voinic datorat nutriției modeme, oase mari și o statură impunătoare.

— Privește! am spus, trăgând în jos de corsaj.

S-a uitat, binecuvântat fie, și l-am lovit în testicule atât de puternic, încât am crezut că îi vor ieși pe gură. Asta pune la pământ orice bărbat, indiferent de natura lui. Vampirul ăsta nu făcea excepție de la regulă. Am trecut repede pe lângă el, ajungând la peretele estic, cel unde se afla ușa.

Mai aveam cam un metru până la ușă, când cineva m-a prins de picior și, inevitabil, am căzut. Am alunecat într-o baltă de sânge și am căzut în ea în genunchi. Îmi puteam da seama după culoarea părului că era vorba de o femeie-vampir blondă.

— Nenorocito, am auzit-o pe Floare de Jad. Târfa. Nu-mi aminteam să o fi auzit vorbind până atunci.

Mi-ar fi fost mai bine dacă nu apărea. A început să mă tragă de mână către colții ei. Nu se ridica să mă omoare, pentru că își pierduse un picior. Aproape că am început să vomit, dar a trebuit să mă concentrez mai mult asupra modului cum urma să scap decât asupra vomitatului. Ajunsesem în patru labe și încercam să-mi reiau controlul asupra picioarelor, astfel încât să mă pot elibera din strânsoarea ei. Nu știam dacă Floare de Jad avea sau nu să moară în urma acelei răni. Vampirii puteau supraviețui în numeroase situații în care un om ar fi murit, iar asta reprezenta bună parte din atracție... Revino-ți, Sookie! mi-am ordonat singură.

Era posibil să intru în stare de șoc.

Am întins mâna și am reușit să mă prind de tocul ușii. Am tras, și iar am tras, dar nu reușeam să mă eliberez din strânsoarea lui Floare de Jad, iar degetele ei îmi pătrundeau în carnea din gleznă. În curând va reuși să-mi crape oasele, iar eu nu voi mai putea merge.

Cu piciorul meu liber, i-am dat un șut în față micuței asiatice. Am lovit-o, iar și iar. Nasul îi sângera, la fel și buzele, și, cu toate astea, nu renunța la strânsoare. Nici nu cred că a simțit.

Apoi, Bill i-a sărit în spate, aterizând cu suficient de multă forță încât să-i rupă coloana și să o determine să slăbească strânsoarea gleznei mele. M-am târât de acolo în timp ce el a ridicat un cuțit asemănător cu cel pe care îl avusese regina. L-a înfipt în gâtul lui Floare de Jad de câteva ori, până când capul i s-a desprins de corp, după care el s-a uitat la mine.

Nu mi-a vorbit, mi-a aruncat doar acea privire întunecată. Apoi s-a ridicat și a dispărut, la fel trebuia să fac și eu.

Apartamentele reginei era întunecate. Asta nu era bine. Cine știe ce se putea ascunde acolo unde lumina din sala de bal nu ajungea?

Trebuia să existe pe undeva o ușă care să dea în exterior. Regina nu ar fi acceptat să fie închisă astfel. Ar fi trebuit să aibă o ieșire pe undeva. Și dacă eu îmi aminteam bine felul cum era orientată clădirea, trebuia să merg tot înainte ca să ajung la peretele bun.

M-am adunat și mi-am spus că trebuia să fac asta cu pași mari. Gata cu pititul după pereți. La naiba cu asta!

Și spre surprinderea mea a funcționat, până la un punct. Am trecut printr-o cameră – o cameră de zi, înainte de a ajunge în ceea ce mi-am imaginat că trebuie să fi fost dormitorul reginei. O mișcare lentă în cameră mi-a reaprins frica și m-am furișat de-a lungul peretelui până la întrerupătorul de lumină. Când am aprins lumina, mi-am dat seama că mă aflam în aceeași cameră cu Peter Threadgill. Stătea cu fața la André. Între ei doi se afla un pat, pe care era întinsă regina, destul de grav rănită. Nici André, nici Peter Threadgill nu aveau sabie la ei. André în schimb avea o armă și, în momentul în care eu am aprins lumina, el l-a împușcat pe rege chiar în față. De două ori.

În spatele lui Peter Threadgill se afla o ușă. Trebuia să fi fost cea care clădea afară. Am încercat să mă strecur afară din cameră cu corpul lipit de perete. Nimeni nu m-a băgat în seamă.

— André, dacă îl omori, a spus regina destul de calmă, va trebui să plătesc o amendă uriașă.

Cu o mână presa rana, iar rochia ei portocalie era acum închisă la culoare din cauza sângelui.

— Dar nu ar merita fiecare bănuț?

Din partea reginei nu se auzi nimic, în timp ce eu deschideam cele șase zăvoare.

— Într-un fel, da, a răspuns Sophie-Anne. Până la urmă, banii nu reprezintă chiar totul.

— Vai, ce bine, a spus André fericit ridicând arma.

În cealaltă mană am observat că ținea un țăruș. Nu am rămas acolo să văd cum termină treaba André.

Am început să alerg de-a lungul gazonului; în pantofii mei de seară verzi. În mod uimitor, pantofii erau încă intacti. De fapt, erau într-o stare mult mai bună decât glezna pe care Floare de Jad mi-o rănise destul de rău. Până să apuc să fac zece pași, începusem deja să șchiopățez.

— Ai grijă la leu, a strigat regina în spatele meu și, uitându-mă în spate, l-am văzut pe André care o ducea în brațe afară din clădire.

Mă întrebam de partea cui era leul.

Apoi, uriașa felină mi-a apărut chiar în față. Pentru o secundă, drumul meu către ieșire fusese liber, iar în următoarea era blocat de un leu. Luminile de securitate de afară erau stinse, iar în lumina lunii bestia arăta atât de fioroasă încât frica m-a lăsat fără aer în piept.

Leul a scos un sunet gutural.

— Pleacă, am spus.

Nu aveam nici o armă cu care m-aș fi putut lupta cu animalul și eram oricum la capătul puterilor.

— Pleacă, am țipat. Dispari de-aici! Și s-a furișat în tufișuri.

Nu cred că a fost un comportament obișnuit pentru un leu. Probabil că a simțit tigrlul apropiindu-se, pentru că în câteva secunde Quinn a apărut clătinându-se prin iarbă. Quinn și-a frecat capul lui mare de mine. André și-a lăsat regina jos și s-a aplecat asupra ei cu grijă. Pentru regina lui a smuls sârma ghimpată cu mâinile abia acoperite de haina ruptă. Apoi s-a dat jos și a ridicat-o cu grijă pe Sophie-Anne. S-a adunat și pe sine și a sărit peste gard dintr-o mișcare.

— Ei, eu nu pot face asta, am spus eu și chiar și mie mi s-a părut că am spus-o cu o voce puțin tăfnoasă. Pot să mă sui pe spatele tău?! Îmi dau jos pantofii.

Quinn s-a așezat comod pe perete, iar eu mi-am trecut mâna prin baretele de la sandale. Nu voiam să-i fac rău tigrlului împovărându-l cu prea multă greutate, însă îmi doream să ies de-acolo mai mult decât îmi dorisem ceva vreodată. Încercând să nu mă gândesc la nimic, m-am cățarat pe spatele lui și mi-am luat suficient avânt încât să mă pot cățăra pe perete. M-am uitat în jos și mi s-a părut că era o distanță imensă până la trotuar.

După câte îndurasem în seara asta, mi s-a părut aiurea o căzătura de câțiva metri. Dar am stat pe perete, câteva momente, spunându-mi în sinea mea că eram o idioată. Apoi am reușit să mă întorc pe burtă, să-mi dau drumul pe perete în jos și să spun cu voce tare: "Unu, doi, trei!" Apoi mi-am dat

drumul și am căzut.

Pentru câteva minute am stat întinsă acolo, uimită de felul cum se desfășurase seara.

Iată, stăteam întinsă pe trotuar în partea veche a orașului New Orleans, cu sânii ieșiți din rochie, cu părul desfăcut, cu sandalele în mână și cu un tigru imens care mă lingea pe față. Quinn sărise fără prea mari probleme.

— Cum crezi că ar fi mai bine să te întorci – sub formă de tigru sau ca un bărbat mare și dezbrăcat? l-am întrebat eu. Oricum ar fi, sigur vei atrage atenția asupra ta. Eu, una, cred că este mai mare riscul să fii împușcat dacă îți păstrezi forma de tigru.

— Nu va fi necesar, se auzi o voce, și l-am văzut apoi pe André aplecat deasupra mea. Regina și cu mine suntem aici, în mașina ei, și vă vom duce oriunde aveți nevoie.

— E foarte drăguț din partea voastră, am spus eu, în timp ce Quinn își schimba forma.

— Maiestatea Sa simte că îți este îndatorată, a continuat André.

— Nu cred că este cazul, am spus eu.

De ce eram eu atât de amabilă acum? Nu puteam pur și simplu să tac din gură? În fond, dacă nu găseam eu brățara și nu o înapoiam, regele ar fi...

— Ar fi început acel război oricum, a spus André, în timp ce mă ajuta să mă ridic.

A întins mâna și, cu un gest complet impersonal, mi-a împins sânul drept înapoi sub rochia verde-deschis.

— Ar fi acuzat-o pe regină de încălcarea contractului, care prevedea că toate cadourile trebuiau păstrate ca mărturie a căsătoriei lor. Ar fi dat-o în judecată pe regină, care ar fi pierdut tot ce avea și ar fi fost dezonorată. Era pregătit pentru ambele variante, dar când a văzut că regina poartă ambele brățări a fost nevoit să aleagă violența. Ra Shawn a dat startul când l-a decapitat pe Wybert pentru că s-a izbit de el.

Ra Shawn am presupus că era numele lui Codițe.

Nu eram convinsă că am înțeles corect, însă eram sigură că Quinn avea să-mi explice totul când voi avea mintea mai limpede.

— A fost extrem de dezamăgit când a văzut că avea brățara! Și că era cea reală! a spus André fericit.

M-a ajutat să urc în mașină.

— Unde era? a întrebat regina care stătea întinsă pe scaune.

Nu mai pierdea sânge, însă după felul cum își mușca buzele îți puteai da seama în ce stare se afla.

— Era în cutia de cafea care părea nedesfăcută. Hadley era foarte bună la meșteșugărit, așa că a deschis cutia cu atenție, a dat drumul brățării înăuntru și a resigilat cutia cu un pistol de lipit.

Erau multe de explicat și despre domnul Cataliades, Gladiola și Floare de Jad, dar eram prea obosită ca să mai împărtășesc și alte informații.

— Cum ai reușit să treci cu ea de percheziție? Sunt convinsă că te-au percheziționat.

— Am avut brățara pe mână sub bandaj. Diamantul era prea mare, așa că a trebuit să-l scot. L-am pus într-o cutie pentru tamponane. Vampirul care m-a percheziționat nu s-a gândit să scoată tamponul și nici nu cred că știa cum arată, de vreme ce nu-i mai venise ciclul de secole.

— Dar brățara era întreagă.

— Am fost la toaletă după ce m-a percheziționat. Am avut în geantă și un mic tub de lipici.

Regina părea că rămăsese fără cuvinte.

— Mulțumesc, a spus după o pauză destul de lungă.

Quinn s-a urcat în spate lângă noi, destul de gol, iar eu m-am rezemat de el. André s-a urcat la volan și am plecat de-acolo.

Ne-a lăsat în fața casei. Ameba stătea pe scaunul ei de grădină, cu un pahar de vin în mână.

Când am apărut, a pus paharul jos cu grijă și ne-a măsurat din cap până-n picioare.

— OK, nu știu cum ar trebui să reacționez, a spus ea într-un final.

Mașina a dispărut pe nesimțite din fața grădinii, cu André care o ducea pe regină într-un loc sigur. Nu am întrebat unde, pentru că nu voiam să știu.

— Îți povestesc mâine. Camionul pentru mutat va fi aici mâine după-amiază, iar regina mi-a promis că va trimite oameni care să ne ajute cu încărcatul și care să-l și conducă. Trebuie să mă întorc la Bon Temps.

Ideea întoarcerii acasă era atât de dulce, încât parcă îi simțeam gustul în gură.

— Și ai multe de făcut acasă? m-a întrebat Amelia în timp ce Quinn și cu mine urcam scările.

M-am gândit că Quinn putea să doarmă în același pat și în noaptea asta. Eram amândoi mult prea obosiți ca să ne aruncăm într-o relație; seara asta nu era cea mai propice pentru a începe o nouă relație, dacă nu începuserăm una deja. Poate că o începuserăm.

— Păi, am o grămadă de nunți la care să mă duc. Și trebuie să mă întorc și la serviciu.

— Ai vreo cameră de oaspeți? m-am oprit în mijlocul scărilor.

— S-ar putea. Crezi că o să ai nevoie de una? Era dificil de văzut în lumina aceea slabă, dar cred că Amelia se simțea destul de jenată.

— Am încercat ceva nou cu Bob, a spus ea. Dar nu a mers tocmai bine.

— Unde este Bob? La spital?

— Nu. E chiar acolo, a spus arătând către piticul din grădină.

— Spune-mi că glumești.

— Glumesc. Acesta e Bob.

A ridicat un motan mare negru, cu pieptul alb, care stătuse încolăcit într-o mașină de plantat goală. Nici măcar nu-l observasem.

— Nu-i așa că e drăguț?

— Sigur, ia-l și pe el. Întotdeauna mi-au plăcut pisicile.

— Iubito, mă bucur să te aud spunând asta. Am fost prea obosit ca să-mi schimb forma complet.

Pentru prima dată, mă uitam atent la Quinn. Acum avea coadă.

— Categorie vei dormi pe jos în seara asta.

— Oh, iubito.

— Vorbesc serios. Mâine-dimineață vei putea reveni complet la forma umană, corect?

— Desigur. M-am schimbat de prea multe ori în ultima vreme și am nevoie de puțină odihnă.

Amelia îi privea mirată coada.

— Ne vedem mâine, Sookie. Vom face o mică plimbare, după care voi rămâne cu tine pentru o vreme!

— Ne vom distra de minune, am spus eu extenuată în timp ce-mi târâam picioarele pe scări și profund mulțumită de faptul că îmi ascusesem cheia de la casă în lenjeria de corp.

Quinn era prea obosit ca să observe de unde am recuperat-o și că mi-am ridicat rochia. Mi-am aranjat cât am putut rămășițele rochiei în timp ce descuiam ușa.

— Ce ne vom mai distra...

Mai târziu, după ce am făcut un duș, iar Quinn era în baie, am auzit un ciocănit la ușă. Eram destul de decent îmbrăcată în pantalonii de pijama și într-un maiou. Deși mi-aș fi dorit mai mult decât orice să ignor ciocănitul, m-am dus să deschid ușa.

Bill arăta destul de bine pentru cineva care luase parte la un război. Smochingul nu mai putea fi purtat, dar el nu sângera, iar posibilele tăieturi păreau să se fi vindecat deja.

— Trebuia să-ți vorbesc, a spus el cu o voce atât de joasă, încât a trebuit să ies din casă pentru a-l auzi.

M-am așezat pe scările coridorului, iar el a venit lângă mine.

— Trebuie să mă lași să-ți spun asta măcar o dată. Te-am iubit. Te iubesc.

Am ridicat o mână în semn de protest, însă el a continuat:

— Nu, lasă-mă să termin. Ea m-a trimis acolo, e adevărat. Dar când te-am întâlnit – și după ce am ajuns să te cunosc – chiar... te-am iubit.

Oare la cât timp după ce se culcase cu mine apăruse această așa-zisă iubire? Cum puteam să-l cred când mă mințise atât de bine din prima clipă în care îl cunoscusem – arătându-se dezinteresat pentru că putea să-mi citească pe față fascinația față de primul vampir pe care îl cunoscusem vreodată?

— Mi-am riscat viața pentru tine, am spus, rostind cu greu cuvintele. I-am oferit lui Eric putere veșnică asupra mea, pentru tine, când i-am băut sângele. Am ucis pentru tine. Asta nu e un lucru pe care să-l iau ca pe un bun dat, care mi se cuvine de drept, chiar dacă tu faci asta... zilnic. Eu nu pot să fac la fel. Nu știu dacă voi reuși vreodată să trec peste ura pe care ți-o port.

M-am ridicat încet pentru că mă durea și, spre ușurarea mea, nu a făcut greșeala de a încerca să mă

ajute.

— Probabil că mi-ai salvat viața în seara asta, am spus uitându-mă în jos la el. Și îți mulțumesc pentru asta, dar nu vreau să mai vii pe la Merlotte's, nu te mai învârti prin aceleași zone cu mine și nu mai face nimic altceva pentru mine. Nu vreau să te mai văd.

— Te iubesc, a spus el cu încăpățănare, de parcă lucrul acela ar fi fost atât de uimitor și purul adevăr, iar eu ar fi trebuit să-l cred.

Făcusem asta o dată și uite unde ajunsese.

— Cuvintele alea nu sunt o formulă magică. Nu o să-mi deschidă inima în fața ta.

Bill avea peste o sută treizeci de ani, dar în acel moment aveam impresia că îi puteam face față. M-am târât înăuntru, am închis ușa în urma mea și m-am forțat să ajung până la dormitor.

Quinn se ștergea după duș și s-a întors să-mi arate posteriorul lui muscular.

— Fără blană. Acum putem împărți patul?

— Da, am spus și m-am întins pe cearșaf. Quinn s-a urcat pe partea cealaltă și a adormit în treizeci de secunde. După un minut sau două, m-am întors și mi-am așezat capul pe pieptul lui. I-am ascultat bătăile inimii.

Capitolul 23

— CARE ERA TREABA cu Floare de Jad? m-a întrebat Amelia în ziua următoare.

Everett conducea camionul cu mobilă, iar Amelia și cu mine îl urmam în mașina ei micuță. Quinn plecase în dimineața aceea înainte ca eu să mă trezesc, lăsându-mi un bilețel prin care mă anunța că urma să mă sune după ce reușea să angajeze pe cineva în locul lui Jake Purifoy, și după ce va termina și următoarea afacere pe care o avea în Huntsville, Alabama – un Ritual de înălțare, a spus el, deși eu habar n-aveam ce era aia. În încheiere a făcut un comentariu foarte personal cu privire la rochia mea verde-deschis, pe care nu intenționez să-l reproduc.

Amelia își împachetase totul până când am apucat eu să mă îmbrac, iar Everett dădea indicații unor bărbați bine făcuți care încărcau cutiile pe care intenționez să le duc acasă în Bon Temps. La întoarcere, urma să donez restul de mobilă pe care nu voiam să o păstrez.

Am vrut să i-o ofer lui, însă s-a uitat la falsele antichități și a spus că nu erau genul lui. Am pornit imediat ce am azvârlit lucrurile mele la Amelia în portbagaj. Bob, motanul, dormea în cușca lui pe scaunul din spate. Avea acolo câteva prosoape moi, un bol cu mâncare și unul cu apă, destul de murdar. Tăvița cu nisip a motanului era pe podea.

— Mentorul meu și-a dat seama ce am făcut, a spus Amelia tristă. E foarte nemulțumit de mine.

Nu eram deloc mirată, dar mi se părea lipsit de tact să-i spun așa ceva, când Amelia mă ajutase atât de mult.

— Îi lipsește viața de dinainte, am spus eu cât am putut de blând.

— Așa este, dar acum trăiește o experiență unică, a spus Amelia cu o voce prin care dorea să scoată în evidență partea plină a paharului. Voi încerca să o fac pe măsura așteptărilor lui. Într-un fel.

Nu eram tocmai convinsă că așa ceva se putea repara.

— Pariez că în curând vei putea să-l readuci la normal, am spus, încercând să par cât mai încrezătoare. În Shreveport sunt câteva vrăjitoare foarte de treabă, care te-ar putea ajuta.

Asta dacă Amelia reușea să treacă peste prejudecățile cu privire la membrii grupului Wicca.

— Super, a spus vrăjitoarea, cu o privire veselă. Până atunci, spune-mi ce naiba s-a întâmplat aseară. În detaliu.

Îmi imaginam că astăzi aflase deja toată comunitatea celor cu puteri supranaturale, așa încât puteam să spun tot. I-am spus Ameliei toată povestea.

— Și de unde a știut Caliatides că Floare de Jad a ucis-o pe Gladiola?

— Păi... i-am spus eu, am afirmat cu jumătate de gură.

— Și tu de unde ai știut?

— Când cei din familia Pelt mi-au spus că nu angajaseră pe nimeni care să le păzească casa, mi-am imaginat că criminalul trebuia să fie cineva trimis de Peter Threadgill, ca să mă împiedice să primesc

mesajul de la Caliatides. Peter Threadgill a știut în tot acest răstimp că brățara trebuia să fie la Hadley. Poate că are spioni între oamenii reginei, sau poate că adepții ei mai înceți la minte ca Wybert au lăsat să le scape informația. Nu era dificil să urmărești mișcările celor două fete-demon pe care regina le folosea pe post de mesageri. Când una dintre ele a venit la mine să-mi transmită mesajul reginei, Floare de Jad a urmărit-o și a ucis-o. Rana era destul de gravă și, după ce am văzut sabia lui Floare de Jad și cât de rapid o mânuia, mi-am imagina/că ea trebuia să fie candidatul ideal pentru postul de asasin. În plus, regina a spus că dacă André era în New Orleans, toată lumea a presupus că și ea era tot aici. Dar era în afara casei mele, în pădure.

Am tremurat când mi-am amintit asta.

— Am știut sigur după ce am sunat la mai multe benzinării. Am vorbit cu un tip care și-o amintea perfect pe Floare de Jad.

— Și de ce a furat Hadley brățara?

— Bănuiesc că din gelozie și din dorința de a o pune pe regină într-o lumină proastă. Nu cred că Hadley și-a dat seama de consecințele faptei ei, iar când în sfârșit a înțeles, era prea târziu. Regele își făcuse deja planurile. Floare de Jad a urmărit-o pe Hadley o vreme, a prins momentul potrivit să-l ucidă pe Jake Purifoy și a profitat de ocazie. A sperat ca Hadley să fie învinuită. Orice ar fi discreditat-o pe Hadley o discredita și pe regină. Nu avea de unde să știe că ea îl va transforma.

— Ce se va întâmpla cu Jake acum? Amelia părea îngrijorată. Îmi plăcea de el. Era un tip simpatic.

— Se poate să mai fie încă. Doar că acum e un vampir de treabă.

— Nu cred că există așa ceva.

— Câteodată, nici eu nu sunt foarte sigură. Pentru o vreme, în mașină s-a așternut liniștea.

— Hai, povestește-mi despre Bon Temps, a spus Amelia ca să înceapă o nouă conversație.

Am început să-i povestesc despre oraș și despre barul unde lucram, despre petrecerea de dinaintea nunții la care fusesem invitată și despre celelalte nunți care urmau.

— Sună bine, a spus Amelia. Știu că m-am cam autoinvitat la tine. Acum, sincer, te superi?

— Nu, am răspuns cu o grabă care m-a uimit chiar și pe mine. Va fi plăcut să am companie... măcar pentru o vreme, am adăugat eu precaută. Ce vei face cu casa ta din New Orleans cât timp vei fi plecată?

— Everett a spus că nu-l deranjează să doarmă în apartamentul de sus, pentru că mama lui a devenit cam dificilă. De când a primit slujba aceea bine plătită la Cataliades, își permite. Va avea grijă de plantele și de lucrurile mele până mă întorc. Mă poate contacta oricând pe e-mail.

Amelia avea un laptop în portbagaj; până la el, nu mai fusese nici un computer în casa Stackhouse. A făcut o mică pauză, după care m-a întrebat:

— Cum te mai simți acum? Mă refer la fostul tău iubit și la tot ce s-a întâmplat.

Am reflectat.

— Am rămas cu un mare gol în inimă. Dar va trece cu timpul.

— Nu vreau să par dr. Phil⁴⁰. Dar nu lăsa să se închidă rana și să rămână durerea înăuntru.

— E un sfat bun. Sper să reușesc.

Lipsisem câteva zile, dar fuseseră pline de evenimente. Pe măsură ce ne apropiam de Bon Temps, mă întrebam dacă Tanya reușise să-l facă pe Sam să-i ceară o întâlnire. Mă întrebam dacă trebuia să-i spun lui Sam de rolul Tanyei ca spion. Eric nu mai avea de ce să aibă sentimente neclare în ceea ce mă privea, de vreme ce marele nostru secret fusese aflat. Nu mai avea putere asupra mea. Se vor ține oare cei din familia Pelt de promisiune? Poate că Bill va pleca într-o călătorie mai lungă. Poate că un țărșuș îi va intra în piept în timpul călătoriei.

Nu promisem nici o veste de la Jason cât timp fusesem în New Orleans. Mă întrebam dacă mai plănuia să se căsătorească. Speram ca iubita lui, Crystal, să-și fi revenit. Mă întrebam dacă dr. Ludwig accepta polițe de asigurări. Și nunta dublă de la Bellefleur ar trebui să fie un eveniment pe cinste, chiar dacă voi lucra cât timp voi fi acolo.

Am tras adânc aer în piept. Viața mea nu era chiar atât de rea, mi-am spus eu și am început să cred

că era adevărat. Aveam, probabil, un nou iubit; aveam, categoric, o nouă prietenă; și urmau multe evenimente pe care le așteptam cu nerăbdare. Toate acestea sunt lucruri bune, pentru care ar trebui să fiu recunoscătoare.

Și ce dacă eram obligată să particip la o conferință a vampirilor, acum, că făceam parte din anturajul reginei? Vom sta într-un hotel de fițe, ne vom îmbrăca elegant, vom participa la întâlniri lungi și plictisitoare, asta dacă ceea ce am auzit până acum despre conferințe este adevărat.

Cât de nasol ar putea fi?

Mai bine să nu mă gândesc la asta acum.